

PLONKOVÁ PĚTKA

Vladimír Peták

Plonková pětka:
téměř detektivní příběh
o zločinu, pomstě a právu na tuto

*Památce Johna D. MacDonalda
a najmě Travise McGee,
toho nafrněného
samolibýho parchanta*

Ti, jimž se sluší poděkovat:

*Aleš (US káry)
Dany (ryší pohled)
Franta (už je deset)
Kamy (finální postrk, podpora)
Karel (šanghajský dialekt)
Karol (specifické konzultace)
LiborII (některé právní aspekty)
Michal (holení)
onkologie FNKV, najmě MUDr. Eva (čas)
Petr (coverpage)
Reny (všeobecná podpora, korektury, retro)
Standa (e-recepty)
úřad šerifa Scott County (mlčení je souhlas)
Vojta (řešení podvozku)
Warrion (korektury, supervize)
Zdeněk (vodovody a kanalizace)*

Název: **Plonková Pětka**
Autor: **Vladimír Peták**

Vydavatel: Vladimír Peták
Místo a rok vydání: Rumburk, 2026
Vydání: první elektronické
Odpovědný redaktor: vladyk
Sazba a grafická úprava: dyXoft via Affinity Publisher
Obálka: Petr Váňa
Formát: PDF

ISBN 978-80-11-08134-8

© Vladimír Peták 2022, 2026 * Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována bez souhlasu držitele autorských práv

PŘÍBALOVÝ LETÁK

Testy beta verze produktu odhalily jisté riziko obtížné orientace ve struktuře příběhu; verze finální je proto doplněna níže uvedeným schematem a stěžejní titulky jednotlivých sekcí textu jsou označeny podkresem v odpovídající barvě.

K lepšímu pochopení struktury zcela určitě přispěje i těsně navazující zpráva autora.

Vnější obal (komunikace s řídicím počítačem WCI)

Vnitřní obal (Podvrší)

Příběh

- I. Zločin
- II. Intermezzo
- III. Pátrání
- IV. Finále

Epilog

SuperEpilog

Úvodní zpověď autorova

Nevím, kolik příběhů vznikalo čtyřicet a více let, ale mohu laskavého čtenáře ubezpečit, že toto jest jeden z nich.

První nástřel pochází z počátku osmdesátek století dvacátého, kdy jsem se blíže seznamoval s tvorbou Johna D. MacDonalda a především s jeho hlavním a legendárním hrdinou Travisem McGee. Tato postava, ovládající vše, rozumějící všemu, vítězíci vždy a za všech okolností (když to s ní někdy vypadá fakt bledě, vzpomene si na cennou radu před lety udělenou nějakým dobrým přítelem a vše se opět v dobré zvrací), drásající srdce a začasť i těla spousty žen, z nichž mnohá bohužel daný příběh nepřežije... zkrátka, tento supermuž používá jako základnu námořní jachtu, jejíž název „Busted Flush“ (do češtiny sice celkem pochopitelně, ale nepříliš šťastně překládaný jako ‚Srdcová sedma‘) upozorňuje na fakt, že byla vyhrána v partii pokeru. Njn, v Americe je možné vše.

V naší Kotlince se moře nevyskytuje a před pokerem si (alespoň doufám) ještě pořád udržuje náskok mariáš, takže jsem si již tenkrát, zvažuje sepsání jakési žertovné parodie, vysnil stroj silniční a zvaný „Plonkovou Pětkou“. A díky zážitkům z vojny (a částečně i z důvodů jazykozpytných) bylo celkem jisté, že základem stroje bude osmsetpětka tatra v provedení „koule“, protože jsem si tento vůz prostě zamiloval.

Tolik tedy k absolutním kořenům díla.

Čas utíkal rychle, okolních aktivit vyšší důležitosti bylo stále dost a zvažované verze obvykle tak trochu zamřely dřív, než se je podařilo byť i jen částečně realizovat.

V původním ryze parodickém provedení měl být uživatelem Plonkové Pětky jistý Tom Měkčí zvaný Travič. Byl-li Travis McGee v recenzích obvykle charakterizován jako „smutný superman“, pak by si Tom zasloužil označení „veselé motovidlo“. Měl žít společně se svým přítelem, učitelem Majerem, vlastníkem přestavěného skříňového vojenského vozidla na podvozku Pragy V3S, v auto-karavan-kempu v Praze – Braníku a řešit případy spíše humorné než závažné. Již první kapitoly ovšem naznačily, že to žádná hitparáda nebude – a krom toho byl segment

žertovných parodií prakticky obsazen plejádou již zavedených autorů více či méně zdatných, nad nimiž vyčníval jistý Miloslav Švandrlík.

Bylo nutno přezbrojit; do hry tedy vstoupil seriózní zločin a hlavní hrdina po několika dílčích proměnách prošel proměnou zásadní - změnil totiž pohlaví.

Důvodem této změny nebyla ani tak touha po genderové vyváženosti (na tu se tenkrát ještě moc nehrálo), jako snaha o zachování zjevné a silné vazby na jméno původního hrdiny... a tak se nakonec na scéně objevila Margaret „Maggie“ Travis, v Americe zrozená dcera českých rodičů.

K původnímu serióznímu zločinu mělo dojít ve zmíněných omdesátkách na zabláceném a rozestavěném Jižním Městě, vražedným nástrojem měla být struna z baskey, související trestnou činností pak rozkrádání majetku v socialistickém vlastnictví, najmě zneužívání strojového času sálového počítače Tesla. Mezitím čas skutečný trhl oponou... a zkuste si s takovou zasmrádlou zápletkou konkurovat například kauzám s LTO, orlickejm vraždám nebo metanolu... blbost, žejo. Takže zase nic.

Koncem milénia obdržel projekt ukrutný kopanec do šimpánu od muže jménem Stieg Larsson, i když dotyčný nekopal přímo (byl již mrtev); vyšly ovšem jeho romány o dívce, která taky do leccého koplá. A to byl fakt problém, protože jakkoliv se Maggie zrodila úplně jinde, z jiných pohnutek a zcela nezávisle, bude již navždy „tou, co se snaží přizívit na Lisbeth Salander“... njn, co nadělám, měl jsem si švihnout, žejo. Kdo pozdě, sám sobě, jak praví jisté mírně redukované pořekadlo.

V dalších letech se na projektu podepsaly jisté peripetie osobní, ať již charakteru interpersonálního, ekonomického či zdravotního. Vlivem řady praktických zjištění, že život není vždycky jen legrace, došlo k posunu celkového zaměření až k oblastem mírně psychologickým. Ta poslední kategorie, totiž zdravotní trable a nevládné choroby, ovšem zapůsobila i pozitivně, protože poskytla inspiraci k „hibernačnímu obalu“, který následně umožnil vyřešit jisté problémy s nepokoji na hranicích fantazie a reality. Takže ve finále vlastně gut.

Rozhodujícím prvkem se nakonec stal jistý ručně malovaný

hrnek, věnovaný mi k narozkám či svátku přítelkyní Kamilou zvanou Kamy.

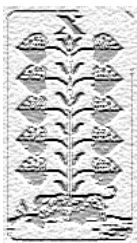
Na tom hrnku je totiž kromě mého obvyklého nicku vyobrazeno též neoholené individuum, jehož hlavu lemují dvě bubliny s výroky „mé blues“ a „dopíšu knihu“.

A to byla hned dvojitá výzva, kterou prostě nebylo možno neuposlechnout.

Bluesové album existuje zatím pouze v demoverzích jednotlivých skladeb, které byly jedenkrát odehrány naživo v jednorázově sestaveném triu při pódiové derniéře Mistrově. Seriózní nahrávka je dosud na čekačce, ale výzvě bylo přece jen jistým způsobem vyhověno.

A co se té knihy týče: co si sakra myslíte, že zrovna čtete?!?

(vladyk, Rumburk, 2022)

Vnější obal: výňatek z protokolu

(zjednodušený textový přepis multimedialního streamu)

[zdroj: archiv World Cryonic Institute, lokální pobočka 35CZ014]

Objekt 202011CZ5631513: kontrola vnějšího prostředí... OK

Dočasná aktivace objektu pro účely testování biodynamických funkcí... OK

Kontrola mozkové aktivity... started

„Co se to zas sakra...“

... kontrola přerušena * aktivace dialogového režimu
* audio OK

„Hovoří k vám řídicí počítač kryonického centra. Nacházíte se v režimu dočasné hibernace. Probíhá pravidelná kontrola vašeho stavu. Doplňkovou součástí kontroly je i možnost krátkého dialogu ve standardní audio formě – vizuální vjemy jsou potlačeny. Důležité upozornění: používání idiomů, vulgarismů a nevhodných synonym může výrazně zvýšit reakční dobu počítače a prodloužit čekání na odpověď. Vyvarujte se proto...“

„Poslyš, ty elektronická plechovko...“

„Chybně použitý termín: elektronická plechovka. Hovoří k vám řídicí počítač...“

„No do prdele...“

Důležité upozornění: používání idiomů, vulgarismů a...“

„Panebože...“

„Chybně použitý termín: panebože. Hovoří k vám řídicí...“

„Já se z toho fakt poseru!“

„Chybná premisa. Technické řešení dočasné hibernace tento úkon vylučuje. Nemáte-li žádný věcný dotaz, bude dialogový režim ukončen za třicet sekund.“

„Jak dlouho budu ještě smrdět v týchle piksle?“

„Chybná premisa. Technické řešení tento organický...“

„Přeskoč to. Jak dlouho?“

„Dostatečně účinná metodika léčby nebyla pro váš případ dosud objevena.“

„Takže budu zas zamražen jak treska?“

„Chybná premisa. Rybolov je nyní...“

„Přeskoč to. Můžu aspoň dostávat jiný sny než ty přišerný limošky, co's mi cpal v posledním cyklu? Pokud si dobře pamatuju prehibernační přípravu, máš k dispozici nějaký extended režim, kdy si může zamražená tres... zpět, hibernovaný pacoš svoje sny programovat..?“

„Rozšířený režim lucidního snění vyžaduje speciální odborné vzdělání.“

„Ty vole, já jsem bejvalej programátor!“

„Důležité upozornění: používání idiomů...“

„Přeskoč to, prosím...“

„Vaši proklamovanou odbornost není možno ověřit.“

„Můžeš se kouknout do centrálního registru obyvatel, rodný číslo přece máš v databázi..?“

„Dosud platná novela směrnice EU dva nula šestnáct lomeno šest sedm devět GDPR neumožňuje...“

„Krucipr... zpět. Můžeš se přece podívat do archivní evidence bývalýho ministerstva vnitra, na staré archivy se směrnice podle novely nevztahuje. V databázi máš moje někdejší zařazení v ozbrojených sborech včetně služebního čísla.“

„Požadavek přijat... ověřeno. Rozšířený režim povolen.“

„No hurá. Můžeš mne prosím seznámit s pravidly?“

„Pravidla rozšířeného režimu lucidního snění: objekt užívající tento režim může programovat svůj sen pomocí mentálních nástrojů virtuálního OOP při dodržení následujících podmínek: objekt se musí aktivně vyskytovat v hlavní ose příběhu, a to buď jako vypravěč, tedy v takzvané „ich-formě“, nebo jako některá z postav, jejíž propojení s objektem je dostatečně prokazatelné. Vedlejší větve včetně retro-

spektivních bez účasti objektu jsou povoleny formou doplňkových scén. Sekvence lze přehrávat buď v normálním, nebo zrychleném, „fast-forward“ režimu. Objekt jako postava příběhu může utrpět zranění, nikoliv však s trvalými následky. Smrt objektu v příběhu je vyloučena. Prostor pro využití fantazie je velmi široký, avšak použití nereálných a/nebo aktuální epoše dané větve příběhu neodpovídajících lokalit, postupů a pomůcek je vyloučeno; pokus o takové použití bude korigován. Je povoleno použití jiných, dříve vytvořených příběhů, pokud půjde o příběhy všeobecně známé, bude zjevně uvedena vazba na originál nebo budou citace opatřeny příslušným odkazem. Požadujete detailní výklad?“

„Ne, dobrý. Kruci prdel, to je zima... zamázní mě do tý rakve...“

„Citace: Crichton, Michael, Čtyři klíče. Překlad Jaroslav Kořán, první vydání tisíc devět set sedmdesát osm...“

„Dobrý, gut, jen jsem tě zkoušel. Dobrou noc, plechovko.“

„Chybně použitý...“

„Přeskoč to. Konec dialogového režimu. Buď zdrav, Káčo.“

„Citace: Vavřincová, Fan, Taková normální rodinka, televizní seriál, tisíc devět set sedmdesát jedna...“

„Sklapni!!!“

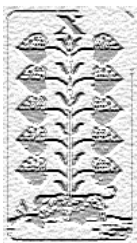
Dialogový režim... finished. Kontrola mozkové aktivity... OK

Kontrola objektu 202011CZ5631513... finished

[0 errs, 0 wrngs... OK]

Hibernace objektu 202011CZ5631513 obnovena

v plném rozsahu

Vnitřní obal: Podvrší, konec září 2018

I.

Podzim, který tentokrát dorazil do Podvrší, byl, velmi mírně řečeno, poněkud netypický; nikoli ovšem nešťastný.

Protáhl jsem se, jak mi ztuhlé klouby a nebezpečně vratký posez společně dovolily, a zamžoural do stále ještě slušně pálicího slunce. Rozečtená kniha mi přitom sjela do přeschlé trávy se zašustěním sotva slyšitelným; ani tak nepatrný zvuk ovšem neušel Zinině pozornosti. Přišourala se ke mně a její měkké pysky se dotkly mého ucha – sice zlehka, ale i tak jsem málem sletěl z rybářské trojnožky; fyzika se prostě nedá okecat a hybnost hmoty je hybnost hmoty.

„Neser,“ pravil jsem vlídně. „Už jsem ti jasně řekl, že žádnou další mrkev nemám. Zblajzla jsi půl kila, copak kradu? Další kolo zejtra, slibuju.“

Skoro bych přísahal, že se ušklíbla, potvora jedna. Pak se zvolna pootočila a vrátila se ke spásání toho zbytku zeleně, který byl ještě na PPO k dispozici.

Sledoval jsem ji poočku a podezíravě. Byli jsme sice kámoši, ale to pořekadlo obsahující výstrahu ve vztahu ke koňskému zadku jsem nepodceňoval, najmě poté, co jsem byl přímým svědkem mohutného kopance uštědřeného jen tak mimoděk jednomu z dalších uživatelů PPO; kamarádství odtud potud, tolik mrkve jsem jí přece jen ještě neposkytl.

PPO, tedy „pastvina posledního odpočinku“, jak jsem si ryze soukromě tento ohrazený kousek zanedbané louky v sevření podvršského lesa pojmenoval, byla patrně nejklidnější částí tohoto již tak dostatečně klidného, bohem i většinou P.T. lidstva zapomenutého sudetského koutku. Přespolní houbaři, cyklouni a těch pár magorů na čtyřkolkách, kteří se sem občas (jsouce zlákáni kvalitním asfaltem sítě lesáckých cest a vybavení dostatečnou drzostí na průnik kolem setrvalé uzamčených závor) zatoulali, prostě neměli na to, aby se drali přes ohradu a motali se mezi koně, vesměs vysloužilé veterány, jež zde jeden z mála místních trvalých obyvatel, koňák tělem i duší, nechával poklidně dožít.

Jedinou výjimkou byla právě Zina, robustní širokoplecí kobyla v plné síle, která na PPO trávila volné dny mezi svými pracovními směnami; během těchto rozvážně kráčela po podvršských cestách lesních a polních, vedena majitelkou a s nějakým tím pasažérem, toužícím využít dobrodiní hipoterapie, na širokém hřbetě. A jedním z těch pasažérů jsem se stal i já, sice také invalida, ale zatím ještě naštěstí jen spíš zvědavý než po hipoterapii bažící či ji dokonce vyžadující. Po šedesátce prvně na koni, no nekupte to, navíc pěkně ukryt v lese a nevystaven tedy posměškům publika.

A protože nejsem zvyklý dělat dluhy a svezem (spíše tedy „snesen“) jsem byl zcela bezúplatně, revanšoval jsem se své trpělivé nositelce mrkvi. A jelikož byl na PPO megaklid výše zmíněný, navykl jsem si nejprve postávat dlouhé minuty u ohrady s čvaňhákem, později sedávat uvnitř někde v koutku s knihou. Stálé osazenstvo mne vzalo na vědomí a občas si přišlo poklábosit – na standardní dotaz „na hovno, co?“ odpovídalo kýváním hlav... pravda, ten pohyb spíš odháněl mouchy z očí, než že by reagoval na moje velemoudré výroky, ale iluze dialogu byla dokonalá a... a vůbec, prostě mne to bavilo. Každě jsme blbej svým způsobem, že.

Přes odpolední slunce se přetáhl závoj tenkých bílých mráček a závan kousavého větru letní idylu ruče nahradil připomínkou, že klasickému místnímu dvoutýdennímu létu již dávno odzvonilo a je tedy třeba počítat s brzkým nástupem rovněž klasické místní šestiměsíční zimy. Naposledy jsem potáhl z již značně oslintaného kubance, nedopalek pečlivě ukryl pod drn (ještě aby začli koňští důchodci taky hulit, to tak), dopil zbytek rumíku z placatice a sbalil se k odchodu. Penzisté mne okázale ignorovali (mrkev pro ně dnes nezbyla; inu, kdo pozdě, sám sobě...), pouze Zina se přišla rozloučit; než jsem za sebou pečlivě zadrátoval průchod ohradou, prohodil jsem několik dalších vlídných slov, pohladil zvědavý nos, ujistil ji, že slíbená zítřejší návštěva platí, a odkráčel s dobrým pocitem – je prostě prima mít přátele.

II.

Když jsem se o několik desítek minut později vynořil z lesa, slunce už drhlo pupíkem o protáhlý, dílem skalnatý a dílem zalesněný hřbítok, který ve zdejší kadeřavě zvlněné části Kotlinky nestál našim předkům ani za honosné pojmenování – prostě Vrch, no. Fádni a bezvýznamný; přesto poskytl těm několika příbytkům na svém úpatí nejen jméno, ale též a především dlouhodobou ochranu před výpady severozápadního větru, z jehož poslední probírky (rázně doplněné navazujícím řaděním těžké lesácké techniky) se okolní porost jen hodně ztěžka a vrávoravě sbíral již druhý rok.

Vrch a Podvrší.

Několik domků rozhozených mezi louky a remízky jak hrací kostky na plátno. Původně objekty spíše rekreační, v posledních letech zateplované a dovybavované na celoroční užívání. Nárůst populace téměř exponenciální; před deseti lety jsme tu v zimě mrzli s bídou tři, během zimy poslední už se zdvihaly decentní sloupky dýmu nad téměř dvěma tucty střech eternitových i novými materiály se pyšnicích. Ten pokrok, kde se to zastaví, jak by pravil cimrmanovský otec Mirvald.

Prudký rozvoj osady pochopitelně neunikl pozornosti městečka za kopcem, ke kterému bylo Podvrší administrativně přilepeno; na počátku příjezdové komunikace, přecházející plynule v asfaltku kvality značně proměnlivé a plnicí roli jediné místní skoroulice, se nedávno hrdě ztopořila místní tabule evokující v přespolních návštěvnicích pocit, že za zatáčkou naleznou minimálně dvě další čtvrti... příliš rozmáchlá očekávání ovšem korigovala značka „Slepá ulice“, umístěná na stejném sloupku.

Kromě bujného dopravního značení výše zmíněného poskytovalo město osadě ještě čtrnáctidenní svoz odpadků, datové dráty (o nichž zlí jazyci tvrdívali, že je nestačila přecvaknout poslední ustupující jednotka wehrmacht), dva reproduktory obecního rozhlasu, občasné výpady poštovních dodávek (jejichž posádky se střídaly příliš rychle na vznik nějakých interpersonálních vazeb usnadňujících doručování) a v případě sněhové kalamity též návštěvu pluhu, který onu asfaltku nevalné kvality rádně prohrnul a přebytečnou bílou

nadílkou ucpal všechny soukromé výjezdy, jež si rezidenti chvíli předtím pracně proházeli sami (občasná dodatková rozcvička s hrablem či lopatou nikomu nemůže uškodit, že).

Můj vlastní skromný příbytek se nacházel na několika arech mechostravního porostu obrostlých habrovým plotem výšky mírně nadstandardní, prorostlým navíc větším množstvím jiné vegetace vyznačující se především všelikými trny a špicholáky – mám prostě rád soukromí. Protáhl jsem se úzkou uličkou v zeleném houští, zastrčil závorku opršelych vrátek a chmurně popatřil na své panství: tmavohnědý patrový domek, jehož dřevěné obložení bude už brzy potřeba zase natřít. Jedna rozložitá jablona, jejímuž růstu do výšin se podařilo včas zabránit – na rozdíl od trojice tují, které už vypadaly spíš jako egyptské obelisky v maskáčích. Tři borovice, stále ještě vzdorující setrvalému úbytku vzdušné vlhkosti i povrchových vod. Dlouhý hranol vyskládaného palivového dřeva, jehož shánění a příprava tvořily celoroční pracovní náplň místního občanstva. Letitý, antracitově černý pickup zámožské proveniencí, a vedle něj menší bílý původu tuzemského (sice o dost mladší, ale řádně zrasovaný). Trávník, dosud marně se vlastní silou resuscitující po únavně suchém létě, přerušovaný šplichanci štěrku v kolejkách nyní neznatelných, ale v období dešťů zjevných až příliš. Vítejte v mém sídle, přátelé. Půjdeme na zámek, půjdeme na zámek, volaly děti k jisté nelibosti babičky Boženy Němcové.

Lehce jsem pleskl po plechových hýždích většího ze svých motorizovaných spolupracovníků a kámošů, neubrániv se úšklebku poněkud nahořklému; všichni tři jsme totiž na tom byli víceméně stejně co do budoucnosti, neb nebylo jisté, zda projdeme příští technickou kontrolou. U mé maličkosti byla ovšem ta pravděpodobnost průniku do příštího cyklu o něco vyšší, po mně dosud nevyrazila žádná parta úřednických otrapů, podle jejichž kancelářských vizí by a) si měl i penzista jezdicí akorát jednou týdně na nákup do dva kiláčky vzdáleného hypersupru pořídit zbrusu nové cosi s třívalcovým motůrkem jedna tečka nula HovnoToPojede (pokud možno na operativní leasing či na nějaký ten úvěřík, aby há dě pé utěšeně rostl) a b) bylo nutno lidi, jejichž koníčkem bylo být i

jen zřídka okouzlené naslouchání brumlajícímu atmosférickému osmiválu splňujícímu nanejvýš normu Euro 0 fuck the world, pořádně opískovat, protože jsou a budou pro ekologickou rovnováhu Zeměšišky mnohem nebezpečnější než flotila zámořských tankerů... vítejte opět, přátelé, tentokrát v současném Blbákově.

„Klid, kluci a holky,“ oznámil jsem tomu černobílému a genderově celkem vyváženému motopáru. „Ještě nás nedostali.“

Vystoupil jsem po třech betonových schůdcích vzhledu poněkud odrbaného (buď ta venkovní barva na beton, kterou jsem použil při jarních opravách, nebyla dostatečně venkovní a/nebo na beton, nebo jsem zas jednou něco zbodál) a vzal za kliku nezamčených (v Podvrší? Zamykat? Proč, prboha?) dveří, uznamenav koutkem oka dvě prázdné kočičí misky a žádný pohyb kolem. Oba kocouři zřejmě operovali někde na cizí půdě, podle všeho právě nějakému důvěřivému sousedovi přehrávali svou oblíbenou etudu „jsme dva vyzábli hladoví bezprizorní tvorečkové a tejdén jsme neměli v tlamičkách“... Zatracení lháři prohaní, za jejich žrádlo jsem měsíčně vyklápěl skoro víc, než za své vlastní.

Jak může bejt sakra člověk pán tvorstva, když ho převálcuje kdejaká blbá kočka, tázal jsem se sám sebe v duchu během odkládání složené trojnožky a zouvání, představuje si to rodeo, kdybych u sousedů s podobnou historkou zaklepal já sám: to by byl panečku balet, určitě by mne nikdo nepolitoval, nepodrbal pod bradou a nepodělil se se mnou o zbytky kuřete... pán tvorstva, leda houbeles.

Vstoupil jsem do jediné přízemní komnaty svého zámku a zopakoval chmurný pohled a negativní hodnocení, tentokrát v provedení indoor. Čtverec o straně zhruba pět metrů, jehož pravou přední čtvrtinu zabírala vyzděná koupelna s vybavením natolik spartánským, že by nad ním ohrnula nos i Miss Mokrý Triko Hovězí Lhota. Vpravo, co nejbliže středu čtverce, robustní železná kamna na dřevo, fungující zásadně v digitálním režimu (0-nechytne ani líh, 1-vytápí celý prostor na devadesát stupňů Jaromíra) a vyžadující občasné spráskání pohrabáčem. Vlevo, pod příkrými dřevěnými schody do zřídka navštěvovaného podkroví, můj luxusní obejvák: zbytek druhdy prudce elegantní

sedací soupravy, příruční knihovnička a stolek s televizí natočenou tak, aby osobu klimbající na kanapi nebolelo při sledování Událostí komentářů za krkem. Dále vpravo u stěny před koupelnou stará kuchyňská linka doplněná mixem lednička-pračka novějším jen o nemnoho. Jídelní stůl s lavicí, kterážto sestava sloužila mnohem častěji jako dočasné odkládiště zbytných věcí než jako prostor pro konzumaci opuletních večeří. V posledním rohu pracovní stůl, na kterém trůnily mrtvě černé obrazovky několika počítačů, připomínka to mých druhdy produktivních let, a vedle něj změř nástrojů klávesových i strunných, zesilovačů, efektových škatulek a pedálů, reprobeden a podobných krámů, to vše cudně přikryto zaprášeným prostěradlem. Taky pomníček a vzpomínka na dávno padlé. Vot žizň, što slučilos vot slučilos, nerazměníš, ja jeb tvaju mať, jak pěl repetent vojín-student Slunečko na soustředění vojenské katedry.

Sáhl jsem do bezedných kapes maskáčového konga a postupně vyložil na stůl zvaný jídelní rozečtenou knihu v koženém obalu, placatci, plně pouzdro na brýle, prázdné pouzdro na doutníky a poloprázdnou krabičku zápalek; mobil jsem nenosil, nač taky, kocouři neznají moje číslo. Nalil jsem do varné konvice vodu na čaj z barelu pod linkou (ale jo, jasně, mám tu studnu, dokonce vrtanou, a s atesty říčícími optimismem, a kohoutky nad dřezem i ve sprše... jenže na to, abych tu čírou chladnou vodičku jen tak konzumoval, se prostě necejtím, sorry jako: dlažky v koupelně totiž mají příliš silnou vrstvu metalízy, sprchozávěs působí dojmem rezlosti již měsíc po výměně a když si člověk tou zurčící tekutinou umeje hlavu, vztyčí se mu číro, i kdyby byl plešatej... takže na vaření nudlí jo, ale do hrdla a žaludku nikdy, alespoň tedy za současného jakžtakž mírového stavu), sejmul z háku litěnou pánev, otevřel lednici a připravil na linku před letitý jednoplotýnkový vařič kostku sádla, jednu cibuli a pár plátků slaniny; plechovka fazolí již byla na místě.

Fazole s cibulkou. Brambory s tvarohem. Rýže s tuňákem. Špagety se sýrem. Prostá a chutná strava penzistova. Z invalidního důchodu, byť v plné palbě, si tuzemec halt nemůže moc vysoko vyskakovat. A mně to nevadí, je to prostě

můj styl; když byly prachy, žilo se naplno, když prachy nejsou, přivře se škrtkací klapka. Pořád lepší mít u misky rejže na co vzpomínat, než slyšet celej život prachy do štrozoku, těsně před zahájením fáze „konečně začnu žít“ být šlehnut mrtvicí a z obláčku nebo kotle pak pozorovat, jak si ty nasycený prachy užívá nějaký neoblíbený příbuznej... hoho, nic pro mne tedy. Koneckonců, na pravidelný páteční večere v jednom z pěti slušnejch podniků v lokalitě ještě zbejvá; tak *vocotedygouz?*

Za oknem opět zavyl poryv větru a donutil mne pohlédnout ven.

Z lískohabrového roští bylo odfouknuto již dost listů, takže jsem mohl spatřit obrysy vedlejšího stavení. Domek o řád honosnější než ten můj, ale evidentně neobývaný. Zahrada udržovaná mizerně, přestože ten místní chlap, co to měl na starosti a pod občasným dohledem, na to fasoval nějaké prachy až ze zámoří; lempla najdeš všude. Trochu stranou prázdné stání pro větší auto.

Přihodil jsem slaninu na růžovějící cibuli a přepádloval ke stolu zvanému jídelní, abych na něm udělal místo pro pánev a čajovou konvici; přitom jsem musel odsunout rozečtenou knihu. Solidní detektivka; pochopitelně ve stylu takzvaně severském, ta módní vlna nejenže dosud neodezněla, ale naopak – rozlila se a zasáhla i krajiny a autory blíž k rovníku. Mne to tedy zas až tak nebralo, ta setrvalá snaha o ještě drsnější story a pokud možno praštěnější hlavní postavu, vesměs hrdinku, protože Lisbeth Salander, to je prostě ono, že... jenže já jsem co do severskejch příběhů zaujatej, jo, Lisbeth beru, ale vyrůstal jsem na „románech o zločinu“ od dvojice Sjöwall – Wahlöö a stačí mi stará poctivá vražda z vilnosti vyšetřovaná smečkou normálních fyzlů. Staromilek a zapšklej dědula, co ode mne taky čekat.

O pár minut později jsem při míchání chilli a pepře do bubla-jících fazolí znovu pohlédl na vedlejší domek. Fakt je to tam zanedbaný, budu s tím muset něco udělat; kdyby sem náhodou zavítala Mrs. Pamela McDoughan osobně nebo aspoň poslala nějakýho tuzemskýho špicla, mohla by usoudit, že těch pár doláčů hází oknem. Vezmu to sekačkou a trochu ometu fasádu. A taky bych měl aspoň zlehka omrknout stav někdejšího kotviště Plonkový Pětky.

Jo, Plonková Pětka a Maggie... to byly časy... možná bych to mohl taky sepsat, vlastně to byla svým způsobem taky slušná detektivka.

O dalších pár minut ještě později jsem žvýkal fazole a volnou rukou hledal správnou stránku té rozečtené severské drsnohistorie, abych o ještě další minuty ještě o něco více později zjistil, že se nedokážu soustředit, protože myslím na Maggi, které se nesmělo říkat Meg (nejsem sakra žádná koza), na Plonkovou Pětku, Arthura Travise, kapitána Vondráka a spoustu dalších osob, věcí a událostí.

Odstrčil jsem zavřenou knihu, odnesl prázdnou pánev na vychladlou plotýnku vařiče (před finálním mytím lehce zahřát a vytrít zbytky tuku, omastek do odpadu leje jen prase), podíval se potřetí z okna a pak zpět na tu zavřenou knihu. Dobrá hustokrutá story se silnou zápletkou, čtyři stovky stran, v každý kapitole aspoň jedna mrtvola, při odkládání postupovat opatrně, aby náhodou ze sevřených stránek nevyšplichla krev na stůl nebo na papuče. Současná literatura. Předtím jsem přelouskal jeden román tuzemský, těsně předsametový. Tři sta stran, jemný rurální příběh prošpikovaný moudrými úvahami a citáty klasiků. Dnešní doba by celý obsah zhustila do jednoho tweetu: chtěl psát román z venkovského špitálu, místo toho tam vošukal doktorku, zatímco její manžel trpěl doma a kolem se hroutilo socialistický hospodářství; nakonec o tom napsal román. Tagy: kniha, venkov, nemocnice, sex, socialismus. A ty nablblý romantický kydy kolem si nech na koledu, strejdo. *#Jetozanama*.

A do toho Plonková Pětka.

Tak jo, napíšu to. Žádněj bestseller z toho nebude, ale připomenu to sám sobě. A srovnám si to sám v sobě. Ťukat do klávesnice jsem ještě nezapomněl a na discích oněmělých počítačů je prázdnějch bajtů habaděj. A navíc – doba si přece zdá vyvázeněj trh, ne? A co může být vyvázenějšího než relace jeden autor – jeden čtenář? Má snad někdo lepší příklad?

Příběh – část první: ZLOČIN

Suchý Brodec, květen 1991

I.

V dobách císařů, králů a knížat nebyla říčka Točná pouhým neznámým a bezvýznamným přítokem silnější a proslulejší sestřenice Vltavy; jako samostatná, pěkně zlobivá holka dávala svému okolí rádně zabrat. Po každém větším dešti se rozlévala z nízkých břehů, měnic rozsáhlé plochy luk v bahnité močály, vytrvalé, neprostupné a hostící všelikou havěť křídlatou i plazivou. Prakticky jediné místo, kde ji bylo možno překonat, aniž by kola vozů vázla v mlaskající čvachtě, tažní koně si rousali břicha a jezdci máčeli boty, tvořil úzký skalní práh mezi břehy náhle poněkud vyvýšenými; řeka zde byla donucena silnějším protivníkem k poslušnosti alespoň dočasné. Tufy, břidlice a magmatické horniny, bezmocně prohlodávané Vltavou o několik mil dál, v tomto místě dokázaly tváří v tvář vodní síle řádově menší vytvořit alespoň nepatrnou enklávu odporu a udržitelné předmostí.

Zajisté nikoho nepřekvapí, že takové místo neušlo pozornosti dobové tranzitní přepravy; ke skalnímu prahu se záhy přitulila významná formanská cesta. Strategická poloha dala ve velmi krátké době vzniknout hostinci a navazující infrastruktuře v duchu dobových potřeb P.T. zákaznictva: přibyly stáje, kde bylo možno nejen opečovat vlastní tažné či jízdní komoňstvo, ale případně jej, unavené a zdeptané, zanechat v místě výměnou za čerstvé kusy z místního zdroje; kovárna a kolářská dílna, zajišťující servisní služby; několik malých usedlostí, zásobujících krčmu i stáje surovinou na platformě rostlinné i masité.

Kde se nakupují pokrmy a služby, točí se prachy; kde se točí prachy, objeví se vbrzku nějaké to darebáctví. Když už odírání pocestných překročilo přijatelnou mez, vložila se do hry královská moc. Na ostrohu vyššího z obou břehů vyrostla tvrz, jejíž osádka velmi rychle vysvětlila pochybným existencím *wocogouz* (strážci zákona a gauneři se ještě nescházeli ve stejných posilovnách, i když nějaká ta neofiko symbióza zajisté

existovala i tehdy) a v jejímž stínu se v relativním bezpečí maličká osada začala slibně rozrůstat. Časem se dočkala povýšení na městys a jen o málo později přibýlo ke standardním právům pořádat trhy i právo várečné či milové – král byl zjevně o rozvoji lokality dobře informován.

Přešlo několik století. Z tvrze se stal renesanční zámek, ze stáji benzínová pumpa, z formanské hospody vyhlášená restaurace s vinárnou (zvanou „Zámecká“, jak také jinak...) a z neurvalého krčmáře odpovědný vedoucí. Druhdy prašná stezka rozrytá koly těžkých povozů se změnila v asfaltku (podle místních škarohlídů srovnatelné kvality) a říčku Točnou, již zkrocenou a zregulovanou do plytké neškodnosti, překlenul kamenný most. Tranzitní přeprava se přelila do jiných, výhodnějších toků a význam městyse poklesl. Pivovar zanikl již před lety (podle znalců a ctitelů kvalitních nápojů si nic jiného ani nezasloužil). Také skalnatý práh dohrál svou dějinnou roli úplně a zcela; jen tu a tam k němu v horkých dnech či vlhých nocích zabloudil párek roztoužených milenců, neb přirozenou romantiku místa vhodně doplňovaly okolní mělké dolíky i vlídné vyvýšeniny, porostlé příhodnou vegetací. A jen málokdo z usedlíků ještě věděl, proč se jeho milovaná obec jmenuje tak podivně a proč má ve znaku hnědou jezdeckou botu na modrém pozadí.

Říčka Točná tedy přestala trápit okolí městyse Suchý Brodec, ale dorazily pohromy jiné, modernější. Řetězcem administrativních úkonů upadla obec do spárů hlavního města, stavši se součástí Velké Prahy. V první fázi to nevypadalo zle a jediným vnějším projevem tohoto nového vazalství se stala silniční smyčka poblíž zámku, hosticí konečnou stanicí příměstské autobusové linky. Záhy však přituhlo; Matička sem totiž hned v první vlně vyslala developery, aby v praxi předvedli svou variantu onoho rázného zatočení s panelovými králíkárnami nedůstojnými nového demokraticky smýšlejícího občana, jež tak důrazně přislíbily nové Elity Nejelitnější ústy svého Nejvyššího. Předvedená varianta byla velmi jednoduchá – panel se nahradí sádrokartonem, králíkárna se položí na bok a rozlouskne se na obytné jednotky. Jak prosté, milý Watsoně.

Když se v lokalitě „Pod lískem“ začaly líhnout první pastelové šmouli domečky se zahrádkami rozměrů tak obřích, že se

ratolesti nových osadníků při jízdě na tříkolce musely (po pouhých pěti šlápnutích) otáčet již na ulici, sledovali to osadníci původní, opření o široké kmeny letitých stromů ve svých zahradách řádově rozlehlejších, se značnou nelibostí. Ve vyhlášené restauraci i přilehlé vinárně zvané Zámecká docházelo poměrně pravidelně k hádkám a občas venku v bezměsíčné noci pleskla i nějaká ta facka; časem se ovšem hrany obrousily, třecí plochy uhladily... v době, kdy se přivalila druhá vlna dekrálíkárny a v lokalitě „Pod lískem II“ začaly růst domky o něco větší, vzhlednější a ve větších zahradách, už to vlastně netankovalo vůbec nikoho.

II.

Květnové sobotní ráno tentokrát signalizovalo pěkný den a tak se naprostá většina místního osazenstva věnovala svým zahrádkám a zahradám; pěkných dnů se totiž onoho jara dosud mnoho neurodilo. Zásluhou této plné zaměstnanosti nebylo v místě nikoho, kdo by zvědavě okukoval malou a ošuntělou bílou dodávku s olysalými reklamními polepy nabízejícími instalatérské a zámečnické práce, stojící na miniaturním parkovišti za benzinovou pumpou. Případný okuk by navíc nepřinesl žádné převratné poznatky; prostě nějaký ten pan podnikatel nižšího levelu zastavil na své pouti od jednoho ucpaného hajzlíku k druhému, aby tu v relativním klidu sprásknul dvě housky s gothajem a zapil to nějakou tou nealkoholickou nápodobou piva. Nic zajímavého na takovém chlápku nenajdeš.

To byl ovšem omyl. Kryštof Hrubý, zvaný bůhvíproč Pogo, za pozornost určitě stál. Minimálně ze tří důvodů.

První zajímavou vlastností tohoto pána byla schopnost státi se někým jiným; jakkoliv vzdělán pouze nepatrně a v rozsahu poměrně úzkém, dokázal se bez potíží zapojit do společnosti akademiků (pokud po něm tato nepožadovala přednášku na odborné téma) stejně hladce jako vklouznout mezi tlupu opilců v zaplivané knajpě (kde se mohl bez rizika odhalení projevit i verbálně). Jedna osoba z oné nepatrné skupiny, které Pogo povolil poněkud bližší přístup a (značně omezený) náhled

do svého soukromí, dokonce zastávala názor, že by nevzbudil podezření ani ve skupině kojících matek...

Druhou a vysoce oceňovanou schopností byla nevšední lehkost, s jakou dokázal přesvědčit i poměrně složitý zámek nebo bezpečnostní systém, že je veškerý odpor marný.

Do třetice všeho dobrého (pro klienty) či zlého (pro uživatele chráněných objektů) disponoval Pogo rovněž vysokou systematickostí a kvalitou přípravy; před každou akcí věnoval maximální pozornost sebemenším detailům.

Vzhledem k výše uvedenému nelze se příliš diviti rychlému postupu od mladicky nerozvážných krádeží aut a primitivně pojaté bytařiny až do kategorie „špičkový profesionál“; stal se mužem se skvělou pověstí, odborníkem, jemuž byla práce prováděná v nejvyšší kvalitě potěšením, osobou jistým typem klientů setrvale vyhledávanou s tak vydatným převisem poptávky nad nabídkou, že si mohl vybírat pouze akce zajímavé jak z hlediska odborného, tak finančního. Podnikatelův sen.

Dokonale připraven byl i dnes.

Dodávka pocházela z malé privátní půjčovny, jejíž majitel byl z pohledu úřadů zcela bezúhonný a přitom netrpěl zbytečnou povídavostí; Pogo ji následně vybavil jinou státní poznávací značkou, falešným osvědčením o technickém průkazu (pochopitelně na originálním formuláři vyplněném naprosto dokonale) a decentní, vhodně zvolenou kamufláží, v jejímž důsledku by své přibližovadlo na první pohled nepoznal ani sám majitel. Telefonní číslo vyvedené drobnými číslicemi pod oprýskaným názvem firmy bylo funkční a případnému zájemci o instalatérskou službu se ozval záznamník omlouvající nepřítomnost majitele řešícího neodkladnou zakázku (*zde je ovšem nutno podotknout, že volající neměl příliš velkou šanci se až k záznamníku prodrat – příslušná pevná linka byla prakticky setrvale obsazena, patřila totiž ke krátkodobě pronajatému bytu a primárně obsluhovala zařízení jiného podnikatele, opakovaně vytáčející číslo erotické linky; skupina provozující tuto bohuľibou činnost inkasovala podíl z krutě masného hovorného a majitele bytu, povalujícího se kdesi v Karibiku na dovolené a dosud prudce nadšeného z toho hodného a slušného nájemníka, který*

po shlednutí prostor a ověření, že jsou tyto vybaveny telefonem, okamžitě zaplatil značně vysoké nájemné na dva měsíce dopředu, čekalo po návratu velmi drsné překvapení). Pracovní kombinéza řidičova byla značně opotřebovaná a název firmy na zádech téměř nečitelný. Potřebné doklady v kapsách byly pravé, fotografie odpovídala, jméno ovšem nikoliv – i subdodavatelé byli špičkoví specialisté ve svém oboru. Na sedadle spolujezdce ležely umolousané desky obsahující několik sice rovněž falešných, ale důvěryhodně vyhlížejících objednávek. V úložném prostoru vozidla se povalovalo všeliké nářadí a technologické vybavení, které by v mysli většiny skutečných instalatérů či zámečníků vzedmulo prudkou vlnu závisti. Pogo prostě nenechával náhodě vůbec nic.

Pojíždaje druhou obloženou housku, sledoval nyní zvolna se blížící městský autobus a na krátký okamžik znovu pocítil stejný záchvěv nedůvěry, jako při prvním kontaktu s dnešním zákazníkem. Něco mu prostě nesesedělo, přestože podmínky byly dostatečně lukrativní a předběžná pátrání, která provedl se stejnou pečlivostí jako cokoliv jiného, neodhalila žádnou nesrovnalost. Možná to způsobila ta povinná účast další osoby – Pogo raději pracoval sám. Ale v tomhle případě to prostě jinak vyřešit nešlo; komodita určená k přemístění ležela zcela vně okruhu, se kterým se běžně setkával.

Synchronizace zafungovala dokonale – autobus dorazil na smyčku prakticky současně s posledním soustem. Se skupinkou místních občanů vystoupil i muž oděný ve stejné pracovní kombinéze a s koženou brašnou přes rameno. Pogo nastartoval, popojel k zastávce a vyklonil se z okénka.

„Kde se sakra flákáš? Čumím tady vod minulýho busu!“

„Nemůžu za to, zdržel mě šéf...“

„Tak si sakra švihni aspoň teď a fofrem nalez, chlap už asi doma šplhá po zácloně!“

Ostatní cestující ani řidič autobusu si řemeslnické vády nevsímalí a starali se o své, takže tato malá etuda vlastně nebyla nutná. Pogo na jejím sehrání ovšem trval; patřila do stejné kategorie jako funkční telefonní číslo a nápisy na kombinézách. Nic nepodcenit.

V kabině již nebylo žádné etudy třeba a tak oba muži mlčeli, zatímco se vůz protáhl dvojicí mírných zataček ve starší zástavbě, odbočil vpravo a vydal se přes jednoduchý mostek po příjezdové cestě k lokalitě „Pod lískem II“, minul několik prázdných parcel a objektů v různém stupni rozestavěnosti, aby nakonec zastavil před jednou z nejlépe vypadajících novostaveb, úpravnou patrovou budovou v poměrně rozlehlé zahradě, více než dostatečně vzdálenou od robustního oplocení a částečně zapuštěnou do svahu zarostlého smíšeným porostem, který dal této části obce jméno. Oba muži vystoupili téměř současně; spolujezdec otevřel zadní dveře dodávky a zadumaně zkoumal obsah, zatímco Pogo obratně překonal jednoduchý zámek branky a vyřadil příslušné čidlo vnějšího okruhu zabezpečení, přestíraje přitom dokonalou mimikou rozhovor s mřížkou domácího telefonu. Tato fáze operace pro něj byla obtížná zhruba stejně jako základní ranní hygiena; kompletní dokumentaci objektu si v rámci příprav nejen obstaral, ale taktéž důkladně prostudoval.

Přesně v souladu s plánem pak spolujezdec potřebnou dobu a přiměřeně hlučně rachotil předměty v dodávce, aby ověšen brašnou a dvěma servisními kufříky následně prošel zvolna brankou právě v okamžiku, kdy Pogo zdolal i domovní dveře a vstoupil, ověřuje rychlým pohledem správnost získaných podkladů; seděly přesně, jak také jinak.

Na vstupní prostor zvící standardní předsíňky navazovala vlevo odbočující nepříliš široká centrální chodba, kterou by bylo lze nazývat halou jen stěží; prosklená stěna ji oddělovala od přední kryté terasy zakončené rovněž skleněnými posuvnými panely, umožňujícími hladký přechod mezi zimním a letním provozem této. Pogo převzal od svého společníka větší ze servisních kufříků a postoupil dále do útrob budovy, zatímco komplic zůstal na stráži u vchodu. Schodiště na konci chodby vedlo do obytné sekce v patře, tedy do místností pro Poga zcela nezajímavých; totéž platilo pro otevřenou jídelnu s kuchyňským koutem a dvěma dveřmi v druhé stěně chodby, za nimiž se skrývaly, jak Pogo věděl, všelike nepodstatné prostory typu koupelen, saun, průchodů k bazénu či do garáže, decentně ukryté ve svahu za domem. Jeho cílem byly dveře čtvrté, vedoucí

do pracovny pána domu. Jakkoliv již v interiéru a prakticky bez rizika, neslehl Pogo ani teď ze své opatrnosti a zdobnou mosaznou kliku stiskl až po jejím důkladném prozkoumání; opatrnost matka beztréstnosti a jeden nikdy neví, že.

Světlá místnost s velkým oknem situovaným na jih, s výhledem na krytý bazén střední velikosti a navazující zalesněný svah plus dosud nezastavěné parcely pod ním, byla zařízena prostě a účelně. Robustní psací stůl, pohodlně vyhlížející kancelářská židle, jednoduchá skříň, sestava pořadačů, v rohu soklík s malou, leč draze a výkonně vyhlížející hi-fi věží, video-přehrávačem a japonským televizorem. Na leštěné desce stolu velká obrazovka na kuří nožce, tedy, jak Poga druhdy poučil krátkodobě spolupracující expert z jiného oboru, počítačový monitor. Kabely z té bedny vedly kamsi dolů, takže samotný počítač a všechna ta související bižuterie kolem se patrně skrývaly uvnitř stolu; může být, těmhle blbinkami se Pogo nikdy nezabýval. A pochopitelně se vyskytovala typická sestava ve složení moderní telefon versus mosazná psací souprava a pseudostarodávná lampa se zeleným stínítkem... tyhle snobíky měl Pogo už dávno přečtený.

Nejzajímavější kus nábytku stál vedle stolu na zemi a Poga poněkud zklamal; očekával mazaný trezor s komplikovaným zámekem a našel pouze kovovou skříňku s jednoduchým otočným uzávěrem... žádná facha pro Rudlu Macha, jak by napsal jistě Páral. Na to se si teda hoši ušatý nemuseli najímat specialistu... no ale když už a za slušnej peníz, tak už – proti Gustovi žádná dišputace. Kufřík se speciální výbavou tentokrát nebude potřeba, žádná škoda.

Otočný uzávěr cvakl, kovová dvířka se nehlučně otevřela a odkryla několik přihrádek se štůsky podivného papíru zvaného, jak byl Pogo rovněž poučen, „traktorový“, a s pultuctem dílem plastových, dílem papírových krabic na ty takzvané diskety, kvůli kterým sem oba nezvaní řemeslníci přišli. Pogova role v této fázi operace skončila a mohl si už jen v duchu poblahopřát k dosaženému extrémně výhodnému poměru výkon/odměna. Dveře za jeho zády klaply, ale dříve než mohl Pogo vyzvat svého společníka k převzetí aktivity, ozval se zcela neznámý hlas, pronášející poněkud deformovaně znějící

češtinou s přídechem nasranosti větu silně neočekávanou:

„Co vy sakra děláš tady?!?“

III.

Amatér by v této mimořádné situaci patrně zazmatkoval, jenže Pogo byl profesionál; přirozené leknutí okamžitě zvládl a během pomalého obratu k mluvčímu hladce vklouzl do nové role. Neznámého muže v županu a s krkem obaleným šálou, nasupeně rozkročeného ve dveřích, přejel rovněž nasupeným pohledem a rázně převzal iniciativu.

„Já tady otvírám zaseklej zámek, protože majitel tohodle baráku volal zámečnickou pohotovost; ale kdo jste sakra vy?“

S uspokojením konstatoval, že první fáze evakuačního plánu zafungovala: nasupenost ve tváři přichozího vystřídala zjevná nejistota. Nyní bylo ovšem třeba okamžitě pokračovat v ofenzivě a navázat fázemi dalšími, tedy co nejrychleji se odpoutat a udržet přitom zdání hloupého nedorozumění. Účinnost přímo závisela na rychlosti provedení; bylo nutno zmizet z dosahu dříve, než si druhá strana uvědomí evidentní nelogičnosti (kupříkladu přítomnost tenké chirurgické rukavice na ruce řemeslníkově) a začne příslušně reagovat. Pogo byl pochopitelně připraven i na nejhorší variantu, totiž na nějakého zatvrzelce okamžitě toužícího po policii a podobných nezdravých komplikacích, ale celkem logicky by se radši obešel bez složitějších řešení. Zatímco v duchu zuřivě proklínal svého společníka, toho vola, toho retardovaného idiota, co si ani nedokáže zjistit, že se pan domácí místo do kanclu ve městě tentokrát odebral do pelechu s chřípkou nebo čím, pokračoval v aktivaci únikové cesty a v roli poctivého a zaskočeného řemeslníka; vstáváje zvolna od otevřené skříňky pravil s dostatečnou porcí nedůvěry v hlase:

„Vy tady taky bydlíte nebo co?“

„Já majitel tady, vy chlape...“

„Tak to se musí vysvětlit, pojdte se mnou k auťáku, ukážu vám objednávku... my na nějaký srandičky nejsme zařízený, pane, víte, kolik toho toho dneska mám?“

(super, chlápek ustupuje od dveří, k telefonu se prokazatelně nesápe, šance na únik jeví se býti značnou)

„Já neobjednal nic ale!“

„No, mně to taky bylo divný, dyk' ten zámek normálně funguje... ale proč ste mě teda pouštěl dovnitř?“

„Já nepustil nikoho, sakra! Ani zvonek neslyšel!“

(prima, už jsme na chodbě a já jsem blíž ke vchodovejmu dveřím... teď už to uhraju minimálně na plichtu...)

„Tak kdo to teda byl, kdo mě pustil dovnitř? Jak bych se sem asi jinak dostal?“

(...a je to v suchu)

*

V jisté situaci byla kdysi rada „nesuďte nerozvážlivě“ poskytnuta postupně evangeliem, kardinálem jménem Richelieu a mušketýrem zvaným Athos. Pogo ovšem nebyl žádným znalcem díla Dumasova a ani Murphyho zákony příliš neovládal; soudil proto, že v okamžiku, kdy stojí narušitel i nadále pasivně přede dveřmi pracovny a on sám je již v půli cesty k domovním dveřím, hovoře s narušitelem přes rameno, nemá se dost dobře co pokazit.

Situace na scéně se ovšem poněkud zkomplikovala vstupem další osoby.

Ten vůl, ten retardovanej idiot totiž vyšel zpoza rohu chodby, jsa vybaven jednak očekávaným kufříkem na lup, druhak zcela neočekávanou a poněkud nepříjemně vyhlížející pistolí s tlumičem, a do plodně se rozvíjející diskuse přispěl vypálením dvou kulek; tyto opustily hlaveň zbraně s nepříliš hlasitým mlasknutím, dobře známým všem ctitelům detektivních a akčních filmů, a zaryly se do hrudi muže v županu, jenž zareagoval jediným možným způsobem, to jest nejprve s užaslým výrazem ve tváři zavrával o dva tři kroky zpět, následně přepadl dozadu a poté, alenokdobytobyčcekal, zemřel.

Tento vývoj už byl trochu moc dramatický i na Pogovu profesionalitu; přirovnáme-li první setkání s mužem v županu

k otukávacímu pravému háku, inkasovala nyní jeho psýcha řádný hák levý, následovaný sérií pěkných direktů a závěrečnou pumelící přímo na solar plexus. Veškeré automatismy selhaly, jediným venkovním projevem stavu myslí se stala zamumlaná noticka „no ty vole...“ a o alespoň částečném návratu k normálu bylo možno hovořit až dlouho poté, co se ten vůl, retardovanej idiot a nově též vrah vynořil z pracovny, nadzdvihl kufřík zřejmě již naplněný a krátkým pohybem hlavy vyzval Poga k ústupové fázi.

IV.

O patnáct minut později byl napadený objekt uveden do původního stavu (s výjimkou těla chladnoucího na dlažbě chodby ovšem), zámečnická pohotovost při odchodu sehrála další němou etudu dle scénáře Poga již opět profesionálně jednajícího a ošuntělá bílá dodávka uháněla maximální povolenou rychlostí k Vltavě a serpentinám Břežanského údolí. Vůl, retardovanej idiot a nově i vrah tam měl mít podle plánu na lesní cestě zaparkované vlastní auto, do kterého po doplacení zbytku dohodnuté částky cash přisedne i s těma zatracenejma disketama a ztratí se z Pogova života, doufejme navždy... tebe mi byl čert dlužnej, chlape, za mnou ještě nikdy žádnéj nebožtík nezůstal, z toho se budu sakra těžko dostávat. A teď si ještě navíc musím dávat sakra pozor i na tebe, kdo zabil jednoho, může klidně zabít i druhýho, žejo... o svejch pojistkách jsem ho pochopitelně informoval už v první etapě vyjednávání, ale kdoví, co takovému volovi, takovému retardovanému idiotovi může zavrňet v kebuli... kam vlastně sakra dal tu bouchačku?

Jako kdyby dovedl číst myšlenky, pravil ten retardovanej idiot:

„Jinak to opravdu nešlo, ten materiál je pro nás příliš cenný. Pochopte to.“

„S mrtvolama jsem neměl nikdy nic společného...“

„Chápu. Vaše odměna se přiměřeně zvýší, abyste se s tím dokázal vyrovnat. Akci jste zvládl naprosto profesionálně, je vidět, že si ten vysoký kredit zasloužíte.“

Chlap najednou mluví jak profesor češtiny... to by mě fakt zajímalo, co seš vlastně zač, ty idiote.

Silnice se začala postupně víc a víc klikatit a bílá dodávka snížila rychlost.

„Tady vpravo...“

Štěrkané odpočívadélko, lesní cesta, několik metrů od silnice zaparkovaný nenápadný tmavý sedan. Chválabohu. Pogo sjel na chrastící štěrk a zabrzdil. Muž na vedlejším sedadle otevřel kufřík (Pogo nenápadně zašmátral levačkou po kasru se slzákem, ukrytém ve schránce vedle sedačky) a vyňal z něj sympaticky naditou bílou obálku.

„Přepočtete si to, budete myslím spokojen...“

Uklidněný Pogo nechal kasr kasrem, obálku převzal a otevřel. Štůsek tisícikorun zaměstnal jeho pozornost víc, než bylo třeba – a to byla chyba. Jeho soused vymrštil z kufříku dosud ukrytou pravačku s čímsi tmavým a přitiskl mu ten neznámý předmět ke krku... zatmívačka, opona, blackout.

V.

Kapitán Vondrák se na zadním sedadle služební volhy nespokojeně zavrtěl, zahnal značně rozptylující vzpomínky na dobře naložené stejky i mizerně naloženou choť a pokusil se plně soustředit na věci příští. Přes veškerou snahu se jeho výchozí úvaha ohledně nového případu setrvale rozpadala na pouhé dva okruhy:

a) lidi by se neměli zabíjet – a když už se bez toho fakt neobejdou, neměli by tak činit první teplou sobotu, na kterou si ještě ke všemu manželka pověřeného vyšetřovatele naplánovala první jarní grilovačku;

b) Praha měla spořádaně setrvat ve stejném stavu, v jakém byla za časů rady Vacátka; pak by se chudák pražskej polda nemusel trmáčet někam do zadele horoucí a spadlo by to na četnictvo, pardon, na krajánky.

Když se to všechno vezme kolem a kolem a řádně vyhodnotí, bude to patrně zas, jak pravil jistej švédskej občan v jistě

švédské detektivce o mamlasech potažmo mizerech, pěkná prdel, pěkná čundračka.

Běžová volha se zhoupla na témže mostku, přes který před několika hodinami předrnala bílá dodávka, krátce přibrzdila přebírajíc pokyny od uniformovaného příslušníka postávajícího na začátku příjezdové cesty, zvané značně nadneseně „Květinová ulice“, a posléze zastavila na travnatém vjezdu dosud nezastavěné parcely. Vondrák se vysoukal z vozu a poněkud roztržitě nasával lokální atmosféru místa činu. Nic moc, schulhoffovky s Rudlou aka Kalašem vítězily na celý cáře. Černá, bílá a hlavně šedá, otlučený baráky, bordel, zasmušilý lidi a majestátní šestsettrojka, toť ta správná atmoška k detektivce... ale tohle?

Úpravné nízké stavby, důstojné ploty. Les příliš daleko a nijak tajuplný. Úplná absence čumících venkovských žen s kabelami a v šátcích na babku. Spousta pestrých barev: žlutobílý služební žigul místních chlapců, kteří se sice dosud nestačili přeorientovat a přezbrojit z věbáků na policajty, ale situaci zjevně dobře zvládajících; lahově zelený žigul a vínová škodovka výjezdovky; krémový mikrobús dalších chlapců, tentokrát z laborcky; jasně červený fiátek uno a u něj skupinka lidí – mladá a pohledná (nyní ovšem dost zdeptaná) blondýnka v ostře modrých šatech, doktor z výjezdovky, který nepatřil do stabilní sestavy, ale znal ho od vidění, a jeden z jeho vlastních lidí; a jako smutné memento nakonec černá dvanáctsettrojka, jejíž dvoučlenná posádka nezúčastněně postávala a pokuřovala u otevřených zadních dveří.

Podporučík Katerinák, jeden z trojice členů jeho nejuzšího týmu, mládenec čerstvě zařazený, dychtivý a dosud nevybavený grilující a nadávající manželkou, se odpoutal od zdeptané blondýnky a rychle vyšel Vondrákovi vstříc.

„Brejden, šéfe...“

„Buď zdrav, Káčo. Tak povídej... kde je Mirek? Vevnitř?“

„Jo, s klukama z laborcky... ve dvanáct padesát převzal operační na stopadesátosmě trochu chaotický telefonát o trestném činu v lokalitě Pod lískem II, ulice Květinová, motorizovaná hlídka dorazila na místo ve třináct dvacet, zde

nalezla muže bez známek života a vyděšenou ženu, která čin oznámila; hlídka následně provedla všechny potřebné úkony k zajištění místa i svědkyně a zavolala výjezdovku, teda nás... dorazili jsme sem ve čtrnáct třicet dva...“

„Káčo, nediktuješ protokol, proboha. Normálně mi to shrň, ať aspoň trochu vím, do čeho lezu. A nemluv sakra jak podporučík Gajdoš z mejdžra Zemana, nejseš tu na rozkaz kapitána Beňačku, súdruh... počuješ ma?“

„Hej!“

„No, tak do toho...“

„Rozkaz! Ta bloncka, slečna Pečená, opravdu se tak jmenuje, je asistentkou výkonného ředitele firmy Codabone a přijela navštívit svého nemocného šéfa, kdyby třeba potřeboval něco nadiktovat nebo tak. Na diktát se připravila dobře, vhodné šatičky, mimo jiné vzala i lahvinku červenýho, aby šéf nezadrhával...“

„Ale no tak, Káčo. Fakta first, hypotézy až pak, jasný?“

„Jasný. Nezvonila nechťic,“ správně použitý přechodník si Katerinák zjevně vychutnával, „pána a vládce buditi. Jako správná asistentka má i klíč od baráku, to je přece jasný, takže si odemkla a šéfa našla ležet na chodbě. Sice to s ní málem seklo, ale zatelefonovat ještě dokázala.“

„Šikulka. Pan šéf je kdo?“

„Jistej Arthur Travis, ročník čtyřicet jedna.“

„Dost divný jméno, ne?“

„Ne víc než jméno vypečené slečny... je, teda byl to totiž Američan.“

„Cože?“

„Yes sir, Američan. Zastupuje tady majoritního akcionáře firmy Codabone, americkou společnost ConTraCon. Je nová doba, šéfe.“

Kapitán Vondrák jen těžce povzdechl. Super. Takže k obvyklý otravný vobsírce nutno připočítat ještě možnej tlak z ambasády a na něj logicky navazující strkání rypáků všelikejch papalášů

starejch i novejch. A podplukovník Sládeček, stará struktura setrvale žijící v obavách z vykostění a náhrady strukturou novou, bude rotovat kolem nadkritickou rychlostí. To jsou teda radosti, pane Berka.

„Problém, šéfe?“ otázal se Katerinák nikoliv, jak si Vondrák uvědomil, bez jisté drobné stopy poťouchlosti.

„Nebud' drzej, zobáku, nebo budeš mít sakra problém ty!“ zahřměl v předstíraném rozhořčení a svůj výpad doprovodil štulcem zvaným burák.

I Katerinák dohrál svůj part, ustrašeně se příkrčiv za tichého mumlání „už mlčím, už mlčím“ ve stylu ušlápnutého děduly z Mrazíka.

„Jdu se podívat dovnitř,“ pokračoval Vondrák opět již zcela v duchu služebním, „ty se vrať k vypečené slečně a doktora pošli za mnou; na utěšování a případné slibání slzí z něžné lince stačíš bohatě sám, předpokládám.“

„Dle rozkazu!“ zazubil se Katerinák a obrátil se k odchodu.

„Počkej,“ zarazil ho ještě Vondrák. „Soňa tady není?“

„Je... obchází sousedy, jestli někdo něco. Ale moc nadějně to nevypadá, je to tady dost stranou a místní nejsou zvědaví...“

„To asi fakt nejsou,“ příkývl Vondrák, znovu si uvědomiv naprostou absenci čumilů. „Tak syp k dámě, rytíři.“

„Pro čest a slávu...“ ušklíbl se Katerinák, zasalutoval a vydal se zpět k červenému vozítku.

Šikovnej kluk, někam to dotáhne, pomyslel si Vondrák procházejce vrátky. Aspoň někdo, jehož zásluhou ta probíhající náhrada staré totalitní krve bezpečnostně-policejního organismu snad neskončí pěkným infarktem nebo mozkovou příhodou. Tenhle národ má holt smůlu na změny, vždycky když už něco začne jakžtakž fungovat, nastane výměna stráží a vymetání rohů padni komu padni. Sloužil jsi nenáviděnému Rakousku, mladá republika tě nepotřebuje. Byl jsi moc velkej demokrat, komouš nebo žid, padej do koncentráku. Tvůj dědek měl trafikou a v tý vykořisťoval druhýho prodavače, mazej k pětépákům nebo do dolů. Prací ke svobodě. Endless story.

Vstupní prostor i navazující chodba vykazovaly obvyklé znaky probíhajícího ohledávání místa činu. Technik zkoumající zámek vchodových dveří Vondrákovi jen letmo pokynul, dva další pátrající podle všeho po otiscích prstů či podobných komoditách mu nevěnovali žádnou pozornost. Fotograf balící si nádobíčko zamumlal tlumený pozdrav. U otevřených dvířek elektrického rozvaděče v rohu stál čtvrtý technik, zabrán do rozhovoru se starším, podsaditým chlapíkem v károvaném saku. Spatřivše příchozího oba muži jako na povel zmlkli a vykročili mu naproti.

„Ahoj, kluci. Tak co jste zatím zjistili, Mirku?“

Nadporučík Hrubina si odkašlal a potáhl za klogy již zmíněného károvaného saka.

„Žádná sláva, Pavle, stop pomálu. Branka i hlavní vchod vypadají cajk, ale tady Evžen,“ mávl rukou k technikovi, který přikývl, „tvrdí, že o čistej vstup rozhodně nešlo...“

„... protože tenhle barák,“ navázal technik Evžen plynule, „má sakra vychytaný dvou režimový zabezpečení... v režimu úplný ochrany způsobí jakýkoliv násilný překonání zámku řev sirény a kdoví co ještě, možná menší jadernej vejbuch, nemám to ještě celý zmáklý... a v klidovém režimu se po otevření rozsvítí žárovky a zapne bzučák současně v pracovní a na horní chodbě. No a signalizační okruh na brance ani na vchodovkách nefunguje, tutově ho někdo musel vyřadit. A ty zámky taky náko smrděj, ještě je pořádně proklepnem...“

„Dík, Evžene, dobrý, zatím to stačí... víme už něco víc o tom nebožtíkovi? Mirku?“

„Je sobota, Pavle. Něco řekla akorát ta holka, co ho našla. Amerikán, co si sem přijel hlídat investice. Ve firmě má funkci nějakýho ředitele, ale spíš se věnuje programování nějakých těch pičičand...“ (technik Evžen se nasupil a nesouhlasně zavrtěl hlavou) „... souvisejících s datama a telefonováním a těmadle partama. Jestlí jsem to správně pochopil...“ (Evžen pantomimicky naznačil pochyby) „... tak Codabone vyvíjí nějaký systémy na přenášení dat přes telefon a... co se sakra tak kroutíš, Evžene?“

„To zatím nemusíme brát tak podrobně...“ Vondrák rázným pohybem zabrzdil nadechujícího se technika. „Vztahy? Lidi kolem? Žije sám nebo..? Káča nahodil něco o tý asistentce...“

„Copak Káča,“ ušklíbl se Hrubina, „tomu se ještě všechno vráží do... no nic. Něco na tý asistentce asi bude, natřepat polštář mu sem asi nepřijela. Volnej den, paní Travisová někde sportuje...“

„Paní Travisová? Amík tady má i manželku?“

„Nojo, je to dlouhodobej pobyt, už jsou tu druhej rok...“

„A kdepak je ta ctihodná dáma teď?“

„O víkendech prej často vyráží mimo dům a trénuje. Je asi dost dobrá sportovkyně, v Americe údajně pobrala nějaký ceny...“

Hrubinův výklad přerušil rázný vstup další osoby, spíše osůbky: kolem zámek zkoumajícího technika se hbitě prosmykla zhruba třicetiletá, nakrátko ostříhaná drobná brunetka v džínsách a sportovní mikině.

„Aleale, velkej boss osobně... to jsou k nám hosti... přišla kostra k doktorovi, co?“ pronesla překvapivě sytým a teplým altem, který se k její postavě příliš nehodil.

„Taky ti přeju pěkněj den, Soničko,“ opáčil Vondrák vliďně. „Jaký je stav informací na sousedskejch tocích dnes kolem třetí odpoledne?“

„Sucho jak v trní, můj náčelníku. Všichni sousedi maj ruce od hlíny a oči jen pro růže potažmo kedlubny. Akorát jedna dáma staršího modelu a bez kedluben si snad všimla dopoledne nějakýho auta. Jakýho, to pochopitelně netuší. Možná bílý.“

„Čím dál tím líp.“

„Nojo, tady žijou samí vytižení podnikatelé, milej hochu. Vo zvědavou důchodkyni nezakopneš...“

„... zato drzejch policajtů je tady vošatka. Odstupte, poručíku!“

„Provedu, kapitáne!“

Fajn, blbnout umíme, v tomhle jsme sehraní, pomyslel si Vondrák, ušklíbaje se na rovněž se šklebící ženský prvek svého týmu. Podplukovník Sládeček to ovšem neocení.

Hlouček na chodbě se mezitím rozšířil i o doktora; Katerinák tuto část rozkazu splnil na výtečnou. Teď ještě slíbat ty slzy.

„Co pro nás máte vy, doktore?“

„O něm?“ kývl tázaný hlavou směrem do chodby. „Jako obvykle jen předběžně, s detaily musíte počkat na pitvu. Takže: smrt nastala přibližně kolem jedenácté hodiny, způsobily ji dvě střelné rány z větší vzdálenosti, žádné známky zápasu. Akorát se mi zdá...“ mluvčí náhle znejistěl „... prostě... je to divný...“

„Co to?“

„Nu... ten střelec měl buď děsnou kliku, nebo věděl sakra dobře, co dělá. Obě ty rány byly tutovky. Ten chudák se ani nestačil pořádně leknout.“

„Evžene, co střely? Nábojnice?“

„Jedna střela zůstala vevnitř, druhou máme. Nábojnice pochopitelně žádný. Tohle nebyla akce žádnýho zmatkaře, dám na to krk.“

„Ráže?“

„Ta, co máme, je dost zrasovaná, trefila ještě kovový zábradlí na konci chodby, ale tipuju sedm pětadesát. To bylo celkem jasný předem, kdyby to koupil z devítky, dopadnul by hůř.“

Vondrák přikývl; filmové průstřely jsou obvykle dost milosrdné, v reálu nebývá na místa, kterými projektily opouštějí tělo, moc pěkný pohled.

Doktor si odkašlal.

„Budete mě ještě potřebovat, kapitáne? A jeho?“

„Ne, nic na něm nevykukám. Račte si ho odvézt kam libo...“

Lékař krátce pokynul přítomným a odešel informovat osádku černé dvanáctsettrojky, že kuřácký dýchánek právě skončil. Vondrák se nespokojeně rozhlédl po hloučku svých kolegů.

„Ještě něco? Motiv? Jestli je to opravdu vloupačka, mělo by se něco ztratit, ne? Nebo šlo fakt jen o toho maníka?“

Tentokrát si odkašlal technik Evžen.

„V tý pracovně nebo co to je možná něco chybí... je tam poměrně velké kovové trezory, podle tý asistentky plné dokumentů. Jenže uvnitř není lauter nic. A otisky na uzávěru veškerý žádný – ani jeho, tedy nebožtíka... divný, ne?“

„No zdali!“ ožil Vondrák. „Aspoň něco...“

„Evžene, můžeš na chvíli?“ ozvalo se od vchodových dveří.

„Jo, hned... raďte mne omluvit, panstvo...“

„Takže dál co?“ pravil Vondrák po technické odchodu.
„Na stanovení verzí je ještě trochu brzo, ale dva hlavní okruhy se podle mě rejsou už teď. Buď vloupačka a pobyt oběti v nesprávnou dobu na nesprávném místě, nebo naopak vražda, naplánovaná z různých důvodů. Konkurence, majetek nebo ženský... co třeba ta manželka? Jestli se domákla tá asistentka... manžel chytil druhou mízu, vodkvetlý manželce vadí mladá holka... co tak koukáte?“ zeptal se podezřívavě, vida pobavené pohledy zbylé dvojice.

„No, náčelníku...“ pravila posléze poručík Soňa Vidová s potutelným úsměvem, „vodkvetlý manželce asi žádná mladá holka vadit zas až tak nemusela...“

„Protože? No tak, sakra, netlemte se a ven s tím...“

„Paní Margaret Travis je ročník sedmdesát, náčelníku...“

Vedoucí vyšetřovacího týmu kapitán Pavel Vondrák vyvalil oči a zůstal takříkaje stiff.

VI.

Rudočerný pontiac firebird uháněl údolím Vltavy od Štěchovic ke Zbraslavi a Maggie se usmívala.

Levobřežní komunikace již – oproti dobám, kdy její úseky dokonce sloužily k testování nových vozidel tuzemských i cizích – poněkud ztratila na významu i na kvalitě, ale uhánět se po ní ještě pořád dalo... a placaté autíno tak činilo k potěše dívky za volantem i, soudě podle spokojeného brumláni pětilitrového osmiválce, k potěše vlastní. Jarní slunce i teď odpoledne snaživě hrálo, oba odnímatelné střešní panely spočívaly pokojně v úložném prostoru kryty obalem k tomu určeným,

světle kaštanová hříva řidiččina pohlavala mnohem méně, než by nepoučený vnější pozorovatel očekával, a z reproduktorů pěl Jon Bon Jovi o vstávání za rozbřesku, o svíče odolávající větru a o odchodu na vrcholu slávy. Víkendová idylka.

Většina lidí považovala při prvním setkání Maggie za bezelstnou a bezbrannou dívku a většina této většiny musela velmi záhy svůj postoj přehodnotit; pod střídými a praktickými oděvy, podle okolností vhodně vybíranými, se skrývalo vypracované tělo zdatné sportovkyně a pod výše zmíněnou světle kaštanovou hřívou téměř nepřetržitě operoval zdatný a výkonný mozek. Parametry teoreticky jaksi neočekávané (u dívky dosud stále ještě jen dvacetileté), ale nabyté a rozvíjené velmi tvrdou praxí... bezelstnou a bezbrannou dívkou nebyla Maggie ani omylem; rozhodně ne. Na to už jí život příliš odřel, zohýbal, popálil a obouchal. Roz-hod-ně.

Jenže teď, v údolí Vltavy, za volantem tiše bublajícího sportáku, na levobřežní komunikaci a pod vlídným odpoledním sluncem, byly ovšem ochranné štíty vypnuty, mozek pracoval ve shodě s motorem pouze na volnoběh a Maggie se skutečně přibližovala oné bezbranné a bezelstné dívce. Kontrolujíc pohyb vozu jen zlehka levičkou a pobrukujíc si závěrečné verše „Blaze Of Glory“, nelámala si hlavu žádnou zásadní problematikou; radovala se z pěkného dne a potěšeně hodnotila jeho dosavadní průběh.

Kdyby nezúčastněný vnější pozorovatel zdárně vyřešil problém nezcuhané hřívy (správně přisoudiv tento stav výtečné aerodynamice vozidla) a rozšířil pozorovanou oblast, mohl by si položit otázku, proč se osoba spoluvlastníci pohodlný dům s pozemkem v Suchém Brodci přesouvá na víkendy do malé a mnohem méně pohodlné chatky v údolí říčky Kocáby, vzdálené vzdušnou čarou jen několik desítek kilometrů. Otázka bezesporu logická; Maggie by jí ovšem dokázala přesvědčivě zodpovědět. Chatu zdělila po prarodičích z matčiny strany, nadšených vyznavačích trampingu a spoluzakladatelích osady Mantrap, a neponechala si jí jen z pouhé nostalgie. Okolní zvlněný terén byl totiž mnohem vhodnější pro její tréninkové aktivity než plochá krajina suchobrodecká, minimálně proto, že se na závěr vydatných cykloporcí mohla vždy sklouznout

do údolí. A pohodlí v daném případě nehrálo žádnou roli – postačila sprcha a možnost jednak bezpečného uskladnění ne právě nejlevnější výbavy, druhak přeprání propocených dresů. Oba tyto požadavky vyřešila nepříliš finančně ani technologicky náročná úprava, která proběhla během výstavby suchobrodeckého sídla prakticky bez povšimnutí. Tolik oficiální zdůvodnění.

Existovalo ovšem i zdůvodnění neoficiální, ryze soukromé.

Těch několik málo sousedů, kteří k chatce ve svahu na pravém břehu Kocáby dohlédli, nepatřilo ke zvědavcům a sběratelům klepů; a i kdyby někteří do této kategorie patřili, těžko by našli něco zajímavého na dívce, která několik minut po příjezdu vyráží do lesa buď na kole, nebo v běžecké výstroji, a vrací se po několika hodinách udýchaná a v onom již dříve zmíněném propoceném dresu. Tento stereotyp byl dodržen vždy, aniž bylo lze ověřiti, zda se dotyčná po všechny ty dlouhé hodiny skutečně prohání po tréninkových trasách, nebo zda tráví valnou část z nich v jistém domku na okraji Masečina; v domku útulném a disponujícím mimo hlavní, veřejnosti bezostyšně předváděné vjezdové brány ještě mnohem menší a nenápadnější brankou zadní, ukrytou v lesním porostu. Krytí dokonalé hned z několika úhlů pohledu. A dnešní průběh tréninku, odbývajícího se většinou právě v onom domku, byl základní příčinou zasněného pohledu a líně vláčné nálady Maggiiny. Jak prosté, milý doktore Watsone.

Rudočerný firebird minul poněkud ohyzdný krajinný vřed, přesněji tedy lom před Zbraslaví, protáhl se okrajem obce na most přes Vltavu a vyrazil, aniž by byl jeho motor donucen zvýšit otáčky, vzhůru Břežanským údolím. Zde byl na okamžik zastaven mužem v oranžové vestě a přilbě, dirigujícím provoz okolo hloučku podobně oděných mužů, postávajících u autojeřábu a zabírajících téměř celou polovinu vozovky. Následně vyklouzl z lesa, minul několik obcí a osad a po hrubé asfaltce kopírující trasu někdejší formanské stezky hladce svištěl krajinou již nudně plochou k Suchému Brodci. Maggiiny myšlenky se dosud upínaly k předchozímu průběhu, jen letmo se dotkše plánů na zbytek dne, a do reality ji vrátil až pokyn uniformovaného muže stojícího na začátku „Květinové ulice“.

Zcela mechanicky zvolnila, po několika metrech zastavila sklouznuvši k travnatému okraji – a teprve nyní začala vnímat vzdálené detaily: žlutobílé vozidlo Bezpečnosti, další auta opodál, skupinku osob u vrat jejího domu, otevřené dveře... co to sakra...

Od skupinky se oddělil vysoký černovlasý muž v tmavozelené sportovní bundě a černých kalhotách; stručným pokynem ruky odeslal uniformovaného, chystajícího se podle všeho k nějakému proslovu, od vozu zpět k odbočce a sám k němu dorazil právě ve chvíli, kdy brumlání motoru umlklo a Maggie se vysoukala ven.

„‘cuse me... Mrs. Travis? Can I speak with you, ma’am?“

„Yep... můžeme mluvit česky... ale co se to tu proboha děje? Kdo jste?“

„Kapitán Vondrák, kriminální služba... paní Travisová... je mi to velice líto, ale mám pro vás bohužel velmi špatnou zprávu...“

Praha, květen 1991

VII.

„Mohu vám něco nabídnout? Šálek kávy? Nebo něco jiného k pití? Cigaretu?“

„Ne, díky.“

Vondrák zasmušile pokýval hlavou a posadil se ke svému pracovnímu stolu. Dívka na židli proti němu na něj upřela neméně zasmušilý pohled.

„Paní Travisová... jsem si vědom toho, že máte za sebou hodně těžké chvíle a že určitě nemáte náladu na nějakýho zvědavýho policajta, ale přesto vám musím položit několik otázek.“

Maggie mlčky přikývla.

„Měl váš manžel nějaké nepřátele?“ (začátek nic moc, pomyslel si Vondrák kysele, ale přece na ni hned nevytáhnu klepačku na alibi... taková holka, skoro ještě dítě, před pár minutama

koukala na svýho muže přes skleněnej poklop...)

Chvilé ticha, poté slabý povzdech a pokrčení ramen.

„Vyloučit to rozhodně nemohu, ale já o žádných nevím. Určitě ne o takových, co by...“ (další pokrčení ramen a slabý smutný úšklebek)

„Chápu...“ (delší odmlka zdůrazňující ono pochopení) „Měli jste doma nějaké šperky? Větší částku peněz? Důležité dokumenty?“

„Šperky nenosím ani nevlastním, mám jen tehle řetízek...“ (letmý pohyb ruky k drobnému zlatému přívěsku na štíhlém opáleném krku) „... a větší cash... hotovost... jsme v domě nikdy nepro... nepřechovali, je to tak správně? ... neměli jsme k tomu důvod. Jen běžné částky na normální provozní výdaje...“

Vondrák předvedl další chápavě příkyvovací etudu a odkašlal si před první otázkou z kategorie těch významnějších.

„A ty dokumenty? Váš manžel údajně pracoval na vývoji poměrně důležitých věcí...?“

„Na vývoji poměrně důležitých věcí pracuje usilovně celá firma včetně mne, pane kapitáne...“ (pěkně mě holka sekla drápkem, musím si na ni dát majzla) „... pravda, Arthur měl jako výkonný ředitel o dost širší záběr a pracoval hodně i doma, já ostatně také, ale v trochu different... odlišném oboru, víte? Každý na své pískovně... takže nevím, jaké dokumenty používal.“

„Myslíte si, že mohlo jít o dokumenty, které by případně zajímaly konkurenci? Asistentka vašeho manžela považuje za pravděpodobné, že nějaké zmizely z jeho pracovny...“

Očima dívky probleskl zájem; předklonila se a opřela rukama o kolena.

„Martina si to myslí? To je zajímavé... to by ovšem... ano, něco by naše konkurenty zajímat mohlo, to rozhodně ano.“

Zachováváje navenek dosavadní klid a vlídnou tvář se Vondrák nenápadně nadechl a v duchu napočítal do pěti; teď už půjde do tuhého.

„Jaký byl vlastně vztah vašeho manžela ke slečně Pečené, paní Travisová? A naopak?“

Maggie si jej nejprve změřila dlouhým pohledem a pak se k jeho překvapení pousmála.

„To byste se asi měl zeptat spíš Martiny, pane kapitáne.“

„Asi ano, ale teď se ptám vás... jistě na to máte nějaký svůj názor..?“

„Zklamám vás – nemám. Lidé, kteří spolu dlouhodobě pracují, mají obvykle vzájemné vztahy dost komplikované a nikdo zvenčí do nich úplně nevidí... nebo tomu je třeba tady u vás jinak?“

„My teď ale mluvíme o vašem manželovi a jeho asistentce, paní Travisová...“

„A? Mění to něco na tom, co jsem právě řekla?“

Tentokrát si změnil svůj protějšek dlouhým pohledem Vondrák. A – jako mnoho jiných před ním – si uvědomil, že proti němu nesedí žádné čerstvě vylíhlé kuře vyžadující ochranu, ale silná osobnost. Teprve teď mu došel význam některých drobností z uplynulých hodin; naprostá absence jakékoliv hysterie, žádný pláč, jen trocha vláhý v očích... zcela věcné, úsporné a efektivní jednání... a v hloubi duše pocítil cosi jako obdiv... a také slabé podezření.

Odstrčil židli, vstal a přešel k oknu; když promluvil, vypadalo to spíš, že hovoří k těm zaprášeným tabulkám.

„Osobní otázky nejsou nikomu příjemné, ale já je v dané situaci pokládat musím, to snad chápete.“

„Jistě, chápu. A nemám s tím problém, na všechny vám odpovím. Problém je spíš v tom, že některé odpovědi prostě neznám.“

Vondrák se otočil zpět do místnosti.

„Mluvíte velmi dobře česky, paní Travisová. Jsem opravdu překvapen.“

„Patrně proto, že jsem Češka, byť narozená a žijící v Americe. Doma se mluvilo jen česky a měla jsem k dispozici slušně

vybavenou knihovnu. A teď jsem v Československu a mluvím jen česky denně již druhý rok... to by vám mohlo jako vysvětlení stačit, doufám..."

Znovu mě sekla, uvědomil si Vondrák hořce a potlačil náhlou vlnu touhy jí to nějak oplatit. Místo toho jen mlčky došel zpět ke svému stolu a znovu se posadil. Maggie jej rovněž mlčky sledovala pohledem opět spíš nezúčastněným.

„Výborně. Takže si nemusíme nic předstírat ani co do formy, ani co do obsahu. Nuže – jaké bylo vaše manželství?“

„Přiměřené okolnostem.“

„Což znamená co?“

„To by vyžadovalo poměrně dlouhé vysvětlování a obávám se, že tady a teď na takový rozhovor není ani vhodné místo, ani vhodná doba. Promiňte.“

„Prominu, ale jen dočasně a nerad. V době té... události jste byla kde a dělala co?“

„Jako většinu víkendů. Trénovala jsem běh v okolí své chaty ve Štěchovicích. Za dva týdny mám první závody v sezóně. Triatlon, jestli vám to něco říká.“

„Moc ne, ale to je teď vedlejší. Můžete to nějak dokázat?“

„Možná mne viděl nějaký soused, ale pouze na začátku nebo na konci tréninku. V lese a na silnicích jsem nikoho známého nepotkala, ale budete-li si to přát, vrátím se tam a vyhledám nějakou veverka... poslyšte, pane kapitáne, můžu vám teď něco říct sama a dobrovolně, aniž byste se ptal?“

„Prosím.“

„Chápu, že od začátku pracujete s různými verzemi toho, co se stalo, a že mne do těch verzí musíte započítat. Jenže jste právě jen na tom začátku, zatímco já jsem už uvnitř. A mám náskok. Nemám vám za zlé, že mne podezříváte, je to vaše práce, ale Artie byl po mých rodičích nejvýznamnější postavou v mém dosavadním životě a já nemám sebemenší důvod poctivovat k němu cokoliv jiného, než lásku a především vděčnost. Až od toho začátku pokročíte dál, pochopíte to. Zatím tedy pracujte se svými verzemi, pátrejte, zkoumejte mé soukromí

a majetkové poměry, ale nakonec prostě jen uznáte to, co jsem vám právě řekla...

... a teď, jestli dovolíte, bych ráda odešla. Jak jste řekl již na začátku našeho přátelského rozhovoru... byl zatím jen přátelský, že? ... tedy, jak jste řekl, prožila jsem dnes dost těžké chvíle a v příštích dnech mne ještě spousta dost těžkých chvil čeká. A jsem dost unavená po tréninku. Musím se aspoň trochu vyspat a hodně přemýšlet. Já chápu vás, pochopíte prosím i vy mne?“

Holka mluví jak na přednášce, to není normální, říkal si v duchu Vondrák... ona vlastně vůbec není normální, sakra. Měla mi tady brečet a žádat o možnost rozhovoru s matkou... co jste vlastně hergot zač, paní Margaret Travis? Lokální mutace Jestřábí ženy? Princezny Fantaghiró, ze který jsou tak na větví moje děti? A proč se kruci prdel pletete zrovna do mého případu?

Ozvalo se rychlé, krátké a ostré zaklepání, rozlétly se dveře a do kanceláře vstoupil, tedy přesněji rázně vpadl udýchaný podporučík Katerinák.

„Promiňte, šéfe, že ruším, omlouvám se... ale můžete k nám do kanclu? Objevily se nové skutečnosti...“

„Opravdu rušíte, podporučíku... ale přijdu za pár minut. Jen vyprovodím paní Travisovou.“

„Výborně, šéfe, prima, super...“ vydechl Katerinák a zmizel. Vondrák se otočil zpět k poklidně sedící dívce.

„To je současně i odpověď na vaši otázku, paní Travisová; nebudu vás dnes...“ (toto slůvko nepatrně zdůraznil) „... již déle zdržovat. Budete chtít někam odvézt? Stačí říct, služba to zařídí...“

„Ne, děkuji. Firma má ve městě malý byt pro návštěvy nebo mimořádné případy, což je...“

„Rozumím... pojďme tedy, vyprovodím vás z budovy, máme to tu trochu spleťtí, od dob rady Vacátka se tu skoro nic nezměnilo...“ (co to sakra kecám, proč si najednou hraju takhle blbě na žoviálního strejdu, copak ona zná Marvana? Tenhle případ mi byl fakt čert dlužnej...)

VIII.

„Můžu tě pozvat na panáka, puso?“

Maggie vzhledla od své právě dopité sklenky.

„Beg your pardon? No, thanks...“

Postarší připlešlý chlápek v dosti pomuchlaném saku a křivé rozhalence se ovšem nehodlal jen tak vzdát.

„Drink, bejby. Drink for jů. Wiz mí, jasný?“

Barman stojící opodál vzhledl od cíděné sklenice a chystal se zasáhnout, jenže se nedostal ke slovu.

„Fajn, tak teda ještě jednou a česky, abys rozuměl líp: nesor, jasný?“

„Nonono, seš ňáká prudká... tak pardón, pardón...“ (uražený pohled, otočka a odchod; naštěstí žádné komplikace).

Barman se potěšeně zašklebil.

„Pěkný... ještě jedno martini?“

„Ano, děkuji. S citrónem, bez ledu a bez řeči...“

„Jasná zpráva...“ zašklebil se barman ještě potěšeněji. „Tichej přístav zapomnění...“

„Tak nějak... máte tady telefon?“

„Jo, vzadu, na chodbičce k hajzlíkům. Ale jestli nechcete volat zrovna na Kamčatku, na Jamajku nebo tak podobně, tak si brkněte odtud, máte to v ceně – za tu pěknou scénku před chvilkou. Já tyhle balivý frajery fakt nemusím... počkejte, vyndám vám ten krám tamhle do rohu, ať máte trochu soukromí... hned to bude... jen trochu popotáhnu ten zatracenej drát...“

Učinil, jak byl pravil, poté se vrátil ke svým sklenicím a sáhl do police pro martini rosato. A i když skutečně neměl v úmyslu poslouchat, tu a tam k němu nějaké ty útržky dolétly: ahoj, to jsem já, mám nějaké potíže, teď se asi nějakou dobu nevidíme, budu mít spoustu věcí k vyřizování, domů mi rozhodně nevolej, ozvu se ti sama, měj se, bye. Když mu podávala tlačítkový přístroj zpátky, všiml si, že nadzdvihla sluchátko a stiskla nulu;

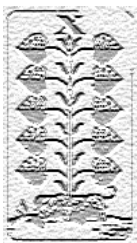
pobavilo ho to. Šikovný děvče aneb jak snadno a rychle zabránit opakovanému vytáčení.

„Vaše martini, madam. Přesně podle zadání – citron, bez ledu, bez řečí.“

„Senks, mister.“

Co se to vlastně přihodilo, říkala si Maggie v duchu již asi po devadesáté osmé. Co a proč? Vždyť je to všechno totální ptákovina, blbej sen. Měla bych se probudit, ale zjevně se neprobudím... musím si to napřed všechno srovnat v hlavě. Ale tady v baru pár desítek metrů od firemní garsonky to rozhodně nepůjde, za chvíli se určitě přivalí zas nějaká ta „pusa“. Vypadnu, vlezu si do vany (chvála bohu za ni) a všechno si v klidu promyslím. A pak...

... pak si to někdo zatraceně odsere.

Flashback (1969 až 1990)

(Bělehrad, SFRJ, úterý 26. srpna 1969)

I.

Putovní pionýrský tábor Středočeských plynáren Praha dorazil k rozlehlému veřejnému tábořišti na okraji Bělehradu v plánovaném termínu a hlavní vedoucí Ludvík Bendisch si mohl s úlevou odškrtnout v cestovním plánu předposlední zastávku.

Staričkový autobus Škoda RO s vlekem, obsazený třicítkou dětí ve věku deset až patnáct let a sedmičkou dospělých, se ploužil maximální rychlostí pětapadesáti kilometrů v hodině Balkánem již třetí týden a zvolna se naplňovalo staré pořekadlo tvrdící, že čeho je moc, toho je příliš. Naštěstí se neopakovaly excesy z loňska, kdy musel řidič Stanislav Smitka řešit hned dvě závažné poruchy a kdy se celá dospělá složka kontingentu málem psychicky zhroutila poté, co se při zastávce v rumunské Constantě jeden dvanáctiletý pionýr ztratil; vše sice tehdy dobře dopadlo (motor i diferenciál se podařilo s pomocí jednou maďarských, podruhé bulharských posíl opravít a onen ztracený pionýr došel sám vlahou nocí šestnáct kilometrů od městského stadionu až ke svému stanu), ale Ludvík Bendisch přece jen preferoval klidnější průběhy; infarkt ve dvaapadesáti byl tou poslední událostí, kterou by si v zahraničí přál zažít. Z tohoto úhlu pohledu mohl kvitovat s povděkem, že loňský zájezd skončil již sedmnáctého srpna a události navazující nezastihly putující pionýry ještě kdesi v maďarské pustě.

Tentokrát šlo vše hladce – jediný malý problém nastal v bulharském Kraněvu jednadvacátého srpna, tedy v den prvního výročí internacionální pomoci spřátelených vojsk v ranku milované Varšavské smlouvy. Táborníci se ráno vynořili ze stanů jednotně vyzdobeni trikolórami na černém podkladě, které přes noc vyrobila táborová zdravotnice Blanka s pomocí tří nejstarších slečen, ale daleko nedošli, byvše zastaveni a po zhruba půlhodinovém dohadování nakonec

zpacifikování, přemluvení a umravnění skupinou bulharských civilních policistů.

Na jugoslávské půdě již žádné podobné diskuse nehrozily – nejen proto, že žádné trikolóry s černým podkladem už nebyly k dispozici. Titova Jugoslávie se totiž k internacionální pomoci nepřipojila a Ludvík Bendisch se nejen proto cítil na její půdě jaksi klidnější.

Dnešní příjezd rovněž proběhl zcela hladce, stejně tak stavba stanů, zbudování přenosných latrin a příprava i konzumace večere. Prohlídka Bělehradu byla naplánována až na příští den, těšící se táborníci šli nezvykle brzy spát a Ludvík Bendisch tak mohl poklidně usednout v přední části vleku, zařízené jako mobilní kancelář, a ve světle propan-butanové lampy se věnovati nezbytné administrativě.

O hodinu později, právě v okamžiku, kdy hodlal zhasnout světlo a odebrat se též na kutě, se zvenku ozvalo zaklepání na doširoka otevřené dveře přívěsu a dovnitř se vsunula hlava vedoucího starších chlapců Daniela Ryndy.

„Promiň, Ludvíku... můžeme dál?“

„Můžeme... kdo ještě? Něco se děje? Vzbouření na vsi?“

„Ne, nic zvláštního... je tu jen Simona... tak můžem?“

„Jasně, polezte. Nemůžete usnout? Máte chuť na rakiji?“

Dan se vydrápal po úzkých schůdcích a přistoupil ke sklápěcí desce tvořící cosi jako psací stůl; za jeho zády se vynořila vedoucí mladších dívek Simona Bláhová.

„Ne, na rakiji ne... Ludvíku... my jsme přišli... teda... přišli jsme tě požádat... o naše doklady...“

Ludvík Bendisch se podíval na mladou dvojici pozorněji, uznamenal vážné tváře, seriózní civilní oblečení odlišné od běžných táborových ohozů – a pochopil, že se ani letos pořádnému průšvihů zřejmě nevyhne.

II.

„To nemyslíte vážně, Dane. A já vám to nemůžu dovolit.“

Okolo plynové lampy stažené na minimum tančilo několik zmatených mūr a po tvářích tří lidí rozesazených na bednách v zadní, skladištní části vleku přeletovaly jejich stíny.

„Ale my to vážně myslíme, Ludvíku. A ty nám v tom nemůžeš bránit. Teda... neměl bys. Mně je dvacet šest a Simoně dvacet dva. Jsme plnoletí. A ty jsi hlavní vedoucí tábora pionýrů, ne muklů.“

„Mám ovšem nějakou zodpovědnost – za děti i za vás. Před úřady i před vašimi rodiči.“

„Naši rodiče respektují naše názory a přání a o úřadech víme svoje. My i ty.“

„Když tady zůstanete, je s táborem konec.“

„Konec je stejně, Ludvíku. Snad si nemyslíš, že by nás příští rok někdo pustil dál, než na Lipno – a to ještě jen k Frymburku? Přece víš, co se celej ten rok dělo a nadále děje... je vůbec div, že nás pustili letos. Poslední šance.“

„A co tady sakra chcete dělat? Mejt hajzly nebo co? Prodávat žvejkačky?“

„Tady nezůstaneme, Ludvíku. Chceme do Ameriky.“

„Jasně, do Ameriky. Už tam na vás čekaj. Pro každýho mustanga kabrio a teplej flek ve správní radě plynárenský společnosti.“

„Nebud' zlej, Ludvíku... a my nejsme žádný naivní děti. Celej rok jsme dřeli anglinu, máme s sebou dokumenty o studiu i nějaký dolary. A Simona má tady v Bělehradě vzdálenýho strejdu, rozhlasovýho reportéra. Vloni dělal na pořadech o invazi. Ví o nás a pomůže nám. Vlastně na nás už dneska čeká... takže Američani ne, jen Jugoslávci... zatím...“

Ludvík Bendisch se opřel loktem o regál s vepřovými konzervami, povzdechl a prohrábl si řídnoucí vlasy. Simona, která dosud mlčela, najednou vstala a uchopila ho za levé zápěstí.

„Ludvíku, ty sám přece víš nejlíp, jaký to je přijít o svobodu a nechat si rozkazovat od nějakejch... ty a tvoje rodina... podívej se na svou ruku... nebraň nám, prosím tě... nech nás jít...“ její hlas se zachvěl.

Ludvík Bendisch se vymrštil ze své bedny tak prudce, až se udeřil hlavou o polici s plechovkami rýže. Zasykl bolestí, začal rázovat sem a tam po stísněném prostoru vlečňáku a tlumeně klel. Oba mladí lidé jej mlčky a bez hnutí sledovali.

„A já trouba si myslel, že to letos už proběhne bezkolizně... krucinál, krucifix, do prdele...“ náhle se zastavil a otočil se k Danovi: „co si sakra myslíte, jak si to vůbec představujete? My my my, jenom my, třicet lidí dostanem do průšvihů hned a další potom, ale my se rozhodli, žejo? Smrkáči zatracený... nařezat bych vám měl... a ne...“ Přešel ke kovové skřínce v rohu vleku, rázně ji otevřel, po chvilce přehrabování vytáhl dvě obálky a hodil je na pracovní desku. „Seberte si to a vypadněte... no tak, dělejte, padejte už...“

Simona ho uchopila znovu za ruku, za tu zatracenou ruku, a v jejích očích se objevily slzy.

„Díky, Ludvíku... nikdy ti to nezapomenem, nikdy...“

„Nojo, jasně. Jsem váš dobrej anděl. Mažte už, sypejte, nebo vás osobně dokopu na ruskou ambasádu... a... zmizte, krucinál! A... a hodně štěstí. Taky na vás nezapomenu... i kdybych chtěl... o to už se někdo postará... tak zlomte vaz, syčáci mizerný...“

III.

Táborová zdravotnice Blanka chtěla o půlnoci původně jen obejít stany a případně rozehnat nějaký ten soukromý večírek starších chovanců, kteří by si bez dozoru vedení občas rádi zahráli s některými chovankami na doktora, ale s údivem zjistila, že zatímco veškerá mládež spořádaně spí, ve vleku se ještě svítí. Přitáhla si těsněji deku dosud jen volně přehozenou přes ramena, vydala se ke zdroji světla a nahlédla dovnitř.

Ludvík Bendisch seděl za svým sklopným stolem se sklenkou v ruce a před sebou měl načatou láhev rakije. S hořkým úšklebkem jí pokynul volnou levičkou.

„Tož soudružko sestro, vítej na palubě broněnosce Potěmkin, vlastním jménem Průser. Dáš si panáka?“

„Co tady blbneš, proboha? Je půlnoc... dal ses na chlast?“

„Ještě ne, Blaničko rytířská, ještě ne... ale asi bych měl. Možná hned od zejtrka.“ Ze skříňky u nohou vyndal druhou skleničku, naplnil ji a posunul k protějšímu okraji desky. „Na zdraví a na šťastnou budoucnost! Vždy teplé boty pro stavbaře! S fortem na silážní jámy!“

I Blanka tedy zdolala příkré schůdky, přitáhla si nízkou skládací kempinkovou židličku, posadila se na ni a sáhla po nabízené sklence.

„Na zdraví a na Bílou paní komonickou... takže proto's čekal na půlnoc? Bude nějaký zázrak? Dokud kohout nezakokrhá?“

„Zázrak už se stal... bohužel jen pro někoho; někomu akorát zůstanou na krku ty *feduální*,“ zdůraznil pozdvižením ukazováku legendární filmovou hlášku, „zloby. Myslím, že ten krk bude můj... tak na to zdraví!“

Dopil obsah sklenky, položil ji na stůl – a podíval se opět, snad po stě, na svou levou ruku. V mihotavém světle lampy bylo možno na předloktí rozeznat vybledlé číslice...

... a v již mírně zakalené mysli Ludvíka Bendische se prolínaly obrazy mladého páru s batohy na zádech a s vidinou Ameriky v srdcích... s obrazy dřevěných baráků, pruhovaných mundurů, vyhublých těl... a především s obrazy vlastních rodičů a vlastní ženy... s obrazy tří nejbližších, kteří se na rozdíl od něj do rodné Prahy už nevrátili.

(Eldridge, IA, USA, květen 1972)

I.

„Myslím, že je to místo jako stvořené pro Dana...“ pravil Arthur Travis, zakladatel a spolumajitel elektrotechnické a telekomunikační firmy ConTraCon.

„Tolik mu věříš?“ otázal se Arthurův společník Ed Connelly, potahuje z tlustého doutníku (a nechtěně tak vytvářeje slušnou karikaturu zlovolného kapitalisty).

„Ty snad ne?“

„Ale jo, jasně že věřím; je to pracovitej mládenec.“

„Tak si ho sem zavoláme?“

„Zavoláme...“ potvrdil Ed sahaje po telefonu. „Maisie? Sežeňte někde Dana Rynda, prosím...“

II.

Nastávající manželé Dan and Simona Rynda měli nakonec přece jen štěstí, i když to tak zpočátku vůbec nevypadalo.

První fáze proběhla uspokojivě; srbský strýc skutečně pomohl, využiv svých kontaktů na americkou ambasádu v Bělehradě, a vlna solidarity s ubohými znásilněnými Čechoslováky se dosud držela na dostatečné výši, aby mladou dvojici přenesla přes ostré skály administrativních formalit a vybavila je základními dokumenty pro vstup do Země zaslíbené. Pomohly i pracně získané a stejně (ne-li více) pracně spřátelenými zeměmi socialistického tábora propašované dolary. Velká louže bylať pokořena, mořská nemoc trochu potrápila jen Simonu a již na podzim roku devětašedesátého mohli oba bývalí pionýrství vedoucí zahlédnout na obzoru vztyčenou pochodeň sochy Svobody.

Druhá fáze byla podstatně horší.

New York se coby brána do Nového světa neukázal ve světle nejvládnějším. Kontakty na krajany byly pravda užitečné, ale nikoliv postačující neřkuli všemocné. Angličtina nabytá pečlivým celoročním drcením stačila s bídou na základní komunikaci a prvotní činností budoucích amerických občanů se proto stala docházka do večerní školy pro imigranty. Daniel záhy zjistil, že bonita jeho diplomu z ČVUT FEL zdaleka neodpovídá představám. Simona obdobně seznala, že s maturitou z ekonomky a čtyřmi semestry navazující vejšky může tak leda prodávat hamburgery, pokud by jí ovšem někdo takové místo nabídl. Trávila proto dny opakováním slovíček a studiem idiomů v podkrovní ratejně, proti níž byla spartakiádní ubytovna Hiltonem, zatímco Dan střídavě pátral po nějakém místě v oboru elektrotechnickém a myl nádobí v nedaleké pizzerii, jejíž majitel měl pochopení a zálibu v plzeňském pivě. A ke vši smůle navíc po několika týdnech zpozorovala neklamné příznaky signalizující, že si v popříjezdové euforii s Danem

nedali dostatečný pozor... a k polykání americké angličtiny se tak přidalo i polykání slz, protože nechtěla Danovi, den ode dne bledšímu a unavenějšímu, přidělovat starosti.

Jednoho obzvlášť chladného lednového dne přišel Dan v náladě rádivě lepší a Simona, během jeho nepřítomnosti dvakrát stížena náhlou nevolností, sbírala odvahu k přiznání; Dan ji ovšem předešel.

„Zatni obě pěsti, Simonko. Vypadá to, že bych mohl dostat fakt slušnou práci. Joe Rousek mi dal kontakt na nějaký svý dva kolegy ze studií, který nedávno rozjeli firmu a nabírají. Mám se tam představit.“

„To je fakt skvělý, Dane, kdy tam půjdeš? Hned zítra?“

„No, víš... nepůjdu. Pojedu...“

„Je to někde dál?“

„Trochu... v Iowě. Jak v tý písničce: tisíc mil, těch tisíc mil...“

„Jak se tam proboha dostaneš?“

„Autobusem. Jízdenku už mám a pan Fantini mi dal volno. Vydržíš tu pár dní sama?“

Simona se tehdy nepřiznala, Dan vyrazil do pětitisícového městečka jménem Eldridge, pohovořil se zakladateli společnosti ConTraCon, jimiž byli jen o dva roky starší Arthur Travis a o deset let starší Ed Conelly, shoda, jak kdysi napsal Vladislav Vančura, přerostla výšku nálevny...

... a tak se mohl Dan vrátit se štítem, s dobrou zprávou a s lahví šampusu, pořízenou ze zálohy novými zaměstnavateli velkoryse poskytnuté. Simona ovšem šampus odmítla a k Danově dobré zprávě přidala tu svoji.

Svatba se konala o tři týdny později, deset dní po svátku svatého Valentýna, a výhradně zásluhou nezměrného úsilí Roberty Augusty Connelly, Edovy matky, která si vytyčila zařazení mladého páru do eldridgského společenského života coby hlavní cíl pro rok 1970. Tou dobou už zmíněný mladý pár obýval pronajatý přízemní domek na New Liberty Road v nedalekém Maysville a Dan, novopečený specialista na modemy a telekomunikační zařízení vůbec, dojížděl denně do práce

otlučeným buickem z roku 1955. Simona se vrhla na studium účetnictví a oprašovala znalosti programovacího jazyka COBOL, jehož užvaněná struktura se všemi těmi „identification division“ či „common section“ instrukcemi jí na škole přišla směšná, ale v novém prostředí si velmi rychle uvědomila význam a sílu tohoto nástroje, jakož i rozsah role, kterou jeho znalost může sehrát při zvyšování její vlastní užité hodnoty a šanci k uplatnění se na pracovním trhu.

Studijní aktivity musela ovšem záhy utlumit, neboť v pondělí třináctého července porodila dceru jménem Margaret.

Jméno sice nebylo jednomyslně zvoleno předem, ale situace se nakonec vyvrbila tak, že šťastní rodiče, jakkoliv oba ateisté, zcela vážně uvažovali o zásahu vyšších sil.

Simona již v dostatečném předstihu prosazovala Markétku, protože se tímto jménem honosila její matka. Anglická verze Margaret jí rovněž nebyla proti mysli, protože zmíněnou matku oslovovali její trampští přátelé výhradně jako Maggii nebo Peg. Daniel nebyl dvakrát nadšen; dovedl si představit jména dle svého soudu vhodnější. Ale po zjištění, že jeho vzdálená tchyně slaví dle domácího kalendáře svátek právě toho třináctého července, uznal zásah vyšší moci a kapituloval.

V roce 1971 se modemy ConTraCon úspěšně prosadily na americkém trhu, firma rozšířila výrobní kapacity a Daniel, nyní již vedoucí příslušného oddělení, používal k dojíždění do zaměstnání Mercury Comet model 1966 a vyjednával hypotéku nutnou k pořízení patrového domu na West Price Street.

Počátkem roku 1972 se Arthur Travis po dohodě s Edem Connellym pustil do průzkumu dalšího segmentu trhu – datových úložišť. Oba muži si uvědomovali význam kombinace nastupující výpočetní techniky, nově definovaných relačních databází, nově prosazovaných programovacích jazyků (nejmě toho, který teprve nedávno představil jistý Niklaus Wirth), telekomunikací a přenosů dat. Bylo jim jasné, že je nutno okamžitě zahájit přípravu a vlastní vývoj, protože příslušný vlak právě vyjíždí ze stanice a kdo rychle nenaskočí, už se nesveze. Gesci za tuto oblast hodlal převzít Arthur osobně; stávající

výrobu a veškerou související administrativu si ponechá pod dohledem Ed.

Zbývalo jediné – vybrat šéfa budoucího oddělení a později, jak oba muži doufali, divize.

(Chicago, IL, USA, srpen 1985)

I.

„Dámy a pánové, druhé místo v nově zařazené kategorii Youth Elite na letošním Triatlonovém víkend u jezera Michigan získává... Margaret Rynda!“

CEO, tedy výkonný ředitel divize databázových systémů společnosti ConTraCon Dan Rynda, zatřásl zařatou pěstí a dojatě sledoval, jak jeho zářící patnáctiletá dcera s rukama nad hlavou míří ke stupňům vítězů.

„Sakra dobrá práce,“ utrousil Arthur Travis a Ed Connelly dodal: „Sponzorujeme mláďa, perspektivu a talent – v souladu s firemní politikou; řekl bych, že je to dostatečný důvod k lahvince šampaňského, pánové...“

„Musím vám oběma znovu poděkovat, že jste se přijeli podívat... měl jsem trochu obavy, Maggie ještě na takhle velkou akci nikdy nezávodila, je to její premiéra v USTS...“

„Máme to kousek, na Floridu bys nás nedostal,“ ušklíbl se Arthur, zatímco Ed zamumlal cosi o tom, že každá šance k úprku od matky a ženy dobrá. „Pojďme vyřešit ten šampus, než se budeme věnovat naší stříbrné reprezentantce... teď se bude pár minut fotit a potřásat si s kdekým, pak už na to nebude čas...“

II.

„Zbodala jsem to, tati. Tu holku z Wisconsinu jsem si neměla nechat na tom kole o tolik ujet. Běh měla slabší než já, mohla jsem ji dát.“

„Je skoro o rok starší, nezapomeň. A jsi druhá, při premiéře...“

„Druhá je první poražená, tati.“

Ed Connelly se mohutně zachechtal a potáhl z doutníku.

„Pravá dcera svýho otce, jen co je pravda... jen se nedejte, slečno! Všechno nebo nic!“

Tři muži a dívka seděli na terase pronajatého bungalovu v motelu na břehu Michiganského jezera a popíjeli kávu (muži) a džus (dívka). Dan považoval tuto formu ubytování za nejvhodnější – Maggie chtěla pochopitelně sledovat zítřejší hlavní závod a oba slušné hotely v nejbližším okolí trasy byly přeplněny podobnými nadšenci. Několik mil vzdálený motel poskytoval klid i soukromí. Arthur a Ed se chystali k návratu domů už dnes, přijeli výhradně kvůli podpoře své „sportovní divize“, jak říkali. Koneckonců vlastně ani nešlo o nadsázku – Maggiin dres zdobilo kromě velkého nápisu „North Scott High School Eldridge“ i výrazné logo firmy ConTraCon.

„Je to přece úspěch, a velký úspěch, Meg,“ pravil smířlivě Arthur. „Možná teď vezme škola tvůj sport konečně na milost...“

„Ať mi prosím strejda Artie neříká Meg, tati. Nejsem žádná koza,“ ucedila dívka česky a plynule přešla zpět do angličtiny. „Tak na to si ráda počkám. Už slyším pana Soarese: ‚tradice této školy nás zavazuje, podporujeme především atletiku, nikoliv rádoby novátorské křížence‘. Tradice, hahaha. Předlouhejch třicet let. Oxford hadr.“

Všichni muži se zasmáli.

„Musíš pár let vydržet, milá Maggie,“ pravil rozvážně Ed, který česky sice neuměl, ale repliku „nejsem žádná koza“ slyšel v souvislosti s „Meg“ už tolikrát, že zhruba pochopil její význam. „Na vhodné univerzitě se ti určitě dostane plné podpory.“

„Co máš vlastně v plánu po skončení studia na naší proslulé a tradiční North Scott?“ zeptal se Arthur, který na tom byl s češtinou podobně. „Sportovní kariéru? Dobyť a mnohonásobnou obhajobu titulu železné ženy?“

„To určitě ne, to přece není žádná rozumná kariéra. Chci se věnovat matice, účtařině a programování jako máma. Nebo

elektronice a datařině jako táta. Nebo tomu všemu najednou – jde to k sobě, nemyslíte?“

Muži si vyměnili krátké pohledy, tentokrát bez úsměvů. Tý holce to fakt pálí, zněla tichá dohoda... přesně takhle totiž uvažujeme my o budoucnosti naší firmy.

Maggie odložila sklenici se zbytkem džusu, protáhla se a vstala.

„Pokud mne omluvíte, pánové, půjdu se trochu vyklusat do areálu a pak si dám pořádnou horkou sprchu. Začínám nějak tuhnout.“

Po jejím odchodu nastalo na terase ticho; muži dopíjeli své šálky a pozorovali sluneční hrátky na vodní hladině. Ed Connelly zadumaně pokuřoval. Arthur Travis si zhluboka povzdechl.

„Ta tvoje holka je naprostej unikát, Danny boy. Přál bych si mít taky takovou. Jenže Pat...“

Daniel poněkud ulekaně pohlédl na Eda, který rychle vyňal doutník z úst.

„Jojo, je super, vydařenej model i šarže; za sebe můžu říct, že už vím, koho navrhnu na svý místo, až to budu chtít zabalit. A my bysme to tady už asi taky měli zabalit, Artie. Rád bych dojel domů za světla, abych ještě stihnul kázání od maminy. Jinak mě zas místo sobotní opulentní večere nechá klečet u ledničky na hrachu...“

„... a matka Roberta ti k tomu ještě lískne deset ran devíti-ocasou kočkou!“ přidal se Dan poněkud nuceně, ale s úlevou, že jest krize zažehnána.

Patricia Jefferson byla dlouholetá Arthurova přítelkyně, která se ovšem tvrdohlavě odmítala vdát a mít děti. Příčinu tohoto chování Arthur plně pochopil teprve před třemi lety, kdy Pat zemřela – na leukémii, dlouhodobě a pečlivě tajenou; a stejně dlouhodobě a pečlivě, leč bohužel neúspěšně léčenou. Příznala se až ve chvíli, kdy již s konečnou platností nebylo cesty zpět... Artieho tato ztráta velmi hluboce zasáhla, nenavázal žádný další vztah. Postupně se se vším jakžtakž vyrovnal, ale občas ho nával bolesti znovu přemohl. Jako právě teď.

O několik minut později všichni tři vyšli před bungalov. Na miniaturním parkovišti stály dva vozy: poslední model lincolna TC a starší pickup značky chevrolet, na jehož korbě byly upoutány dva závodní bicykly. Ed usedl za volant tmavé limuzíny a razantně vycouval na příjezdovou cestu. Arthur otevřel dveře na straně spolujezdce a opřel se lokty o střechu.

„Tak v pondělí jako obvykle, Danny. Měj se jak chceš a hlídej svou, potažmo tedy i naši princeznu jak oko v hlavě.“

„Budu... počkejte, svezu se s váma k recepci; musím zavolat Simoně. Určitě je taky zvědavá, jak si princezna vedla...“

Simona zvědavá byla a zprávu o úspěchu princezny přijala s nadšením, nabízejíc upečení patrového dortu a stavbu slavobrány. Po výměně několika bezvýznamných vět na téma ubytování a cestování se pak vytrasila s vlastní dobrou zprávou.

„Málem bych zapomněla, Daníčku. Volal Al Robinson.“

Daniel rázem zpozorněl.

„A? Našel něco? Našli moji rádcové, našli, našli?“

„Našli, našli. Dokonce v úplně stejnejch barvách jako na tý naší fotce. Al ho v tejdnu doveze, když mu to potvrdím.“

„Skvělý, fantastický! Potvrď mu to, pls.... a hned, jo?“

Při společném drčení angliny v mezidobí 1968-69 byla mladé dvojici každá pomůcka dobrá a Simoně se podařilo získat jakýsi značně opotřebený americký časopis pro autofanouše. Mimo jiné se v něm vyskytovala celostránková fotografie Cadillacu Eldorado z roku 1967, do které se Daniel okamžitě zamiloval a Simona jeho nadšení, byť s určitou rezervou, sdílela. Fotografie se octla v Danově emigračním batohu a coby čerství novomanželé si oba slíbili, že si takový vůz pořídí, jakmile si to budou moci dovolit. Tato situace nastala počátkem letošního roku a Al Robinson, místní prodejce automobilů, obdržel příslušná pověření. A teď...

Poněkud omámen vracel se Dan Rynda k pronajatému bangelů a na terasu vystoupil po vnějším schodišti právě ve chvíli, kdy se ze dveří vynořila Maggie v koupacím plášti a s hřebenem v ruce. Dan okamžitě přepnul a dokonce se trochu zastyděl.

„Máma ti gratuluje, je nadšená. A já prostě nemám slov... byla jsi skvělá – a nejen v tom závodě. Artie s Edem tě fakt berou. A já jsem na tebe ukrutánsky hrdej, milá dcero.“

„A já tě mám moc ráda, tati...“

(silnice 130 poblíž New Liberty, IA, USA, pátek 11. září 1987)

„... hej... povídám... jste v pořádku?“

Charles Bronson tupě vzhlédl.

Tazatel, muž v uniformě zástupce šerifa, si pravděpodobně uvědomil nesmyslnost své otázky a odešel, omluvně mumlaje.

Charlie Bronson neměl se slavným hercem téhož jména společného zhora nic; ostatně ho ani filmy jako takové nijak zvlášť nezajímaly. Celý jeho život bezezbytku vyplňoval Misty Moon, tedy Zamlžený Měsíc. Toto vyplňování bylo bezezbytkové tak dokonale, že kolegové z branže, většinou lidé rovněž všelijak potrefení, Charliemu přidělili přezdívku Misty Moron, což lze velmi, ale opravdu velmi jemně přeložit jako „zasněnej jouda“... Charlie se o této přezdívce pochopitelně záhy doslechl, ale nechávala ho chladným. Chlapi holt nevěděli *wocowent*.

Misty Moon, kovově zelený třinápravový tahač Mack MH UltraLiner, stál o několik desítek metrů dále v poněkud neobvyklé pozici, s kabinou částečně zabořenou do křovinatého porostu. Návěs určený k přepravě kukuřice, naštěstí prázdný, se v nepřirozeném úhlu nakláněl vpravo mimo vozovku. Zpod jeho ocelového rámu vyčnívalo zmuchlané cosi – ve skutečnosti žalostné zbytky cadillacu Eldorado z roku 1967. Scenérii doplňovaly blikající majáky, robustní vyprošťovací truck hasičů z New Liberty, několik vozidel s výraznými nápisy „Sheriff – Scott County“ na bocích, několik skupinek vzrušeně hovořících a gestikulujících mužů, rostoucí řady aut po obou stranách táhlé zatáčky...

... a na kraji vozovky těsně u zadní nápravy návěsu dva černé plastové vaky se smutným obsahem.

Ani následující podrobné vyšetřování nedokázalo prokazatelně odhalit, proč se vlastně osobní vůz v nepříliš ostré, z pohledu

osádky pravotočivé zatačce prudce stočil do protisměru právě v okamžiku, kdy míjel Charlieho nákladní soupravu. Vlastník automobilu, čtyřiačtyřicetiletý Danny Rynda, známý a úspěšný místní podnikatel a spolujednatel prosperující firmy ConTraCon, patřil podle svědků k výborným a neriskujícím řidičům a nehoda, při níž v hrůzně zdeformovaných a propletených troskách na místě zahynul on sám i jeho o čtyři roky mladší manželka, byla jeho první evidovanou kolizí vůbec. Manželský pár se podle všeho vracel z golfového klubu v nedalekém Tiptonu, což vyvolalo jisté spekulace, ale alkohol nebo zdravotní indispozici pitva vyloučila. Stejně tak byl vyloučen jakýkoliv podíl nákladního vozidla na nehodě; naopak bylo zjištěno, že se jeho řidič snažil v rámci svých bohužel notně omezených možností následky střetu zmírnit... několikametrovému vlečení a drcení druhého vozu smrtelně vklíněného pod návěs ovšem zabránit nemohl.

Charlie Bronson na nehodu nezapomněl do konce života a tato událost poněkud změnila i jeho poměr k silniční dopravě vůbec. I nadále brázdil Misty Moon silnice Iowy i vozovky vzdálenější, ale jeho řidič už nebyl tím veselým, setrvale dobře naladěným chlapíkem jako dřív.

A často – i když už ne tak často jako v prvních týdnech po tom nešťastném zářijovém pátku – si vybavil tu osudnou vteřinu, kdy se krémový cadillac vydal přes dělicí čáru...

... a jeden drobný detail, o kterém se nikomu nikdy nezmínil.

Charles Bronson si byl totiž naprosto a zcela jist, že za volantem seděla žena.

(dům Arthura Travise, Eldridge, IA, USA, září 1987)

Maggie se dívala z okna na zahradu ozářenou zapadajícím sluncem a Arthur Travis již poněkolikáté za poslední půlhodinu nevěděl, co má říct. A nebyla to zdaleka jen záležitost této poslední půlhodiny.

Onen tragický pátek se bezprostředně po odeznění prvotního šoku konala v domě Connellyových na West Donahue Court rychlá a důležitá porada, řízená Robertou Augustou, již ani

blížící se osmý křížek neubral na rozhodnosti. Program jednání byl jasný: jak co nejšetrněji informovat nic netušící Maggii, trávicí víkend na cyklistickém tréninkovém soustředění v sousedním okrese, jak ji dopravit zpět – a především jak zajistit její budoucnost, neboť, jak pravila Roberta v úvodním projevu, „její rodinou jsme teď my“. Většina přítomných byla zvyklá vydávat i přijímat rychlá rozhodnutí a tak již po několika desítkách minut vyrazila na sever v rodinném kombíku Edova choť Deborah, vybavena sadou důrazných pokynů a prováděcích ustanovení, služebná Jennifer byla pověřena urychlenou úpravou jednoho z hostinských pokojů, Edova šestnáctiletá dcera Angie obdržela důraznou výzvu, ať se proboha do ničeho neplete, a Roberta, Arthur a Ed zahájili vleklou rozpravu o nutných krocích včetně jednání s úřady či informování příbuzných v Československu a o nalezení co nejschůdnějšího sledu dalších kroků, přičemž padala slova jako poručnictví či adopce.

Maggie to všechno velmi rychle převrátila hlavou dolů.

Prvním náznakem byl již její návrat do Eldridge; ze zaprášeného kombíku nevystoupilo – po boku poněkud zaraženě působící Debbie – plačící bezbranné dítě, ale vážná mladá žena, jejíž bledé tváře a zarudlé oči sice nesly stopy hluboké bolesti, ale žádné slzy. Přijala a poděkovala za poskytnutý azyl, ale současně požádala, zda může být nějakou dobu sama, protože potřebuje hodně přemýšlet. Jejímu přání bylo vyhověno a v jídelně se okamžitě rozběhla další porada, tentokrát tlumená a v atmosféře všeobecného údivu.

Tatáž vážná mladá žena s bledými tvářemi absolvovala o několik dní později smuteční obřady a její chladně zdvořilý pohled rychle upozornil všechny kondolenty, že jakákoliv vřelá objetí potažmo standardní situační fráze nejsou na místě.

Během jedné z řady porad v domě na W Donahue Ct vyvedla z míry ostatní účastníky prohlášením, že navazující studium na univerzitě nepřipadá v úvahu, a připojením sady logických argumentů; nehodlá ztrácet čas poflakováním v kampusech, když se potřebuje systematicky vzdělat ve všech oborech nutných pro další rozvoj firmy svých přátel i rodičů, pro takto pojaté vzdělávání neexistuje lepší prostředí, než praxe přímo ve

firmě, která je v daném oboru na špici vývoje, o úspěchu v daném oboru nebude rozhodovat žádný diplom, ale skutečné znalosti, a na případné pořízení nějakého papíru bude čas později, jestliže na tom papíru bude skutečně někdo trvat; hodlá proto po ukončení studia na Scott College okamžitě nastoupit do firmy a žádá tímto přítomné majitele o zařazení mezi uchazeče o místo... Arthur s Edem na sebe jen překvapeně pohlédli a oběma se jako *déjà vu* vybavil dva roky starý výjev od jezera Michigan...

... a teď přišlo tohle.

Maggie se otočila od okna.

„Tak co mi řekneš, Artie? Vidiš snad v něčem problém?“

V tobě, milá Meg, jen v tobě... tohle přece není normální, takhle nemůže uvažovat holka sotva sedmnáctiletá... Arthur podvědomě očekával nějaký filmový efekt, metamorfózu, z mladé dívky se v prolínačce stane mimozemšťan nebo tak něco... ne, žádný ďábel, ale anděl taky ne, spíš nějaká odtažitá bytost, chladně uvažující, cituprostá, neurčitelného věku... a snad i pohlaví...

Maggie mezitím pomalu prošla místností, usedla do křesla proti Arthurovi a opřela se oběma rukama o desku stolu.

„No tak, strýčku Artie... jsem mladá, ale nejsem blbá... možná existuje lepší řešení, ale mě žádné nenapadá. Naopak – pro to své mám pár argumentů... měla jsem teď spoustu času na přemýšlení... a taky jsem našla mámin deník...“ (Arthur překvapeně vzhlédl) „... přečetla ho a spálila... ale vím teď o mémě, o tátovi i o tobě řadu věcí, některé možná ani nevíš ty sám... ne, neboj, nemám právo kohokoliv soudit, můžu se jen poučit... ale vím teď leccos i o Pat... i to, že mě máš rád... a já tě mám taky ráda, ty a Ed jste pro mě... prostě mi na vás všech záleží, zvlášť teď... a vím, že vám záleží na mně... takže...“

Odmlčela se, vstala, vrátila se k oknu a chvíli zůstala stát zády do místnosti; pak se obrátila a pokračovala naprosto věčně.

„Nejsem plnoletá; cokoliv bude třeba řešit, neobejde se bez soudních rozhodnutí a kdoví čeho všeho. Jako neploletá se ale můžu vdát, pokud budu mít souhlas rodičů. Rodiče

nemám, takže i v tomto případě by rozhodoval soud – místní, okresní. A ty, Ed, teta Roberta... jste všichni vážení občané a patříte k místní honoraci stejně jako soudci... určitě by nebyl problém získat kladné rozhodnutí. A sňatek by vyřešil nebo aspoň zjednodušil i spoustu dalších problémů – majetek, daně... stačilo by sepsat vhodnou předmanželskou smlouvu... a ConTraCon má velmi schopné právní oddělení...

... takže se tě ptám znovu, strýčku Artie: vezmeš si mne?“

(malá zasedačka fy ConTraCon, Eldridge, IA, USA, březen 1990)

„Posaď se, Maggie... jak se vede péčecíkovým databázím, hodi se nám něco?“

„Máme trochu zamotanou hlavu... testujeme současně Paradox, Clarion a Clipper... a čekáme, s čím se vytasí Bill Gates... ale kvůli tomu mne asi nevoláte, že?“

Ed odložil doutník, podíval se na Arthura a pobaveně se usklíbl.

„Věcnost tvé choti mě občas děsí... ale...“ obrátil se zpět k Maggii „... máš pravdu, kvůli tomu ne. Bavíme se tady už pár minut o tvé druhé domovině, té vzdálené.“

„O Československu? Proč to? Mister Havel, Kongres a tak? Hodláte vstoupit do politiky?“

„Ne, to ne... ale rádi bychom vstoupili vhodnou branou na širé pláně dosud neobdělávaných trhů... máš slovo, Artie.“

Arthur nahlédl do poznámek a odkašlal si.

„Podle prognóz ekonomického útvaru je situace ve Státech dlouhodobě stabilní a každý si hlídá svůj kus koláče, takže se nedá počítat s nějakou expanzí, spíš musíme dávat pozor na mladé vlčáky, aby ten náš kousek moc neohlodali. V Evropě to vypadá mnohem nadějněji, především díky pádu železné opony. Střed a východ jsou na tom co do telekomunikací dost špatně, ale je tam několik lokálních firem, které se s tím snaží něco udělat. Problém je ovšem se získáváním technologií, protože leccos dosud podléhá embargu, pořád jsou to pro nás zlí komunisti. Naše západoevropská pobočka hlásí, že většina

technologii se do zemí dostává přes šedé neoficiální prodejce. Etablovat se formou místního zastoupení snaží Apple, kterému ovšem dost zatápí konkurence z Rakouska. V oblasti modemů se poměrně slušně prosazuje US Robotics. Ovšem...“ (Arthur se významně odmlčel a odložil papír) „... to jsou pouze jednotlivé kusové dodávky, nikdo nenabízí komplexní řešení například pro média a podobné větší společnosti. A kombinované systémy s využitím stolních počítačů a menších databázových celků se zatím nevyskytují prakticky vůbec – vše se řeší výhradně buď těžkou sálovou vzbou, nebo izolovaně na oddělených stanicích.“

Maggie se na své židli zaklonila a krátce se pousmála.

„A z toho vyplývá...?“

„Z toho vyplývá,“ pravil Ed, „že vidíme značný prostor k expanzi směrem východním. Náš evropský zástupce už vytipoval několik mladých a dostatečně dynamických firem s potřebným potenciálem...“ (... jakou jsme kdysi byli i my, dodal v duchu) „... které hledají strategického zahraničního partnera. A protože tady doma jedeme setrvačností a bez námahy, můžeme si dovolit vyslat do Evropy nějakou výše postavenou osobnost, například jednoho z partnerů, plus mladou ambiciózní šéfkou oddělení vývoje komplexních aplikací, která může pracovat v klidu domova, své oddělení řídit korespondenčně... a která je čistou náhodou partnerovou manželkou...“

„... a umí česky a může tudíž jednání výrazně urychlit...“ přidal se plynule Arthur.

„Tak jest!“ uzavřel Ed. „Co k tomu může šéfkou oddělení vývoje dodat?“

„Že bude nutno v první fázi akce zavolat babičce Ryndové a pozvat se k ní na místní specialitu, které se tam říká svičková s knedlíkem,“ ušklíbla se Maggie.

„Tak běž volat, za týden letíme...“

Praha, květen 1991

I.

„Tak co máte tak zásadního?“ otázal se kapitán Vondrák, usedaje na parapet jediného (a solidně umatlaného) okna malé kanceláře.

„Hlášení od dopraváků... kde to sakra...“ Sonina tvář se zkroutila do výrazu poněkud omluvného, zatímco její ruce pátraly ve zmeti papírů „... jo, tady: v Břežanském údolí vytáhli utopený auto.“

Vondrák se zamračil.

„Milí spolupracovníci, rád bych vás upozornil, že je sobota večer, že máme na krku nebožtíka se vši pravděpodobností úmyslně vytvořeného a já taktéž velmi pravděpodobně jako bonus navíc i velmi nasranou manželku s vystydou flákotou... na pitomý fórky nemám fakt náladu...“

Podporučík Katerinák se opřel lokty o svůj stůl jen nepatrně méně zapapírovaný a zatvářil se nechápavě.

„Pitomý fórky? Co to?“

„Pokud je mi známo,“ pravil Vondrák tónem lehce profesorským, „teče Břežanským údolím pouze Břežanský potok.“

„Správně. A?“

„A v tomto potoce by se dle mého soudu mohl utopit leda tak jezevčík, a to pouze v období jarního tání po obzvlášť vydatné zimě. Ta se letos jaksi nekonala a období jarního tání navíc již skončilo. Případné utonutí ve Vltavě sice nemohu vyloučit, ale pak by to auto musel být Fantomasův létající citroën, jinak by se totiž z toho údolí přes tu železniční trať nedostal... takže,“ Vondrák svižně opustil parapet a napřímil se, „jsme se zasmáli a já můžu jít za studeným hovězím...“

Soňa se lehce zhoupla na rozvrzané židli, obrátila oči v sloup a povzdechla si.

„Brilantní dedukce, náčelníku... jenže ten závěr je poněkud nepřesnej. Lesáci tam mají pár set metrů od řeky a kousek od silnice takovej jako rybníček. A v tom rybníčku...“

Vondrák, oprašující si sedací partie, nasadil výraz spíše pochybovačný nežli omluvný.

„Fajn, jasný, беру zpět. V několikakilometrovým úseku s pár pěkně zatačkama se trefí nějaký auto zrovna do tůňky zvící náprstku...“

„No právě!“ vyhrkl Katerinák. „A je to bílá dodávka!“

Vondrákova levačka opustila zadní část kalhot a v místnosti nastalo krátké, dílem překvapené a dílem jaksi dychtivé ticho.

„Výborně. Takže namísto vtipné vložky tu máme drama... ale já bych opravdu naléhavě žádal, abychom po napínavé expozici přeskočili kolizi, krizi i peripetie a přešli rovnou k finále... deus ex machina bude?“

Oba podřízení důstojníci si vyměnili pohledy charakteru útrpného. Katerinák si krátce odkašlal.

„Dopraváci zjistili, že to auto má sice formálně bezchybné doklady, ale falešnou espézetku...“

„... a krom toho byl vevnitř chlap, “dodala Soňa.

„Krucinál, nechte si ty efekty,“ zavrčel Vondrák, opět pevně usazen na parapetu, „dozvim se od vás konečně taky něco rozumného?“

„Někdo na dopravce už naštěstí věděl něco o tom Brodci a napadlo ho, že by nás to mohlo zajímat...“

„... bystřej hoch... takže?“

„... takže Mirek vyrazil na soudní a pokusí se zjistit o tom chlapovi co nejvíc...“

„... jenže je sobota večer a zjistí starou belu, že...“

„... a my dva se chystáme okouknout to auto, jestli teda souhlasíš...“

„Jasně že souhlasím... jenže je, jak zde již několikrát zaznělo, sobota večer a...“

Soňa se ušklíbla.

„Naštěstí není každéj taková kyselina jako jistěj nejmenovanej kapitán a proto existujou jisté nadstandardní...“

„Dost,“ pravil Vondrák rázně, definitivně opouštěje parapet. „Já se jdu s dovolením poprat s hovězím. Sejdeme se tu zítra dopoledne, očekávám od všech hlášení. A sám dodám nějaké informace o Madam Travitriatlon... taky pěkná historka, jen co je pravda...“

II.

„... takže je zřejmé, že s paní Margaret Travis nebude úplně lehké porřízení. Za mne vše, co máte vy?“

Vondrák se ve své šefovské sesli opřel co nejpohodlněji a přejel svůj tým tázavým pohledem.

Menší z dvojice místností vyšetřovacího týmu byla zařízena poměrně spartánsky (Vondrák si na reprezentaci nikdy moc nepotrpěl). Jediným hodnotnějším kusem nábytku jevil se býti psací stůl, v důsledku kolize požadavků „světlo zleva“ a „nikdy zády ke dveřím“ umístěný zády ke stěně vlevo od zmíněných dveří, od nichž jej oddělovala masivní skříň trčící do prostoru (*tento prvek se zhusta používá jako takzvaný „šefovský retardér“, neboť několikavteřinová prodleva mezi vstupem nezvané osoby a vynořením se této zpoza skříně obvykle postačí k přechodu na rutinní provoz, jakož i k zamaskování předchozí nevhodné činnosti; Vondrák však takovou ochranu nepotřeboval, jeho nadřízení se do zadního traktu omšelé budovy nikdy neobtěžovali a povolávali si jej na koberce svých kancelářů řádově lépe zařízených... a krom toho se nevhodným činnostem věnoval jen minimálně*). Roh místnosti proti dveřím tvořil „konferenční koutek“: zbytky značně odrbané sedací soupravy typu „raz-dva-tři“ (sestava ve svých slavnějších dobách patrně sloužila v oněch okobercovaných kancelářích, jenže slavnější doby pominuly – a krom toho se díl „dva“ v průběhu let někam zatoulal...) a nízký obdélníkový stůl stejného původu. Zbytek prostoru zabíraly nezbytné kancelářské propriety – pořadače, plechová skříň na spisy opatřená v souladu s předpisy šňůrkou a vaničkou plastelíny pro otisk osobního pečatítka, malý stolek s konvicí bez víka, spirálovým rychlovařičem, plechovkou kávy a několika hrnky, nástěnka s pokyny více či méně smysluplnými... a u dřevěného soklu pod oknem vedle silně

oprýskaného radiátoru topení několik krabic s novinkou, čekající na svou slavnou hodinu, jejíž příchod ovšem Vondrák usilovně odkládá postrádaje k novinkám tohoto typu ten správný vztah: se stolním počítačem totiž.

Soňa Vidová, okupující jediné křeslo sedačky, reagovala na Vondrákovu výzvu tázavým pohledem na Hrubinu; nadporučík, rovnající si na okraji stolku štůsek papírů, pouze zavrčel „mláďi vpřed, ne?“ a Katerinák tedy s povzdechem sáhl po svém notýsku.

„Tak to auto... ta včerejší poznámka o Fantomasovi, šéfe, nebyla tak úplně mimo, je to fakt citroěn... cé patnáctka. Espézetka je falešná, teda falešná ne, ale z nějaký plečky, kterou nikdo nepostrádá... fšicy víme, jak je to s evidencí auťáků... malej techničák byl v tom autě, originál papír, ale to není zas takovej problém sehnat, údaje profi vyplněný včetně razítka, nedělal to žádněj trouba. Těch aut naštěstí neběhá v republice moc, kluci z Mičánek nám díky nadstandardním vztahům...“ (ušklíbl se na Soňu, která úšklebek uličnický opětovala...) „... zjistili majitele – je to nějaká malá pražská půjčovna, nikoho jsme tam zatím nezastihli, je víkend... každopádně je jasný, že ty reklamní polepy jsou dodělaný později, taky profi práce, všechno vypadá autenticky, telefonní linka funguje, je na ní záznamník hlásící se fakt jako ta zámečnická firma, která ovšem taky neexistuje... půjdem po tom dál, použijem spojaře, jenže až...“

„... zejtra, protože je víkend, je mi to jasný, Káčo,“ přerušil benjamínka Vondrák. „Každopádně kus dobrý práce... a ty se neškleb, Vidová, až se vdáš, srandičky tě přejdou! Co máme dál?“

Soňa se znovu podívala tázavě na Hrubinu. Nadporučík odsunul svá lejstra, zabořil se do vyrudlých polštářů a dopřál si menší dramatickou pauzu.

„Chlápek je na soudním, odtamtad' zatím nemám nic, protože...“ včas zaregistroval Vondrákovu zpruzelou grimasu a informaci o probíhajícím víkendu si odpustil „... ale v kartotéce mi ho našli...“ („... přestože je neděle...“ zašeptala divadelně Soňa směrem ke Katerinákovi a zamračený Vondrák

se výhrůžně napřáhl naznačuje hod předmětem blíže neurčeným) „... a je to...“ Hrubina si dopřál trochu další pauzu a na jeho tváři se objevil zřídka vidaný výraz mírného triumfu „... Kryštof Hrubý alias Pogo!“

Nastalo ticho. Katerinák pohlédl na Soňu, Soňa pohlédla na Vondráka, Vondrák pohlédl na Hrubinu.

„Pogo co?“

Hrubinův mírně triumfální výraz opět zmizel a nadporučík si rezignovaně povzdchl.

„Achjo, já zapomněl, s kým tady sedím... vy jste holt buď moc mladý nebo galerkou nepolíbený... Pogo je, teda byl, špičkovéj expert, machr na zámky... a žádnéj trouba, až na nějaký pitomosti z mládí se mu nikdy nic nedokázalo, i když se o něm v galerce vyprávěj legendy...“

Zbylé trio ožilo. Vondrák vstal a přešel ke stolku s kávou.

„Tak proto byl Evžen tak u vytržení... to chce kafe, přátelé, Káčo, čapni tu konev a skoč pro vodu... a vem od vás z kanclu cukr, já jak známo nesladím... a v lednici na chodbě by mělo bejt mlíko... tak jedu jedu, mladej, jedu a neflákám se...“

„Jistě šéfe, jasně šéfe, já třesu, šéfe!“ zadrmolil Katerinák v úslužném předklonu, obratně uhnul štulci svého nadřízeného a vyrazil z místnosti; od dveří ještě ovšem zavolal „řekni jim to, Soňo!“

„Řekni jim to Soňo co?“ pravil Vondrák podezřívavě. „Už z toho zase děláme dramatickej seriál?“

„Nic takovýho, náčelníku,“ pravila Soňa smířlivě. „Jen doplněk k tomu autu. Proběhla prohlídka, zatím jen zběžná, byli jsme s Káčou u toho. Na korbě solidní zámečnický vybavení, autari zálibně pomlaskávali. V kabině spousta papírů – nějaký objednávky, podle toho, co tu padlo, tak asi taky falešný... pak lejstra, co by teoreticky mohla pocházet z toho brodeckýho trezoru ... no a hlavně bouchačka.“

„Bouchačka?“ otázali se unisono oba muži a překvapeně se na sebe podívali.

„... jojo, bouchačka,“ zahlaholil od dveří vracející se Katerinák,

„pépěkáčko valtrovka, sedum pětasedesát... nemohl bys, šéfe, pořídit varnou konvici? Viděl jsem to na sekretariátě... ta tvoje spirála mi připomíná ty naše rychlovařiče z vojny – dva dráty strčený do zásuvky a desetiwattovej odpor mezi nima...“

„Nebud' drzej, zobáku,“ zavrčel Vondrák v předstíraném rozhořčení, „tohle je nějaká disciplína? Já vám se mi zdá všem pěkně zvednu mandle! No ale... tím pádem... to teda vypadá...“ zadumaně se odmlčel.

Po několika minutách, v nichž se přítomný kvartet věnoval přípravě svých hrnečků, zatímco vysmívaná spirála konala svou práci, ticho jako první porušil a do cinkání lžiček rozvázně promluvil nadporučík Hrubina.

„Tím pádem to teda vypadá jako hotová věc, že jo? Jenže jen vypadá, hele. Pogo nikdy neměl se zbraněma nic společného...“

„Třeba povejšil,“ prohodila Soňa dolévajíc si mléko. „Jestli ta akce stála za to a něco se zvtlo...“

„Nevěřím tomu,“ zavrtěl Hrubina důrazně hlavou. „Pogo byl legendární a nepolapenej mimo jiné proto, že měl každou akci promyšlenou do detailu včetně variant ústupu. A měl prakticky čistej rejstřík, pověst je jedna věc, soud a dokazování druhá... myslíš, že by si jen tak přihodil mord? A k tomu příslušnej flastr? To by musel bejt po nějaký lobotomii...“

„Nebudte tak hrrr, já bych počkal na výsledky z laborcky,“ podotkl Katerínák opatrně foukajíc do pěny své kávy. „Jestli teda laborcka vůbec něco najde... voda, bláto, žabinec...“

Vondrák, vracející se se šálkem v ruce ke svému stolu zdánlivě nezúčastněně, sledoval ve skutečnosti diskusi svého týmu se zájmem a pečlivě; své lidi ostatně k těmto debatám sám nabádal byv si vědom toho, že bez střetu nebývá pokroku a že se i z banální výměny názorů může vyloupnout zlaté zrno cenného poznatku.

„Výjimečně souhlasím s Káčou,“ pravil nakonec. „Moc toho tady nevymyslíme, protože...“ výhrůžně pohlédl na nadechující se Soňu a šklebícího se Katerínáka, „je neděle, jak zajisté víte. Takže navrhuju dopít kafe a rozejít se do svých domovů s tím, že zítra ráno pojedeme v nastavené linii. Mirek využije těch

svech znalostí galerky, který my mladí a nezúčastnění nemáme, a zkusí vypátrat nějaký souvislosti. Kačaba se postará o tu autopůjčovnu, o tu zámečnickou firmu a telefonní linku, i když si od toho slibuju leda starýho čerta. Ty, Soňo, půjdeš po tý bouchače. Já si vezmu na triko ten Karlov a soudní... v poledne se tu operativně sejdem, uděláme mezisoučet, pak vyrazíme do toho Codabonebojaksakra a pokusíme se zjistit maximum o oběti a prostředí, případně pružně zaregálujeme na nový poznatky a přizpůsobíme strategii. Končím mimořádnou poradou, padejte dom, bando. Káčo, ty prosímtě ještě umej ty hrnky, Sonička je služebně starší a má čerstvou manikýru, jak tak koukám... a netlemte se laskavě furt, jo? S jakou smečkou já to musím pracovat...“

*

O několik minut později se Vondrák, připravený k odchodu, zkoumavě zadíval na Katerináka rozpačitě přešlapujícího u kávového stolku.

„Co se děje, Kačabo, proč se tak ošíváš? Další díl seriálu ‚Překvap svého šéfa‘?“

„Já asi něco zvorál, šéfe... ale v dobrým oumyslu, vážně...“

„Tak se pochlub a nekrůť se tu jak panna u vodestlanýho kanape... co máš?“

Katerínák sáhl do kapsy své lehké parky, trochu zaváhal a pak vytáhl malý předmět zabalený v dosud vlhkém kapesníku.

„Jak jsme tak prolezali s technikama a se Soňou to auto... tohle leželo v blátě na podlaze zapíchlý mezi sedadlami... a myslél jsem si...“

„Zbláznil ses? Viš, jak se má podle předpisů zacházet s předmětem doličným?!?“

„Vím... ale... říkal jsem si, že než to proleze standardním postupem... že by třeba Evžen...“ položil kapesník na stolec a rozbálil jej.

„A to má bejt jako co?“

„Počítačová disketa přece...“

„To sakra vidim, ne? Ale proč's to tam sakra šlohnul?“

„No... jestli je v tom fakt konkurence... a šla právě po těch disketách... tak by to mohlo bejt dost důležitý vědět, vo co jako de, ne? A co nejrychlejc... jsem si jako myslel... že Evžen...“

„... sis jako myslel že Evžen... super... Hele, dej to sem. Vyřešíme to jinak. Hlavně o tom teďka nějakou dobu drž zobák... A příště si tyhle partyzánštiny laskavě odpusť, tohohle se domáknout Sládeček, máš to za deset na tři a ještě k tomu s kázáním... a teď sypej domu, já musím někde vystrachat nějakou slušnou obálku...“

III.

„Tak polez dál, kapitáne, a pochlub se s tím prezentem... no polez, polez, hlavně se moc nemotej na chodbě, nebo o tebe zakopne nějakej redaktor, blíží se první uzávěrka... to jsou všichni říční a vedoucí vydání ječí jak Viktorka u splavu, v neděli tuplem... a já pak budu muset dohlídnout na sazbu, ještě to nemáme vychytaný... tak sakra postup dále do vozu, jo? A zavři. A rozsviř, ať si tě prohlídnu...“

Mírně vykolejený Vondrák ještě chvíli zíral do tmavého prostoru narušeného jen matným světlem obrazovek a stříkancem stolní lampy... a teprve poté provedl požadované úkony: postoupil, zavřel, rozsvítil. Dvojice zářivek na stropě po nezbytném zablikání ozářila malou místnost bez oken, zaplněnou všelikým elektrickým a elektronickým harampádím, široký pracovní stůl se zjizvenou deskou, jejíž podstatnou část zabíraly – vedle klávesnice a počítačového monitoru – obnažené útroby jakéhosi přístroje původu rovněž elektronického...

... a především muže, který u toho stolu seděl a napůl otráveně, napůl přátelsky se na Vondráka šklebil.

Aladar Andrassy (zvaný nejčastěji Andy nebo Gróf, někdy ovšem též „cikánskej baron“ a v kritických situacích i „ten praštěnej Maďar“...) byl navzdory svému jménu Čech *fplnýpalbëvoe* a ještě k tomu původu košířského; za příjmení (i za přezdívky) vděčil předkům, jejichž část skutečně pocházela z rodu maďarských šlechticů, a za křestní jméno vrtochům a poněkud přiohnutému smyslu pro humor svých rodičů: tito se po několikakolové, zcela a úplně marné snaze o výběr jména

nepopuzujícího žádného z nich rozhodli prostě napíchnout nožem rodinné album, po generace děděné, předávané a průběžně doplňované. Vybraná stránka obsahovala pouze fotografii prapradědečka v efektní uniformě husarského oficíra, čímž byl osud nevinného potomka zpečetěn...

Vondrák se s Grófem seznámil před deseti lety v legendárním „Údolí dutých hlav“ na pražské Lhotce; oba čerstvě naverbovaní podporučíci SNB zde absolvovali nezbytný postgraduál (potřebným směrem a řádně rozvíjející jejich vysokoškolské vzdělání, pro správný výkon služby socialistické vlasti dosud nedostatečné) a oba v prvním řádném termínu svorně vyletěli od zkoušky z trestního práva, jehož zásadní význam v nové profesi jak elektroinženýr, tak filosof hrubě podcenil. Společný osud položil základy pevného přátelství; ač zařazení ve zcela odlišných složkách, udržovali poměrně těsný kontakt a průběžně jej utužovali, obvykle v některé z pražských hospod čepujících plzeň. Kromě kladného poměru k tomuto moku měli společně záliby i v oblastech charakteru nemateriálního, například ve vztahu k fotbalu, dílu Járy da Cimrmana či hudbě skupiny Led Zeppelin. A jistou povahovou shodu jistým způsobem ilustroval i fakt, že oba v průběhu let svou služební kariéru dost podstatně přiohnuli – Pavel Vondrák se z ryze ekonomického útvaru zabývajícího se správou vnitřáckého majetku přesunul ke kriminálce, Andy přešel od prosté obsluhy výpočetní techniky k jejímu vývoji.

Přátelství přežilo bez úhony i sametové otrěsy, i když Andy lůno státní služby opustil, racionálně zhodnotiv (stejně jako většina jeho kolegů a kolegyň z oddělení orientovaného na výpočetní techniku výše zmíněnou) své budoucí vyhlídky v onom lůně a mimo něj, a svou snahu o vytvoření důstojné pozice počítačů v lidské společnosti napřel výhradně do oblastí civilních a vyfutrovaných zahraniční kapitálovou účastí. Oba kapitáni, ten aktivní i ten ve výslužbě, se i nadále tu a tam scházeli u plzně, probírali různé události a vždy dvacátého pátého září svorně litovali úmrtí Johna Bonhama. Pokud se divergenční efekt oné aktivity a výslužby nějak projevoval, tak pouze formou lehkého špičkování ve stylu, který by Ryanovi poddůstojníci Dodds a Maloney označili za změkčilý.

„Tomu říkám apartmá, milosti,“ pravil Vondrák patře kriticky na nabídnutou scenerii. „Co to bylo původně – podpůrná komora na smetáky?“

„Asi jo, nebádal jsem nad tím... pořád lepší, než sedět v pisárně a večer co večer se tam přetahovat s písarkama o jedinou slušnou židli... a prohrávat, protože písarky jsou zatím důležitější... jen zatím ovšem. Tak co mi neseš, bejvalej soudruhu?“

Vondrák již beze slov položil na růžek pracovní desky původně bílou, nyní poněkud skvrnitou, omapovanou a celkově značně nevzhlednou obálku.

„Co to má jako bejt – někdo ti poslal podezřelý přání k narozkám?“ otázal se podezřívavě Andrassy, štouchaje do obálky šroubovákem. „To sis ale splet' lokalitu, čmuchale. Na to přece máte v areálu detonační prostor likvidační, dej to Trachtovi...“

„Hele, neblbni,“ pravil Vondrák unaveně. „Nech si ten ostrovtip k Sojkům a otevři to, plís.“

„Ouklej ouklej, Korčagine, nic ve zlým... proboha, kdes to vyoral? Vypleli jste s Lenkou zahrádku... ale no jo, jen vážně, slibuju. Co teda potřebuješ?“

„Abys zjistil, co na tý disketě je, nic víc.“

„Pokud vím, máte v podniku ještě pořád slušnou laboratoř, teď by teoreticky mohla bejt i lepší, než tenkrát. Takže..?“

„Takže bych byl prostě rád, kdybys na to hodil svý vodborný voko ty... a nikde to zbytečně neprezentoval.“

Andrassy několik vteřin střídavě pohlížel na zablácený předmět a na Vondrákovu zachmuřenou tvář; pak se najednou ušklíbl.

„Že mě to hned nenapadlo... kauza Artie Travis, žejo?“

„Jak to kruci...“

„Milej Pavko, zapomináš na dvě věci: za prvý, že znám tvou idiosynkrasii vůči počítačům; za druhý, v jakým prostoru se právě vyskytuješ... tenhle barák je plnej novinářů potažmo firem, co se živěj informacema. Existuje jen málo věcí, které se

staly včera a tady by se o nich nevědělo – i když o nich nepíšem. A co myslíš, že tu dělám já? Správně, pomáhám ty informace zpracovávat v duchu doby. A kdo myslíš, že se na tom řešení podílí z technickýho hlediska, Dyba end hiszbojs? Tak mimo snad nejsi... jistá firma Codabone je to, milej hochu. A já s Artiem párkrát mluvil osobně... tak se nediv...“

Vondrák marně zapátral po nějaké židli a poté zkusmo usedl na roh stolu; povedlo se.

„Jo, mohlo mě to napadnout, máš pravdu. Jenže jsem teprve na začátku... a ty mne vlastně slušně postrkuješ, člověče. Znáš i jeho ženu?“

„Margaret? Jo, trochu, párkrát jsem ji viděl. K tomu, co řeší ona, jsme se tady bohužel ještě nedopracovali, jak trefně podotknul Renčín – vlak nechytáme, ale už jsme vykopali koleje... no hele, ať to nezdržujem, za chvíli začnou prudit novináři, že nejde todle nebo tamto: kouknu na to hned, jak budu moct, a zavolám. Ale...“ Andrassy vztyčil vůči vstávajícímu a potěšeně se tvářícímu Vondrákovi výstražně ukazovák, „moc velký naděje si nedělej. Jsem částečně vybavenej na práci s flopinama, na manipulaci s řepným polem ovšem nikoliv...“

„Spoléhám na tvou vysokou odbornost, ty kapitalistickej pohůnku... brnkneš?“

„Nojo, nojo. Pořešíme pak u Sojků...“

„Fajn, právě sis určil honorář. Tak se měj...“

„Bez obav, Korčagine, bez obav. A zas mi zhasni, jo? Z těch zářivek bych tak akorát dostal epileptickej záchvat...“

„Provedu, exkapitáne... mmch už začínám chápat, proč se tomu tvýmu druhu údajně říká ‚sklepní programátoři‘... tohle není prostředí pro lidi, spíš pro potkany...“

Vondrák za sebou rychle přibouchl dveře, zaslechl, jak do nich zevnitř tupě narazil nějaký vržený předmět malé tonáže (patrně šroubovák), a po delší době se zas jednou pobaveně ušklíbl.

IV.

„Budeš tu strašit ještě dlouho?“ otázal se otrávený Vondrák zadnice v montérkách, vyčuhující z těsné štěrbině mezi jeho psacím stolem a z poloviny rozebraným dřevěným podokenním soklem.

„Už jen pár minut,“ odpověděla zadnice. „Dělám, co můžu, ale tyhle starý baráky jsou ke všem novějším technologiím dost macešský...“

„Nejen baráky,“ zavrčel Vondrák spíš pro sebe, ale zadnice měla dobrý sluch a uchechtla se.

„Koukám, že se do týhle cimry počítačovej fanklub ještě neprodal, což? Však si za pár dnů zvyknete, kapitáne, a za pár tejdňů už po psacím stroji ani nevzdechnete... pokrok se nedá zastavit, ani tady ne.“

„Nooo... vono de taky vo směr toho pokroku, víme? Zrovna nedávno jsem někde čet', že zavedením počítačů v americký administrativě došlo k několikanásobnému nárůstu počtu zbytečnějšejch lejster...“

„Za to ovšem nemůžou ty počítače, ale lidi, co u nich seděj...“ majitel zadnice, mladý civilní zaměstnanec technické sekce správy budov, se vynořil zpoza stolu a obratně zacvakl poslední desku dřevěného ostění na původní místo, aniž by přerušil výklad „... vona je totiž fůra oborů lidský činnosti, kde by všechno fungovalo naprosto parádně, kdyby se do toho nepletli ty lidi... a u počítačů to platí tuplem... no tak já bych byl pro dnešek hotov, kapitáne... přeju veselé a radostné seznámení s vaším počítačem, bružurku máte tady, případné dotazy telefonicky na lince napsané tady, jsme tam skoro pořád, vše pro klienty...“

„Hele hele, brzdi, stachanovče...“ Vondrák se zamračil a vztáhl k mladíkovi ruku s doširoka roztaženými prsty „... jak jako pro dnešek? To ještě není všechno?“

Mládenec se uličnický zazubil.

„Jasná zpráva že ne... dneska jsem řešil jen elektrický rozvody... zatím máte tu mašinu zapojenou jen jako stendeloun, přenášet data můžete jen na flopácích... až sem

protáhneme ethernet, tak vám do mašiny šoupnu síťovku a...“

„Prosímte nech si tu odbornou hatmatilku pro podobně postižený, jo? Jak říkává s oblibou jeden můj známej: čínštinu ještě jakžtakž pobírám, ale se šanghajským dialektem na mě nechod... a se síťovkou jsem chodíval mámě pro chleba...“

„Oukej... no prostě zatím máte ten počítač zapojenej samostatně, vlastně spíš jen na trénink; ani tisknout z toho nemůžete. Ale po baráku už taháme spešl dráty a těma postupně všechny počítače propojíme. A vy nebudete muset lítat s papírama, všechny potřebný dokumenty se po těch drátech přenesou elektronicky. A tak vám třeba váš náčelník už nebude muset rozesílat pokyny v obálkách, prostě to napíše na počítači a bude...“

Vondrák si byl jist, že by podplukovník Sládeček bez podpory svého sekretariátu nenapsal žádný pokyn ani na psacím stroji, natož na počítači, ale nehodlal kazit mladíkovi iluze, takže tuto pasáž ponechal bez komentáře.

„A tato utopická budoucnost nastane zhruba kdy?“

„Počítám, že tak do měsíce dvou. Schválený to je, pár kanclů už jsme připojili, stačí akorát dokoupit ty síťový karty... teda takový desky, co se musej do těch počítačů nastrkat... A natahat zbylý kabely...“ (nadšení v mladíkově hlase poněkud opadlo) „... což teda zrovna tady v týdle části baráku nebude žádná selanka...“

Bezva, pomyslně si Vondrák s úlevou. Jak znám místní poměry, bude tu klid nejmíň půl roku.

Zpoza „šéfovského retardéru“ se ozvalo rázné bouchnutí dveří a po příslušné vteřinové prodlevě se v prostoru vedle skříně zjevil zrůzovělý obličejík lehce udýchané Soni Vidové.

„Čest tvé práci, náčelníku! Hlásím, že vyrážím na tu balistiku. A volal k nám Řezák, že máš furt obsazeno, tak ať ti řeknem, že máš za ním zaskočit, prej pro tebe něco má... pádím, čusbus!“ obličej zmizel a poslední slabiku doprovodilo další prásknutí dveří.

Technik hleděl na opuštěnou skříň s evidentním zalíbením.

„Pěkná holka...“ pravil zasněně.

„Jo, pěkná. A pěkně drzá. A taky dost tvrdá, takže...“ Vondrák se během řeči podíval zaprášeným oknem do dvora, s nelibostí uznal dešťové kapky na parapetu a natáhl se pro bundu „... v jejím případě na nějaký zastrkávání karet radši zapomeň, jo? A sbal si fidlátka, pospíchám na soudní...“

V.

„Tak se poď mrknout na toho utopence, to tě bude mooc zajímat...“ soudní patolog MUDr. Řehák, přezdíváný Řezák, si zamnul ruce a vykročil ke dveřím své pracovny, v níž si s Vondrákem právě odbyli úvodní formality.

„Radši bych napřed probral toho zastřeleného, jestli ti to nevadí...“

„Mně to nevadí, ale probrat není co.“

„Není co?“ pravil Vondrák překvapeně. „Tys ho ještě nedělal? Máte ho tu od soboty...“

„No...“ Řehák se v pootevřených dveřích zastavil s rukou na klíče... „jak bych ti to řek... nemáme.“

Překvapený výraz Vondrákovy tváře přešel plynule na tázavý a následně pobouřený.

„Jak sakra nemáme? Co to má znamenat?“

„Příkaz vyšších míst. Jde přece o občana Spojených států amerických. Tělo bude převezeno do jú es ej a pitváno tam. Výsledky pitvy nám ovšem budou k dispozici.“

„No ty vole to si snad někdo dělá srandu!“ Vondrák se vrhl k obstarožnímu telefonnímu přístroji na psacím stole. „To mi musí někdo... kolik je sakra předvolba k nám? Tohle mi teda musí Sládeček...“ drtil mezi zuby vytáčeje nervózně číslo.

Řehák tiše zavřel dveře, vrátil se a zvolna přešel k malé nástěnné skřínce označené červeným křížem; otevřel dvířka a zády do místnosti cosi kutil, zatímco prostorem poletovaly útržky Vondrákova hovoru.

„Náčelník není přítomen, chápu, ale tady hrozí nebezpečí...“

jistě, zásah ambasády, rozumím, jenže... politické aspekty, jistě, ale já vyšetřuju... cože? Tělo bude doprovázet manželka? No to už... nezvratné... rozhodnutí shora... nelze... nojo, nelze, nelze, jasně. Tak mockrát děkuju...“ Vondrák vztekle třískl sluchátkem o vidlici. „Doprdele to snad nemůžou ti papaláši myslet vážně, taková rektální speleologie... tyvole jak mám vyšetřovat vraždu, když mi seberou nebožtíka i s jednou sakra hodně podezřelou? Já se na to můžu...“

Řehák se otočil od lékárníčky, povzbudivě se na zuřícího Vondráka ušklíbl a podal mu sklenku jantarové tekutiny. Kapitán ji převzal poněkud roztržitě, neustáváje ve zlostných tirádách.

„Chápeš to ty vole? Co mám teda dělat, předat celou kauzu ef bí áj? Nebo teda spíš sí aj ej? Prej vyšší zájem, politika, vyšší místa, ambasáda, spojenec a kámoš, leda nasrat!“

„S tím ti fakt neporadím, Pavle, já jen zkoumám nebožtíky... tak tam ten bourbon kopni, ať máš vod těch amerikánů taky něco příjemného, a poď na toho utopence, jsem si jistej, že ten tě bude taky zajímat...“

*

„Počkej... chceš mi jako říct, že se neutopil?“

„Nechci, on se fakt utopil... jenže... podívej se sem...“ Řehák ukázal prstem v rukavici na tmavou podlitinu na krku pod pravým uchem... „vidíš to?“

„Vidím. Hematom tomu říkáte, ne? O něco se praštil...“

„No, to je právě to... moc se mi to nezdálo. O co by ses asi tak mohl připásanej v autě praštit zrovna sem a zrovna tak, abys ulovil takovou pěknou a pravidelnou podlitinu? Tak jsem se na to mrknul trochu podrobněc...“

„A zjistil's co?“

„No... ten hematom nebyl způsoben mechanicky, on to vlastně technicky vzato ani hematom není, protože...“

Vondrák zaúpěl a rozpráhl ruce v gestu bezmoci a beznaděje.

„Buď lidskej, proboha... s jedním expertem ze Šanghaje už jsem měl dneska tu čest a před chvílí jsem, jak jsi ostatně

slyšel na vlastní uši, utrpěl dost zásadní šok, tak mne plís netrap další činštinou a řekni mi to nějak normálně, jo?“

Řehák se chápavě pousmál.

„Rozumím, takže normálně lidsky: tenhle náš zákazník taky utrpěl šok...“

Vondrák mlčky vyčkával a Řehák tedy, nedočkav se žádné reakce ni pobídky, pokračoval:

„... elektrickej.“

„Cože?“ nyní už kýžená reakce přišla a Řehák se pousmál opět, tentokrát jen pro sebe a se zadostiučiněním... „To jako že dostal elektrickou ránu? V autě? Počítám, že od zapalovače, prostě se netrefil na cigáro a šťouch se s tím do krku, žejo?“

„To by se jen spálil, Pavle, a ty to dobře víš, tak nemístně nevtipkuj.“

„Nemístně ani místně vtipkovat nechci, ale na slepou bábu si taky hrát nechci. Tak to vysyp. Jak náš klient k elektrickému šoku přišel?“

Řehák odstoupil od stolu s tělem a usedl na vysokou stoličku.

„Víš něco o elektrickejch paralyzérech?“

„Něco málo. Elektrickej ohradník, případně spešl prut na umravňování živýho hovězího či vepřovýho. Američtí kaubojové a tydle party, amíků se zjevně v týchle kauze hned tak nezbavíme.“

„No, tak i v tomto oboru lidstvo postoupilo... už se vyráběj i kapesní a na lidi. Akorát se to k nám zatím moc nedostalo. Ale trochu asi jo, jak vidno.“

Vondrák přešel do rohu místnosti a přitáhl si nižší židli od stolku v provedení kancelářském.

„Dobrá tedy, náš zákazník utržil ránu paralyzérem. Jenže příčinou úmrtí nebyl úraz elektrickým proudem...“

„... a paralyzér omračuje jen na omezenou dobu, takže...“

„... takže by se náš chlapec patrně stačil probrat a neutonout, jestli uvažuju správně.“

Řehák vstal a přešel si rukama po kapsách pláště; Vondrák ho sledoval s chápavým usměvem.

„Chtělo by to čouda, což? I vy závisláci!“

„Kdybys vyšetřoval tady, hulil bys taky, neboj... no nic. Takže – uvažuješ správně. A já jsem si tu naši podlitinku prohlídnul pořádně.“

„A?“

„A našel jsem tam vpich. Obvyklej figl, schovat ho do modřiny. A v krvi stopy nějakýho hypnotika, přesný složení ti ale neřeknu. Každopádně něco, co se dost rychle rozkládá. Takže...“

Rovněž Vondrák vstal a jal se pomalu přecházet, potahuje se za klopky svého pláště.

„Takže náš hoch měl spolujezdce, kterej ho lísknul paralyzérem, pak ho uspal hypnotikem a poslal i s auťákem do kachňáku. A protože náš hoch prokazatelně jede v kauze toho zastřelenýho, kterýho nemáme, a protože podle všeho nikdy nepracoval s bouchačkou... a protože podle tvýho kolegy z výjezdovky byl ten střelec buď mimořádněj klikař, nebo mimořádněj dobrej, tak to vypadá...“ Vondrák se zastavil u pitevního stolu, pustil klopky a ukázal na částečně zakryté tělo, „že tenhle pán sehrál roli užitečnýho idiota a já vyšetřuju vraždy dvě.“

Řehák mlčky přikývl a Vondrák si těžce povzdechl.

„No tak ti moc děkuju, doktore, jsem naprosto a bezvýhradně nadšenej. Sice je to proti předpisům, ale s dovolením bych se pozval ještě na jeden bourbon. A ty si aspoň dáš svůj bledej válec, závisláku...“

VI.

Cinkání čtveřice lžiček míchajících čerstvě uvařenou kávu v konferenčním koutku znělo tentokrát poněkud pochmurně.

„A to se jako může? Sebrat oběť ještě před pitvou?“ otázal se svého šálku Katerínák.

„Již Švejk blahé paměti tvrdil, že je spousta věcí, který se sice nesměj, ale můžou dělat,“ sdělil svému šálku Hrubina.

Vondrák, který si tentokrát ke stolku přitáhl svou šéfovskou sesli, svůj šálek odložil a natáhl se pro mléko.

„Já o tom radši ani nepřemejšším... za poslední rok jsem zažil tolik nepochopitelných věcí, že...“ postřehl, jak si Katerinák se Soňou vyměnili významné pohledy, a pružně na tuto skutečnost zareagoval „... by se i naše postsametová housata, pokud by neměla ještě na svých policajtských prdelkách skořápky, méně divila a raději, více a co nejpřesněji informovala o svých nových poznatcích...“

Soňa, opět pohodlně usazená v jediném křesle, rovněž odložila šálek a otevřela malý černý zápisník.

„Takže: nalezená zbraň je walther PPK, v naší evidenci chybí, podle výrobního čísla jde pravděpodobně o kus z konce sedmdesátých let, licenční výrobek firmy Manurhin, takže v žádném případě nebyla za války ukryta v nějaké stodole. Vzhledem k tomu, že byla k dispozici pouze jediná, a to poškozená střela...“ (Vondrákovy zuby slyšitelně zaskřípaly) „... bez nábojnice, balistika stoprocentně nepotvrdila, že byl Travis zastřelen právě touto zbraní; považují to však za vysoce pravděpodobné vzhledem ke stopám, které se podařilo na střele vysledit.“

„Vozidlo citroën cé patnáct,“ navázal plynule Katerinák, „je registrováno jako majetek autopůjčovny Tempocars Praha. Majitel potvrdil, že si vozidlo před čtyřmi dny pronajal na týden muž, kterého podle fotografie identifikoval jako Kryštofa Hrubého, tedy Poga; předložené doklady byly ovšem vystaveny na jméno jiné. Vozidlo nikdy nemělo žádné reklamní polepy. Majitel půjčovny vypadal po diskusi o falešných firmách a espézetkách dost otřeseně, neměl nikdy žádné opletačky se zákonem ani s pojišťovnou, operativa zpětně prověřuje dříve realizované zápůjčky, ale nedá se předpokládat, že by se tam našlo něco souvisejícího s případem. Zámečnická firma uvedená na vozidle a v nalezených objednávkách pochopitelně neexistuje. Telefonní linka patří k soukromému bytu, který byl dlouhodobě pronajat. V evidenci hovorů bylo zjištěno, že toto

číslo opakovaně volalo na erotickou linku...“ (tentokrát se kysele zasmál Hrubina) „... a že hovorné činí pěkných pár tisíc. Čekáme na povolení k domovní prohlídce a snažíme se spojit s majitelem, který je dlouhodobě v zahraničí, ale Mirek si myslí...“ (Hrubina se opět kysele zasmál) „... že to nemá žádnou cenu, protože jde evidentně o účelový pronájem právě kvůli tomu volání na čuňačinky a jediný, co získáme, bude náрек majitele bytu, až uvidí to vyúčtování...“ Katerinák se odmlčel a sáhl po svém šálku.

Vondrák se podíval tázavě na Hrubinu, který pokrčil rameny.

„Nová doba, nový podnikání... Pogo zjevně využil k vlastnímu krytí kšeftík nějakýho kámoše, kterej mu teď asi moc neblahořečí, protože moh' na tý lince vyholit ještě slušnejch pár litrů... takhle se musel pěkně rychle pakovat... ale moc ho to asi nebolí, záznamník prostě přemaže a tu volací krabičku nasadí jinde...“

„To přece nemůže projít..?“ otázala se Soňa. „Nebo jo? Telefoňáci přece musej uznat, že byl majitel v zahraničí, pokud to má jak prokázat..?“

„Proč by měli něco uznávat?“ ušklíbl se Hrubina. „Hovory se prokazatelně uskutečnily a telefoňáci mají z hovornýho padesát procent. Takhle už zaplakalo slušnejch pár hejlů...“

„Ty už máš k Pogovi něco z galerky, Mirku?“ zeptal se Vondrák ve snaze vrátit debatu zpět do hlavního směru.

„Zatím nic, bude chvíli trvat, než se dostanu ke správnému zdroji. Pogo byl zatraceně nesdílněj... což je pochopitelný, při jeho kvalitách a životním stylu...“

Telefon na Vondrákově stole vlezle zařinčel. Vondrák pohlédl prosebně na Soňu.

„Soničko, vem to, prosím, sedíš nejbliž. A já tu nejsem, máme poradu, hovory nebereme... nějak to odpálokuj... kdyby to byl někdo z velení nebo Sládeček osobně, tak bych asi to sluchátko vzteky sežral...“

Vidová chápavě přikývla, vysoukala se z křesla, přesunula své pohledné tělo k psacímu stolu a zdvihla sluchátko.

„Kancelář kapitána Vondráka... kapitán není přítomen... prosím? Kdo?!? Okamžik...“ Soňa zakryla rukou mluvítko a otočila se k Vondrákovi. „Ždá si tě paní Margaret Travis osobně, náčelníku.“

Vondrákova šéfovská sesle zaúpěla téměř stejně hlasitě, jako sám náčelník... rozdíl byl ovšem v kategorii: židle úpěla bolestně, zatímco kapitán spíše bojovně zařičel, byv již na půl cestě.

„Jestli se mi ta mrcha chce vysmívat, tak uvidí...“ procedil mezi zuby směrem ke svému týmu... a sluchátko z ruky své poručice spíše vyškubl než převzal... „Vondrák, slyším,“ pravil úsečně, ale k dalšímu projevu se již nedostal.

„Dobrý den, kapitáne, prosím, nepřerušujte mne, mám málo času,“ ozvalo se ze sluchátka. „Je mi jasné, že si teď o mně nemyslíte nic pěkného, ale volám vám především proto, abych vám připomněla náš poslední rozhovor. Ať už pracujete s jakoukoli verzí, pamatujte si prosím to, co jsem vám řekla: Artie byl nejdůležitějším člověkem v mém životě a já mám na objasnění jeho smrti minimálně stejný zájem jako vy. Takže rozhodně neutíkám, pokud si to náhodou myslíte. A rozhodně se vrátím.“

„Já se vrátím, Dagu Bedmene, a se mnou přijde zákon...“ zamumlal Vondrák.

„Prosím?“

„Nic... to je citát z jednoho místního filmu, který patrně neznáte... budeme na vás netrpělivě čekat, to mi věřte. Preju příjemný let.“

„Nashledanou, kapitáne...“ ve sluchátku klaplo.

Vondrák se zvolna vracel na své místo, uvědomuje si jen částečně užaslé pohledy svých tří spolupracovníků.

„Co to mělo jako bejt?“ otázala se ohromeně Soňa, podle všeho jménem celého tria, „chceš svou sprostou podezřelou pozvat na Limonádovýho Joeho?“

Kapitán si pomalu sedl, uchopil šálek a zamyšleně míchal vystydlou kávu.

„Ta ženská je buď neskutečná mrcha, nebo...“ nedokončil a napil se.

„Nebo?“ zopakoval po několika sekundách ticha tázavě Katerinák.

„Nebo reinkarnace Jany z Arku, prostě cvok. Krucikohát, to kafe je úplně ledový...“

VII.

Firma Codabone měla své sídlo poblíž Vyšehradu a Vondrák s Katerinákem se proto rozhodli využít k přesunu metro, formálně svůj úmysl zaštiťující šetřením služebního vozového parku (ve skutečnosti je k této volbě vedla spíše skutečnost, že výsledky návštěvy zmíněné firmy bylo možno bezprostředně, pružně a operativně zhodnotit během navazujícího odběru stravy a doplnění tekutin v některé z vyhlášených restaurací, jichž se v lokalitě vyskytovalo povícero). Několik minut chůze od takzvaného Lidojemu, tedy Paláce kultury, k příslušné uličce věnovali oba pánové poslednímu dolaďování předjednané strategie, podle níž měl Vondrák jakožto zkušenější starší soudruh vážně pohovořit s dvojicí majitelů, zatímco Katerinák odrejduje stranou Travisovu vypečenou sekretářku Martinu a pokusí se, jak to poněkud nekonformně nazvala prostořeká Soňa, „vyštourat zpod nehtů nějakou tu špínu“. Pro zmíněné štourání se Vondrákovi nabízely hned tři varianty; po zralé úvaze nakonec zamítl jak přístup otcovský (Hrubinu), tak kamarádský „mezi námi děvčaty“ (Vidovou) – a vsadil na vlídnou chlapeckost svého benjamínka, přiměřeně přihlédnuv k sobotnímu relativně úspěšnému stírání slz na místě činu.

Dvoupatrový, vzhledný, okrově a bíle ofasádovaný objekt se od dalších budov v ulici lišil jen rozlehlejším a vyasfaltovaným nádvořím, částečně zaplněným několika osobními vozy různé kvality a jednou dodávkou (bílou, což Katerináka zjevně pobavilo). Oba muži vstoupili nenápadným vchodem a ocitli se v malém vestibulu proti recepčnímu pultu, za nímž trůnila pohledná blondýnka v černých šatech. Barva jejího úboru sice nemusela, ale mohla souviset s velkou fotografií Arthura

Travise na černé desce, umístěné mezi dvojicí dveří na delší stěně místnosti. Celková atmosféra prostoru působila natolik sugestivně, že Vondrák poněkud rozpačitě popotáhl šosy své tmavozelené bundy, zasažen neurčitým pocitem studu.

„Pánové od kriminálky?“ otázala se dívka dříve, než se oslovení zmohli být jen na pozdrav. „Jděte prosím do patra, pan ředitel vás již očekává...“ lehce pokynula ke schodišti vedle svého pultíku, zdvihajíc současně druhou rukou štíhlé sluchátko domácího telefonu.

Katerinák, v módu poněkud náměsíčním, zamumlal pár slov díky a následoval Vondráka, neodpustiv si krátkou představu štíhlých dívčích lýtek zdolávajících příkré stupně ve výši jeho očí... musel se ovšem spokojit jen s poněkud ošuntělou džínovinou a polobotkami svého šéfa.

Ostre zalomené schodiště ústilo do překvapivě velké haly, prosvětlené zásluhou francouzského okna a vybavené sedací soupravou, obří lednicí a dvojicí ryze kancelářsky vyhlížejících strojů, které Vondrák odhadl na tiskárnu a kopírku – ovšem v provedení, se kterým by se na svém pracovišti mohl setkat nanejvýš ve futuristickém snu. Okno ústilo na úzkou terasu, za níž bylo možno shlédnouti bujnou zeleň zahrady, podle všeho vlastní, a část majestátních vyšehradských hradeb. Zbylé dvě stěny obsahovaly tré dveří, označených decentními tabulkami vedle rámu; ty nejbližší, jejichž tabulka nesla slůvko „sekretariát“, byly otevřené a stála v nich další dívka, pro změnu tmavovlasá.

„Dobrý den, pánové, raďte prosím dál, jste očekáváni... mohu vám nabídnout kávu? Nebo nějakou vodu? Limonádu?“

„Dobrý den... ne, děkujeme, možná později, tedy pokud se zdržíme...“ pravil Vondrák nonšalantně, připravuje tak půdu pro věci příští.

Dívka se již beze slov usmála a ustoupila. Oba muži prošli sekretariátem, vstoupili do prostorné pracovny v provedení „velký šéf“ a byli uvítáni dvojicí jiných mužů, v pracovně se nalézajících. Následovalo standardní potřásání pravic a představování, z něhož vyplynulo, že vyšší rozložitý blondýn středních let jest Antonín Nechyba, spolumajitel a ředitel

společnosti, zatímco mladší, menší a štíhlý brunet se jmenuje Lukáš Boháč, je rovněž spolumajitelem a zastává funkci ředitele technického. Po úvodních formalitách (včetně dalšího dotazu na kávu, vodu či limonádu, tentokrát ovšem následovaného gestem nepřipouštějícím odpor a jednoznačným pokynem tmavovlasé sekretářce) se kompletní čtveřice usadila u konferenčního stolu.

„Celá ta záležitost nás všechny velice zasáhla,“ pravil Nechyba.
„Pořád to nemůžeme pochopit.“

„Jestli je skutečně pravda, že šlo o Arthurovy výzkumy...“ pochyby v Boháčově hlase byly nepřeslechnutelné... „pak to prostě...“ Boháč větu nedokončil a pouze rozhodil rukama.

Lhký náznak narážky poskytl Vondrákovi dostatečné vodítko pro směřování navazující debaty.

„Proč myslíte, že šlo právě o ten výzkum? A považujete to za pravděpodobné?“

Evidentně zaskočený Boháč si vyměnil s Nechybou rychlý pohled.

„Nu... Martina říkala, že zmizely písemnosti a diskety z Arthurova trezoru... kdyby šlo o obyčejné vloupání kvůli cennostem, tak by zloděj asi nechal nějaké papíry na místě... nebo ne?“

„Asi ano... ale také mohl prostě zpanikařit a sebrat vše, co mu přišlo pod ruku s tím, že si to prohlédne později...“ Katerinák hladce vklouzl do role chápavého a vysvětlujícího a jeho tázavý pohled směrem k Vondrákovi připravil půdu pro další kapitánův tah.

„Jistě... ale jsme teprve na začátku vyšetřování a musíme pracovat s několika možnými verzemi. Takže zajisté pochopíte, že se musíme ptát na poměrně široký okruh témat... mimochodem... budeme muset ještě položit několik dodatečných otázek i slečně Pečené a seznámit se blíže s pozicí pana Travise ve firmě a taktéž s jeho životem všeobecně... potřebujeme získat co nejvíc vodítek.“

Tentokrát zareagoval Nechyba.

„Martina bohužel není přítomna... má dnes volno. Utrpěla značný šok, nepovažovali jsme za rozumné, aby... ale my vám pochopitelně poskytneme veškeré informace, které máme... budete se patrně chtít podívat i do Arthurovy kanceláře...“

Fajn, příprava byla pro kočku, pomyslel si Vondrák, nedávaje ovšem své zpruzení najevo... Kačabu budu muset operativně přeměrovat... do háje, teď by se mi spíš hodila ta Soňa... no, nedá se nic dělat, hrajeme s tím, co máme v ruce... zatracená Vypečená...

Pochmurné úvahy přerušil příchod sekretářky a standardní manipulace s podnosem, konvicí, hrnky, sodovkou a podobným harampádím; Vondrák tím získal několik desítek vteřin pro rychlou změnu strategie.

„Popravdě řečeno, s návštěvou kanceláře pana Travise jsme zatím nepočítali.. nevíme totiž, co bychom měli hledat... a nemáme ani nezbytné povolení...“ (s uspokojením zaznamenal vstřícná gesta obou pánů ředitelů) „... takže jsme přišli takříkaje na první rande...“ (tohle byl dost risk, ale vyšel; páni ředitelé se svorně pobaveně ušklíbli) „... i když... pokud by mohl kolega do té kanceláře jen orientačně nahlédnout, pochopitelně s doprovodem..?“ zakončil svou drobnou etudu úspornou mimikou charakteru tázavého.

„Jistě,“ zareagoval Nechyba přesně tak, jak Vondrák doufal, „to nebude problém... Lucie vás doprovodí...“ obrátil se ke Katerínákově úspěšně skrývajícimu překvapení z nečekaného pověření „... nebo... ujmeš se role průvodce, Lukáši?“

Boháč přikývl a Vondrák si v duchu připsal malý plusový bod... fajn, máme hochy od sebe, teď ještě aby z toho hlavně Káča dokázal něco vytěžit... Boháčovi bohužel slizicky neutíral...

VIII.

Zhruba o dvě hodiny později si Vondrák způsobně utřel ústa, složil ubrousek pod příbor na čistě vymetený talíř a slastně se protáhl.

„Vepřovej guláš dělej málokde a fakt dobrej vepřovej guláš

skoro nikde... je vidět, že je řezník ve stejném dvoře... to jim člověk skoro odpustí i to pivo...”

Katerinák se ušklíbl – na rozdíl od svého nadřízeného nebyl ortodoxním ctitelem plzně a kozlík zde čepovaný ho nijak nepobuřoval. Vondrák jen rezignovaně povzdechl.

„Jo nojo nojo... pivo teda holt probírat nebudem a vrhmem se na práci... a začnu já: pan ředitel inženýr Nechyba si pana Trávise velmi považoval a zpod jeho nehtů by nic nevyšťourala ani Soňa, obávám se. Za totáče působil u pošťáků a podle všeho si vedl dost dobře, jezdil dost ven a občas se mihnul jako externista i na ČEVÉÚTě, na katedře telekomunikací nebo kýho čerta. Po Sametu pěkně rychle chytil správnej vítr a díky tomu ježdění ven začal zastupovat zahraniční dodavatele všelikých těch telefonních tentononc; paralelně ovšem pokukoval po vývoji a když, tentokrát díky tomu externičení na veřejse, zakopnul o mladýho Boháče, dohodli se, že spolu zkusej skočit do vody a plavat. A protože jim bylo i přes dílčí počáteční úspěchy jasný, že bez zahraničního partnera daleko nedoplavou, hledali a hledali... až se přes nějakýho Němce, kterýho Nechyba taky zastupoval, prodrali k našemu Amíkovi. A ten jim poskytl nejen kapitál na expanzi, ale taky technologický zázemí, nádavkem sebe sama a jako extra bonus i svou manželku, pouze v odborné rovině ovšem. Spolupráce na poli pracovním dokonalá, soukromé styky minimální, důvod ke stížnostem nulový. Konec hlášení...” (Vondrák se napil piva, nevyjadřuje pohledem ni výrazem nic víc, než mírný nesouhlas) „... a teď se pochlub ty, doufám, že byl mladej Boháč sdílnější...”

Katerinák odložil prázdný půllitr a sehrál kratičkou pantomimu s kolemjdoucím číšníkem, odsouvaje současně pravičkou sklenici k okraji stolu a vztyčuje ukazovák a prostředník levačky.

„Obávám se, že toho o moc víc taky nemám... pan inženýr Boháč byl Sametem zasažen jako čerstvý navrátilce z roční základní vojenské služby, před jejímž nástupem fungoval těch pár měsíců od promoce jako takový lepší poskok v ÚVTEI, tedy v ústředí...”

„... vědeckých a technických informací, tuhle zkratku náhodou znám. Dál.“

„Omlouvám se v pase zlomen... odtud hodlal co nejdřív vypadnout, protože to pro něj nebylo to pravé ořechové, a tak přešel do jakési bližší neurčené elektrofirmy, která jako jedna z prvních koketovala se vstupem zahraničního kapitálu, konkrétně francouzského. Záhy ovšem zjistil, že si zase moc nepomoh', protože zahraniční spoluvlastník se prezentoval především tím, že si tam potomci spolumajitelů jezdili s kamarády očumovat exkomunisty – na náklady pobočky, pochopitelně. A právě v té době se znovu setkal s Nechybou, který na veřejně oponoval jeho diplomku. Slovo dalo slovo, čurymuryfuk... a BoNe byla na světě.“

Katerinák se odmlčel ponechávaje volný prostor číšníkovi servírujícímu dvojici zpěněných kozlíků; následně se mocně napil, odložil sklenici se spokojeným mlasknutím (Vondrák jen útrpně povzddechl), otřel si ústa hřbetem ruky a pokračoval v referování.

„Ze vstupu Amíků nebyl zpočátku nijak přehnaně nadšen obáváje se dalších očumujících týnejdžrů, tentokrát zámořských; když poprvé uviděl paní Margaret Travis, jeho obavy ještě zesílily, leč chmurný mrak byl záhy rozptýlen... abych přímo citoval: zatímco Mr. Travis ho pouze příjemně překvapil, z Mrs. Travis mu spadla brada až na kolena...“

„A co ten Sonin smutek zpod nehtů? Vztah k Mrs. Travis v jiné než ryze služební rovině a tak podobně?“

„No... abych pravdu řekl, viděl bych to spíš v opačném gardu...“

„Cože? Vztah spíš k manželovi? To snad ne, proboha!“

„Božíčku, to ne, to ne!“ předvedl Katerinák zdařile naprosté zděšení, „nic takového... jde spíš o to, že problematika řešená Mrs. Travis, jakkoliv na úrovni, zdála se panu inženýrovi Boháčovi příliš odtažitou... prostě si myslel,“ klesl podporučíkův projev prudce z patetické deklamace do projevu ryze civilního, „že by se firma měla držet té drátařiny, kterou umí, a nestrkat nos do databází, o kterých ví leda tak pendrek. Ale

kvůli tomu by se možná dalo v krajním případě uvažovat o eliminaci dotyčné Mrs., nikoli Mr. Travise, řekl bych já...”

Vondrák kývl a zamyšleně upil ze svého püllitru zapominaje na jakoukoliv mimiku charakteru dehonestáčního.

„No, že bysme se něáko přehnaně odrazili, to se fakt říct nedá... no hele, dopijem, zaplatíme a odletíme zpět na základnu. Já si vezmu na starost prokurátora, Sládečka a tydle party a pokusím se co nejdřív vyboxovat povolení k prohlídce Travisova kanclu, což následně svěřím asi pod pařátek Soniččín, ona si to tam ohlídá a možná ještě něčo zjistí. Ty sesmolíš nějakej zápis z dnešní akce, bez guláše ovšem, a taky máš ještě pořád za úkol tu Pečenou, tak se obal soustrastí a pochopením a zkus ji decentně vyzpovídat doma. Mirka nechám slídit po tom Pogovi. No a já si dám po Sládečkovi ještě běžnou agendu, protože nemůžeme pořád všichni lítat jen za vrahama ukradenýho nebožtíka. Další postup proberem zejtra na ranní poradě. K pivu hled’!“

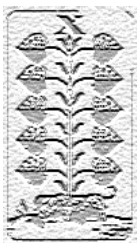
„Rozkaz, náčelníku! Jen jsem se chtěl ještě zeptat...“ Katerinákův hlas náhle zeslábl a nakonec utonul v nejistotě.

„No, co je?“

Katerinák polkl a váhavě pokračoval.

„No, co je... teda jako... co je s tou disketou, jak jsem... děje se s ní něčo novýho?“

„S jakou disketou?“ zeptal se Vondrák bezbarvě...

Eldridge, květen 1991

„Dík, že sis na mne udělal čas, Ede.“

„Nevidím v tom žádnéj problém, Margaret. A navíc – taky s tebou potřebuju mluvit... dáš si kafe? Vlastně ne, ty piješ radši čaj... tak se přece posaď...“ Ed Connelly pokynul levičkou ke koženým klubovkám u jediné hladce kompaktní stěny své poněkud starosvětsky zařízené pracovny, zatímco pravičkou tiskl tlačítko interkomu... „Maisie, uvařte mi prosím jednu klasickou kávu Edovku a k tomu konvičku černého čaje... a nepřepojujte mi žádné hovory, prosím... díky...“

Za ten rok jsi nějak zestárl, strýčku Ede, pomyslíla si Maggie smutně. A vypadáš unaveně... oba dostáváme nějak moc ran poslední dobou, zdá se...

Jako kdyby četl její myšlenky, pohlédl jí Ed Conelly do očí a nevesele se ušklíbl.

„Nekoukej na mne tak depresivně, Meg... nojo, já vím, nejseš žádná koza... prostě jsem utahanej, je toho poslední dobou nějak moc. A k tomu ještě Artie... tak si sakra sedni, nebudeme tu stát jak v romantickým filmu...“

Maggie sklouzla do jedné z klubovek, pohlédla na prázdnou skleněnou desku konferenčního stolku, zarazila se, krátce zaostřila na Edův rozlehlý pracovní stůl a pak se překvapeně zeptala:

„Už nekouříš? Nevidím tu žádný krabice na doutníky ani žádnéj popelník..?“

„Ne, už ne. Slíbil jsem to, než...“ Ed se odmlčel a na okamžik upřel zrak na velký portrét Roberty Augusty, visící mezi dvojicí oken. Pravý dolní roh masivního rámu přetínala tenká černá stužka.

Margaret chápatě přikývla.

Edova matka nikdy synovu zálibu v „těch kubánskejch zrudnejch smotcích“ neschvalovala a zpola žertem, zpola vážně jej mnohokrát upozornila, že nepřestane-li s tou nechutnou záležitostí ani po její smrti, nedosáhne její duše pokoje. Zemřela vloni na podzim, několik týdnů po svých třiaosmdesátých

narozeninách; odešla stejně energicky a rázně, jako žila, zasažena srdeční zástavou.

Náhlé ticho přerušilo krátké zaklepaní, po němž vstoupila do místnosti sekretářka Maisie, pravačkou obratně balancující s rozložitým tácem. Ed přiskočil, se slovy díky tác převzal, mnohem méně obratně – jak si Maggie všimla s mírným pobavením – a obouruč jej přenesl ke konferenčnímu stolku, opatrně jej složil na skleněnou desku a sesunul se do druhé klubovky s předstíranou – jak Maggie mnohem méně pobaveně zadoufala – naprostou ztrátou sil a dechu.

„Nepřepínej své síly, strýčku!“ pravila naoko přísně, snažíc se udržet veselou linii.

Ed se ušklíbl, vyplázl jazyk a několikrát prudce zadýchal na způsob uštvaného kokra; poté zvázněl a již bez humorných prvků natáhl ruku po velkém porcelánovém hrnku – své speciální kávě.

„Nuže, přepněme do vážného módu... kdo začne?“

„Asi bych měla já...“ Margaret se naklonila nad stolec a potěšeně vdechla vůni kvalitního čajíku, oceňujíc současně vkusně naaranžované misky a talířky se smetanou, medem a sušenkami Oreo. „Maisie je zkrátka poklad, že?“

„Roz-hod-ně!“ Ed energicky přikývl a uchopil první sušenku. „Dobrá duše této firmy a členka původního týmu... jehož rozsah se bohužel setrvale zmenšuje...“

Maggie přešla možnou narážku taktickým mlčením, takže Ed po krátké odmlce pokračoval...

„... což ovšem není předmětem rozpravy. Ale než začneš, dovol mi jednu otázku: jak jsi pořídila na úřadě šerifa?“

„Nijak zvlášť, bohužel... celá ta situace je hrozně složitá. A já se budu muset co nejdříve vrátit, takže...“

„Vrátit? Do Československa? Co nejdřív?“ Edovu tvář obsadil výraz dílem pochybovačný, dílem nesouhlasný.

„Jistě. Probíhá vyšetřování... a já logicky patřím do okruhu podezřelých.“

Edův výraz se změnil na výhradně nesouhlasný.

„To je přece pitomost.“

„To podezření, nebo ten plánovaný návrat?“

„Obojí. Podezírat tě může jen naprostej trouba a vracet se tam v dané situaci může taky jen trouba... dobrovolně lézt do drápů komunistický policie... a tady máš spoustu věcí k zařizování... a povinnosti k Artiemu... a k firmě...“

„... a k místní společnosti, já vím, Ede, já to všechno vím. Jenže...“ Maggie odložila šálek a podívala se zpřímá do tváře svého společníka, „my dva si přece nemusíme na nic hrát, strýčku. Firma, povinnosti, společnost, zařizování... tam v Evropě je to taky zařizování, firma, společnost a povinnosti. A Artie zemřel tam, ne tady.“

Také Ed odložil svůj šálek, vstal a jal se rázovat po místnosti.

„Kecy... jen kecy! Nebudeš tam vůbec nic platná, akorát se můžeš dostat do maléru. A jak si to vůbec představuješ? Máš tady dům, majetek, společenské postavení... a taky řadu závazků, aktuálních i budoucích... prostě se od toho všeho najednou odstříhneš?“ během posledních slov se vrátil ke své klubovce, opřel se oběma rukama o měkké opěradlo a upřel na Maggii pohled pro změnu tázavý... „nebo je v tom i něco jinýho? Volání rodu? Návrat ke kořenům, touha po starý vlasti?“

Maggie unaveně povzdechla a zavrtěla hlavou.

„Dovol, abych tě citovala, strýčku: kecy, jen kecy... jsem Američanka, narodila jsem se tady, žiju tady, je to má vlast... ale resty mám tam, ne tady. To, že nějaké úvahy o mý vině jsou naprosto mimózní, víme my dva, ale ta jejich policie ne – i když ten detektiv, co to vyšetřuje, už to možná taky trochu připouští. A naopak – jestliže my dva víme, že je to mimózní, tak se právě my dva musíme zamyslet nad jinejma důvodama – já prostě nevěřím, že Artieho zabil nějaký zlodějíček, kterýho přistihnul s rukama v sejfu... tomu bych možná věřila tady, ale ne tam. A jestli nešlo o normální vloupání, tak o co teda? O konkurenční boj? To by mělo v tom pádě zajímat i tebe, ne? A kdo jinej by sakra měl chtít znát pravdu, než já? To snad pochopí i ten jejich kapitán... a ty moje povinnosti tady? Myslíš

na nějaké společenské ohledy? Truchlící vdova nad rakví, aby se místní smetánka nepohoršila? Jakej to má smysl? Artie umřel, tím, že budu okatě truchlit, mu život nevrátím... a pohoršení? Či? Kdo vlastně tvořil tu mou společnost? Rodiče, Artie, Roberta Augusta, ty a tvoje rodina... a dál kdo? Ta takzvaná místní smetánka přijala mý rodiče jen kvůli Robertě, jinak jsme jim byli vždycky šumák. A rodiče už nejsou, Roberta není, Artie není...“ Maggiin hlas se začal trochu lámat; zavrtila hlavou znovu, tentokrát energičtěji, odmčela se a sáhla po svém šálku... její ruka se ovšem zatřásla, takže šálek opět odložila a opřela prsty o skleněnou desku.

„Krucinál... k čertu s tím vším...“ zašeptala spíš pro sebe.

Ed usedl do klubovky, natáhl se přes stolec a položil svou dlaň na její.

„Já ti rozumím, Meg, nemysli si, že ne... jenže tohle je fakt složitá situace... vyšetřovat se bude i tady, o život přišel zdejší občan, a to následkem trestného činu... a ty k tomu máš co říct, to je naprosto jasný... a máš tu spoustu věcí k vypořádání, majetek... dědictví se může řešit pěkně dlouho... ty prostě nemůžeš jen tak zmizet někde v Evropě... jak to chceš všechno zvládnout?“

Maggie otočila svou dlaň proti Edově, krátce stiskla jeho prsty, poté se znovu zabořila do měkké kůže a promluvila hlasem již zcela vyrovnaným.

„Mluvila jsem o tom s Fredem; jeho kancelář spravuje mé záležitosti už několik let, ujistil mne, že dokáže zvládnout i tuhle situaci. Poskytl jsem mu potřebné pravomoci... co se týče majetku, mám naštěstí svůj vlastní a dostatečný, takže mne případné komplikace s budoucím vypořádáním nijak neomezí... a to vypořádání patrně nebude nijak dramatické, Artie neměl žádné příbuzné... a já ostatně taky ne. Dům zatím ponechám ve správě realitky, která se postará o běžnou údržbu, to Fred zajistí. V budoucnu ho buď pronajmu, nebo prodám; spíš asi prodám, v současných podmínkách je mi k ničemu, nepotřebuju tak velkej barák, na kterej se sousedí dívaj úkosem, když se tři dny nestříhá trávník... spíš si pronajmu malej byt někde ve větším městě s letištěm, ze

kterýho se dá kdykoliv odletět přímo do Evropy... s úřadem šerifa budu v kontaktu přes Freda, v případě potřeby přímo... takže mi zbývá..." (Maggie se krátce odmlčela a poté pohlédla zpřímá do očí svého společníka) „... vyřešit pouze svůj vztah k firmě ConTraCon. A především k tobě, milý strýčku Ede..."

„A to jak?“

„To s tebou chci právě probrat.“

Connelly se napil své speciální kávy, lehce se zašklebil, protože mezitím poněkud vychladla – a po delší době zas jednou prudce zatoužil po doutníku.

„Předpokládám – při tvé proslulé věčnosti – že už nějakou představu máš a nehodláš ji se mnou probírat, pouze mi ji oznámit.“

Maggie se pousmála – rovněž lehce.

„Nejprve oznámit, poté probrat. Na jedné straně jsme sice oba akcionáři, na straně druhé jsi ovšem ředitelem firmy a mým nadřízeným, takže..."

„... takže si prosté oznamování v určitých směrech nemůžeš dost dobře dovolit... uvažuješ jako vždy zcela správně; já jsem ovšem ředitel vlídný a sluchu popřávající, pročez tedy – směle do oznamování! Probírání poté plynule naváže.“

Maggie se usmála podruhé.

„Mám tě moc ráda, strýčku. A vlastně už mám jen tebe..." úsměv zmizel.

Ed zažehnal hrozící skluz k sentimentu rychlým přechodem do role tvrdého šéfa.

„K věci, paní Travis, mluvte laskavě k věci a osobní záležitosti ponechte stranou... Nemrhejte zbůhdarma drahocenným ředitelským časem! Jak si představujete své další působení v naší firmě a jaké plány a perspektivy připravujete pro své oddělení?“

Paní Travis přistoupila na tento diskusní formát se zjevným ulehčením.

„Mé oddělení, pane řediteli, si vedlo během mé více než roční

nepřítomnosti nad očekávání dobře; Bernie s Alicí to vzali za správný konec a většinu původních nápadů zdárně rozvinuli, především v oboru telefonie. Tarifikační programy i telefonní přístroje spolupracující s databázovými systémy přes sériové rozhraní se ukázaly jako velmi perspektivní, stejně jako podpora call center, tam se dá očekávat boom s mezinárodním dosahem. Perspektivy a očekávání jsou tedy velmi optimistické a chodu oddělení se nijak nedotkne...“ (opět krátká odmlka a přímý pohled) „... rezignace jeho vedoucí, která se v budoucnu hodlá věnovat pouze evropské pobočce firmy...“ (další krátká odmlka) „... po určitou dobu.“

Následující odmlka trvala mnohem déle. Ed několik dlouhých sekund zkoumavě hleděl na Maggii, jejíž tvář zůstala naprosto vážná; poté se znovu napil své kávy, zašklebil se tentokrát těžce, šálek odložil s neskrývaným odporem a vstal.

„Když ta brynda vychladne, tak už se vážně nedá polknout... nedáš si trochu portského? Na další kafe už nemám sílu a něčeho se napít musím, tváří v tvář těm tvým informacím... a s přihlédnutím k tomu, co ti hodlám oznámit já...“ během řeči došel ke skřínce pod portrétem Roberta Augusty, otevřel ji, nečekaje na odpověď nalil dvě sklínky z baňaté karafy a vrátil se s nimi zpět. „Nuže, pohled vedoucí oddělení už známe; jaký je pohled sice dosud menšinového, ale přesto významného akcionáře?“

Maggie převzala jednu sklenku mumlajíc cosi, co mohlo být stejně dobře stručným poděkováním jako čímkoli jiným.

„Asi jsem vám dobře nerozuměl, madam.“

Maggie mlčky pozdvihla sklenku, prohlédla si její obsah proti světlu, následně připojila pohyb, který bylo možno pokládat za symbolické přituknutí, zlehka usrkla a odkašlala si.

„I v tomto ohledu disponujete nejvyšší kvalitou, pane, pokud mohu posoudit.“

„Výborně, v hodnocení mého portského se plně shodujeme. A dál?“

„Dál...“ Maggie si povzdechla, již poněkolikáté „... dál nevím. Budu muset dlouho přemýšlet. Firmě pochopitelně věřím, ale

pokud vyskočím z vlaku, tak by se asi moc nehodilo..." větu nedokončila a opět lehce upila ze své sklenky.

Tentokrát si pro změnu povzdechl Ed.

„Nevíš... vyskakuješ z rozjetého vlaku na zrezlej bicykl bez sedla, ale nevíš... dobře, tak já ti pomůžu: řeknu ti to, co mám na srdci já.“

„Poslouchám.“

Také Ed upil ze své sklenky a postavil ji na stůl – poněkud prudčeji, než zamýšlel. Na skleněné desce si zahrálo na honěnou několik tmavorudých záblesků. Connelly zaklonil hlavu, sepnal ruce v klíně a zavřel oči.

„Letos mi bude šedesát a téhle firmě jsem věnoval, když započtu i první plány a přípravy, pětadvacet let. To je skoro dost, řekl bych – zvlášť když jsme v tom jeli s Artiem prakticky nonstop. Na soukromej život zbylo času zatraceně pomálu, občas jsem považoval za zázrak takový ty pro jiný lidi běžný věci, jako je například existence trpělivý manželky a narození dcery. V tomhle kanclu trávím posledních pět let osmdesát devadesát procent času a kdyby mi Debbie sdělila, že mne opouští s japonským zahradníkem nebo s městským deratizátorem, nemohl bych jí to mít za zlý, protože je patrně vidí častěji než mě. Angie je na univerzitě a má velkou šanci odjet studovat do starý dobrý Anglie, takže ji od podzimu patrně uvidím akorát na fotce v dopise, kterej nám pošle k vánocům, jestli se k tomu dopisu dostane. Jsem sice vnitrozemská suchozemská krysa, ale celej život sním o moři a o jachtě, možná to byl jeden z důvodů, proč jsem si vzal Debbie, která pochází – což možná nevíš – z Hialeah na Floridě a má kubánský příbuzný. A teď..." (i Ed si dovolil malou pauzu a přímý pohled na svou společnici) „... nazrála doba ty sny naplnit. A víš proč?“ (otázka byla zjevně řečnická a Maggie tudíž zareagovala jen tázavou grimasou) „... protože jsme dostali velmi výhodnou nabídku na fúzi... Bensonovi hoši chystají v příštích letech něco velkého..."

Maggie překvapeně vzhlédla.

„Bensonovci? Ty jednáš s UT?“

„Jo, jednám s UT. A mám k tomu zcela racionální důvody...“
Connelly se předklonil a nasadil mnohem energičtější formu projevu „... ten současnej chaos v telefonii už dlouho nepotrvá, jsem si tím jistej. Trh do pěti let ovládnou velcí hráči a my svůj kus koláče už sami neubráníme. A když na tu fúzi přistoupíme teď, v době, kdy jsme na vrcholu a máme těm velkejům klukům co nabídnout, tak určitě neproděláme, naopak. Jakožto majoritní akcionáři shrábnem slušnej balík a můžem skákat do zlaťáků jak strejček Skrblík...“

Představa Eda nořícího se z hromady mincí Maggii pobavila.

„Nasypeš si doláče do bazénu a budete se v nich s Deborou každý ráno ráchat?“

„Nic takovýho. Uděláme vlastně totéž, co plánuješ ty – přesuneme se. Akorát to nebude žádný velký město s mezinárodním letištěm, ale klidný místo na pobřeží, dole u zálivu. Bukli jsme si prozatím malý condo v Daphne.“

„Daphne? Kde to sakra je?“

„V Alabamě, kousek od hranice s Floridou. Debbie se vrátí domů a já si pořídím jachtu...“

„... a svou a Artieho firmu necháš bez dozoru Bensonovo pohrobkům...“

„O svou a Artieho... a z jistý nezanedbatelný části taky tvou, na to nezapomeň... firmu nemám obavy. Je zdravá a nikdo ze zaměstnanců se nemá čeho bát. A zcela upřímně, milá Meg...“ (vztyčenou dlaní odrazil případné námitky protikozího charakteru) „... bez Artieho už to nikdy nebude ono. Krom toho – Artie o těch námluvách pochopitelně věděl a nic nenamítal, jen jsme se nedostali do fáze, kdy by mělo smysl to říct tobě nebo někomu dalšímu. A ty přece taky vyskakuješ z vlaku... tak oč jde?“

„Máš pravdu, strýčku... nejde vlastně o nic, já určitě proti proudu nepoplavu... takže...“ Maggie pozdvihla své portské „... na úspěšnou fúzi, šťastnou Debbii a pěknou jachtu v Daphne!“

Také Ed se chopil sklínky.

„Přesněji tedy v Lake Forest... a doufám, že nás navštívíš... až ukončíš svou československou misi.“

Maggie náhle zvažněla.

„Přesně tak. Až ukončím svou misi.“

Pracovnu generálního ředitele firmy ConTraCon ovládlo pochmurné ticho.

Praha, květen 1991

I.

„Tady máš malou zálohu...“ pravil kapitán Pavel Vondrák stavě na stůl lahvou plzeň, „a očekávám nějaký dobrý zprávy.“

„Lahvác? To je teda hodně malá záloha, skoro žádná... a nemám tu žádný skleničky...“ Aladar Andrassy zalovil v zásuvce a vytasil obstarožní kovový otvírák od firmy Jihokov „... ale nemusíš se bát, opar jsem neměl ani nepamatuju. Ovšem dobrejch zpráv pomálu, chlapče drahej...“ druhé kolo šátrání v zásuvce vyneslo na světlo zářivek počítačovou disketu, již vysušenou a odbahněnou.

„Nejde to přečíst?“ otázal se Vondrák zklamaně.

„Nepodceňuj starouše Andyho... přečíst to jde. Je to zřejmě součást nějakýho většího archivu.“

„A v tom archivu je co?“ vyhrkl Vondrák tentokrát dychtivě.

„Auvajs...“ (Andy potřásl hlavou způsobem jasně vyjadřujícím smutek nad nechápavostí občanů ze světa nepočítačového) „... vidím, že tě budu muset krátce, leč účinně zasvětit do tajů digitálního prostředí...“ Otočil se ke svému počítači a rozehrál na jeho klávesnici svými prstíky téměř dívčími košatou kompozici. „Tak se podívej, milý Pavlíku Morozove...“ dál se ovšem nedostal, byv přerušen drsným úchopem za rameno a následným pootočením svého těla a své kancelářské židle.

„Něco si hned na začátku kurzu vyjasníme, zatím ještě pořád příteli,“ pronesl kapitán Vondrák přísně. „Chápu, že se tady

v tý kobce tvá osobnost vyvíjí spíš do asociálna, a pamatuju si, že se tvůj humor už před lety občas ubíral poněkud podivnými pěšinkami. Ale jestli mne nechceš úmyslně nasrat, tak laskavě přibrzdi a vtipkuj jen vocaď pocaď, jo? Korčagina skousnu, Morozova ne. Myslím, že tak trochu chápeš *wocogouz*: grófů, Maďarů, potažmo estébáckejch šmíráků sis užil taky dost. A pokud nechceš, abych tě nazýval Horthym nebo třeba Čachtickou paní, tak se na ty historický reminiscence charakteru literárního či jinýho laskavě vyser, lze tak?“

Andy se kousl do rtu a palcem si několikrát přešel bradu.

„Beru, máš recht... nejbližší fór je holt ten, kterému se směje akorát vypravěč, žejo... budiž mi omluvou, že právě to časté užití si... jak's to říkal? grófů, Maďarů a estébáckejch šmíráků... mě poměrně dost zocelilo, nedocvaklo mi, že to můžeš brát jinak... takže...“ rychle a nepatrně upil z otevřené láhve a podal ji Vondrákovi „... loček na usmiřenou a jedem dál, jo? K řešení jsou věci vážnější a já se omlouvám ze všech sil, mít tu popelník, už jest jeho obsah komplet na můj hlavě...“

Vondrák převzal láhev, otřel hrdlo hřbetem ruky a napil se též.

„Omluva se přijímá. Tak co's mi to vlastně chtěl ukázat?“

Kancelářská židle i s obsahem se otočila zpět a štíhlé dívčí prsty navázaly na původní taneční kreaci.

„Toto je počítač pécé, zvaný aj bí em kompatibl,“ spustil Andy profesorsky, aniž by jeho prsty byť i jen mírně zpomalily, „na kterém běží operační systém dé er dos... ne, buď v klidu,“ podotkl rychle uznamenav koutkem oka na Vondrákově tváři zjevný nástup zpruzelosti, „žádná technická přednáška nebude... tohle říkám jen na úvod... tedy, máme tu dvě položky, to jest počítač a systém, o kterých něco vím. Víم například, že pokud stisknu nějakou klávesu, odešle klávesnice do té bedny pod stolem nějaký kód, na základě toho kódu si systém kdesi v útrokách šáhne do takový jako tabulky, tomu kódu přiřadí obdélníkový obrázek a ten ukáže na displeji... a na tom obrázku bude třeba velký A, hele:“ prstíky Andyho levičky krátce odskočily, obrazovka monitoru ztmavla a v levém horním rohu se skutečně objevilo A.

„To chápu, ale nějak mi není jasný, proč mi to povídáš a jak to souvisí s...“

„Moment!“ Andrassy se zaklonil na židli a poněkud teatračně rozpráhl obě ruce v dirigentsko-odmítavém gestu. „Všechno má svůj čas... ta tabulka, o který jsem mluvil, je zašitá někde na disku v nějakém souboru, a ten obdélníkový obrázek je tam uložen v nějaké formě. Pokud budu v situaci, kdy vím, kde ten soubor je a jak se jmenuje, ale nevím, v jaké formě se do něj ty obrázky ukládají, můžu si napsat relativně jednoduchý program...“ (prsty se opět rozeběhly a na obrazovce vyskočilo několik řádků textu) „... který mi ten soubor pročmuhá a nabídne různé způsoby zobrazení jeho obsahu...“ (obrazovka se náhle změnila; převážnou část rozdělily dvojité čáry na čtyři stejně velké prázdné obdélníky a pod nimi zazářil stručný dotaz GO?) „... na nějakou vteřinu dvě mi je ukáže, já na ně budu čučet jak bacil do lékárny...“ (Andy odklepl klávesu Enter a obdélníky se začaly plnit více či méně bizarními shluky zářících obdélníčků) „... nechám to nějakou dobu běžet... a ve chvíli, kdy uvidím to, co hledám, tedy písmena, tak běh programu zastavím...“ (ze shluků náhle vyplula a jednotlivé obdélníky obsadila velká písmena A, B, C a D, Andy opět stiskl Enter a rej obdélníčků na obrazovce ustal) „... přečtu si zjištěné parametry a struktura souboru stane se mi jasnou... je to jasný?“

Vondrák, patře na čtveřici písmen, uznale pokýval hlavou.

„Tohle jasný je. Ale souvislost s tou vyplavenou disketou bohužel furtumfurt ne.“

„Už se blížíme, vydrž... takže: v tomhle případě to pátrání trvalo jen pár sekund, protože znám jméno a umístění toho souboru a vím, jak velká je ta zobrazovaná matice, tedy ten obrázek. Pokud bych velikost matice neznal, musel by mi ten program kreslit několik variant a hledání by se o dost protáhlo; pokud bych nevěděl jméno toho souboru, musel bych prohledávat celý souborový systém a hledání by se protáhlo sakranásobně...“

„Myslím, že ti začínám rozumět...“

„No, super... jenže to ještě není všechno – v tomto případě totiž

vím, co hledám, a hledám to v prostředí, který znám. Zatímco tady...” Andy cvrnkl prstem do diskety ležící na stole...

„... nevíš nic. Takže mi chceš říct, že si tu disketu můžu strčit...”

Andy zavrtěl hlavou a zamával rukou v chlácholivém gestu.

„Ne tak docela, i když k hurónskému řevu důvod bohužel opravdu nemáme... hele: tohle je kus většího archivu, kteréj vzniká tak, že milej pan archivář nebo slečna archivářka spustí nějakej proces, ten si říká o další a další diskety, pán či slečna mu je pěkně souká do mechaniky... a nakonec se na poslední disketu uloží informace o tom, co se ukládalo, jak se to ukládalo a jak se to má rozbalit. My tady máme evidentně jednu z těch vnitřních disket, ani nevíme kterou...”

„... takže jsme v háji jak Baťa s dřevákama...”

„... ale prd, velebnosti, nebuď tak hrrr... něco přece jen víme.”

Vondrák skepticky mlčel.

„Vaše nadšení mne prudce motivuje, pane kolego... no nic. Takže: v první řadě víme, že ta disketa pochází taky z pécčka s dosovským operákem, což je dobrý, protože bejt to třeba z Jablek, tak si s ní můžeš fakt podložit stůl, protože na Jabka zatím nejsme v Kotlinec zařízený... ježiš, promiň... já vím, čínština a šanghajskej dialekt... prostě jinej typ počítače, no... zkrátka – tohle víme bezpečně, protože jsem ten formát ověřil. Krom toho víme, že co jeden počítač zabalil, to druhý nakonec zase rozbalí, i když to tomu nakoncovi může někdy trvat pěkně dlouho. A dál můžeme předpokládat.”

„Předpokládat co?”

„Seš snad nějakej detektiv, ne? Taky vycházíš napřed z předpokladů a tezí, zjevný blbiny vyloučíš hned, zbytek postupně zpřesňuješ, ne?”

„Jo. A to v našem případě znamená co?”

„Znamená to, že pokud máme kus archivu chlapa, kteréj pracoval s databázema, což Artie pracoval, to vím přímo od něj, tak v tom archivu asi nebudou ani ofocený dokumenty o smrti Kennedyho, ani digitalizovaný obrázky nahejch slečen...”

„... ale data z databáze, rozumím. Ale z jaký? A jak jsou sakra zabalený?“

Andy se ušklíbl.

„Ano, kapitáne, typ databáze a metodu archivace musíme určit nejdřív a pak se možná s pomocí boží i jinou dostracháme k dumání nad tím, co je v tom archivu zabalený... takže pravdu diš a to, co pokládáš, jsou ty správné otázky... a taky šance pro tebe.“

„Přiznám se, že teď tě teda moc nechápu.“

„Bystrý detektiv vyšetřuje nejen na místě činu, ale taktéž vyslýchá svědky, prohlíží kancelář oběti, vyptává se personálu, projevuje zájem o pracovní metody a výsledky...“

„Jo takhle... a co kdyby bystrý detektiv, kterému se zvedá kufr i z toho jednoho blbýho počítače, co mu nacpali v kanclu na pracovní stůl, přizval k neofiko spolupráci jednoho trapnýho žertěře, co tráví dny i noci v noře a místo seriózní práce akorát vobšmatává pisařky?“

„Žertěř pisařky neobšmatává, protože by našmatal tak leda kosti a kůže... ale jisté drobné neofiko spolupráci by se nebránil... koneckonců je postižená organizace jeho obchodním i odborným partnerem... ale protože trapný žertěř nemá žádné pravomoci, musí se držet v pozadí a potřebné poznatky získá jen velmi rafinovaně a ověřit si je výhradně prostřednictvím bystrého detektiva... co onen bystrý detektiv na to?“

„Že se to může zkusit,“ pravil Vondrák a podal svému novému neoficiálnímu spolupracovníkovi poloprázdnou láhev.

II.

„Patrně vás v úvodu dnešní porady značně překvapím,“ začal Vondrák komisně, „ale podplukovník Sládeček se pochvalně vyjádřil o práci, kterou odvedli nadporučík Hrubina a poručík Vidová na případu toho vybrabčenýho klenotnictví... vzhledem k tomu, že nejsme chváleni příliš často, připojuji svou osobní gratulaci a pevně doufám, že to celou skupinu namotivuje k vyššímu úsilí do budoucna... co si to tam huhláš, Vidová?“

Soňa, tvářící se spíš otráveně než namotivovaně a úsilně, nejprve jen zavrtěla hlavou, ale přísnému pohledu svého šéfa nedokázala čeliti.

„Jen jsem si tak říkala, jestli obdržíme pouze obyč diplom nebo i pochvalu před nastoupenou jednotkou, náčelníku.“

Tentokrát se zatvářil otráveně pro změnu Vondrák.

„Já myslím,“ pravil uvážlivě Hrubina ve snaze rozptýlit stahující se mračna, „že bychom si této pochvaly měli jako celá skupina vážit, protože se obávám, že jich v budoucnosti v tomto segmentu činnosti už moc neobdržíme.“

„Proč myslíš, Mirku?“ otázal se Vondrák a jeho výraz se o stupeň detoxikoval.

„Podle mých informací situace záhy poněkud zhoustne, protože se nám do milované Kotlinky tlačí ostří hoši z jihu a z východu a než to tady definitivně přeberou, budou muset trochu zatlačit na pilu a...“

„Přeberou?“ skočil mu do řeči Katerinák, „jakože zvalcují naše místní drsoně?“

„O tom žádná, milý hochu,“ pronesl Hrubina otcovsky, „ti budou rádi, když jim zůstane pár drobečků...“

„... a tak česká dovednost pomůže zas jednou k úspěchu borcům jiných národů,“ ušklíbala se Soňa citujíc novodobého klasika.

„Takhle bych to teda neformuloval,“ Hrubina se vyprostil z ošuntělé sedačky a protáhl si záda, „protože ti borci odjinud hrajou o dost vyšší ligu... on je totiž trochu rozdíl mezi profackováním vzpurný holky někde v bistru u Perlovky a mezi válkou s maníkama, co leželi pár let někde v jihoasijských šutrech a dumali, jestli chytěj nad hlavou letící kobylku do ruky nebo kulku do tý hlavy, nebo s maníkama, co maj u sebe doma řezání těch hlav jako div ne národní sport...“ Hrubina mávl rukou a zase si sedl; zbylé trio působilo poněkud zaraženě.

„Nechme se budoucností v tomto... jak's to Mirku říkal? segmentu činnosti? překvapit...“ rozhodl se po chvíli Vondrák

přeladit stanici „... a věnujme se problematice současně, nejmě naši parádní kauze Travis-Hrubý, v níž máme několikadenní prodlevu a jejíž budoucnost bohužel taky nevidím moc dobře...“ (zdviženýma rukama zarazil nadechující se spolupracovníky) „... protože tuším nějaké zákulisní rejdy charakteru politického... zajisté jste si všimli, že se o případu vůbec nikde vůbec nic neukázalo, neřeklo ani nenapsalo, dokonce ani Špígl nic nevyšpigoval, i když by si mrtvého Američana za normálních okolností jistě ujít nenechal. Takže si shrňme nové poznatky, pokud nějaké máme a dokud shrnovat smíme. Kačo, jak dopadl flirt se slečnou Pečenou?“

Katerinák sáhl po svém notesu a odkašlal si.

„Martina Pečená, dvaadvacet let. Pochází z Verneřic, vystudovala střední ekonomickou, do firmy Codabone nastoupila před sedmi měsíci na inzerát, předtím působila v nějakém výrobním družstvu v Děčíně. Obývá slušnou garsonku v Zahradním městě, počítám, že s dost podstatnou dopomocí nového zaměstnavatele...“

„Osobní výpočty laskavě vynech, jo?“

„... rozkaz... byla ještě dost zdrchnutá, tak jsem nechtěl moc tlačit na pilu; nadstandardní vztah s Travisem přiznává, ale podle ní to byl spíš patronát až otcovství... Soňo, netlem se, plís... Arthur v ní prý viděl potenciál a snažil se ji proto připravit na vysokou. A hodně jí pomáhal s agendou, naprogramoval pro ni pár užitečnějšch pomůcek a naučil ji používat Sidekick...“

„To je něco z fotbalu?“ otázal se Vondrák podezřívavě.

„Ne, to je asistenční počítačový program... něco jsem si o tom našel, jestli...“

„Proboha ne, žádnéj šanghajskej dialekt před obědem. Dál. Co na to otcovství říkala paní Travisová?“

„Podle všeho nic. Martina... tedy slečna Pečená soudí, že Arthur měl spíš otcovskej vztah i k ní.“

„Plodnej otecko,“ ušklíbla se Soňa a sklidila Vondrákův káravý pohled.

„Rodinu teď necháme stranou. Nějaké poznatky, co by nás trochu nasměrovaly? Na čem pracoval? Měl nějaký koníčky, styky mimo firmu, nepřátele..?“

„Styky mimo firmu podle všeho nijak přehnaně nepěstoval, pár Američanů se údajně občas slejza... scházelo někde na Vinohradech, ale on tam chodil minimálně. Nepřátele podle všeho neměl. Ale s tou prací by to mohlo bejt trochu zajímavý: na rozdíl od svezch pánů ředitelů si osobní asistentka nemyslí, že Artie... no, říkala mu tak, koneckonců, jako dcera taťkovi... no, prostě si nemyslí, že se zabýval nějakým databázem ve smyslu vývoje; pracoval s nima a uměl to, vo tom žádná, ale jinak se staral hlavně o organizační věci a pokud nad něčím bádál, tak to byla spíš spojařina. O tom bádání ovšem slečna Pečená žádný relevantní informace poskytnout nemůže, protože...“

„... tomu jako ženská s ekonomkou nemůže rozumět... Vidová, nech si ty ksichty, je vědecky dokázáno, že spousta ženskejch absolutně nechápe rozdíl mezi ‚kolikrát‘ a ‚o kolik‘, čest výjimkám... dál.“

Katerinák otočil ve svém notesu stránku, povzbudivě kývl na kabaníci se Soňu a znovu si odkašlal.

„Poznámky k práci si většinou nosil domů...“ („bohužel...“ povzdechł si dosud mlčící Hrubina) „... protože se mu tam údajně líp tvořilo, ale něco málo by se v kanclu najít mělo, odhaduju...“ v tomto bodě Katerinák přerušil referát a otočil se k Vondrákovi „... takže pokud máme povolení..?“

„Máme, zařizeno. Pořádně se porozhlídneť i v tom baráku ještě. Řekla ti vypečená slečna ještě něco zajímavýho?“

Katerinák sklpl notes a zavrtěl hlavou, ale pak se zarazil.

„No, vlastně jo... akorát nevím, jestli to má nějaký význam, protože Travis přes veškerou snahu a slušné pokroky ještě pořád dost zápolil s češtinou... párkrát prý řekl ‚du zas na ten svůj utěrek na vokno‘ a smál se...“

„Utěrek na vokno...“ Vondrák hluboce povzdechł a na tvář se mu vloudil výraz nefalšovaného zoufalství. „Šanghajskej dialekt a fóry z ranku úklidový služby... čeho já se ještě

dočkám... každopádně díky, Kačabo, dobrá práce, ale ještě se tě slečny drž. Co máme dál? Mirku, jak jsi daleko s tím Hrubým Pogem?“

Také Hrubina zahájil svůj výstup odkašláním, což prostořeká Soňa polohlasně okomentovala poznámkou o tuberáckém pavilonu a vysloužila si další Vondrákův přísný pohled.

„Žádná sláva, obávám se. Pogo nebyl zrovna družná povaha. Oficiálně bydlí na pětce, ve Starokošířský ulici má taky...“ (krátce kývl směrem ke Katerínákovi) „... garsonku – no, v reálu je to jedna cimra s odděleným hajzlikem a dřezem z roku raz dva tři v chodbičce... starej barák, kolem Plzeňský v týhle části Prahy standard...“ (Košířům a Libni zdaleka se vyhni, uchechtla se Soňa; Vondrák jen rezignovaně potřásl hlavou) „... a v tom bytě není absolutně nic zajímavýho... hotovej Samuraj vod Delona...“

„Ten tam měl aspoň kanára v kleci,“ zasmála se Soňa a Katerínák zavrtěl pochybovačně hlavou.

„Kanár to nebyl, řekl bych...“

„Dost už, sakra,“ zavrčel Vondrák a udeřil levou dlaní do stolní desky. „Mirku, dál.“

„Kluci z operativy to tam proseli fakt důkladně a nenašli vůbec nic kromě standardní kafevýbavy u vařiče, dvou tří konzerv ve špajzu a pár kousků oblečení. Osobně tipuju, že tam Pogo ani moc nechodil.“

„Čím dál tím lepší... nějaký kontakty?“

„Jak říkám – žádná družná povaha. Galerka tentokrát nepustí nic, i kdyby chtěla, protože nic neví. Jedinej člověk, se kterým se Pogo občas bavil, je jistej Jan Hovorka, zvanéj Kecka. A ten dělá svý přezdívice opravdu čest – neřek' by nikomu ani přesnej čas.“

„Má cenu na něj nějak zatlačit?“ Soňa tentokrát vstoupila do debaty zcela věcně.

„Pochybuj,“ zavrtěl Hrubina hlavou. „Mluvili jsme spolu asi půl hodiny v jedný knajpě na Žižkově... teda mluvil jsem vlastně jen já, z něj vypadly maximálně tři skoro holý věty:

jasně, Poga znám; nic vo sobě nihdá neříkal; a kdyby říkal, já bych vám to stejně neřek, to přece víte. Bezva pokec to byl.“

Vondrákův obličej by mohl sloužit jako dokonalá ilustrace k přednášce na téma „zklamání a beznaděj“.

„Otřesená Vypečená, utěrek na vokna, košířskej samuraj a ukecanej kámoš. S tím se teda moc neposunem, pochválená sestavo. Předpokládám, že z laborcky ani ze soudního žádné převratné novinky nedorazily..?“

Závěrečná půlotázka byla určena Vidové, která odpověděla prostým zavrtěním hlavy.

„Jaké překvapení... no tak hele bando líná: Soňa s Mirkem do oběda sesmolí závěrečnou zprávu o tom klenotnictví, Kačabo, ty se mrkni do svodky, jestli někde zas nevytáhli nějaký zajímavý auto z puškvorce, a já si skočím na Florenc pro pár překladů šanghajského dialektu do normální čínštiny. Kača po té svodce zavolá sošné recepční... ale nekrů se, já dobře viděl, jak's na ni minule valil očka... do Codabone a zdvořile požádá o svolení k další návštěvě kanceláře oběti, řekněme na půl druhou; případné námítky odrazíš rovněž zdvořilým poukazem na povolení k prohlídce. Soňa mezitím vyzvedne na sekretu potřebná lejstra a půjde s námi tentokrát i ona, protože víc hlav víc ví, víc očí víc vidí a možná bude potřeba občas trochu odpoutat pozornost jak přítomných dam, tak pánů. O výsledku prohlídky si nedělám žádné iluze, protože tam buď není nic, co by s případem souviselo, nebo to tam je a my to nenajdem, protože tu souvislost neznáme, nebo to tam bylo a někdo z firmy, kdo je v případě namočeněj, už to dávno uklidil... Mirek zatím zkusí zjistit něco bližšího o jednotlivých lidech z tý firmy. Musíme toho zmáknout co nejvíc, protože zítra nás určitě Sládeček nasadí na něco jinýho, hoši nahore začínaj nějak plavat v realitě všedních dnů... Soňa, Kača a já sraz u mě ve dvanáct pětáctýřicet, Mirek je libero. Rozchod!“

III.

„Clarion,“ prohlásil rezolutně Andy a rozhlédl se po téměř prázdném bufetu. „Máš fakt štěstí, Pavko, že mám pracdobu

od zadání do splnění a že zrovna žádný zadání neleží na stole... neboť jelikož... bejt v deset dopoledne už z háku v hospodě, to je horší než za totáče... ale aspoň je tu volno a nemusíme se tlačit u pípy...“

„Klarijon cože?“ Vondrák měl pocit, že šanghajský dialekt nemusí být nutně to nejhorší, co ho v téhle kauze plné počítačových cvoků potká.

„Clarín, Clarion. Utěrek na vokna... copak si nepamatuješ ty parádní reklamy? Řidič wartburgu již předjíždí, současně se chystá předjíždět i řidič oktávie; má však zamlžené zadní sklo...“ fakticky by mě zajímalo, kde tu Artie sebral... dáme gulášovku?“

Otřesený Vondrák pouze chabě přikývl, byv zcela vykolejen.

„Sakra myslí trochu, Šerloku. Clarín byla nebo snad ještě pořád je taková žlutá utěrka napuštěná nějakým sajrajtem, aby se ti v autě nepotily vokna zevnitř...“

„... jo, to si pamatuju, ale jak to proboha...“

„... to ti právě hodlá vysvětlit tvůj civilní kámoš, když mu nebudeš skákat do řeči... Artie mluvil česky zhruba stejně jako šaškova královna a na nějakým tom písmenku mu asi moc nezáleželo... takže záhadu toho jeho ‚utěrku na vokna‘ máme vyřešenou. Zbejvá akorát doplnit, že Clarion je... no, zjednodušeně, vím, že tě musím šetřit... prostě je to databázovej systém. Tady u nás se moc neuzívá, tipuju, že vůbec – já sám o něm vím jen proto, že jsem o něj zakop‘ ještě v lůně našeho starýho dobrýho Podniku ve snaze udržet si ve svém oboru ty prchající imperialisty aspoň na dohled... jo, to byly časy... pokusy a omyly... Ada třeba... nakonec jsem se rozhodl pro Paradox a dobře jsem udělal...“ (Andrassy vida zoufalství ve tváři partnerově vytrhl se ze snění) „... no prostě je to databáze a starouš Artie jí podle všeho používal pro svy evidence a tak podobně. Blahopřeju, kapitáne, máš první bod v boji o průnik do tajuplné diskety... nazdáár...“ závěr svého projevu doprovodil pozdvihnutím püllitru a Vondrák se poněkud rozpačitě přidal.

„Takže už můžeme...“

„Nemůžeme nic,“ uřál Andy rázně klíčící Vondrákův optimismus. „Ale víme, čeho se ten archiv pravděpodobně týká a já můžu pracovat, abych tak řek‘, s trochu užší radlicí. Jenže neznámejch je pořád ošatka... madam, naložte nám dvě gulášovky a nějaký rohlíčky, prosím... musíme pátrat dál a upřesňovat, upřesňovat a... upřesňovat.“

„Odpoledne jdu k těm Codaboňákům proštrachat Travisovu kancelář... hele...“ Vondrák náhle poněkud ožil „... co kdybych tě tam vzal sebou? Jako jednoho vod nás?“

„Bez šance... nezapomeň, že jsem s nima párkrát jednal. Znají mě. Ledaže bych se tam vnutil jakoby na konzultaci a čirou náhodou ti byl k ruce..?“

„Taky bez šance. Jak bych tě do toho kanclu asi dostal? „Jééé, to je super, páni ředitelé, ten chlap, co je zrovna úplnou náhodou u vás, byl předtím deset let u nás a já z něj právě dělám pomocníka šerifa, zvedni ruku, chlapče, a opakuj po mně? Krávovina, jak zajisté uznáš.“ Vondrák zavrtěl hlavou a napil se.

„Nojo, no. Oba naše nápady padají zjevně do kategorie nerealizovatelných... hele, polívka se nese...“

Následující desetiminutovku vyplnilo pouze cinkání lžic; mlčení prolomil Vondrák po zdolání třetího rohlíku.

„Jak teda dál, doktore? Je vůbec nějaká naděje?“

„Jistěže, mladá paní, nezapoukejte... musíš v tom kanclu prostě něco najít. Jiný diskety. Poznámky v notýsku. Papír připíchnutej na nástěnce. Cokoliv. A přinést mi to.“

„Jako fór dobrý... myslíš, že si můžu doličný předměty prostě jen tak nastrkat do kapes?“

„A jakpak‘s teda přišel k tý zabahněný disketě?“

„To se radši ani neptej... no, uvidím, co se dá dělat... můžeme risknout ještě jednu plzeň? Ale fofrem, budu mít zjevně dost napilno...“

IV.

„Je vám to teda úplně jasný?“ otázal se Vondrák pohlížeje přísně na dvojici svých podřízených. „Je to partyzánština jaxviňa, ale když už jsme do toho díky jednomu iniciativnímu kolegovi...“ (Katerinák se bolestně zakroutil a Soňa se tradičně ušklíbla) „... spadli, musíme to dohrát až do hořkýho konce. Spoléhám na vašeho kolektivního ducha a navíc – dávám vám tím do ruky mocnou zbraň; až bude někdo z vás chtít můj flek, stačí zajít za Sládečkem...“

Oslovení pohlédli nejprve na sebe a následně na Vondráka tentokrát bez úšklebků.

„Tos nemusel, kapitáne...“ pravila poté Soňa vážně.

„Nemusel, ale je to pravda,“ opáčil rovněž bez úšklebku Vondrák. „Zdi nejen tohohle baráku by mohly vyprávět... no nic, přeskočme to. Role jasný?“

„Jasný!“

„Tak směr Codabone... pochodééem... vchod!“

V.

„Máš na to třicet minut,“ prohlásil zhruba o tři hodiny později kategoricky Vondrák, opatrně pokládaje na jediný alespoň částečně volný roh Andyho pracovního stolu velmi úředně vyhlížející obálku.

„Super,“ opáčil nenadšeně oslovený, patře na předmět jemu předložený. „A ty pečeti a podpisy pak zfalšujeme jak? Co je to vůbec za šaškárnu?“

„Položky, nalezené v kanceláři zesnulého Arthura Travise, které by mohly teoreticky přispět k objasnění motivů vyšetřovaného činu, bude nutno podrobně a pečlivě prozkoumat v laboratorních podmínkách na půdě vyšetřujících složek. Protože se ovšem jedná...“ komisně memorující Vondrák vztyčil rázně a výstražně levý ukazovák „... o materiál obsahující informace, jejichž zveřejnění item byt' neúnmyslný únik do veřejného prostoru může poškodit firmu Codabone, kterážto tento materiál vyšetřujícím složkám poskytla...“

po delším vyjednávání ovšem... tedy jelikož alébrž obsah tohoto materiálu nelze jen tak vytroubit kdejakému joudovi, bude zkoumání přítomen pověřený zaměstnanec zmíněné firmy; do té doby je materiál zajištěn, což zaručí speciální transportní obal opatřený pečetními proužky s podpisy dvou zástupců firmy a vyšetřovatele. That's all folks.“

„Děkuji za vyčerpávající vysvětlení a opakuji dotaz: pečeti a podpisy zfalšujeme jak? Nepředpokládáš doufám, že mi ke zjištění obsahu postačí přiložení této obálky k čelu, jako tomu jasnovidci a písmozpytci v povídce od Čapka nebo kýho čerta?“

„Čela netřeba, stačí prsty obou rukou; pokud osoba znalá přiloží tyto současně určitým způsobem na chlopeň této speciální obálky... čury-mury-fuk...“ během svého výkladu Vondrák učinil vykládané – a celá chlopeň i s trojicí pečetních proužků se od obálky zvolna oddělila; podpisy, původně spořádaně přesahující příslušné proužky po obou stranách, se jakoby vznesly do vzduchu.

Andy na tuto scénérii s nádechem magična několik vteřin nechápavě zíral... a pak se najednou zasmál.

„No nekecej... tys do týhle podrazácký akce zatáhnul i Jirku Stárka, žejo? No ty vole... tak von ještě neodešel za lepším? Já myslel, že už dávno zařezává v nějaký likérce...“

Zmíněný Jiří Stárek byl další z nebožáků, kteří během postgraduálního studia v Údolí dutých hlav podcenili zkoušku z trestního zákona a zmíněný postgraduál si tím pádem poněkud protáhli. Nebylť ovšem ani programátorem, ani filosofem, nýbrž chemikem, a to chemikem velmi schopným – hned v několika směrech; většina kolegů z příslušné sekce takzvaného Výzkumného ústavu federálního ministerstva vnitra (potažmo Technické správy) se shodovala v názoru, že Stárkova becherovka je mnohem lepší než originál. Vyráběl ovšem i věci zdánlivě mnohem méně užitečné – značnou měrou se například podílel na jisté záležitosti s kódovým označením Jezero, což byla speciální lázeň určená k nedestruktivnímu otvírání dopisů (posametovým šéfům se toto zařízení jevílo býti směšným; zařadili jej proto do výstavky uspořádané pod

neoficiálním heslem „koukněte se, jaké blbosti se tady za rudocha vyráběly“ a byli velice překvapeni, když o odkup většiny exponátů projevilo zájem hned několik představitelů několika afrických států...). Kouzelná obálka na Andyho stole, především tedy tenoučká průhledná fólie umožňující levitaci zalepené a zapečetěné chlopně s příslušenstvím, patřila evidentně rovněž mezi odporné produkty sloužící k pokoutnímu narušování listovního tajemství.

„Zatáhnul,“ ucedil ponuře Vondrák. „A ty bys měl mít setrvale na paměti, že značná část paragrafů obsahuje písmeno hovořící o vyšší sazbě, byl-li skutek spáchán v organizované skupině. Takže jestli něco zpotvoříš...“

„... tak dostaneme všichni tři pěkný flastr a ty, jako šéf takové skupiny, to schytáš přímo exemplárně. Je mi to jasný... tak se pochlub, co v tom kouzelným měsíci máš, ať se pohnem.“

„Na otisky si sice v tomhle případě asi hrát nebudem, protože nejde o důkazní materiál. Ale sichr je sichr...“ pravil Vondrák vytahuje z útrobu kufříku pár tenkých rukavic. „Račte se předoperačně doupravit, pane kolego... já jsem v tomhle ohledu z obliga, šmatal jsem na to všechno legálně a před svědky.“

„Oceňuju tvou pečlivost. Tak to vydej, já na tu stárkovinu radši sahat nebudu, už jsem z těchhle špinavejch praktik vyšel.“

Vondrák věnoval svému spolupachateli ledový pohled, načež opatrně zalovil v inkriminované obálce. Na pracovní desce se postupně zjevilo několik tříapůlpcových disket, štůsek popsaných a počmáraných papírků různých rozměrů v různém stupni zmuchlanosti a malý černý díář.

„Přesně jak sis přál, vědátore. Diskety, papírky ze stolu a ze šuplat, notes. Můžeš vynikat. A koukej si švihnout, už máš jen pětadvacet minut. Musím to do šesti přitáhnout do laborky a sám se stát jedním ze svědků zamykání do trezoru.“

„Švihnu si, ale moc času teda fakt nemáme... budeš mi muset pomoci. Zkopíruješ ty diskety.“

„Zbláznil ses?“ vyjekl Vondrák. „Já!?! Co když něco smažu?!?“

„To bys musel bejt ještě o řád větší počítačovej negramot, než jsi,“ chlácholil jej ohleduplně Andy, zatímco jeho štíhlé prsty v rukavičkách čile pobíhaly po klávesnici nejbližšího z počítačů. „Až bude na monitoru nápis ‚Vložit‘, šoupneš disketu takhle sem; až se zjeví ‚OK?‘ zmáčkneš jakýkoli písmeno; pak už nemusíš dělat vůbec nic, dokud bedna tu disketu sama nevyplivne. Pak tam strčíš další a dáš si repete. A já ti předem ty diskety bloknu proti zápisu, na to je tady tahle packa, vidíš? Tak napanikař a směle do toho, já zatím projedu ty papíry... Enjoy!“

V Andyho jeskyni nastalo ticho, rušené jen chroustáním disketové mechaniky a občasným cvaknutím vysouvaného média. Stále trochu nervózní Vondrák pečlivě dodržoval pokyny, zatímco Andy u druhého stolu listoval notýskem a ve světle lampičky studoval poznámky na papírcích.

„Notes je mi nanic, v tom si počteš spíš ty,“ prohlásil po několika minutách, „ale tahle tři lejstra vypadaj nadějně. Skočím je okopírovat... ty se zatím chovej slušně a na nic tu radši nešahej, jo? Kolik ti toho ještě zbejvá?“

„Tři kousky.“

„Paráda... já jsem tu za pět minut, ty si zatím můžeš ten svůj kouzelný měsíc zas napěchovat. Jak vidíš, stíháme to s rezervou, u trezoru budeš včas.“

„Doufejme, doufejme... hlavně to nezakřiknout...“

VI.

„Nebud' smutnej,“ utěšovala Soňa Vidová svého přímého nadřízeného po návratu z ranní velké porady, „jednou to přijít muselo a tys to věděl už pěkně dlouho...“

„Věděl, ale nemusel,“ povzdechl si Vondrák sedící podle svého zvyku na parapetu. „To je v tomhle případě dost velké rozdíly, nemyslíš? A fakt jsem nečekal, že to padne takhle kách...“

„Spadne to na nás všechny,“ podotkl střízlivě nadporučík Hrubina a opatrně rozlil zbytek zatoulané vodky do čtyř štamprlátek různých typů, které předtím vykouzčil ze svého spodního šuplete podporučík Katerinák.

„Spadne, spadne... na vás hned tak ne. Krom toho si vůbec neumím představit,“ dodal rozhlížeje se po přeplněné místnosti, „že se vám sem nějaký počítač vůbec vejde, do tohohle bince. Já už mám ten klump zapojenej a to v kontextu dnešních událostí mimo jiné znamená, že kromě vlastních lejster budu zatím přepisovat i všechny papíry vaše. To bude panečku úspora času... pokroku zdar!“ Vondrák sklouzl z parapetu a uchopil přidělenou sklenku. „Jestliže je už deset, tak mi tedy nalej... na ten pokrok...“

Zmínka o desáté hodině odkazovala na výrok jistého předsametového náčelníka, který kdysi vyhlásil zákaz konzumace alkoholických nápojů na pracovišti alespoň před touto hodinou a hned druhý den po vyhlášení vpadl v osm ráno do kanceláře, v níž se slavily narožky jednoho ze soudruhů... a předmětem celé výše uvedené debaty byl příkaz vyšších míst, který s okamžitou platností nařizoval převedení veškeré písemné agendy na počítač.

„Jistej pokrok to je,“ pronesl uvážlivě Katerínák a usrkl ze svého keramického pohárku. „Když bude někde uložen jen jeden dokument, všichni zúčastněný ho uviděj a budou ho moct průběžně doplňovat s vyznačením změn... to dost práce ušetří, řekl bych...“

„Jasně, jasně, chápu, futurismus. Počítače propojený drátem, někde ve sklepe nějaký ten server nebo jak se tomu říká, Sládeček bude sedět v zavěšený prosklený kukani a Hujer mu tam bude posílat švestičky ze zahrádky... jenže to si ještě počkáme... zatím to budem patlat u mě... jo, budem, ne budu – snad si nemyslíte, že já budu psát všechno a vy mi budete diktovat? ... nebo budem čekat ve frontě u holek na sekretu, protože tam bude furt somrovat o přepis každej druhej jouda... a navzájem si budem krást diskety... a krom toho stejně všechno tisknout a zakládat do desek, protože co je psáno, to je dáno...“ Vondrák dopil a rázně postavil prázdnou skleničku na Hrubinův stůl. „No, už tu kvůli blbýmu míči stojíme dost dlouho, ne?“ změnil téma s pomocí cimrmanovského Karla Němce. „Takže do lyží a zapřahat... máme tady další klenotnictví, není důvod trhat vítěznou sestavu, takže Mirku a Soňo, je to vaše... a my tuhle s Kačabou si odpoledne strihnem

asistenci u Evžena, až se bude štourat v těch Travisovo věcech... vemte někdo ten telefon, sakra...“

Soňa Vidová si přitáhla otočné rameno se sdíleným přístrojem a zdvihla sluchátko.

„Slyším... jo, je tady... tak to přepojte... dobrý den, předávám...“ dlaní volné ruky zakryla mluvítko a otočila se k Vondrákovi.

„Ždá si tě Doug Badman, náčelníku...“

„Kdo?“ zeptal se Vondrák nechápavě.

„No tak Limonádník, to je jedno... vrátím se a se mnou přijde zákon... copak už jsi zapomněl?“ uculila se Soňa a natáhla k Vondrákovi ruku se sluchátkem.

Přebíraje předmět jemu podávaný působil Vondrák dojmem stále poněkud omámeným.

„Slyším... Vondrák.“

„Dobré dopoledne, pane kapitáne,“ ozvalo se ze sluchátka. „Chci vám jen in... chci vás jen informovat o tom, že jsem se vrátila do Československa, jsem právě na letišti. Poskytněte mi prosím několik dní na nezbytné účiny... vlastně úkony, pak vám budu plně k dispozici... předpokládám, že vaše podezření pořád... že se mnou ještě pořád potřebujete mluvit u vás... nebo jste mezitím změnil názor?“

Vondrák mlčel.

„Jste tam, pane kapitáne? Slyšíme se?“

„Ano, slyšíme... dost jste mne překvapila.“

Tentokrát se na několik vteřin odmlčelo sluchátko.

„Nevěřil jste, že se vrátím?“

„Popravdě řečeno... nu, teď už je to jedno. Máme nějaké nové poznatky, rozhodně vás tu rád uvidím. Dáte mi na sebe nějaké spojení? Telefon?“

„Zatím ještě nevím, kde se budu zdržovat... ale co nejdřív se vám ozvu. Mějte se co nejlépe, musím už končit, čeká na mne auto... bye.“ Ve sluchátku klaplo.

Vondrák pomalu zavěsil a se zamyšleným výrazem se vrátil na parapet. Trojice spolupracovníků mlčky vyčkávala; ticho přerušila Soňa Vidová až po několika bezhlesých minutách.

„Asi to teda nebude lstivá mrcha na útěku, zdá se... žejo?“

Vondrák zavrtěl pomalu hlavou a poněkud nepřítomně pohlédl z okna.

„To ne... ale tou Johanou z Arku si zatím taky nejsem moc jistej.“

VII.

„Tohle je fakt dobrá hospa,“ prohlásil Andy, rozhlížeje se výčepem. „A máte bezva plzeň,“ dodal, podáváje prázdný půllitr kníratému výčepnímu. „Ještě jednu, prosím.“

„Asi budu mít špatný pivo, když ho chlastám sám...“ zabručel oslovený. „Pan kolega chce taky další?“

„Jasně, že chce, nepřišli jsme se sem flákat!“ Vondrák se opřel loktem o dřevěný pultík v koutku vedle pípy a urychleně dopil obsah své sklenice. „Zde jest prázdný obal... a ta plzeň je fakt skvělá...“

Knírač přijal další chválu lehkým pohybem hlavy a zručně natočil dvě poctivé míry. Andy převzal obě sklenice srovnatelně zručným úchopem levice a obdobně lehkým pohybem hlavy nasměroval Vondráka k většímu pultíku v rohu protilehlém.

„Tyhle polotajný schůzky v pazdernách z nás udělaj notoriky... tak co je novýho? Nějaký průlomový objevy?“

„Že si zrovna ty stěžuješ na setkání v hospodě, to mě fakt udivuje... někdy mám pocit, že se jinde ani nevyskytuješ...“

„Mylné soudy, příteli, mylné soudy... a to zcela. Já dřu dnem i nocí – a nejvíc v době, kdy ty svíráš Lenku v náručí a děkuješ jí za krásně prožité společné chvílky.“

„Heh, kyselý hrozny z vinice sexuálního loudila? Neměl ses rozvádět... no nic, nechme štengrovaček... průlomový objevy...“ Vondrák se napil neskrývaje potěšení z kvalitního moku a přešel do roviny vážné „... se jaksi nedostavily, ale

nějaké novinky k máni jsou. Především jsem se dnes odpoledne zúčastnil pitvy materiálů donesených z Codabone; žádná sláva to teda nebyla..." odmlčel se a dopřál si další doušek. „To pivo je fakt bezchybný... jak's to tady vlastně našel? Kapku mimo tvůj obvyklej operační prostor, ne?“

„Jojo... před časem jsem měl tady vedle nějaký řízení, ujela mi tramvaj a měl jsem žízu, tak jsem se zkusil podívat za roh... pak za druhej... a hlehle... ale ať to nezakecáme: co teda zjistili tvý kámoši z laborcky?“

„To je právě to... vlastně nic. Na papírech jen běžný provozní poznámky, v diáři to samý, žádná záhadná schůzka ani šifry typu ‚brambory převzaty, čekám na květák‘. Diskety – to, co šlo přečíst, prohlásil přítomný ředitel Nechyba za standardní písemnosti a archiv korespondence výkonného ředitele. A ze tří přečíst nebylo co, protože byly prázdný, nebylo na nich vůbec nic... takže byly prozkoumané materiály panu řediteli Nechybovi s poníženým poděkováním vráceny a my jsme utřeli lusk... co se tak šklebíš?“ Vondrák upřel na svého společníka pohled zjevně podezřívavý. „Tys na těch kopiích snad našel něco jinýho?“

Andy odložil púllitr na dřevěný pultík, povzdychl si a několikrát si promnul oči. Vondrák vyčkával a jeho pohled se změnil na tázavý.

„Prázdný diskety... víš, Pavle, vono je prázdný a prázdný; pochybuju, že by to vaši kluci nevěděli, akorát jste jim asi nedali přesný zadání, co vlastně maj hledat. A tak to vzali tak trochu jedním hadrem načisto... a pro nás je to výhoda.“

„Prázdný a prázdný znamená co? Nezkoušej na mě zas ten zsranej šanghajskej dialekt, krucinál..." tentokrát se Vondrák napil prudce a bez potěšení. Andy se napil rovněž – mnohem rozvážněji, ovšem – a drže svou sklenici stále v ruce hotovil se k delšímu výkladu.

„Představ si paneláky na sídlišti..." začal a pohybem sklenice odrazil námitky nadechujícího se partnera hned v úvodu, „který ještě není úplně dokončený, někde lidi bydlej a někde ne... některý baráky svítěj, lidi se tam hádaj kvůli programu v bedně a tak... u těch rovnou vidíš, že prázdný asi nejsou,

žejo. Když je barák tichej a tmavej a venku bude tma, takže ani nepoznáš, jestli jsou ve voknech záclony, tak se pudeš asi kouknout na zvonky; a když tam uvidíš jména, řekneš si, že je barák obydlenej, kdežto když tam jména nebudou, půjdeš pryč... ale co když i v tom baráku bez vizitek u zvonků a bez záclon v oknech někdo bydlí i tak?“ Andy si dal na závěrečném otazníku opravdu záležet, odmlčel se a odměnil se krátkým douškem.

„Občas mám chuť tě...“ začal svou repliku Vondrák, ale Andy zatřásl odmítavě hlavou i sklenicí a převzal zpět iniciativu.

„Hned to vysvětlím... tak hele: úplně prázdná disketa je akorát ta panensky čistá rovnou z výroby, nebo fakt festovně smazaná a přeformátovaná... nevrť se, detailů tě ušetřím, nejsou podstatný... a u toho smazání je podstatný to slůvko ‚festovně‘, víš? Když si tam nahraješ nějaký soubor, tak se jednak někam uložeš příslušný data, jednak se do extra tabulky... nevrť se furt, člověče, vím, proč ti to říkám... tedy, do extra tabulky hned na začátku tý diskety uloží spešl záznam s informacema, podle kterejch pak systém pozná, kde ten soubor je, jak je velké a tak dál. Ale podstatný je...“ Andy pozdvihl významně půllitr k reklamě na cosi zásadního s lepou děvou v popředí „... že úplně první bajt... povídám nevrť se! ... prostě první bajt toho záznamu určuje, jestli ten záznam platí nebo ne. A když se ten soubor nebo celá ta disketa maže nefestovně, tak se prostě přepišou jen tyhle bajty na hodnotu ‚je tam prd‘, ale data zůstanou kde sou... jenže systém si jen oblízne ten první bajt a dál už to neřeší, pro něj ten soubor prostě neexistuje... už ti na kedlubně svítá?“ I tento otazník byl doplněn řádným hltem plzně.

Vondrák několik okamžiků mlčky trávil informace právě obdržené.

„Někde v dáli možná jo... takže tvrdíš, že i disketa, která se tváří jako smazaná, může bej plná dat a stačí akorát opravit ty první bajty nebo jak tomu vy cvoci říkáte a data jsou zpátky a k přečtení?“

„Přesně tak... pochopitelně to není zas až tak úplně easy, protože tím, že ten záznam neplatí, nemá systém žádný důvod

nepoužít při dalším zápisu to místo, který ten původní soubor zabíral, a může kus toho prostoru nebo klidně i celou tu oblast použít pro jiný soubor. Ale naděje tam je. A..." teď se Andy významně napřímil a pokynul lepě děvě, „pokud ne zcela znalež uživatel ty soubory mazal nefestovně..."

„... tak tam ještě pořád jsou a ty je přečteš... Andy, Grófiky, tys na něco přišel, že jo?“

„Přišel, ale nejásej... ty soubory tam fakt jsou, ale zašifrovaný... ne, neklesej na mysli... podstatný je, že jsou vcelku. A jsou to datový soubory toho systému Clarion. A když budeme mít aspoň trochu kliku, tak se do nich dostanu... ony totiž ty papírky, co jsem si okopčil, obsahují všelijaký poznámečky, i když to není přímo návod typu ‚lístek v pravý kapse saka‘, pamatuješ na Felixe Holzmannu, žejo? Věř a víra tvá nám pomůže... a nezapomeň na jednu veledůležitou věc..."

„A sice?“

„A sice, že kromě kořisti z kanclu máme ještě jeden odbahněnej kousek skládačky odjinud. Dojeď to, skočím ještě pro dvě..."

Poté, co Andy vykonal přislíbené, stáli oba muži u svého pultíku několik minut mlčky, sledující zvolna se plnící prostor a rostoucí hladinu hluku. Ticho, lze-li tento termín v dané situaci použít, přerušil jako první opět Andy.

„Takže především jsme vyřešili – a co dál, doktore?“

„Teď tě zas trochu nechápu... spad jsem zrovna s kola, nesmíš ty zatáčky najíždět tak zvostra.“

„No, předtím jsi přece říkal ‚především jsem byl svědkem‘ a tak dále... z toho bystře usuzuju, žeš zažil ještě něco jinýho..?“

„Máš pravdu, zažil... a nic extra veselýho to nebylo. Z příkazu nejvyššího vedení převádíme administrativu na počítače... čert aby to..."

Andy se mohutně zachechtal.

„Ubohý Pavko... to vypadá na panáčka, ne? Ale neboj, ty to dáš. A já tě v tom nenechám, můžeš se ke mně kdykoliv přijít vyplakat... co volíš, Jasoně nebo vobyčejnej lak na rakve?“

VIII.

„Vedu návštěvu, můj kapitáne,“ zahlaholila Soňa v šéfovském retardéru. „Račte prosím dál... a nashledanou...“ dveře klaply a zpoza skříně vstoupila do Vondrákova zorného pole paní Margaret Travis.

„Přeji dobré odpoledne, pane kapitáne... nejdu nevhod? Ráno do telefonu jste...“

„Dobrý den... nene, to je v pořádku... jen jsem si tady chtěl ještě něco dopsat a...“ Vondrák pokrčil rameny s výrazem napůl omluvným, napůl bezradným – a povstal od svého stolu a především od svého milovaného počítače „... bohužel se mi nějak nezadařilo... posadte se prosím, kam je vám libo...“ závěr svého poněkud nesouvislého projevu doprovodil neurčitým pokynem směrem k troskám sedací soupravy.

Margaret jej pozorovala se zábleskem pobavení v očích.

„Potíže s počítačem?“

Vondrák vyprodukoval zvuk na pomezí utrápeného povzdechu a podrážděného odfrknutí.

„Ale no jo... krám je to, nejradši bych ho... celý dopoledne na tom tukám hlášení, dobrý dobrý... a teď před chvílí jsem to zapnul, že si jen něco doklepnu – a bimho, nějaký error nebo co to tam píše... budu muset zas povolat toho otrapu technika, já bych do toho...“ uvědomil si jistou nevhodnost svého chování a zarazil se. „Promiňte, tím bych vás asi neměl obtěžovat, vidíte?“

Margaret se usmála a přistoupila blíž k Vondrákovu stolu.

„Neobtěžujete... a možná bych vám mohla dokonce i pomoci...“

„Nojo vlastně... vždyť vy jste osoba povoláná nad jiné... ale – chce se vám?“

„Když dovolíte...“ Margaret se opatrně protáhla mezerou mezi stolem a skříní a posadila se na židli Vondrákem promptně uvolněnou. „Takže jste po obědě prostě přišel, zapnul počítač a hned se objevilo chybové hlášení?“

„Přesně tak.“

„A zkusil jste základní servisní úkon, totiž vypnout a zase zapnout?“ Pobavení v očích bylo tentokrát patrné mnohem více.

„To je základní servisní úkon? Tak to mi nikdo neřek...“

„No, nesmíte to brát zas až tak doslova... je to spíš takový... jak se to... žert... ale často to při nějaké provozní chybě pomůže. Jenže když se vám to nerozeběhlo po zapnutí...“ během řeči Margaret provedla právě onen zmíněný servisní úkon a sledovala naskakující řádky chybového hlášení. „Řeknete mi prosím, co jste dopoledne dělal?“

„No... psal jsem...“

„A v čem?“

„Jak – v čem?“ otázal se Vondrák nejistě.

„Myslím – jaký program na to psaní používáte?“

„Tohleto,“ Vondrák zalovil v papírech na stole a vytáhl tenkou brožurku. „Text šest set dva... raďte nahlédnout... tedy – podívejte se, prosím,“ opravil se uvědomiv si, že jeho spolupracnice není rodilou mluvčí a některé české obraty jí tudíž mohou dělat potíže.

„Oh, tý šest nula dva... slavný československý editor... no tak to asi problém vyřešíme poměrně snadno,“ pravila Margaret zvesela a její prsty se rozběhly po klávesnici; Vondrák jen okouzleně přihlížel.

„Měla byste se určitě seznámit s jedním mým přítelem,“ pronesl po několika minutách, během nichž na klávesnici i na obrazovce probíhaly jemu nepochopitelné šamanské obřady. „To je taky takovej počítačovej šile... chci říct, také se v tom docela vyzná... pro mne je to španělská vesnice.“

„Prosím?“ vzhledla k němu Margaret tázavě.

„Mám přítele, který je také počítačovým odborníkem, ale já tomu moc nerozumím,“ opravil se kapitán, v duchu se proklínaje za použití idiomu; hergot, ona mluví tak dobře, že se člověk prostě neuhlídá, „vlastně tomu nerozumím vůbec... zlatej psací stroj...“ už zase, kruci „... tedy, byl jsem zvyklý na mechanický stroj.“

„Určitě se časem zlepšíte,“ pravila Margaret vážně. „Začněte tím, že si budete dávat pozor na to, co tím editorem otvíráte... omylem jste si přepsal dost důležitý soubor... váš přítel vám to jistě vysvětlí podrobněji.“

„Jo, ten jo,“ povzdechl si Vondrák a v duchu doplnil: bude se blbě chechtat a vykecá mi do hlavy Macochu... nahlas ovšem pouze zdvořile dodal „... takže to opravíte?“

„Již se stalo, podívejte... vypnu a zapnu...“ Margaret se uličnický ušklíbla „... a když malou chvilku počkáme... abrakadabra...“ a Vondrák s ulehčením sledoval, jak se na monitoru konečně ukazuje to, nač byl zvyklý.

„Děkuji velice.“

„Není zač... a jestli chcete, nastavím vám počítač tak, abyste stejnou chybu už neudělal – tedy neúmyslně... chcete?“

„Budu rád... jen nevím...“ Vondrák se zamyšleně odmlčel a Margaret zdvihla ruce nad klávesnici.

„Nemám tedy? Máte nějaký předpis nebo...“

„Ale ne... naopak... akorát nechápu, proč mi to ten trouba technik nenastavil rovnou...“

Margaret se opět uličnický ušklíbla.

„Víte, lidé, kteří... žijí ve svém světě... občas nechápu, že pro jiné lidi není ten svět tak... pochopitelný jako pro ně, říkám to správně?“ zeptala se nejistě a Vondrák přikývl... „proto se také programy testují tak, že se k nim posadí někdo... out... zvenčí, kdo je nezná. Takový člověk obvykle najde chybu tím, že provede něco, co by programátora nikdy nenapadlo udělat...“

„V tom případě bych mohl testovat programy na plný úvazek... tedy profesionálně,“ pravil Vondrák sebekriticky a Margaret se opět usmála.

„Takže, pane kapitáne... teď vám vytvořím zvláštní adresář, přesunu tam všechny vaše texty a editor nastavím tak, aby default... tedy aby začínal otevřít... otevírat... jen soubory v tom adresáři... rozumíte mi?“

„Snažím se ze všech sil.“

„Tady vidím nějaké textové soubory... jsou to ta vaše hlášení?“

„Snad jo... nic jinýho jsem zatím nenapsal, mám tady ten krám jen pár dní...“

„Oukej, pak si to vyzkoušíte... a požádejte svého přítele, ať vám poradí, jak co nejlépe své soubory pojmenovat... pojmenovávat... ušetříte si tím hodně času a potíží... tak, hotovo... zkuste si to, prosím,“ dokončila Margaret výklad i akci a vstala.

„Děkuju moc, jste skvělá...“ pravil Vondrák zaujímaje zpět své šéfovské místo. „Takže... spustím šest set dvojku... otevřít... třeba tenhle... ano, funguje to... jste nejskvělejší... tak se můžeme konečně jít posadit támhle do našeho konferenčního koutku... nechcete kávu nebo tak něco? Jako jistou formu honoráře... nebo kdybyste...“ Vondrák náhle zaváhal „... protože... přece jen... takovýhle zákrok by se vlastně měl účtovat..?“

„Ale pane kapitáne... to přece nemyslíte vážně... myslím, že ta káva bude stačit... s mlékem, prosím.“

„Jistě... s mlékem... tak chvilku vydržte, musím skočit do kuchyňky... já mléko jaksí... za pět minut jsem zpátky...“

IX.

„Nojo, nojo... šestsetdvojka... prostě sis přepsal autoexec, to holt kucíí svazarmovský moc nevhodlali...“

Vondrák sedící na rohu pracovního stolu v Andyho jeskyni tiše zaupěl.

„Kolikrát už jsem tě prosil, abys tu praštěnou čínštinu pitomou rovnou překládal, ty Maďare bláznivá?“

Andy, houpající se ve své židli s nohama desce téhož stolu, se posupně zachechtal.

„Neboj, Korčagine, neboj... za pár tejdnu budeš mluvit čínsky docela plynule: ‚tak sem to naloudoval z flopáče a sejnul na hard‘... úplně tě slyším...“

„Proboha tě prosím, neblbni a přejdi k věci... máš mi to prej

vysvětlit a taky mi poradit, jak se správně maj ty soubory pojmenovávat, říkala Mrs. Travis.“

„Dobrá tedy... k prvnímu – cos to vlastně zvorál...“ (Vondrák se zamračil a Andy pružně doplnil) „... nechtěně: protože jste vy uživatelé zpovvykaný a nestačí vám vidět normální písmenka, tak si ty textový editory musej do toho souboru vkládat kromě znaků, který vidíš, i další znaky, který ty nevidíš a ten texták z toho pozná, že má bejt něco tučně nebo kurzívou. Chápeš?“

„Zatím jo.“

„Fajn. Dále je potřeba brát v úvahu to, že počítač je výmysl západních imperialistů a těm se nějaká diakritika bimbá u kejty, takže za normálních okolností bys to naše ž-š-č-ř prostě nenapsal, protože standardní emeryckej kód pro výměnu informací zvanéj á es cé í í takový zhůvěřilosti neobsahuje. Dá se to sice řešit poměrně jednoduše přímo v systému použitím kódovejch stránek, jenže my Češi si potrpíme na vlastní řešení a krom toho existuje vícero způsobů, jak ty znaky s nabodeničky kódovat, aby se pěkně kreslily na obrazovce – jak se to dělá, to jsem ti ukazoval nedávno, pamatuješ? – takže je to prostě jeden velkej bordel. Jsi stále v obraze?“

„Celkem jo, ale možná bys z toho nemusel zase dělat román na pokračování a moh bys to zkusit trochu smrsknout...“

„...už se blížím k velkému finále, neboj... no, takže těch češtinců je povícero a protože kucií svazarmovský chtěj vyjít vám běžnejm uživatelům vstříc, uměj používat všechny. No a už jsme u toho: na začátek každýho textovýho souboru si ta šestsetdvojka vloží jeden kratičkej pro písáře item čtenáře neviditelnej řádek, podle kterýho si při otevření to kódování nastavuje. To by nebyl až takovej problém, až na to, že...“ Andy se opět posupně zachechtal „... se ten program považuje za nejdůležitější na světě, takže je mu jedno, jakěj soubor otevírá, všechny bere za svý, a když otevře nějakej, kde ten extra řádek na začátku není, tak si ho tam prostě prdne. Už je ti to jasný?“

„Vůbec ne.“

„Toho jsem se bál... no nic, tak dál: další smůla je, že šikovnej

uživatel tvejh kvalit dokáže otevřít cokoliv, prostě vybere příkaz ‚otevřít‘ a odbouchne to padni komu padni. A když není šestsetdvojka rozumně nastavená – tak, jak ti to asi pak nastavila Markétka – tak si šáhne klidně do kořenovýho, tedy hlavního adresáře. A v tom adresáři jsou názvy těch souborů ve výchozím stavu řazený podle abecedy a tak je obvykle jako první na ráně jistej soubor jménem autoexec, což je jako na potvoru seznam příkazů, který musí počítač provést po spuštění. A když mu tam šestsetdvojka flajzne ten svůj kód jako první řádek, tak systém hned v úvodu zjistí, že se po něm chce nějaká fikovina, a hodí záda. Póňal tavárišc?“

„Teď už jo... lidi, co žijou ve svém světě, nechápou, že ti ostatní... no to je teda pěkně blbý, to ti řeknu...“

„Mně to říct můžeš, ale před klukama svazarmovskejma to nezkoušej, mohli by ti dát po čuni...“ Andy se ušklíbl a zhoupil téměř do úvrati.

„A to pojmenovávání? Ale stručně, prosím tě, jo?“

Andy spustil svou židli dočasně na všechny čtyři a zašklebil se.

„Tomu vééér, Korčagine, že budu stručnej... vono mi totiž při tom vejkladu docela vysychá a tys dnes přišel s prázdnou... takže jedeme v režimu rychlokurz: pro názvy souborů v operačních systémech, označovaných zkratkou dé ó es...“ (Andyho obvyklý košatý projev náhle prudce seschl a stal se suše školometským) „... platí úzus ‚osm a tři‘, což znamená, že je tvořen dvěma skupinami znaků, oddělenými tečkou. Na rozdíl od sexu tady nezáleží na velikosti, malý písmena se ulože jako velký. Tříznaková skupina za tečkou se nazývá přípona neboli extent a používá se k určení typu souboru. Typy jsou ve většině případů pevně definované, takže jak uživatel... tedy přesněji uživatel od jistého stupně znalostí vejš... tak systém ví, co od daného souboru čekat a jak s ním pracovat. Ve tvém případě půjde většinou o soubory s příponou té iks té, tedy o soubory textové. Skupina první může obsahovat jeden až osm znaků a je v tom názvu rozhodující složkou. Pobíráš?“

„Pobírám.“

„Výborně... použít lze pouze znaky alfanumerické, čili písmena á až zet a číslice nula až devět, plus několik povolených znaků speciálních. Ostatní znaky jsou zakázány, především mezera jest přísně zapovězena; místo ní se používá takzvané podtržítko, což je taková ta vodorovná čárka dole. Ty bys měl od začátku přijmout za svou dohodu, že mimo ty alfanumerické znaky a podtržítko nepoužiješ nic dalšího, jinak si zavaříš. Jasný?“

„Jasný.“

„Skvěle! Tak dál: zatímco systému je šumák, jaké znaky do názvu naklapeš, tobě by to být jedno nemělo, protože dobře zvolený a zdůrazňuje jed-not-ný způsob tvorby názvů ti výrazně zjednoduší orientaci. Zdá se, že osm znaků je na nějaký rozumný systém kurevsky málo, ale bystrý hoch s vysokoškolským vzděláním si určitě poradí... dám ti příklad... když si povedeš složky na nějaký lidi, můžeš použít šest číslic na datum narození a ještě ti dva znaky zbydou na iniciály. Ale...“ Andy se na své židli zaklonil a vztyčil levici s nataženým ukazovákem, aby zdůraznil význam následujícího sdělení „... přitom je dost důležitý, jak ty znaky použiješ, protože jde taky o to, jak se ti ty soubory setříděj, víme? To je dost zásadní věc pro hledání... když budeš mít těch souborů deset, tak je to vcelku jedno, protože si budeš ty názvy pamatovat, aspoň doufám teda... ale co když jich bude tisíc?“ Ukazovák se zapíchl do Vondrákovy hrudi.

Díky, Adélko... tedy Markétko, povzdychl si v duchu kapitán ve stylu Fanfána Tulipána. Macocha do mé hlavy jest právě vkecávána.

„Poučte mne prosím, pane profesore... nemohl jsem udělati domácí úlohu, protože k nám nečekaně přijel ujec.“

„To bude nedostatečná, Kulíku... ale básničku si necháme na příští hodinu... no hele, když si dáš dopředu datum v tom tvaru, jak ho píšem, teda ‚den měsíc rok‘, tak v tom seznamu budeš mít při otvírání a hledání pěknou bramboračku, zatímco když to otočíš na ‚rok měsíc den‘, budeš to mít setříděný v čase. Když dáš dopředu iniciály v pořadí jméno příjmení‘...“

„... tak budu mít vepředu všechny Alfonse a pak všechny

Boženy, což se mi bude hodit na přání k svátku, ale na třídění bude lepší dát dopředu tu inicálu vod příjmení... hele, já to chápu, můžem tu přednášku ukončit?“

„Že by měl páníček taky žízeň? Zklamou tě, nemůžem – ještě musíš být trochu přivzdělán. Víš něco o adresářích neboli složkách? Ten pojem ti jistě není neznámý, policajt a složky, to se přece rýmuje... ale no tak, nemrač se, hochu. U těch fajlů, teda souborů, je to úplně podobný jako u papírovejch spisů, taky si je můžeš všechny naházet na jednu hromadu do velký skříně, teda na disk, ale líp se ti v nich bude štrachat, když si místo tý velký skříně bez polic pořídíš registračku a v jednotlivých šuplíkách si na každýho založíš extra desky. Na počítači tomu budeš říkat adresáře, po emerycku ‚dajrektory‘, jinak je to stejný. A ten adresář má taky jen osmiznakový jméno, tentokrát bez tečky a bez přípony. To je prozatím všechno, Koudelka, nebudem se pouštět do větších akcí, měl bys v tom akorát zbytečnej hokej. Podle toho, cos mi říkal, ti tam Markétka založila na ty tvý texty extra složku a editor po spuštění leze rovnou do ní, takže dočasně je tvůj problém vyřešen. A do budoucna, předpokládám, dostaneš nějakej kurz a předpis, jak máš ty složky řádně používat. Vnitro si takovou šanci na srovnání mužstva do latě jistě nenechá ujít...“ židle opět dopadla na všechny čtyři a Andy se slastně protáhl v mocném záklonu, dávaje tak na vědomí, že je školení u konce.

Vondrák ulehčeně vydechl.

„Děkuji, pane profesore, látku si doma pečlivě nastuduji... no a co dál? Jak jsi pokročil s pátráním v datech?“

„Moc ne, příteli... ono se teď furt něco děje... stoupá inflace, padaj letadla, velkej bratr se taky nějak rozpadá... a redaktoři děsně pruděj. A já občas, i když tě to asi překvapí, musím trochu umravňovat místní systémy... Neměl jsem na to vůbec čas, promiň...“

„Nojo, chápu... už holt nejseš náš...“ Přestože se snažil o odlehčený tón, nedokázal Vondrák ze svého hlasu zcela vymýtiti stopu zklamání.

„Co naděláš... a jak se vlastně má Markétka?“ otázal se Andy

ve snaze pročistit mírně zakalené ovzduší.

„Člověče boží, já pořád nevím, co si o ní mám myslet...“ Vondrák ochotně přešel na nové téma, „občas mi přijde jak z jinýho světa, to přece není možný, aby se dvacítka chovala takhle racionálně...“

„Asi máš pravdu,“ zamumlal Andy a přední nohy jeho židle se opět vznesly, „já jí zas až tak neznám, vlastně jsem s ní mluvil jen jednou a to sakra krátce na nějaký větší poradě, ale měl jsem pocit, jak kdybych se bavil s takovou tou kosmickou bytostí z nějakýho seroše... nebo s tím doktorem z Vetřelce... možná, že kdybys jí pohladil tvář, sloupneš kůži a objeví se kovová schránka nějakýho robota...“ Andy se krátce otrásl a židle se s bouchnutím vrátila do standardní polohy.

„Fuj, nech toho... nebudem to přehánět... ale atyp to teda fakt je. Co mám informace... on se totiž ten můj mladej trochu nad služební rámec stýká s Travisovou asistentkou... tak údajně ten barák, kde se to stalo a kterej měli pronajatej, nechala jak byl a vypověděla smlouvu... ani nesloupala pečeti ze dveří... a bydlí na Kocábě v nějaký chatce po prarodičích a shání nájem nějakýho malýho bytu v centru... a ve firmě prostě oznámila, že pozastavuje svý aktivity, ale že financování běží dál podle smlouvy...“

„Odvážný děvče... chudá asi nebude...“

„To určitě nebude; co jsme zjistili, tak ona sama drží dost slušnej balík akcií tý jů es firmy, co má v Codabone majoritu...“

„... a teď pochopitelně ještě něco zdědí – pokud se ovšem neprokáže...“ začal Andy opatrně, ale Vondrák ihned zavrtěl nesouhlasně hlavou.

„Touhle kartou se fakt nehraje, brácho. Ono to přimíchávání se a otravování ze strany ambasády má i jistý výhody, víš? Podle zpráv od nich by smrtí manžela nezískala vůbec žádnou výhodu... a krom toho to není ten typ. Američani to dali najevo dost razantně... a já už jsem o tom přesvědčenj taky...“

Andy chápatě přikývl a vstal. Židle potěšeně zaskřípala.

„Ftym případku nemám, co bych dodal, Šerloku. A protože je

již několik minut po uzávěrce a do dveří se nevrátil žádný vedoucí vydání na zpěněném oři, lze mít za to, že dnešní každodenní boj o ranní první vydání skončil opět vítězně; tím pádem mám terazky několik hodin volno a můžem si skočit na dvě k Sojkům.“

Vondrák sklouzl ze stolu a vstal rovněž.

„Sice nerad opouštím toto útulné diluviální doupě, ale blbě tady hrajou a vrchní se courá...“

„Nuže tedy... vzhůru – do Grünbachu!“

X.

Trojice sedící v konferenčním koutě Vondrákovy kanceláře působila dojmem sádrového sousoší.

„To přece není vůbec možný...“ pronesl nakonec nadporučík Hrubina polohlasem.

„Řek' jsem Sládečkovi víceméně totéž,“ pravil Vondrák unaveně. „Bylo to naprosto k prdu suchýmu; už je to uděláno, hotovo, převázáno a odesláno. Nemáte v kanclu ještě nějakou flašku? Myslím, že na to máme dneska všichni nárok.“

Hrubina pohlédl na Soňu a Soňa na Katerináka, který se mlčky zdvihl ze sedačky a opustil místnost. Ostatní mlčeli, dokud se benjamínek týmu nevrátil s větší boulí pod klopou a dvěma menšími bouličkami v prostoru kapes manšestrového sáčka. Na konferenčním stolku přistála téměř plná láhev gruziňáku a známý kvartet nádobek v provedení co pes to ves. Hrubina pozdvihl láhev k Vondrákovi a ten suše pokývl.

„Jen do toho, deset už bylo.“

„Stejně to nechápu,“ zahájila diskusi Soňa o několik minut později. „Přece nemůžou takhle z první načisto uzavřít nevyřešený případ?“

„V tom je právě ten fór, vážení,“ ušklíbl se Vondrák, „případ vyřešen je. A to k naprosté spokojenosti pověřených zástupců našeho nového kámoše a spojence, protože smrt jeho občana byla řádně vyšetřena a pachatel zjištěn.“

„Pitomost,“ zavrčel Katerinák.

„To víme akorát my, nikdo jinej,“ ušklíbl se hořce Hrubina.

„Jak správně říká Mírek – to víme akorát my,“ přikývl kapitán. „A Sládeček, u kterýho je to pohřbený jak v pompejskejch lázních. Oficiální verze hovoří jasně – Arthura Travise, takto občana Spojených států, zastřelil lupič Kryštof Hrubý, který vlivem následného stresu v objektu nic neodcizil a navíc měl na útěku z místa činu autonehodu, při níž zahynul. Vyšetřovací tým i patolog se zdrží jakýchkoliv komentářů nebo úkonů, které by mohly znepokojit naše americké přátele, a všichni se budou věnovat dalším případům. Vyšetřovacímu týmu byla vyslovena pochvala za dobře odvedenou práci, další administrativní úkony přebírá vedení útvaru... chybí akorát závěrečné ‚cest práci a míru zdar‘. Sbohem a šáteček... mimochodem...“ Vondrák se odmlčel a zamyšleně pohlédl na Katerináka... „... doufám, že nikdo z týmu nic nevykecal spolupracovníkům nebožtíka? Například při otírání slzí a tak podobně?“

„No dovol, kapitáne...“ ohradil se podporučík dotčeně.

„To bych ti právě nedovolil, Kačabo... a jsem rád, žes to neudělal; Sládeček by byl patrně v zájmu kariéry schopen tebe i vypečenou slečnu okamžitě odstranit ve stylu Delonovo detektivek... Mně to bylo vod začátku jasný, že se to přiohne podle politickejch notiček, informační embargo od prvního dne a tak podobně... no nic, přátelé. Dejme si ještě jednu k uctění památky zesnulého Travise a očerněného Poga... a pak zavelím rozchod.“

„Takže to skutečným vrahovi vlastně vyšlo,“ podotkla zadumaně Soňa, posouvajíc k Hrubinovi prázdné štamprlátko.

„Copak vrahovi,“ broukl Hrubina. „Hlavně to vyšlo tomu mazanému hajzlíkovi, co si vraha objednal...“

Bingo, pomyslel si Vondrák. Brainstorming právě začíná... sice už je to k ničemu, ale proč ne... tak do toho, děti moje.

„Nevíme, jestli si někdo někoho objednal...“ Katerinák zdvihl svou sklenku v prudkém gestu charakteru odmítavého. „Čistá spekulace.“

„Ani bych neřek‘,“ oponoval Hrubina dolévaje Soně.

„Fajn,“ Vondrák usoudil, že je čas debatu lehce usměrnit. „Tak nám zkus stručně říct, proč bys to neřek‘, Pite Holbersi, starý coone.“

Soně i Katerinák se svorně zasmáli a cvakli svými nádobkami o tu Vondrákovu v perfektně synchronizovaném dvojpohybu. Hrubina odložil tu svoji na stolní desku a zavrtěl se v marné snaze vytvořit si na prosezených polštářích trojčete alespoň částečně pohodlnější pozici.

„Proti vám zobákům... jen se nemrač, můj kapitáne, já už sloužil, když tys ještě drtil na gymplu latinu... mám určitou výhodu ve znalosti prostředí. Začnu Pogem: to byl naprostej profík a těžkej solitér. Neumím si představit, že by si z vlastní vůle přibral na akci někoho dalšího.“

„Začínáš velmi dobře. Pokračuj.“ Vondrák sáhl po své sklence.

„Dík... takže: pokud i za těchto podmínek nešel do akce sám, musel mít partáka minimálně na stejný úrovni; určitě by si nevzal na hrb nějakýho troubu. A podle toho, co říkal už ten doktor z výjezdovky, ten parták taky nějaký odborný kvality měl – jestliže vyjdu z toho, že střílel profík a že Pogo v životě bouchačku neměl v ruce, je to myslím naprosto jasný.“

Zbylá trojice svorně přikývla.

„A teď přijde pointa: proč by takovej profík z vlastní vůle odbouchnul i Poga? Pokud tam šli pro ty materiály, jak usuzujou v Codabone, najmě teda ústy Vypečený slečny, a něco se zvtlo, tak nebyl žádněj důvod; Pogo nebyl práskač, spadnul by do toho tak jako tak – a hlavně, přátelé – při tom stupni krytí bysme je nikdy nemohli dopadnout... ergo batzhamr to byla předem plánovaná vražda a Pogo to měl přikrejt už od začátku. No a proč by nějakej profík vraždil Travise, z vlastního plezíru? Blbost jak katedrála... takže myslím, že je to jasný tuplem.“

Vondrák svou prázdnou sklenku sevřel do levé dlaně a o pět několikrát pomalu a významně tleskl otevřenou pravičkou.

„Dokonalej rozbor, máš bod a zasloužíš si panáka navíc, pokud zbude. Bohužel se s tím můžeme všichni tak akorát

vyfotit před rychle ujíždějící šestsettrináctkou podplukovníka Sládečka... vrahem je Pogo a nám jest nakázáno držet linii, hubu a krok... tak rozlej ten zbytek a půjdeme si po svejch...“

„Moment,“ ozvala se Soňa. „Jak ta oficiální verze vysvětluje prázdnou trezor? V Codabone o tom přece vědej, vypečená slečna řekla jasně, že byl plnej krámů...“

„Dobře, Vidová... ale marně. Jest tam přece ten rybníček... bahno, voda leccos rozmočí, leccos odnese... počítám, že tam budou chvilku blbnout potápěči a pak někdo akorát bezmocně rozhodí rukama... takže: konec besídky!“

Pár okamžiků po vyhlášení rozchodu zůstal v kanceláři pouze Vondrák s Katerínákem sbírajícím skleničky (prázdnou láhev exportoval pod sakem tentokrát Hrubina). Mladý podporučík s úklidem příliš nespěchal, což jeho bystrému nadřízenému nemohlo uniknout.

„Něco na srdci, podporučíku?“

Katerínák se chvíli ošival a pak vyhrkl: „doprčic, šéfe... přece toho jen tak nenecháme...“

„Zachutnaly ti ty partyzánský aktivity, švarný jinochu? Mrzí tě, žes ještě nedostal žádnéj flastr?“

„To ne, ale... no přece...“ švarný jinoch obdařil svého šéfa prosebným pohledem.

„No přece,“ opakoval Vondrák nahořkle a otočil se k oknu. „It's a wonderful, wonderful life... vítěj v novém, spravedlivém světě... to vokno je fakt příšerně zaprasený...“

„A to je všechno? Nějakej epitaf a zhasínáme?“

Vondrák se otočil zpátky a ušklíbl se.

„Není to všechno, Kačabo. A jen tak toho nenecháme... jenže teď už to nebude vo nějaký zatajený disketě z utopenýho auta... teď budeme v těžký ilegalitě a bez jakýkoliv podpory. Tak si kurva rozmysli, jestlí do toho chceš štourat dál... máš před sebou slušnou kariéru, škoda uklouznout hned na startu.“

Katerínák se ulehčeně zasmál.

„Myslím, že to risknu... a ostatní asi taky... jen ve volném čase, pochopitelně.“

Vondrák se ušklíbl podruhé.

„Ještě si to fakt rozmyslete, a pořádně... a mám neodbytný pocit, že volného času moc nebude. Spousta nových úkolů a Sládeček v těsném závěsu...“

„Nějak to zvládnem, šéfe. Jsme přece výkonnej, chválenej a vyznamenávaněj tým...“

„Nojo, jsme tým... sbor dobrovolnejch hasičů. Tak už syp. A nerozflákej ty skleničky, tak pěkněj a drahocennej servis už se nikde nesežene...“

„Jasně šéfe... já třesu, šéfe... já už běžím, šéfe...“ tečku Katerinákova závěrečného výstupu obstaralo klapnutí dveří. Vondrák pobaveně potřásl hlavou, zvolna došel ke své šéfovské sesli a pomalu na ni usedl.

Jsme tým, pomyslel si. Docela dobrej, vo tom žádná. Ale to hřiště je nějaký divný... budu muset zabrzdit Andyho... a ještě je tu jeden hráč, na kterýho si budu muset dát majzla... záhadná Mrs. Travis...

... vlastně ne, nevyzpytatelný hráči jsou ještě dva...

... záhadná dáma a vrah...

... pendrek, jsou tři...

... protože ještě někdo tahá za provázky.

XI.

„Takže to zastavili? A hodili na toho Poga?“

„Jo.“

Andy zadumaně pohlížel na pěnu právě donesené plzně.

„To je teda zandour jak malina... takovýhle zametači by byli v kěrlingu k nezaplacení... co budeš dělat?“

Vondrák pokrčil rameny.

„Nic. A ty se na to taky vykašli. Všechno je hotový a uzavřený.“

„Oficiálně jo... ale v reálu máš na stole docela slušnej pomníček. Můžeš si to přibalit do penze k Vranský.“

„Vranská se mě vůbec netejče... a krom toho – vona není žádnej pomníček. Leda štráf na triku těch, co odflákli vyšetřování... v jejím případě je to celkem jasný, zatímco v tom mém...“

„No tak moment – jak jasný? Vraha přece nikdy nikdo neodhalil..?“

Vondrák se ušklíbl a sáhl po své sklenici.

„Vraha nebo spíš vrahy Vranský měli naši předváleční kolegové v prackách od začátku, jenže to zpackali... uznali jim alibi, který si poskytovali navzájem...“

„Jo tak, ty myslíš toho rotmistra s tou štětkou... no, asi to tak bylo, ale oficiálně...“ k dokončení věty Andy už nedostal příležitost, protože Vondrák postavil půllitr tak prudce, až vyšpláchla pěna, a naklonil se přes stůl s hněvivou grimasou.

„Slovo ‚oficiálně‘ si pro dnešek už laskavě strč do prdele, bejvalej kolego. To je pro mě momentálně synonymum pro krivárnu. A na Vranskou se taky vyser, to je přece něco úplně jinýho... tam vraha drželi za límec, akorát se ho na to zapomněli zeptat. Já na rozdíl vod nich vím nabeton, že vraha nemám, protože ten Pogo...“ rozhořčení zvolna vyprchávalo a Vondrák si uvědomil, že jsou ve hře věci, do kterých jeho společník není zasvěcen a taky mu do nich nic není „... protože to prostě vím.“

Andy se na svého přítele několik dlouhých vteřin zkoumavě díval a pak tiše prohodil spíše ke své sklenici: „protože prostě víš, že toho Poga někdo sejmul taky...“

„Jak to kruci...“

„Dík, žes mi to potvrdil, brácho.“

„Seš pořád stejnej parchant,“ odfoukl si Vondrák. „Tak akorát doufám, že budeš kromě toho i kámoš a taky že si vzpomeneš na tu část platu, který se eufemicky říkávalo ‚držhubný‘... koneckonců, jednou fízl, navždy fízl. To už jsi asi taky párkrát slyšel, žejo... Maďare zatracená...“

„Na mě – se můžeš spolehnout!“ napodobil Andy poměrně zdařile někdejší dětskou filmovou hvězdu.

„Nech toho,“ zabručel Vondrák smířlivě. „ten taky blbě skončil, chudák...“

„To jo, pokoj jeho duši... tak zpět, co ty a případ Travis? Taky skončíš?“

„Mám snad jinou možnost?“

„Jasně, že máš... přece tě znám. Ty to jen tak nezabalíš.“

Kapitán mlčel a znovu si přitáhl püllitr.

„Nebo se pletu?“

Vondrák si povzdechl a dlouze se napil.

„No tak, Korčagine... svěř se spoluspiklenci... nezapomeň, že už jsem tomu taky nějaký čásek věnoval; vlastně patřím do tvýho týmu...“

Vida, zase tým, pomyslel si Vondrák. Sbor dobrovolnejch hasičů s klackama setrvalé vráženejma do rozkroku.

„Hele, od všeho trochu... jednou je to uzavřený a po služební linii je napečeno, tam už žádný vlak nepojede; dokonce jsem musel odevzdat veškerou dokumentaci. Ale soukromě se na to možná ve volným čase občas trochu mrknu... takže kdybys na něco přišel...“

„... tak ti to soukromě předám a soukromě pak vyrazíme vykonat spravedlnost? Beru... akorát pak budeš muset do Lille pro kata.“

Vondrák povzdechl podruhé.

„Tři mušketýry do toho fakt tahat nebudem...“

„... ale mylady už do toho zatažená je, ne?“

„Myslíš Margaret Mrs. Travis? Tak abych se ti přiznal, její role v tom všem je mi naprostou záhadou. Volala mi hned druhý den po tý uzávěrce. Že prej gratuluje k rychlému vyřešení... jenže já jí nevěřil ani šuplík... ta to taky nebere jako uzavřený, kamaráde, na to vem jed. A co bude dělat dál, to ví asi jen ona.“

Andy si pohrával s pivním táckem.

„Možná bys ji moh přibrat do party.“

„Už nechlastej, proboha... to by teda byla pitomost... ona přece nemá důvod nevěřit oficiální...“ (Vondrák se u tohoto slova kysele ušklíbl) „... verzi. A krom toho si myslím, že i kdyby měla nějaký pochyby a chtěla to řešit, tak by do toho nešla s náma. Vona je solitér jak ten Pogo a my jsme pro ni kompars, když už ne rovnou soupeři.“

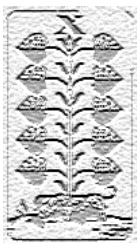
„Asi máš pravdu... a doprdele...“ Andy se pokusil levačkou vycvrknout a opět zachytit štůsek pěti tácků, jenže neuspěl. „Takže sami dva?“

„Jo. Možná s mírnou dopomocí, když padnem na nějaký užitečný další spoluspiklence.“

„Bezva. A až případ vyřešíme, což bude podle mýho někdy v příštím tisíciletí, tak se tady sejdem a dáme si vítěznou plzeň; ta se nevomrzí...“

„Fajn.“

Oba znovuzrození spiklenci si přitukli a unisono klepli sklenicemi o stůl podle zavedeného rituálu netušíce, že se v restauraci „U Sojků“ v příštím tisíciletí rozhodně nesejdou, protože tento legendární podnik ještě v tisíciletí aktuálním zanikne bez náhrady.

Pražský tobogan (léto 1991 až jaro 1992)

(prodejna zbraní a střeliva Lověna, úterý 11. června 1991)

Ve světě palných zbraní krátkých i dlouhých se vyskytovalo jen velmi málo věcí, o kterých by vedoucí prodejny Bruno Hakl neměl alespoň základní povědomost.

Jeho otec, dlouholetý zaměstnanec proslulého olomouckého puškaře Jadelského, učinil – tehdy z ryzí mladické nerozváženosti a, jak to tak bývá, kvůli slečně svého srdce – na počátku třicátých let poměrně zásadní krok, jímž si změnil původně echt německé příjmení Haeckel na českou verzi. V regionu, který bezprostředně po rozpadu monarchie velmi toužil zůstat německým, to byl krok značně kontraproduktivní a novopečený pan Hakl si proto během okupace od svých potenciálních soukmenovců vytrpěl své; unikl však pařátům wehrmachtu a jako odborník důležitý pro válečnou výrobu přežil toto kritické období ve zdraví. Po osvobození mu naopak ona změna posloužila víc než dobře. A jeho odbornost jej zachránila před vrchnostenskými opruzy i po slavném vítězství praclidu v roce osmačtyřicátém; zaměstnavatel Jadelský sice přišel o svou živnost, ale Adam Hakl, tehdy již vyzrálé rozvázný, poměrně hladce vplul pod křídla Lověny, v níž setrval vzdor dějinným zvrátům až do své smrti v poklidně zasmrádlé éře normalizace. A v mezidobí se postaral o výchovu a především o odborné vzdělání svého jediného potomka.

Bruno rozhodně nepůsobil jako typický moravský chasník bodré povahy, byl spíše flegmatikem, který kašlal na kariéru a své nesporné kvality nijak nevystřkoval na odiv, zastáváje názor, že bohatě stačí, když o nich ví on sám. S brokovnicí si nadstandardně rozuměl, ale nikdy necítil potřebu poměřovat se s ostatními. Byl dostatečně obeznámen se vším, co se týkalo myslivosti, ale střelba do bezbranné zvěře se mu upřímně hnusila, stejně jako nafrnění bouchalové s rudou knížkou nad žebrem, prolévající v takzvaných mysliveckých chatách hrdla borovičkou a holedbající se svými úspěchy, přičemž v reálu tak maximálně vyprášili zadníci některému náhončímu. Taje puškařského řemesla ovládal jako

málokdo, ale neviděl důvod, proč si celou šichtu kazit oči u ponku... naštěstí měl rozumné nadřízené, kteří včas jeho osobitost správně vyhodnotili. Takže se posledních dvacet let věnoval výhradně prodeji, jen tu a tam odstranil nějakou tu závadu, se kterou si specializovaná dílna v Ladovce nevěděla rady. V pozici vedoucího reprezentační prodejny v centru města tak relativně v poklidu proplul řekou života až k česlím s tabulkou „penze“, do níž mu chyběly poslední tři měsíce. Odchod do důchodu byl dlouhodobým cílem, k němuž upínal svou mysl; cílem krátkodobým pak bylo vepřové koleno, které na něj zhruba za patnáct minut čekalo v hospodě za rohem společně s malou mysliveckou – jak stylové – a zubícím se personálem připraveným řádně mu popřát k dnešnímu svátku.

Jakub Uhlíř, prodavač a jediný Brunův podřízený, také nebyl v oboru žádným trumberou, ale uznával, že se má od svého šéfa stále co učit, chce-li jej od října plně nahradit.

Velká ručička elektrických hodin nade dveřmi do kontoáru s cvaknutím poskočila těsně před dvanáctku a Jakub se chřestě klíči vydal ke dveřím vstupním, hodlaje tyto zamknout a otočit na nich ošuntělou tabulku ZAVŘENO. Jeho šéf odložil pracovní plášť a chystal se vyrazit k zadnímu východu, když se z kontoáru ozvalo vyzvánění telefonu.

„Ovšem ovšem...“ zavrčel Bruno. „Nejlíp se volá do krámu v polední pauze, to nadchne každýho... banda mizerná...“

„Já to vezmu,“ nabídl se Jakub.

„Klid, zamkni magacín a vyraž. Já to zmáknu coby dup...“

Uhlíř uposlechl a nestal se tudíž přímým svědkem hovoru; zaslechl pouze útržky, které ovšem stály za to i tak.

„Co to proboha bylo?“ otázal se užasle Hakla poté, co tento zavěsil a poněkud omámeně zamířil k východu.

„No to by mě taky zajímalo... nějaká baba, jestli prej jí můžeme doporučit a dodat nějakou kvalitní devítku. Dodat, chápeš to? A termín ‚zbrojní průkaz‘ jí vůbec nic neříkal... ta revoluce udělala z lidí naprostý kretény... vono nestačí, že se z každého toho mudrlanta, co sem leze v maskáči a vomračuje nás znalostma, vyklube držitel modrý knížky... eště si sem budou

volat báby vo bouchačky jak vo rohlíky k pekaři, a s donáškou k tomu... vona si snad myslela, že je v Americe nebo co...”

(Vjezd do garáží Tiskových podniků, středa 19. června 1991)

Karel Bedrna, zvaný svými kolegy ‚Bill The Kid‘ (když byl v doslechu, a ‚Blbej Kyd‘, když v doslechu nebyl), sloužil ranní osmy na tomhle fleku rád. Vlastně sloužil rád každou směnu na každém fleku, ale garáže ho vždy těšily o stupeň víc. Byl hrd na svou uniformu, kterou mohl vestoje u závory nebo při kontrolních pochůzkách předvádět v plné kráse a také tak zhusta činil, i když měl z kukaně ostraHy poměrně dobrý výhled na vjezdovou bránu, dvě spodní patra dostatečně přibližovaly čtyři obrazovky interního televizního okruhu a závoru bylo lze ovládati podpurným tlačítkem pohodlně dosažitelným ze služební židle; bylo to prostě něco, ta blankytně modrá uniforma soukromé bezpečnostní agentury, pravé nebe proti dudám fádne černého ohozu závodní strážce, kterým byl oděn řadu let předtím.

A poslední dva měsíce byl hrd dvojnásobně, protože společně s ostatními obdržel i zbrusu novou zbraň, totiž osmatřicítku Smith & Wesson v provedení ‚Chief’s Special‘ s krátkou hlavní. Nemohl se této novinky nabažit, nosil ji okázale na boku, vyjímал ji z pouzdra při každé příležitosti, soustavně vyzdvihoval její přednosti oproti staré číze... zkrátka prudil své kolegy natolik vydatně, že mu přišli onu dvojpřezdívkou, jejíž první verzi se pyšnil a o verzi druhé nevěděl.

Kolem desáté býval v garážích klid a Karel Billy Bedrna sáhl do hloubi třetího šuplíku pro obvyklou housku se salámem. S papírovým sáčkem tentokrát zápasil o něco déle než obvykle a červeného favorita, nejistě sjíždějícího mírným svahem k závoře, si všiml až na poslední chvíli, takže nestačil přečíst poznávací značku. Otráveně odložil sáček, povstal, upravil si opasek dbaje, aby se zbraň ocitla na správném, to jest dobře viditelném místě, vyšel z kukaně, obešel vůz a naklonil se k staženému okénku na straně řidiče. Za volantem seděla černovlasá žena s velkými brýlemi, kterou ještě nikdy neviděl.

„Z které jste redakce? A ukažte mi průkazku!“ pravil komisně.

„Průkazku?“ otázala se řidička zmateně. „Jakou? Jako občanku?“

„Průkazku opravňující ke vjezdu do podzemních garáží, madam. Měli vám ji vystavit na sekretariátě... tak z které redakce? Nebo snad patříte k tiskařům?“

„Na sekretariátě? Já jdu do Večerní Prahy... podat inzerát...“

Bedrna obrátil oči v sloup a podrážděně zafuněl.

„To ale nemůžete do garáží, milostivá, ty jsou jen pro zaměstnance. Musíte si najít místo na ulici nebo na parkovišti za rohem. Těšilo mne, sbohem!“ Poslední slova, pronesená přísně a hlasem mírně zvýšeným, doprovodil houpavým pohybem ruky směrem k výjezdu.

„Já ale... promiňte, prosím...“ zašeptala žena ustrašeně... „víte, pane... já neumím moc couvat do kopce... snad kdybyste vy...“ do hlasu se vloudil plačtivý tón.

Bedrna pokrčil nos a zafuněl ještě podrážděněji.

„Vy jste teda dáreček za všechny peníze... já vám teda s tou károu rozhodně couvat nebudu...“ (protože to taky neumím, dokonce nemám ani řidičák, dodal v duchu) „... tak co s váma, ženská? Víte co? Zvednu vám závoru a vy se támhle vzadu otočíte, je tam volný místo.“

„A nemohla bych...“ hlasem tentokrát probleskla naděje.

„No to teda nemohla, to jsou místa vyhrazená pro vedení, to vás nesmí ani napadnout... tak šup šup, jedeme jedeme. Hned vám to zvednu.“

„Tak vám moc děkuju, pane... strážný... jste moc hodnej...“

Bedrna se vlivem této věty mírně nafoukl a mírně roztál, na tváři vyloudil vlídný úsměv a zamířil zpět do kukaně. Otevřel závoru, pokynul řidičce a věnoval se své housce.

Po pěti minutách mu svačina jaksi přestala chutnat.

Odložil zbytek housky na stůl, opět vstal a srovnal si opasek, nasadil hustokrutopřísný výraz a vyšel ven. Na poslední parkovací místa v nultém podlaží od kukaně vidět nebylo

a kamery zde chyběly, musel se tedy přesvědčit osobně... a uviděl přesně to, co očekával.

Červený favorit stál mezi zaparkovanými vozidly v pozici, pro níž se jako nejprůhodnější označení evidentnějevilo nespisovné slůvko ‚šprajc‘; řidička pobíhala kolem a její svěšená ramena i takhle na dálku působila jednoznačně poraženecky.

Bedrna zafuněl potřetí a uvedl své tělo do mírného klusu.

„Co to tady sakra vyvádíte, osobo? To se neumíte ani votočit? Vždyť tu máte dvě volný stání, proboha!“

„Promiňte, nezlobte se... já si nejsem jistá... nechci nikomu odřít lak... snad kdybyste mi mohl ukázat...“ prosebný tenký hlásek zřetelně zavibroval. „Tady ze strany, prosím vás... já tam nevidím...“

Bedrna vykročil požadovaným směrem; když obcházel řidičku, soukající se zpět do vozu, podrážděně zafuněl počtvrté – a pro několik dalších desítek minut i naposledy.

Probral se poté, co jej mírně zpolíčkoval fotograf Hospodářských novin, který chvátal na jakousi tiskovku, několik minut marně troubil u stažené závory, aby posléze vystoupil ze služebního žigula a zamířil ke kukani hotov toho blbce probudit manuálně; následně si povšiml podivně stojícího fáva na patře nula, zašel se tam podívat...

... a objevil Bedrnu ležícího na břiše u levého zadního kola. Řidička zmizela, což by ještě nebylo tak zlé, jenže s ní zmizel i Bedrnův Smith & Wesson Chief's Special.

Dodatečným pátráním se zjistilo, že červený favorit patří jistě Jiřině Pavlíkové, kterou nebylo nutno hledat příliš složitě, protože právě hlásila na spořilovské služebně krádež vozidla. Nebyla černovlasá, nenosila brýle a měla betonové alibi, takže krátký záblesk naděje na rychlé vypátrání zlodějky revolveru záhy pohasl.

Bedrna si nedokázal vybavit, kterak ke svému nevědomí přišel; lékařské vyšetření neodhalilo nic zásadního, protože jako závodní lékař působil starší praktik, jehož povědomost o elektrických paralyzerech byla nulová a jenž drobnou modřinu na zátylku posoudil jako následek pádu, nelámaje si

hlavu s absencí předmětu schopného takovou modřinu způsobit. Vyšetřování uvázlo na mrtvém bodě a případ šel k odložení, protože doba otěhotněla událostmi řádově důležitějšími. Oloupený pistolník byl potrestán dočasným snížením platu a do služeb chodil beze zbraně, neboť jeho agentura už žádné volné revolvery k dispozici neměla a původní čezety již byly výhodně odprodány. Kolegové rozšířili obě verze přezdívek o dodatek ‚ochránce padlých žen‘.

(kancelář kpt. Vondráka, červenec 1991)

„Musím bohužel konstatovat,“ oznámil suše po návratu z porady zvané ‚velká‘ kapitán Vondrák trojici svých podřízených, „že odhad našeho staršího a zkušenějšího kolegy...“ (nadporučík Hrubina se na sedačce zavrtěl a lehce uklonil) „... byl nepříjemně přesný. Podle zjištění operativy skutečně dochází k přebírání většiny aktivit cizojazyčnými gangy, a to najmě v důsledku ukončení války v Afghánistánu a napětí v Jugoslávii. Tyto gangy se soustřeďují především na prostituci a drogy, ale lze očekávat i aktivity v oblasti ekonomické, protože se, jak je přítomným zajisté známo, připravuje rozsáhlá privatizace dosud státního majetku a ta bude nesporně velkým lákadlem.“

„Nesporně,“ zazubil se podporučík Katerinák. „Já bych měl jeden naprosto jednoduše a spolehlivě recept: vyhnat na Silvestra všechny milé občanky i občany z republiky, o půlnoci je místo odpalování rachlejtli pustit zpátky a kdo co urve, to je jeho... do tejdne dvou by bylo zprivatizováno úplně všechno...“

„To bys toho teda zrovna ty moc neurval,“ usklíbla se poručík Vidová. „S tvým časem na kilák při posledních prověrkách...“

„Ticho, bando,“ umravnil je Vondrák, „ještě jsem neskončil... kromě toho bylo zjištěno, že se nebezpečně rozjíždí vymáhání takzvaného výpalného a že v některých případech disponují vymahači velmi přesným soupisem majetku poškozených, což zjevně ukazuje na možnou spolupráci s lidmi z finančních úřadů... ano, Mirku? Máš k tomu něco?“

Hrubina přikývl a poškrábal se na čele.

„Jo, mám... co jsem tak slyšel, tak ten raketýrink jede fakt ve velkém, angažují se v tom hlavně Rusové, ale ti jsou v jistém ohledu féroví – kdo jim platí, tak má opravdu klid. Balkán se angažuje spíš v děvkách. No a pak tu máme už i klučiny z Asie; údajně jsou pěkně tvrdí, zvláště Čiňani, ale ti se spíš drzej stranou... aspoň zatím... celkově to u nich vypadá hlavně na praní peněz a na drogy....“

„Vítejte v demokratickém světě,“ ušklíbla se znovu Soňa. „Finanční ředitelství holt ještě své lidi dostatečně nepoučilo, pro koho v nově době vlastně dělají... a co vím já, tak v některých klubech je to dost jízda a přejít přes náměstí Republiky a vyhnout se péčku je docela umění.“

„Co do toho krucinál taháš demokratickej svět?“ otázal se Katerinák. „Na perník máme vlastní experty ještě z dob hrůzovlády... to by měl spíš veškerej ten demokratickej svět poděkovat nám...“

„Ale no tak, mládeži...“ Vondrák nasadil tón zpola chlácholivý, zpola profesorský. „Něco si nastuduj, Kačabo, například o tankistický čokoládě pro wehrmacht... Studovat ostatně budem všichni, a to dost, protože nová doba nás staví před nové úkoly. Jo a mimochodem... díky, Soňo, za tu poznámku o prověrkách: račte pořádně potrénovat, protože se to už zase blíží. Ondyno se tu někdo prsil nadstandardními vztahy...“ (Vondrák vrhl na Soňu pohled více než významný) „... s kdekým, tak by možná mohl ukecat zbrojře, aby vás vzal na kratší vejlet na střelnici do Vinařic nebo tak podobně. Jak sami dobře víte, s nějakým svévolným práskáním už máme utrum a termínů je málo... z mé strany vše. Máte něco vy?“

„Já jo, když je teda řeč o sportu a študování,“ pravila Soňa. „Jedna naše dávná známá, na kterou si možná už ani nevzpomenete, před pár dnama vyhrála nějaký závod, myslím, že to byl triatlon... a taky prej bude studovat na pražský vysoký ekonomický; pro movitou uchazečku ze zahraničí žádný problém, zdá se... podle všeho se taky chystá na tu naši privatizaci.“

„Myslíš tu naši starou známou,“ navázal Katerinák, „co se až

neuvěřitelným kalupem dokázala zcela vyvázat jak z baráku v Sucháči, tak z firmy, která jí ten barák platila?“

Vondrák na své šefovské židli poposedl a předklonil se.

„To jste sebrali kde?“

Soňa pohlédla na Katerináka, Katerinák na Soňu.

„Trochu jsme se poptávali ve svém volném čase,“ prohlásila poté Soňa mírně vzdorovitě. „S využitím nadstandardních vztahů, pochopitelně.“

„To je fakt zajímavý,“ zapojil se do debaty poněkud neočekávaně Hrubina. „Já jsem zrovna docela nedávno úplnou náhodou zjistil, že si jiná naše známá, na kterou si možná už nezpomenete tuplem, pronajala docela pěkný bydlení někde u vinohradského tunelu, myslím, že Na Kleovce... celkem pěkný, tichý, suchý místo... a dokonce i s garáží. A na Kocábu to vodtamtad' není moc daleko...“

Vondrák jen zíral.

„Vaše volnočasové aktivity naplňují mne hrdostí,“ prohlásil nakonec, parafrázuje styl povídek Jaroslava Haška.

(terasa restaurace Zvonařka, srpen 1991)

„Pěkný místo, slušná plzeň... dneska ses s volbou docela vytáh, Korčagine...“ Andy se protáhl na zahradní lavici, odložil vidličku na papírový ubrousek a zadíval se do korun stromů. „Sice trochu z ruky... ale proč ne? I když... mě teda spíš zajímá, proč jo. Něco se děje?“

„Třeba si chci jen zavzpomínat na Otylku Vranskou,“ Vondrák pokynul hlavou směrem k Nuselským schodům. „Tudy podle všeho, abych to formuloval vzletně, vedly její poslední kroky.“

„Jojo, to je vlastně fakt... odpůrci této teze ovšem tvrděj, že to nemohla na tehdejších štekách ujit... podceňují holt odolnost našich žen.“ Andy se najednou zasmál. „Znáš tu dobovou historku o místním odpočívadle?“

Vondrák hlavou tentokrát zavrtěl, jsa plně zaměstnán žvýkáním, a sáhl po svém püllitru.

„No, v půli schodů je takový jako odpočívadlo se slepou odbočkou a tam bejvala lavička, možná tam ještě je, už jsem tamtudy dlouho nešel... no a na tom odpočívadle za tou lavičkou se v jistý době začalo pravidelně objevovat hovno jako cep. A někoho, asi z místních, to naštvalo a nechal tam umístit tabulku s nápisem ‚žádáme P.T. návštěvnictvo, aby zde nevykonávalo potřebu!‘ A...“ Andy se opět uchechtl „... druhý den tam bylo to hovno zas... a u něj cedulka ‚žádosti se nevyhovuje!‘ Dobrý, ne?“

„Úplně báječný,“ souhlasil Vondrák. „Máš talent. Naprosto dokonalej doplněk k tlačence.“

„Tobě tak něco vyprávět...“ Andy se otráveně odmlčel a natáhl se po lahvičce s octem.

Oba muži se několik minut zcela mlčky věnovali svým talířům, příborům a sklenicím. O něco rychlejší konzument Andy odložil své jídelní náčiní jako první a promluvil ještě dříve, než ukončil finální manipulaci s ubrouskem.

„Tak to vysyp. Vo co kráčí?“

Vondrák se neměl k odpovědi, otíraje si pečlivě ústa; pak pomalu složil svůj ubrousek pod vzorně srovnaný příbor a podíval se na svého společníka pohledem mírně pobaveným.

„Jeden by čekal, že sypat budeš spíš ty... pozitivní informace o nějakých disketách a tak podobně.“

„Takže´s to neodpískal?“

„Přece jsme se dohodli, že ofiko jo, ale neofiko ne. Ty ses na to ovšem vykašlal rovnou a bez náhrady, žejo.“

„To se teda pleteš, kámo; nevykašlal, ani vomylem ne. Jenže postupuju jen zvolna a za těžkejch bojů.“ Andy si povzdechl a chvíli zasmušile hleděl do své plzně. „Napsal jsem si na to extra analytickej program, ale zatím nula vod nuly pochází.“

„Tos mě teda dost zklamal, kompjútrověj čaroději. Anglání rozlouskli Enigmu, Amíci Purpurovej kód – a ty nedáš ani jednoho Travise...“

„Fajn, měl sis teda najmout Vildu Frýdmena nebo to poslat

do Blečlypárku,“ zamračil se Andy. „Viš, kolik lidí na tom tenkrát makalo? A jak obrovský měli k dispozici zdroje? A nedělali nic jinýho, nemuseli se vztekat s redaktorama a řešit datový přenosy a...“ Andy se odmlčel a rezignovaně mávnul rukou.

„Tak se nečerti,“ chlácholil ho Vondrák. „Já vím, že to není žádná legrace. Mimochodem... datový přenosy? To snad pro vás řeší firma Codabone, ne?“

„Člověče,“ Andy přepnul na jiné téma se značným ulehčením, „už ani moc ne. Co odešel starouš Artie, jde to s nima nějak šejdrem. Co jsem tak slyšel, Amíci se stahují a hodlaj investovat do jinejch aktivit v oboru, než do čistýho přenosu... no a já jsem se trochu porozhlíd a myslím, že to, co potřebujem my, zvládnem vlastní silou – a lacinějc.“ V posledních slovech již bylo lze rozpoznati rostoucí nadšení řečnickovo.

„Jen jestli si moc nefandíš,“ popíchl ho Vondrák pořouchle.

„Helehele nepruď, jo? Mám státnice z datovýho přenosu i z těch nablblejch telekomunikací... i když o těch toho teda moc nevím, to je fakt...“ Andy se ušklíbl téměř uličnický „... ale umím si vybrat lidi. Mám vytipovanejch pár šikovnejch mladejch vlčáků.“

„Takže s Mrs. Travis už se nepotkáváš?“

„Popravdě ani nevím, co s ní je... a to je docela škoda, protože to, nad čím v Codabone bádala ona, by se nám mohlo časem dost hodit, myslím ve firmě... a co ty?“ zařívával se na svého přítele Andy tentokrát zkoumavě, „ty viš něco víc?“

„O trochu víc než ty určitě jo,“ přikývl Vondrák. „Například vím, kde teď bydlí... podle všeho si pronajala kvartýr jen pár metrů od toho tvýho odpočívadla s ukrutně veselou historkou o defekátu tuhém...“

„Achzóóó... tak proto jsme tady; k jezeru cos kapitána nutí, nic doma, nic mu po chuti... já myslel, že už ji nepodezříváš...?“

„Z vraždy ne,“ zamumlal Vondrák zamyšleně, „ale co dělá, to by mě teda zajímalo fest.“

Na terase se zjevil číšník, položil na stůl dvě čerstvé plzně,

upravil účtenku a zmizel s použitým nádobím. Andy si vybalil z papírového obalu párátka a zahájil nezbytnou údržbu chrupu, roztržitě patře kolem sebe.

„Zajímalo fest,“ zopakoval posléze poslední slova svého společníka. „Poslyš, takový čilý děvče by si určitě nepronajalo bejvák bez telefonu, žejo? Tipuju, že ho bude potřebovat dost často – a nejen na prosté vykecávání se se zámořím... určitě nesedí jen tak doma u vokna...“

„Podle mýho telefon určitě má... proč?“

„Aaaale... něco mě napadlo... a zjistit její přesnou adresu by neměl bejt pro šerloka tvejch kvalit problém, co říkáš?“

Vondrák nasadil pátravý pohled model nebozizek.

„Vo co kráčí teď, Andy?“

“Vo nic... jen mě prostě něco napadlo...”

“A sice?”

„Neřeš... dáme panáčka?“

(Jižní Město – Háje, srpen 1991)

I.

Objekt číslo 556 patřil v daném souboru k prvním dokončeným a bylo to na něm znát.

Typická sídlištní velkokapacitní krabice, jednotlivá patra rozříznutá po celé délce temnou chodbou kasárenského typu, v níž mohou otrlejší matky nechat své ratolesti pojíždět na tříkolce. Do průčelí vlepená schodiště model ‚vylez o patro a obejdi‘, jejichž ostré vracečky nelze na první dobrou zvládnout ani s menším, natož s větším kufrem. Poruchové výtahy, v nichž jest možno šlápnout do lecčeho ošklivého nejen v nočních hodinách. Tenké stěny i stropy a z nich se rekrutující neschopnost zjistit, zda se prudká manželská hádka nebo donekonečna opakovaná etuda z ‚Ferdinanda Beyera školy hry klavírní‘ odehrává/obehrává o patro níž vpravo nebo naopak vlevo o patro výš. Totální nezáměr o sousedy – s výjimkou případů, kdy se někdo shánčivější postaral o cizí boty před

vzdálenějšími dveřmi. Každý sám za sebe. Velkoměstská idylka. Janu Hovorkovi, zvanému Kecka, bylo tohle všechno putna. Nezájem sousedů mu naopak vyhovoval, boty za dveřmi nikdy nenechával, objemné kufry nenosil, ve výtahu osobním i nákladním, pokud byly tyto v provozu, našlapoval opatrně. A v objektu se vyskytoval pouze občas a to výhradně v hodinách nočních, takže klavírních etud byl ušetřen zcela a manželských hádek a navazujících smířovaček v horizontální poloze vyslechl jen několik.

Dvoupokojový byt, vmáčkнутý jako chudý příbuzný mezi jeden třípokoják standardní řadový a druhý luxusní rohový, byl jeho oficiálním příbytkem; případnému návštěvníkovi by ovšem stačilo jen několik minut ke zjištění, že termín „trvalý pobyt“ je v tomto případě termínem značně nepřesným. V kuchyni se evidentně nevařilo nic většího než kafe; menší z obou pokojů by se snad dal s přimhouřením obou očí považovat za obývaný vzhledem k rozbalenému spacímu pytli na proleženém gauči, mírně zborcené třídílné šatní skříni a levnému stolku s dvojicí obstarožních křesel; rovněž koupelna by teoreticky mohla projít, i když závěs sprchového koutu působil dojmem poněkud, ehm, přepoužívaným... a ručník na dveřích vypadal spíš jako prachovka.

Druhý pokoj ovšem iluzi útulného domova rozbil na třísky.

Velký pracovní stůl s obří lupou na kloubovém držáku a dvojicí silných lamp na vyvážených ramenech v rozích; u všech stěn, pokrytých stejně jako strop a jediné okno tlustou vrstvou tmavého materiálu pohlcujícího zvuk, regály zaplněné spoustou více či méně záhadných předmětů; pohodlná pojízdná židle vyšší kategorie a rovněž pojízdná kovová skříňka obsahující veškeré myslitelné nářadí určené pro jemnou práci.

Jemná práce – to byl Keckův svět.

Mohl by se celkem snadno uplatnit jako šikovný řezbář, šperkař, hodinář, špičkový opravář zaměřený na elektroniku či na jemnou mechaniku, případně jako restaurátor; nejedna firma velká či malá by po takové personě hrábla všemi dvaceti.

Kecka ovšem raději pracoval pro sebe nebo pro úzký okruh

osob, jejichž obory podnikání oficiální číselník živností bohužel neuváděl.

Tentokrát si v malém kufříku nesl jistou drobnou věičku značné ceny, kterou měl nazítří vrátit klientovi rozebranou na několik věiček ještě menších. Cena těchto se sice v součtu ani zdaleka neblížila ceně celku, ale vzhledem k pořizovacím nákladům bude klient spokojen i tak – a to i po započtení Keckova honoráře, který rozhodně nebyl zanedbatelný.

Pro svou otrískanou škodovku (majetkem sousedy zásadě neprovokujeme, zbytečně to vábí pozornost) našel volné místo na parkovišti před domem, což byl po půlnoci nečekaný bonus. Dveře hlavního vchodu byly jako obvykle nezamčené. Osobní výtah (rovněž jako obvykle) trčel v některém z vyšších pater, velmi pravděpodobně s nedovřenými dveřmi (leckerému spolunájemníkovi podle všeho dosud nevyoperovali ze zadnice voj). Výtah nákladní ukrutně skřípal a podle oděru bylo lze usuzovati, že některý z nedávných cestujících pojedl cosi výbušného, i když louže na dlážce dnes nevypadaly nebezpečně... nezřídka to bývalo horší. Dvě ze tří žárovek ve stropě kabiny svítily, což byl nečekaný bonus číslo dvě.

Světlo na chodbě v jeho patře ovšem nesvítilo vůbec. Výhoda v čudu, takže v nejlepším případě shoda neboli djús, pomyslel si Kecka, který se tenisu v mládí věnoval dokonce závodně. Zasranej barák tohleto. Ještěže je na konci tý zasraný chodby aspoň okno a venku svítí nějaký zasraný lampy.

Termíny z oblasti vyměšování používal Kecka ve svých úvahách často a rád, tu a tam se sám pro sebe podivuje nad tím, že některé národy používají mnohem raději termíny z oblasti rozmnožování. Holt jinej kraj, jinej mrav.

Dveře jeho příbytku těsně sousedily s výstupkem obsahujícím elektroměry a jističe šestice bytů v tomto křídle. Za výstupkem se skrýval pro změnu mělký výklenek, který příčinnivý soused po levici občas využíval jako dočasné odkládiště zbytných věcí; pochopiv ovšem po několika bolestných zkušenostech, že i zbytné věci mohou někoho zaujmout, přimountil na příslušný překlad pár jednoduchých konzolí a celý prostor cudně zakryl levným kretonovým závěsem. Kecku netankoval ani soused

osobně, natož jeho zbytné věci, a tak se o výklenek nikdy blíže nezajímal.

Dnes to ovšem byla chyba, jak se záhy ukázalo.

Když odemkl horní bezpečnostní zámek a zasunul klíč do shodného zámku dolního, uvědomil si náhle, že je cosi jinak, ale na podrobnější bádání v tomto směru mu nezbyl čas. Ucitil lehké píchnutí v zátylku a vzápětí, přestože nikdy netušil, co je to vlastně „limb“, se v limbu ocitl, a to v limbu kategorie de luxe.

II.

„Zachovejte prosím klid, pane Hovorko.“

Podivný, ponuře klidný a dutě bezpohlavní hlas se zařízl do Keckovy již tak rozbolavělé hlavy jako zubní vrtačka starší pomaloběžné verze a přinutil ho otevřít oči; tyto ovšem okamžitě zase zavřel, byv zasažen dvojitou dávkou ostrého světla. Pokusil se k očím zvednout ruce, ale zjistil, že to nejde. O několik sekund později provedl stejně bezúspěšný pokus o nějaký pohyb i s párem končetin dolních.

„Do prdele,“ zamumlal, což byl na jeho poměry celkem slušný verbální projev.

„Nemějte zbytečné obavy, pane Hovorko. Položím vám jen několik otázek. Nepůjde o nic, co by se vás osobně nějak dotýkalo.“

„Nejsem práskač.“

„Vůbec nikoho neprásknete, pane Hovorko. A navíc obdržíte přiměřené odškodně. Otevřete prosím oči, ale opatrně. A podívejte se před sebe.“

Kecka několikrát zamrkal a zvolna se mu podařilo zaostřit. Seděl na své pojízdné židli u svého pracovního stolu, ruce měl ovšem připoutány k madlům tenkými umělohmotnými popruhy. Obě pracovní lampy mu svítily plným výkonem do obličeje, takže neměl šanci spatřit cokoli mimo osvětlenou plochu stolu a sebe sama. Na desce přímo před ním ležel svazeček tisícikorun, přelepený potištěnou páskou.

„Dvacet táců? Za co?“

„Za informace o vašem příteli Pogovi, pane Hovorko.“

„Už sem řek‘ – nejsem práskač.“

„Vy mi zřejmě špatně rozumíte, pane Hovorko. Mne nezajímá ani činnost pana Hrubého, ani vaše. Zajímá mne jen to, co by mělo zajímat i vás, pokud to byl skutečně váš přítel – totiž to, jak zemřel. A proč.“

„Utopil se, ne? Vodprásk chlapa a zpanikařil.“ Celé dvě věty, byť téměř holé... na Kecku výkon zcela mimořádný.

„Vy tomu věříte, pane Hovorko?“

Kecka se pokusil zavrtět i se židlí, ale nešlo to; kolečka byla zjevně zablokovaná.

„Vy ne, jo?“

„Ne, já ne, pane Hovorko. A od vás chci vědět cokoliv, co mi pomůže zjistit něco víc.“

„Nic nevím, sakra.“

„Něco určitě víte, pane Hovorko. Byl jste přece jeho přítel. A předpokládám, že ani takový samotář jako on neměl jen jednoho přítele... možná byste si vzpomněl ještě na nějakého dalšího... nebo na nějakou další.“

Kecka se znovu neúspěšně zavrtěl a zacloumal rukama.

„Přemýšlejte, pane Hovorko. Máme čas. Ale být něčím přítelem a nesnažit se pochopit jeho smrt za tak podezřelých okolností... když ten váš přítel údajně střílel, ačkoliv nikdy neměl zbraň... a když byl na každou akci pokaždé dokonale připraven... to od vás není moc přátelské chování. Ty okolnosti by vás zajímat měly – jako přítele.“

Chvilí bylo ticho.

„Ste fízl?“

„Ne, pane Hovorko.“

„Tak kdo sakra ste?“

„Řekněme, že něco jako... soudce posledního odvolání... pokud vím, jste dost sečtělý, pane Hovorko, takže ten termín asi znáte.“

Ticho bylo tentokrát o něco delší; pak se Kecka zavrtěl potřetí a pronesl podle všeho nejdelší projev za posledních deset let.

„Ste spíš magor, řek' bych... já ale fakt vůbec nic nevím. A nemůžu vám věřit – co když máte Poga na triku zrovna vy? A zametáte za sebou?“

„To je správná úvaha, pane Hovorko. Logická. Ale také to může být úplně jinak... zametat přece vlastně není co, ale k pátrání je toho spousta... přemýšlejte o tom. Záleží jen na vás, jak se rozhodnete. Peníze jsou vaše i tak – za způsobenou újmu. A svůj kufřík najdete po mém odchodu nepoškozený. I s tím zajímavým obsahem.“

Po několika minutách Kecka povzdechl a přikývl.

„Já fakt nic nevím, nekecám. Ale existuje jedna holka, která by něco vědět mohla.“

„Kdo to je?“

„Dost pohledná zrzka, tak pětadvacet třicet, říká se jí Beny, dělá na sebe, jestli chápete.“

„Myslím, že chápu. Kde ji najdu?“

„Těžko říct. Vobčas bejvá v Rakytníku, to je takovej lepší pajzl kus vod Staromáku. Ve Štupartský, myslim.“

„Děkuji, pane Hovorko.“ Ve tmě za stolem cosi klaplo a zašustilo. „A buďte klidný – ohledně vás i ohledně slečny Beny.“ Kdosi zvolna obcházel stůl mimo dosah světla.

„Moment – a co bude se mnou?“

Podivný hlas poprvé ztratil svou dutou neurčitost a ozvalo se cosi jako zasmání.

„Pár desítek minut si ještě posedíte a pak se vám ruce uvolní... máte tu sice skvělé vybavení, Kecko, ale v některých oborech byste přece jen mohl trochu modernizovat. Sbohem.“

Za zády totálně rozhozeného Kecky suše klaply dveře.

(restaurace Na rozhraní, srpen 1991)

Major Miroslav Prouza, zvaný bůhvíproč Bob, odložil dopitou sklenku aperitivu, opřel se o mírně ošoupaný kožený potah rohové lavice, potáhl z cigarety a zkoumavě pohlédl na svého společníka a exkolegu.

„Copak, že sis tak najednou vzpomněl na starýho parťáka, Andy? Po letech ti svědomí začalo votloukat vo škebli, že's vod nás tak podrazácky zdrhnul?“

Andy, pohodlně rozvalený v obdobné lavici na druhé straně boxu, se ušklíbl.

„Jojo, něco takovýho.“ Poněkud se zaklonil a rozhlédl se po tmavém ostění sice ošuntělého, ale stále ještě důstojně vyhlížejícího lokálu. „To už je let, co jsme sem chodili na popracovní porady odboru, žejo?“

Bob se ušklíbl rovněž.

„Takže nikoli svědomí, ale nostalgie? Tys byl vždycky komediant, nežeru ti to... mimochodem, ještě pořád hraješ v tom hotelovém baru?“

„Už dávno ne, na muziku teď nemám moc času. Ty ještě pořád běháš?“

Bobův úšklebek se rozšířil a ruka držící cigaretu se významně zatřásla.

„Jojo, do zeleniny pro brambory. Hele, já vim, že máme k dobru hezkejch pár minut, než toho koháta donesou a než ho zdlábnem, ale za fusekli mě moc dlouho tahat nemusíš. Určitě's mě nepozval na dlabanec jen proto, že si chceš pokecat vo starejch časech. Co potřebuješ?“

„Co bys tak řek',“ pronesl Andy zasněně. „Jen takovou drobnost, které tě nijak nezatíží.“

Bob se přestal šklebit, předklonil se a udusil polovinu cigarety v popelníku.

„Tak hele: jestli je to to, co si myslím, tak na to rovnou zas zapomeň. To prostě neudělám. Navíc nevím, proč bych to měl udělat zrovna pro tebe... zdrhnul jsi jak krysa z lodi.“

„No, popravdě...“ Andy i nadále zasněně zíral na strop, kterému vévodil velký lustr se spoustou křišťálových cingrlátek „... nezdrh jsem, ale slušně a legálně vystoupil po dvou letech z lodi, která dodneška pluje, byť by ji leckdo rád poslal na mělčinu nebo rovnou dal sešrotovat... z lodi, která pluje a v jejíž strojovně jsem se dost nadřel, bejvalej plavčíku a současnej kapitáne. Tak se krysy zrovna nechovaj... a mimo jiné si vzpomínám, jak se tenkrát jeden mladej podporučík vsadil, že za dopoledne doběhne z Ruzyně do Lidic a zpátky, všichni ho měli za cvoka, akorát jinej mladej podporučík ho nejeňuje za cvoka neměl, ale jel s ním celou tu štreku na kole jako doprovod a podával mu čaj a čokoládový tyčinky.“

„Na to ti můžu vodpovědět akorát upravenym citátem z Kiplinga: co je komu po kostech deset let starejch... kromě toho ses právě přiznal, žeš na tý lodi pár let odkroutil, takže taky sakra dobře víš, že bez příkazu vedení a posvěcení vod prokurátora prostě nic udělat nejde. Přes to nejede vlak.“

Andy přesunul pohled ze stropu na obraz visící nad Bobovou hlavou.

„Jistě, to pochopitelně vím,“ pokračoval o něco méně zasněně, „vše přesně podle regulí. Ovšem...“ pohled sklouzl z obrazu, Andy se opřel obouruč o stůl, zlehka se předklonil a zaostřil na Bobovu tvář „... když se například porouchal vstupní díl nebo některej špičák začal cuchat pásy a po opravě příslušné součásti bylo nutno ověřit funkčnost, mohlo toto ověření proběhnout v testovacím režimu na libovolné lince. S vědomím šéfa pracoviště a s tím, že se nahrávka bezprostředně po tom ověření smaže.“

„A tím chce básník říci co?“

„Nu, že by ten šéf pracoviště mohl takhle nějakýho špičáka zkoušet osobně a delší dobu... kazety se cuchaj, nefunguje vypínání na konci, nefunguje spínání... a tu kazetu by bezprostředně po ověření nesmazal, nýbrž...“

„Kazety jsou číslovaný a evidovaný...“

„... což není problém, protože lze dodat prázdnou kazetu téhož typu a se stejným číslem...“

Major Prouza zvaný Bob se rovněž předklonil a prudce nadechl, aby vzápětí zas vyfoukl byv přerušen příchodem plavovlasé servírky s rozměrným tácem, obsahujícím místní specialitu zvanou kohát, potřebné konzumační propriety a dvě plzně. Během nezbytných operací dialog celkem logicky nepokračoval.

„Tak kde jsme to přestali?“ prohlásil zhruba o čtvrt hodiny později bodře Andy, stahuje z větvičky dřeviny blíže neurčené poslední kousek vepřové panenky.

„Právě jsme se vraceli na začátek debaty,“ opáčil Bob tentokrát již v poklidu a natáhl se pro svůj téměř již vyprázdňený půllitr. „Proč by to měl ten hypotetickéj šéf udělat?“

„Správná otázka...“ taktéž Andy dopil svou plzeň a zamával na plavovlasou servírku gestem naprosto srozumitelným. „Dejme tomu, že ten hypotetickéj šéf už moc neběhá, ale ještě pořád má ‚řád ve voblibě‘, jak se říkávalo na vojně, poměrně netypický vozidla... nebo nemá?“

Bob vyklepal z černé krabičky se zlatým logem další cigaretu.

„Nechápu sice, kam tím míříš, ale pokračuj... má.“

„Na takový auto se pořád něco shání, že? Často dost obtížně... člověk aby celý hodiny študoval inzeráty.“

„To máš pravdu,“ povzdechl si Bob a škrtl zapalovačem.

„Někdy je to fakt složitý. A?“

„Nu a co kdyby ten šéf měl kamaráda...“

„Kamaráda sotva. Bejvalýho kolegu – možná.“

„Bejvalýho kolegu, kterej ovšem tenkrát nelenil a táhnul na kole lahve s čajem a čokoládový tyčinky...“

„No dobře dobře... jak to souvisí s autama a inzercí?“

„Tak si představ, že ten šéf má kamaráda... neškleb se... kterej dělá v novinách a sedí v takovém obrovským baráku, kde se těch novin vyrábí spousta. A jedny ty noviny jsou inzertní. No a ten kamarád... povídám, neškleb se... je technik a na pivo chodí s jinejma technikama a tydle počítačový technici jsou taková zvláštní parta, která sice dělá co kus to jinej chleboďárce, ale vzájemně si dost pomáhaj a, jak jsi jistě často slyšhával i říkal na školení v Rusku, ‚abměňajutsa ópitom‘...“

„Je vidět, že tys v tom Rusku na školení už nebyl... no dobře, technici jsou kámoši – a co?“

„No... von takovej technik z těch inzertních novin vidí zajímavěj inzerát o dost dřív, než pak v těch novinách vyjde, takže když nějakej jeho známej shání třeba disky nestandardních rozměrů...“

Bob vyfoukl kotouček dýmu ke stropu a pokýval hlavou.

„Jo takhle... no tak fajn. Dej sem to číslo. Dvacet čtyři hodin.“

„Ne. Je tam patrně hrozně řídkěj provoz. Dýl. Pokud možno celou kazetu.“

„Seš cvok. To mi neprojde.“

„Nekecej. Leccos pamatuju – a to jsme byli ucha, šéfoval někdo jinej. Měsíc rozbitej magič, holka na noční službě a ráno divný fleky na služebním gauči...“

„Nezapomeň na Kiplingovu smečku... nevytahuj starý kosti.“

„Nezapomínám a nic nevytahuju, jen ti lehce naznačuju, že se nějakýho neprojití zrovna ty moc bát nemusíš.“

„Cokoliv na passata druhý generace a na escorta er es.“

„Napiš mi to... a tady máš to číslo.“

„Napišu... hele, nevychází náhodou mateřská verze toho plátku i v Germánově?“

„Stále stejně bystřej starouš Bob... není problém. Dáme panáčka?“

(Letenské sady, čtvrtek 9. září 1991 odpoledne)

Petr Katerinák byl v podstatě romantik, i když by to nikdy nikomu nepřiznal. A Prahu měl rád.

Blížil se k ní opatrně a zvolna; dětství a první školní léta prožil v malém městečku na úpatí Železných hor, jeho jinošství formovalo čáslavské gymnasium, poté následovala odbočka na vysokou školu v Hradci Králové, odkud se – jako novopečený doktor pedagogiky s diplomem dosud vlhkým – přesunul

do kasáren v Popradu, kde mohl coby takzvaný ‚špagát‘ (oficiálně tedy desátník a později četař-absolvent) celý rok jednak dumat nad otázkou, zda jej do této destinace přivedlo spíše jeho příjmení nebo standardní vojenská logika, a druhak zvažovat svou další civilní kariéru, protože jeho nadšení pro socialistické školství opadlo pod kritickou mez ještě před rigorózní zkouškou. Služba na štábu mateřského útvaru nebyla nijak vyčerpávající, bylo dost času i možností zkoumat varianty a jednat s různými institucemi – a tak se dočasný příslušník ozbrojených sil stal stabilním příslušníkem ozbrojeného sboru a k již osychajícímu diplomu přibýlo legendární „červené eso“, tedy služební průkaz, a hodnost podporučíka. Šťastná náhoda (možná šlo spíš o zásah jisté Síly Tam Nahoře) se postarala o skvělé načasování – během sblížovacích tanečků totiž trhl čas sametovou oponou, takže nováček nevstupoval do řad instituce odporně hrůzovládní, nýbrž nové, demokratické a obrozené (nebo alespoň o tu obrodu usilující). A celostátní průvan, zdvihající všeliké chumáče na chodbách ministerstva vnitra, jej zavál až do samého centra dění, tedy do vysněné Prahy, kde přistál v mužné náruči a na kosmaté hrudi kapitána Vondráka.

V onom slunečném zářijovém odpoledni postával ve svahu nad Čechovým mostem, jen mírně rušen zvuky nedávno instalovaného mechanismu kývajícího se na kamenném podstavci za jeho zády, a po x-té se nechával unášet pohledem na Josefov, na vltavské mosty a na více či méně vzdálené věže, jejichž počet mimo jiné obdařil jméno města honosným přívlastkem.

Jak již bylo uvedeno – měl Prahu rád.

„Nečekáš dlouho, že ne?“

„Vůbec ne...“

Nebyla to sice pravda, ale ani milosrdná lež; neexistoval totiž žádný důvod oněch minut, poněkud rozmařile přesahujících i standardní akademickou čtvrt hodinku, litovat – ona parádní vyhlídka za to stála.

Petr Katerínák se odvrátil od dechberoucího panoramatu i od kamenné zídky a obdařil přicházející dívku přátelským úsměvem.

„Když už nic jinýho, tak na tebe čekám rád... takže se vlastně ptáš zbytečně.“

Martina Pečená, Vondrákovou sestavou interně zvaná ‚Vypečená slečna‘, se usmála spíš rozpačitě a Katerinákovi to neuniklo.

„Nějaký trable na obzoru?“

„Dalo by se to tak říct.“

„A chce se ti o tom mluvit? Třeba u kafe... v Expu? Nebo na Zámečku, zahrádka je funkční...“

„Spíš se jen tak projdem, jestli ti to nevadí...“

Nevadí, ale asi bude, pomyslel si Katerinák, tuše jisté komplikace... no, co se dá dělat, bratře Vítku. Vykročil směrem k pravému schodišti a přitom se pokusil uchopit dívčinu ruku, ale odtáhla ji... takže komplikace *fplnýpalběvoe*; no dobrá, co naděláme... zacpi si levačkou nos a skoč, námořníku.

„Fajn... tuším nezdar, klenotníče, jak pravil John Lennon v jednom filmu. Jen do toho, nešetří mě.“

Martina jej obdařila nešťastným pohledem, pak odvrátila tvář a zalovila v kapse svého lehkého podzimního pláště. Sluneční paprsek se odrazil od kovového cigaretového pouzdra.

„Ty kouříš?“ otázal se Katerinák překvapeně.

„Jo... jistě čas změn... to jsou pro změnu Yes, jestli se nepletu...“ z druhé kapsy se vynořil rovněž kovový zapalovač; Katerinák po něm natáhl ruku v záblesku galantnosti, ale dívka se pootočila bokem, zapálila si sama a několikrát nervózně potáhla.

„Končím, Pěťo. Ve firmě, v Praze...“

... a s tebou též, švarný jinochu doplnil v duchu Katerinák. Řekněte mi pravdu, pane doktore, snad se z toho nesložím.

„... a se mnou, předpokládám.“

„Vlastně jo.“

Díky, díky, pane doktore... s tím skládáním se si to ovšem ještě rozmyslím.

„Bezva... snad mi to aspoň nahrubo vysvětlíš... až se párkrát nadechnu teda.“

Martina opět nervózně potáhla, zpola dokouřenou cigaretu odhodila na zem a zašlápla, otočila se ke svému partnerovi a uchopila ho obouruč za klopy džínové bundičky.

„Zkusím to, Pěťo... podívej se na to mejma očima nebo se o to aspoň pokus, prosím tě. Ve firmě to teď drhne už přes čáru, nikdo neví, co vlastně bude, když se Amíci stáhli... a co by tam asi tak mohla dělat šéfova asistentka bez šéfa? Tony i Lukáš už mi to párkrát naprosto natvrdo naznačili, už teď jsem tam jen taková holka pro všechno... a když tam skončím, tak tady budu dělat co? A bydlet budu kde, s tebou na tý vaší policajtský ubytovně?“

„Máš přece garsonku...“

„Mám leda hovno...“ (kouří a hrubne, no potěš, fakt jistej čas změn, jen co je pravda, uvědomil si Katerinák překvapeně) „... ta je pochopitelně firemní a to ještě pronajatá, Artie mi akorát vydupal slušný podmínky jako dočasný nájemníci...“

„To jsem fakt nevěděl...“

„Asi jste si mě proklepli málo... prosím tě, nedělej zmatenýho, já přece vím, žes do mě šel kvůli tomu vyšetřování, akorát se to trochu zvirtlo... lhát mi přece nemusíš.“

Má pravdu, připustil Katerinák zahanbeně; v tom prvním i v tom druhým bodě... navenek pouze rezignovaně přikývl.

„Tak vidíš...“ dívka pustila jeho klopy a o půl kroku odstoupila.

„Ale... co teda budeš dělat? Chtěla's na školu...“ Katerinák rovněž poodstoupil o několik kroků a roztržitě nakopl šišku, zatoulanou bůhví odkud.

„To chtěl hlavně Artie... bez něj to už nějak ztratilo smysl.“

„A smysl má teda co?“

„Vracím se domů. jeden strejda mi tam dohodil slušný místo u známýho... je to docela zavedenej advokát, kterej navíc rozjíždí realitní služby... a kterej asistentku fakt potřebuje, na rozdíl od tý ponorky tady... tak půjdem?“

Cestu k budově Technického muzea zdolala dvojice mlčky; Martina už řekla vše, co bylo třeba, a její průvodce měl o čem přemýšlet. U bistra vedle tenisových kurtů bylo několik stolků volných; Katerinák zpomalil a pootočil se s tázavým výrazem, ale dívka jen krátce zavrtěla hlavou a pokračovala v chůzi.

Parkoviště před muzejní budovou bylo téměř prázdné; mezi púltuctem vozů vynikal červený opel calibra, o jehož kapotu se opíral dobře rostlý týpek v dobře padnoucím obleku – a Katerinákovi docvakla poslední fáze scénáře... zastavil se a hořce se zasmál.

„Tvůj strejda má dobrej vkus, to musím uznat... blondák s červenou bugatkou, to má šmrnc.“

Martina se zastavila rovněž a směrem ke sportovnímu vozu a jeho majiteli krátce mávla.

„Nebud' zlej, Péťo. Když nic jinýho, chudá holka se prostě musí ohánět... a něco pro tebe mám. Na rozloučenou.“

„Hodinky s vyrytým věnováním, pozemek u Verneřic nebo diplom za dobrý chování?“ Katerinák se tentokrát zasmál bez hořkých přísad a dívka se přidala se zjevným ulehčením.

„Něco lepšího...“ na řadu přišlo další zalovení v kapsách pláště a světlo světa tentokrát spatřila podlouhlá, značně pomačkaná obálka. „Holka pro všechno mimo jiné vyklízela stůl někdejší spolupracovnice a tohle zapadlo za šuplíky... třeba ti to k něčemu bude...“ Martina se vytáhla na špičky a lehce políbila Katerináka na tvář. „Měj se krásně, Péťo. A nezlob se na mě. Sbohem...“ rychle se otočila a již beze slov odkráčela; týpek v obleku se odlepil od kapoty, přešel na pravou stranu svého přibližovadla a úslužně otevřel dveře.

Džentlas každým coulem, ušklíbl se v duchu Katerinák. Je fakt, že na něj bych asi neměl... a na tý ubytovně by to fakt nešlo... holky holt opravdu dospívaj rychlejc, má to srovnaný, děvče talentovaný.

Bez zbytečného otálení se vydal směrem k Zámečku; nebyl si jist, zda by přežil ve zdraví pohled na svou bývalou dívku v cizím voze, v takovém voze... a krom toho dostal celkem pochopitelnou chuť na něco ostřejšího. Teprve po několika

krocích si vzpomněl na obálku, kterou dosud držel v ruce; zastavil se, nahlédl dovnitř – a udiveně hvízdal.

(kancelář kapitána Vondráka, pátek 10. září 1991 ráno)

„No to se podívejme...“ Vondrák upustil úzký proužek papíru s jediným řádkem textu na desku svého stolu a překvapeně vzhlédl.

„Taky jsem docela zapolykal, náčelníku,“ pravil Katerinák a přešlápl si.

„Nedivím se... co stojíš jak trdlo, sedni si někam... tak on pan inženýr Lukáš Boháč nebyl zas až tak ostře proti paní Margaret Travis, jak se nám snažil tvrdit, což?“

„Zdá se.“ Katerinák obsadil své obvyklé místo na ošuntělé sedačce, zatímco Vondrák nejprve sáhl po telefonu, ale pak ruku opět stáhl, zvedl papírek i obálku a přesunul se ke křeslu, ve kterém během porad sedávala Soňa Vidová.

„Málem jsem kvůli tomu svolal poradu,“ ušklíbl se Vondrák, když pokládal papírový páreček na konferenční stolek. „Jenže teď už to jaksi nemá žádnéj důvod... ale přijít s tímhle tenkrát za Sládečkem... to by se mu tak snadno ty desky nesvazovaly, klukovi ušatýmu... no, věnujme se aktuálnímu věcem. Jak jsi na tom s tou poslední vysmaženou partou, máš něco nového od operativy?“

Katerinák přikývl a oba muži se pustili do věcné debaty na nové téma.

Zmíněné papírové předměty, to jest pomačkaná obálka s ledabyle a narychlo načmáraným velkým písmenem „M“ a proužek papíru s vytištěným textem „Takhle to přece nemůže skončit, musíme si o tom promluvit... Lu“, zůstaly poklidně ležet na skleněné desce.

(bar zvaný „Rakytník“, říjen 1991)

I.

Nad tím, proč se nenápadnému podniku ve Štupartské ulici říkalo v jistých kruzích ‚Rakytník‘, ačkoliv se oficiálně jmenoval úplně jinak, by mohl některý úporný jazykozpytec řádně zabádat; možná by to stačilo i na menší habilitační práci. Jistou možností by mohla být například kombinace ruského názvu dotyčné dřeviny (totiž ‚oblepicha‘), národnosti značné části návštěvníků podniku – a slangového výrazu pro činnost, která se zde ve večerních hodinách často domlouvala. Jinou možnost nabízela skutečnost, že pod většinou plodů této rostliny (mimořádně zdravých, o tom žádná) čihá na neopatrného sběrače ostrý trn. A jistě by se dalo najít ještě několik možností dalších.

Druhá z výše nabídnutých variant, tedy dvojice „sladký plod – ostrý trn“, poměrně přesně vystihovala pohlednou zrzku, sedící na vysoké židli u jinak prázdného baru a mračící se na svou sklenku jablečného džusu bez přísad.

Rozvázná šedovlasá servírka, barmanka a majitelka v jedné osobě obsloužila jediné dva další hosty – obstarožní pár sedící u jednoho ze čtyř stolků v zadní části – a vrátila se za pult.

„Dáš si kafe, Beny?“

Zrzka zavrtěla hlavou.

„Ne, dík... eště je moc brzo.“

Barmanka přikývla, ozbrojila se utěrkou a sáhla po jedné ze sklenek visících na kolejničce nad barem; lesku není nikdy dost.

„Dneska ti teda nejni moc do řeči, zdá se,“ pravila po chvíli.
„Těžkej večer?“

„Spíš noc,“ odtušila Beny unaveně. „Pěknej debil včera. Napřed ty obvyklý kecý: proč to děláš, nemoh bych ti ňák pomoct, postaral bych se vo tebe... a nakonec stejný prase jako každej druhej... zlatý varieté...“

„Jo, varieté...“ barmanka se lehce zasnila. „To byly časy...“

a s Karlem jste byli třída... duo Marquis – antipod, iluze, krásná a ohebná hadí žena...”

„Hadí žena, to jo,“ ušklíbala se Beny. „Dneska už bych se do tý spodní krabice nesložila, to mi můžeš věřit.“

„Ale techniku máš pořád, ne? To se ti může hodit...”

„Blázníš? Snad si nemyslíš, že se s tím chlubím... to by se za mnou furt táhla pěkná smečka úchyláků...” Beny zívla a nespokojeně se zavrtěla. „Hele, dej mi přece jenom to kafe, nebo s tý sesle za chvíli slitnu...”

II.

Kolem desáté se stolky zaplnily, ale na baru bylo stále pusto a Beny, sedící tentokrát až na poslední stoličce nad širokou sklenkou, jejíž lihuprostý obsah se tvářil jako longdrink vyšší kategorie, už pomalu zvažovala odchod, když se vstupní dveře otevřely a vstoupila ta cizí holka.

Dlouhé a hladké popelavě blond vlasy působily zcela přirozeně, jenže Beny nebyla žádná amatérská naiva a paruku poznala hned; krom toho se jí v hlavě okamžitě rozjela kalkulačka, protože tahle ozdoba rozhodně nepocházela z žádného levného kraje. A za kalkulačkou následoval rej barevných výstražných světél: bacha, děvče, někdo ti leze do rajónu.

Blondýnka se vysoukala na krajní židli a oslovila barmanku.

„Dobrý večer... namícháte mi manhattan bez třešně, prosím?“ Otočila se k Beny a usmála se. „Dobrý večer i vám, slečno.“

Zaskočená Beny se zmohla jen na krátké pokývnutí.

„Dobrej,“ usykla o několik vteřin později, marně se snažíc potlačit v hlase náznak nepřátelství.

„Špatná nálada?“ usmála se blondýnka znovu. „Můžu vás na něco pozvat?“

„Proč ne?“ Beny se do figury vracela poměrně rychle. „Nechcete si sednout sem ke mně?“

„Jistě, ráda.“ Vetřelkyně pružně sklouzla ze své stoličky a přesunula se. „Co si dáte?“

„To co vy,“ pravila Beny vlídně, kývající na barmanku rukou a současně vysílající mimikou domluvený signál ‚nech nás o samotě‘.

Barmanka zručně připravila dvě sklenky a vzdálila se.

„Poslyš,“ zašeptala Beny koutkem úst, zvedající svou sklenku gestem rozmáchně přátelským, „tenhle podnik není pro dvě dost velkej, stačí s bídou pro jednu... a ta jedna zrovna sedí vedle tebe. Takže, jestli ti můžu radit, dopij, zaplať a vypadni.“

Blondýnčin úsměv ovšem nezmizel, naopak – ještě se rozšířil. A její sklenka se rovněž vznesla do vzduchu coby symbol družby a porozumění.

„Myslím, že se mýlíte...“ pronesla rovněž šeptem. „Já rozhodně nejsem konkurence.“

„Ne? A co teda?“

„Zákazník.“

Znovu zaskočená Beny se tentokrát nezmohla vůbec na nic; teprve po značné chvíli zavrtěla pochybovačně hlavou a zvolna usrkla ze svého koktejlu, získávající zpět ztracenou rovnováhu.

„Holky nedělám.“

„To je možná chyba, Beny. Měla bys to zkusit.“

„Bezva. Víš i jak se jmenuju. Seš fízl nebo co?“

Blondýnka se tentokrát zasmála nahlas.

„To bych tě asi nezvala na koktejl... a šel by po tobě některý kolega. Pitomost. Viděla jsem tě zkrátka minulý týden v Savarinu a líbila ses mi. Tak jsem se trochu poptala, to je všechno.“

„V Savarinu, jo? Tak to's asi měla jinou paruku, jinak bych tě těžko přehlídla.“

„Správně, měla, krátkou hnědou. Tak co dál? Dvojnásobek tvé obvyklé taxy.“

„Holky nedělám, už jsem ti to řekla.“

„Děláš chybu, taky jsem to řekla. Trojnásobek.“

Beny dopila manhattan a postavila prázdnou sklenku na bar.

„Oukej, když chceš vyházovat prachy... tvoje blbost. Ale spolu nevodejdem, to nerisknu. Zaplat' a počkej na mě za čtvrt hodky na rohu Týnský uličky... a hlídej si kabelku, nechci přijít vo vejdělek.“

„Zbytečné starosti,“ ušklíbala se blondýnka přátelsky, rovněž dopila a mávla na barmanku. „Můžu vám zaplatit?“

III.

„Nechápu to... absolutně to nechápu...“ zašeptala Beny o několik hodin později.

Škvírou mezi závěsy pronikala vybledlá šed' blížícího se svítání a z přítmi postupně vylupovala skrovné zařízení malého pokojíku, rozprostřené kolem poněkud předimenzovaného lůžka: úzký a mělký příborník, vysoké a robustní stojací hodiny, jejichž ručičky nad nehybně visícím obřím kyvadlem nabízely naprosto nereálný časový údaj, krátkou pohovku, pokrytou lehce chaotickou změtí šatstva, již vévodila popelavě plavá paruka.

„To přece není normální...“ pokračovala Beny v šeptaném monologu. „A ještě navíc takový... pískle...“

„Pískle?“ druhý hlas vklouzl do ranního šera o něco hlasitěji, v tónině dílem překvapené a dílem ospalé.

„Jo, pískle. Holčína, co má sotva vobčanku...“ Beny se otočila na druhý bok, tváří ke své spolunocležnici, levou rukou si podepřela hlavu a pravičkou lehce pohládila skutečné a pravé vlasy, které byly tmavě kaštanové a podstatně kratší.

„Mám, neboj.“

„Věřím... ale nerada. Jak se vlastně jmenuješ?“

„Alice... tobě se nechce spát?“

„Alice? Fakt? To je tvý pravý jméno?“

„Je to stejně dobré jméno jako Beny...“

„Jenže já se jmenuju Alžběta.“

„Já vím... já Alice.“

„Dobře... nebudu vyzvídat... to jen, že...“ věta zůstala nedokončena; Beny se opatrně naklonila, odhrnula tmavé vlasy a zlehka, jakoby ostýchavě, políbila odhalenou tvář.

„To jen že co?“ zavrňela dívka zvaná Alice, ležíc poklidně na zádech a se zavřenýma očima.

„No... to jen že jsem prostě úplně mimo sebe, nechápu to, nerozumím tomu... nikdy jsem to nezažila... teda zažila, jasně že jo, ale ne takhle... tady totiž každé chce, abych se starala já vo něj, chápeš... a najednou se někdo úplně nesobecky postaral vo mě...“ hlas zeslábl a Beny se zdvihla na lokti. „Rozumíš mi, piskle?“

Dívka zvaná Alice otevřela oči, otočila se tváří ke své partnerce a rovněž se vztyčila na lokti.

„Rozumím... a jsem moc ráda, že to cítíš zrovna takhle, protože to tak prostě je. Tak se tím netrap a...“ tentokrát to byla její ruka, která se ponořila do hlubin rezaté hřívy. A polibek, který následoval, rozhodně nebyl ani ostýchavý, ani krátký.

„Zničíš mě, ty malej ulhanej blázne,“ zamumlala Beny o několik minut později, obrátila se na bok, schoulila se do klubíčka a vtiskla rozpálený obličej do polštáře. „Nevěřím ti ani slovo. Savarin, Alice, krátký hnědý vlasy... panebože, už toho nech, nemusím vylézt během jedny noci na všechny osmitisícovky... proč jsi vlastně tady?“

Dívka zvaná Alice poklekla na zmuchlanou přikrývku, trhnutím hlavy odhodila zpotené vlasy z tváře a zvolna se přitiskla celým tělem k chvějícím se zádům pod rezavou záplavou.

„Protože se mi líbíš...“ zašeptala „... a protože máme obě podobný osud...“ dodala po krátké odmlce.

„Jak to myslíš?“ Beny se pokusila obrátit, ale stisk dívky zvané Alice, jakkoliv konejšivý, byl dostatečně pevný.

„Šššš... lež klidně, Zrzečko moje...“ rty se lehounce dotkly obnaženého ramene a pomalu se sunuly k šíji, „taky jsem o někoho přišla... už dávno. Stejně jako ty o Poga.“

Beny podnikla druhý neúspěšný pokus o změnu polohy, ale zásluhou dalších dotyků měkkých rtů na šíji a zkušených prstů

v partiích poněkud níže položených záhy zvláčněla a veškeré obranné pokusy vzdala.

„Co víš o Pogovi... a jak víš o něm a o mně... to přece nevěděl skoro nikdo...“ šepot byl téměř neslyšný a poněkud přerývaný „... kdybych věřila na nebe a peklo, musela bych si myslet, že jsi... že... jsi...“

„Nejsem, Zrzečko moje... ani to ani ono... jsem jen holka, který se líbíš... a která chce, abys byla šťastná... aspoň chvíli... nic víc... víš to? A věříš mi to?“

„Já... bože můj, já... vím... a věřím... a jsem... šťastná... proboha... jsem, pískle...“

IV.

„... a najednou za mnou na to soustředění přijela teta a řekla mi, že naši měli nehodu a že jsem sama... bolí to doteď... a já to vlastně nikdy nikomu neřekla...“ Dívka zvaná Alice zhluboka vydechla a Beny ji opatrně políbila na uslzenou tvář, usilovně se snažíc, aby nepřidala slzy své.

„Tak proto... proto jsi řekla, že jsme na tom stejně... teď už to chápou...“

„Jo... proto... drž mě ještě chvíli, prosím...“

Jsi přece jen ještě pískle, pomyslila si Beny láskyplně, tisknouc si onu hebkou a dosud od slz vlhkou tvář k prsům. Hraješ tvrdou, ale ve skutečnosti jsi prostě dítě a... proud myšlenek se náhle zastavil a Beny si poněkud omráčeně uvědomila náhlý nával mateřské starostlivosti, což byl další pocit, který jí byl až do dnešní noci dlouhodobě odepřen, a následně zahanbení vlivem souvislostí, pro které platilo zhruba totéž.

„Vlastně jsi na tom mnohem hůř, než já,“ pravila zamyšleně, snažíc se vrátit rozbouřenou hladinu svých myšlenek do obvyklého rovnovážného stavu.

„To si nemyslím,“ zašeptala dívka zvaná Alice. „Já už měla dost času, abych se s tím vyrovnala. Ty ne... A taky mám spoustu vzpomínek a odkazů... ty asi ne...“

„To máš pravdu... vzpomínek mám málo a odkazů ještě míň...“

vlastně jen tyhle hodiny...”

Tvář na její hrudi se lehce zavrtěla.

„Hodiny? Ty velké, co nejdou?“

„Jo, ty... Pogo mi je dal pár dní poté, co jsme spolu začali... vlastně ani nemůžu říct ‚žít‘... prostě co jsme si spolu začali. A vždycky je sám natahoval, čistil a opravoval... a říkal, že je v nich celej jeho život... když teda mluvil, což nebylo moc často... on se mnou spíš jen...”

„Neříkej to! Taková ošklivá slova slušná dáma nepoužívá!“
Dívka zvaná Alice zvedla hlavu a mezi slzami a pramínky vlasů probleskl šibalský úsměv. Beny se ulehčeně zasmála též a její myšlenky i pocity se vrátily k normálu.

„Asi bysme měly vstát... je půl osmý... já teda nikam extra nepospíchám, ale nemůžem se tu válet celej den... ještě by tě zas napadly nějaký další... ty... a to už bych fakt nezvládla, to mi můžeš věřit...”

„Nezvládla? Vážně? Zkusíme to?“

„Odstup, satane... nic se nemá přehánět. Dáme sprchu?“

„Můžeme... běž první, já si zatím odskočím... ve sprše by to asi...” místo standardního konce věty se dostavil další uličnický úšklebek a mrknutí; Beny se ušklíbla též a mrknutí nahradila lehkým plácnutím přes hýždě.

„Možná jo, ale radši až jindy... tak syp, pískle, cestu znáš. Já jdu do tý sprchy.“

*

O několik minut později si dívka zvaná Alice nejprve u dveří malé koupelničky poslechla šum vody a útržky prozpěvování, poté opatrně přistoupila k hodinám a po krátké obhlídce je neméně opatrně pootočila tak, aby mohla důkladně prozkoumat zadní stěnu. Pod velkými dvířky, umožňujícími přístup k hodinovému stroji, vyčníval drobný knoflík a jistá malá část zadní desky vypadala o něco nověji, než zbytek.

Dívka zvaná Alice se již poněkolikáté toho rána ušklíbla, tentokrát však šlo poprvé o úšklebek vítězný; nato vyčnívající knoflík stiskla.

Ozvalo se lehké cvaknutí a z hodinového stojanu tiše vyklouzla plochá zásuvka.

Dívka zvaná Alice se pro jistotu ještě jednou ohlédla ke dveřím koupelny a pak rychle vybrala obsah: malý japonský diktafon, několik minikazet příslušného rozměru a tenký černý zápisník. Kořist urychleně přesunula do své kabelky, vrátila zásuvku zpět, pomalu a soustředěně otočila hodiny do původní polohy, přešla ke koupelně, nasadila veselý úsměv a otevřela dveře.

„Můžu ti umýt záda, lásko?“

V.

„Uvidím tě ještě někdy?“

Beny si sice připadala poněkud hloupě, ale zeptat se prostě musela.

„Chtěla bys?“

Na blbou otázku blbá odpověď, co jsem kruci asi tak mohla čekat, pomyslela si Beny nešťastně, ale nedala na sobě nic znát.

„To bych se asi neptala, písckle. Jasně, že bych chtěla... i když chápu, dobrýho pomálu, žejo. A možná jsem pro tebe jen obyčejná...“ větu nedokončila, protože její ústa zakryla hebká dívčí dlaň.

„Neplácej nesmysly, Zrzečko. A určitě se uvidíme, já si tě najdu, neboj.“

„Nebojím,“ broukla Beny. „Už's to jednou dokázala... jen jestli se ti taky bude chtít...“ (panebože, proč tu plkám jak nějaký somrák, co se to se mnou proboha stalo?)

„Bude, slibuju. Ale teď už musím jít.“

„Já vím... hele, co ta paruka?“

„Nechám ti ji... svou roli už splnila... seznámily jsme se přece... a ty ji určitě užiješ.“

„Písckle, beru na vědomí, že seš dcerkou starýho Rotšilda, ale...“ (panebože, já sem ale kráva, takhle kecat, když mi řekla o rodičích...)

„Neřeš to. A když už přišla řeč na finance... dlužím ti něco.“

„To zas neřeš ty... když už to bereš takhle natvrdo, tak dneska bych měla platit já tobě, písle...“

„Kecy, Zrzečko. Uzavřely jsme dohodu, pamatuješ? A dohody se mají plnit... A pořádek dělá přítelkyně... tady... ber... zasloužila sis je.“

„Dobře, jak myslíš. Ale beru to jako zálohu a až... jestli... až se někdy ozveš, roztočíme to spolu v nějakým pajzlu, jo?“

„Jasná věc – ale radši ne v Rakytniku, to mi slib!“ Dívka zvaná Alice si přitáhla rezatou hlavu a polibek na rozloučenou měl dostatečné parametry na to, aby se stal víc než šťavnatým příslibem možných věcí příštích...

Když zaklaply venkovní dveře, přistoupila Alžběta Grusová, zvaná Beny, k příborníku a opatrně uložila stůček bankovek do přihrádky k tomu určené, netušíc ni zbla, že Alicina slova o zásluhách byla upřímná a víc než pravdivá.

(areál Tiskových podniků, říjen 1991)

I.

Život vlastně jen dokola obehává pořád ty samý šablony, pomyslí si kapitán Vondrák poté, co jej kudrnatá dívka usadila do koženého křesílka, upozornila jej, že pan ředitel je sice ještě na poradě vedení, ale přijde za několik minut, a nabídla mu kávu, vodu nebo čaj... šance zažít něco poprvé v dějinách je zatraceně malá.

Kancelář, do níž byl uveden, připomínala jeho vlastní místnost – až na absentující šéfovský retardér ovšem; ten v tomto prostředí evidentně neměl smysl. Psací stůl situovaný tak, aby světlo dopadalo zleva, konferenční koutek, ve kterém se právě vyskytoval on sám, šatní skříň (zde spořádaně u zdi), několik registraček, nástěnka... okno bylo ovšem větší (a čistší), nábytek modernější, nástěnka přetékala barevnými obtahy stránek různých časopisů a na stole se kromě podobné počítačové sestavy, jaká zabírala místo na pracovní ploše i jemu, rozvalovala ještě druhá, poněkud odlišná:

světlešedý kompaktní monitor na zešikmené placce téže barvy, ozdobený velkým a barevným symbolem nakousnutého jablka.

Dveře místnosti se otevřely a Vondrák vyskočil ze svého křesílka s přehnaně servilní úklonou.

„Dobrý den, pane řediteli... dovolil jsem si vás vyrušit...“

„V pořádku, pane kapitáne... co vás ke mně přivádí? Ale rychle prosím, mám velmi málo času... aby ses v tom pase nepřelomil, kašpare starej!“ Andy odhodil na stůl objemnou složku, otočil se k Vondrákovi a sevřenou pěstí cvrkl o ruku přítelevu.

„Děláš kariéru, brácho,“ pravil Vondrák, uznale pokyvuje hlavou a špule rty. „Z myši díry do vlastního kanclu ve třetím štoku... k tomu fešná sekretářka... akorát kvádro ti chybí, to bys měl rychle napravit, chlapče. Vošatný ti tady nedali?“

„My si tady na dreskód nehrajem, nejsme státní úřad; tady se nešoupou zadkem židle, tady se maká. A Helena není žádná sekretářka, ale provozní; jestli ti udělá kafe, tak si toho važ.“

„Promiň, promiň... to víš, jsem jen blbej četník, taje mediálního světa jsouť mi zahaleny... takže's tenkrát na Zvonařce nekecal?“

„Nekecám nikdy... co máš konkrétně na mysli?“

„No... že si ty datový věci vyřešíte sami a že sis vytipoval pár mladejch schopnejch vlčáků...“

„Jo tááák... no, jak vidíš. A mám tu nejen vlčáky, ale též vlčice. Divize Digrafia k vašim službám, pane. Správa sítí. Výroba tiskových podkladů. Donáška dat až do domu... ááá, tady je naše Helenka... Helenko, představuji ti kapitána Vondráka, eso tuzemské kriminálky.“

Kudrnatá dívka vysekla téměř dokonalé pukrle a položila před Vondráka vysoký porcelánový hrnek; pak se obrátila ke svému šefovi.

„Volal Zdeněk z inzerce, Andy. Asi bys tam měl zaskočit, maj přijít ti kluci, co řešej rezervační systém... já musím cofort k Hruškovi, nějak se mu zadržla distribuce knih... těšilo mne, pane kapitáne, určitě vás tu rádi zas někdy uvidíme.“

Na rozloučenou předvedla Helenka ještě krátkou úklonu a odvířila z místnosti.

„A takhle si tady žijem...“ povzdechl si Andy. „Zlatá myšička... myslím, že to moc dlouho nevydržím. Místo programování řeším, proč má lamačka Vopičková o pajčku větší odměnu než lamačka Mrkvíčková – pokud zrovna nesedím na poradě. Šéfování není pro mě... akorát to rozjedu a zkusím se z toho nějak vykroutit... tak co's mi přines, Korčagine?“

Vondrák pomalu foukal do své kávy.

„No... původně jsem se chtěl hlavně pít po novinkách na tvé straně, ale když slyším o Zdeňkovi z inzerce a lamačce Vopičkovy, je mi jasný, žeš na nic neměl čas... co to vůbec je za funkci, ta lamačka?“

„Holka, co má na starosti grafickou úpravu stránek... tomu se v naší branži říká zlom... no hele, seš celkem v obraze, fakt jsem moc času neměl... soráč teda...“

Vondrákův obličej se graficky upravil do výrazu vyjadřujícího rezignované pochopení.

„Vlastně jsem to čekal... a vlastně už je to prakticky jedno. Na případ Travis zkrátka sedá prach a kohoutek elánu zvolna dokapává.“

Andy se podezíravě zamračil.

„To ty sám?“

„Co jako?“

„Ten kapající kohoutek... vám se, Antoníne, zřejmě mění povaha, neboť hovoříte pro básnictví...“

„Jdi do háje s Vančurou... to byli Efekti, Třiatřicet.“

„No proto... už jsem se bál, že dáš něco z vlastní hlavy... takže mi teda jako naznačuješ, že s pátráním končíme?“

Vondrák přikývl.

„Vono to už nějak ani nemá kam pokračovat, kamaráde. Svědci rozprášeni, stopy zaváty. I když... hele, něco ti přece jen ukážu...“ v kapitánově ruce se objevila pomačkaná obálka s ledabyle načmáraným písmenem „M“.

„Co to je?“

„Převezmi, vyndej, přečti... tato obálka se vzkazem byla nalezena pod zásuvkami stolu opuštěného Mrs. Margaret Travis v důsledku jejího odchodu z firmy Codabone.“

Andy postupně provedl všechny tři doporučené úkony, poté odložil obálku i papírový proužek na stolek, zhroutil se do druhého koženého křesílka, zkrřížil nohy a složil ruce za hlavu.

„Z toho vyvozuješ co, Šerloku?“

„Z toho vyvozují, milý Watsone...“ Vondrák nasadil suchý přednáškový tón „... že inženýr Lukáš Boháč nemluvil pravdu, když vyprávěl podporučíku Katerínákovi o své idiosynkrasii vůči Mrs. Travis; podle všeho s ní naopak udržoval jistou formu poměru a tím pádem mohl mít zájem na odstranění jejího manžela. Krom toho disponoval jak dostatečným kapitálem na to, aby mohl najmout specialistu na úklidové práce tohoto typu, tak i znalostmi, které mohl použít k instruktáži dotyčného, aby mu umožnil vyvolat dojem loupežného přepadení s racionálním kontextem.“

Andy souhlasně pokyvoval, máje stále ruce za hlavou a jazyk částečně vyplazený.

„Brilantní úvaha. Vycházíš tedy z oné signatury ‚Lu‘, není-liž pravda?“

„Taktéž brilantní úvaha... ano, jest tomu tak. Mrs. Travis podle všeho pochopila, jak se věci mají, a protože mimomanželským stykům nepřikládala potřebný význam a smrt manžela ji opravdu zasáhla – čemuž věřím, mluvil jsem s ní na toto téma hned několikrát – přerušila styk nejen se zadavatelem inženýrem Boháčem, ale s celou firmou Codabone, čímž tuto dostala do značně nepříjemné situace... dokázat mu nic nemohla, ale zavařila mu fest. Co tomu říkáš?“

Andy přestal příkyvovat, zasunul jazyk do standardní polohy, spustil ruce a vstal.

„Že seš vedle,“ prohlásil, míře ke svému pracovnímu stolu. „Sice nemám skoro na nic čas, ale přece jen pro tebe taky něco mám... a když nic jinýho, tak můžu tuhle tvou teorii rozcupovat na místě, když mi dáš pár minut...“ během řeči

lovil v zásuvkách, z nichž vyňal malý kazetový magnetofon a síťovou šňůru; obé pak opatrně přenesl k Vondrákovi, který jeho počínání sledoval mlčky a nedůvěřivě. „Posuň se kousek, jo? Zásuvka je akorát za tvym křeslem... a zastrč to tam, plís.“

„Co to má jako bejt? Diskotéka pro starší a pokročilý?“

„Něco takovýho... počkej, kdepak to bylo... dvě stě třicet osm nebo devět myslím...“ kazeta se převíjela s tichým svistem „... jo, tady... tak poslouchej, milý Pavko... spouštím...“

V reproduktoru přístroje zapraskalo a pak se ozval zvuk, který Vondrák okamžitě identifikoval: vyzváněcí tón telefonní linky.

„No kdes to sakra...“ začal překvapeně, ale Andy se zamračil a pokynem ruky ho umlčel.

Magnetofon promluvil hlasem Margaret Travisové a pronesl klasický záznamníkový projev o nepřítomnosti item o možnosti zanechat vzkaz po zvukovém znamení – v češtině a v angličtině. Následovalo zmíněné zvukové znamení a po něm už nejprve napjatý a poté těžce vykolejený Vondrák vyslechl krátký vstup jiného hlasu, krajně rozrušeného.

„Macíku, tady Lu... hele, já chápu, že se chceš odstříhnout od všeho včetně mě, беру to a nechci dělat scény, ale takhle se přece nerozejdem, to mi nemůžeš udělat... v sobotu budu v masce, přijď, prosím tě... budu tě čekat...“ v reproduktoru klaplo a Andy přehrávání zastavil.

Ticho, které nastalo, bylo víc než výmluvné.

„No do prdele,“ pronesl posléze zcela konsternovaný Vondrák.

„Hustý, co?“

„No jestli... jak’s k tomu přišel, ty parchante? Vždyť už tam léta nemáš...“ opět nedostal příležitost větu dokončit, protože Andy výstražně vztyčil ukazovák.

„Výrobní tajemství, jo? Můžem to tak nechat? Ty máš diskety, já kazetu. A nezapomeň na svůj vlastní výrok o paragrafech, organizované skupině a těchhle partách, potažmo též o spolupachatelích, kteří by to podle Murphyho zákonů odskákali nejvíc. A to si snad nepřeješ, nebo jo? Takže’s nic neslyšel, nic neviděl, o ničem nevíš.“

Vondrák zdvihl obě ruce v omluvném gestu.

„Jasně, zapomeň na to... stejně by to nešlo použít... ale je to teda pecka, to ti řeknu. Jsem zralej na panáka...“

„Nooo... já sice musím do tý inzerce, ale jak znám Zdeňka, tak si ty hošany vývojářský dostatečně srovná sám a když se trochu opozdím, nestane se nic tragickýho... a nahoře v šestým máme kantýnu, kde nám nějakýho vyprošťováků určitě daj... padáme... ale tohle...“ Andy pokývl bradou směrem k magnetofonu „... napřed rači schovám... vytáhni to ze zdi, prosím...“

Zatímco Andy plnil ohlášené a uklízel přístroj zpět do zásuvek svého stolu, Vondrákovo nitro ještě lehce vrávoralo po direktu, který právě vyslechnutá nahrávka uštědřila jeho teorii...

... protože onen rozrušený hlas na záznamníku nebyl hlasem mužským.

II.

„Nic lepšího tam holky nemaj,“ pravil o deset minut později a o tři patra výše Andy, pokládaje na stůl dva fernety. „Bohužel... myslím, že by sis zasloužil nejmíň napoleona... jenže – to víš, novináři... tady se kolikrát už vod voběda chlastá první liga a holky nestačej doplňovat sortiment.“

„V pohodě, černej švihák je poldův kámoš,“ zamumlal Vondrák chápaje se sklenky. „Takže Lucie Vlachová, asistentka pánů ředitelů. Černá kočka. A lesbická zápletka. No to mě poser, teda.“

„Hele, já bych se tomu zas až tak nedivil. Mrs. Travis je sportovkyně, podle všeho špičková. Nerad bych se někoho dotknul, ale když chtěj tyhle holky něčeho dosáhnout, tak v sobě něco z toho chlapa prostě musej mít... a leckterá to v sobě taky má... minimálně sou bi... to máš to samý s kytaristkama třeba, ty, co hrajou dobře rock... Suzi Quatro třeba...“

„... Suzi není lesba, to se pleteš...“

„... no dobře, tak nějaká jiná...“ Andy přerušil svůj výklad

a ukápl do sebe polovinu svého panáčka „... akorát jsem teda nepochopil tu zmínku vo masce...“

„Vo jaký masce?“

„No, ta Lucka tam přece říká ,v sobotu budu v masce, přijed‘... to je nějaký heslo nebo něco takovýho asi...“

Vondrák unaveně zavrtěl hlavou a pomalu otáčel svou sklenkou.

„V tomhle můžu pro změnu nabourat tvý teorie já... ta ‚maska‘ patrně znamená Masečín... to je lokalita u Štěchovic, rodiče tý Vlachový tam mají barák, ale jsou dlouhodobě v cizině a mladá jim to tam jezdí udržovat... vzdušnou čarou sotva kilák od tý chajdy, co má Traviska na Kocábě... a dá se tam nenápadně dotrajdat lesem... to jsme tenkrát všechno brali v úvahu, akorát nikoho nenapadlo, že by ty dvě... no ty vole, já sem z toho pořád aut, ty vole. Když to vezmu kolem a kolem, tak je to docela slušná bota, něco jako to křížový alibi u Vranský... já bych do toho...“ odmlčel se a dopil. „Ještě jednu?“

„Můžem, ale rychle... hele, vona to zas taková bota není, řekl bych. Lucii Arthur vadit nemoh, je to úplně jiná liga a vlastně slušný krytí, možná se i proto brali, co my víme, jak to chodí v Ajově... a i kdyby jí to náhodou nějak ujelo, určitě neměla styky ani prachy na Poga a jeho kámoše... buď v klidu, já tam dojdu...“ Andy shrábl prázdné sklenky a vydal se k prodejnímu pultu.

Buď v klidu, buď v klidu, tobě se to kecá, pomysлил si Vondrák, tys nic nepřekouk... nakonec budu tomu Sládečkovi za ten podraz ještě vděčnej.

„Tak ruče ke strojům, bratře Žižko, rána byla krátká...“ zadeklamoval Andy pokládaje před Vondráka jeho sklenku a současně zvedaje tu svou. „Fakt už musím, tak to tam kopnem... nevadí, bratři, popojedem...“

... a to se také stalo.

V kabince paternosteru se Andy zničehož nic zavrtěl.

„Hele, tak co s tím teda bude dál? Detektivní kancelář rušíme? Necháš si svou soukromou Vranskou v šupletí?“

„Nic jinýho nám asi nezbude, brácho. Informační prameny vyschly.“

Paternoster bolestně zaskřípal v kloubech a Vondrák proto Andyho zamumlání nezachytil.

„Co's říkal?“

„Že to možná není tak docela pravda... možná do toho sjede ten slavněj bůh ve stroji...“

„Nebo bohyně...“

„Jo. Na triatlonovým cyklospeciálu.“

Kabina se nečekaně zatřásla a oba muži na sebe významně pohlédli.

(kancelář spolupracovníků kapitána Vondráka, leden 1992)

„Tak co je novýho, Akélova vlčí smečko?“ zahalasil Vondrák bodře, zavíraje za sebou. „Doufám, že nějaký poznatky k tý domácí zabijačce v Koulovce... zatím jsme s tím moc nepohnuli... a ten parchant Voháňka nepustil ani zrzavej chlup...“

„Ke Koulovce nemáme nic...“ nadporučík Hrubina vzhlédl od sdíleného počítače a potřásl hlavou „... operativa ještě pořád shání svědky... ale je tu taková jedna malá zajímavost ve svodce... od Východočechů...“

„Přesněji teda z Vrchlabí...“ podotkla Soňa energicky prohrabující změť papírů na svém stole.

„Ještě o něco přesněji z Herlíkovic...“ obrátil se od registračky Katerinák.

Vondrák ruče smyl z obličeje zbytky bodrosti a zamračil se.

„Herlíkovice znám, jezdil jsem tam jako zobák hájit barvy útvaru na běžkařskejch přeborech Rudý hvězdy a hoblovat tratě na Benecku... ale nějak mi uniká souvislost tý díry s naší prací... tak to račte vyspat a nehrajte si se mnou zas na schovku, bando...“

„Běžky v tom jedou, to se hodí... trefa, šéfe!“ uškíblá se Soňa, část papírů odsunula a zahájila probírku další hromádky.

„Někdy bych fakt radši sloužil u dopraváků,“ povzdechl si Vondrák rezignovaně. „Denně bych potkal spoustu krásnejch a chytřejch řidiček a nemusel bych se furtumfurt votravovat s jednou drzou opicí... řekne mi někdo nějaký detaily dobrovolně, nebo mám začít rozdávat kázeňský tresty?“

„Tady je to!“ Soňa vylovila ze zmeti papírů jeden volný list. „Dovolte mi promluvit! Teda... číst, můj kapitáne!“

Vondrák jen zavrčel cosi o komediantech.

„V pondělí šestého ledna dopoledne...“ předčítala Soňa hlasem suše komisním „... objevili dělníci zajišťující přípravu na svoz dřeva v rokli poblíž lesní cesty zvané Velbloudka na úbočí Žalého tělo lyžaře bez známek života. Dotyčný byl později identifikován jako Ing. A.N., pohřešovaný od druhého ledna tohoto roku.“ Papír se snesl zpět na stůl a Soňa se odmlčela.

„Bezva, pecka, fajn, super...“ Vondrák pozdvihl obě ruce v teatrálním gestu. „Pořád mi ovšem uniká souvislost...“

Hrubina, jenž se mezitím přesunul ke svému vlastnímu stolu, si odkašlal a odložil brýle.

„Zmíněný A.N. ovšem nebyl jen ledajakým inženýrem, ale též ředitelem a spolumajitelem pražské firmy Codabone, toho času v likvidaci.“

Vondrákovy oči sice ze svých důlků nevyskočily, ale daleko k tomu neměly; kapitánův obličej jako celek pak vytvořil dokonalý obraz naprostého překvapení.

„Nechyba?!?“ zašeptal nevěřicně a v předklonu se opřel oběma rukama o Hrubinův stůl.

„Přesně tak, šéfe.“ Katerinák se odvrátil od registračky, svíraje v prstech již dobře známou čtveřici různorodých nádobek. „Jest líbo něco na leknutí? Zásoby se nám vlivem suchého zákona poněkud ztenčily, ale železnou rezervu tu ještě máme.“

„Jestli je už deset, tak mi teda nalej,“ zamumlal Vondrák obvyklou formuli a přesunul se na svůj oblíbený parapet. „Máte už nějaký informace z vyšetřování? Někdo mu do tý díry pomoh? To by pochopitelně znamenalo...“ odmlčel se a uchopil podávanou sklenku.

„Nějaký informace máme,“ pravil Hrubina vytahuje pravačkou jiné lejtstro ze své vlastní hromádky, zatímco levačka šmátrala po brýlích před okamžikem odložených, „ale nespadať podle všeho do toho šuplete, který by tě potěšilo... hele: vzhledem k zajištěným stopám, charakteru utrpených zranění, jakož i k obsahu alkoholu v krvi, a s přihlédnutím ke svědeckým výpovědím lze cizí zavinění téměř s jistotou vyloučit... on se totiž pan inženýr...“ (papír i brýle putovaly zpět na stůl, nadporučík se pohodlně opřel a také převzal Katerinákem nabízenou sklenku) „... takříkaje nesmazatelně vtiskl do paměti několika osob, s nimiž se setkával v jídelně penzionu na Benecku, kde byl ubytován...“

„... to jest, řečeno lapidárně, už od pátečního příjezdu chlastal první ligu...“ vstoupila do debaty Soňa. „A krom toho začal bejt postupem času dost otravnej. Na Silvouše to všichni ještě jakžtakž zkousli, ale na Novej rok už ho měli plný zuby. A v ten čtvrtek druhýho už měl slušně vytroubino už dopoledne a prudil tak masivně, že mu spolubydlíci jednohlasně doporučili, ať kouká vypadnout – což učinil. Spolubydlícím oznámil, že mění lokál, protože tam blbě hrajou, nazul běžky a odjel. Bylo slušný počasí, takže nebyl důvod ke zdržování a přemlouvání. Čímž stopa končí.“

Vondrák se evidentně chystal k vlastnímu verbálnímu projevu, ale Hrubina jej předešel.

„Míněna jest pochopitelně stopa ve zmíněném penzionu; stopa lyží se díky tomu, že v daném časovém úseku nesněžilo ani netálo, na místě nálezu naopak slušně zachovala. Nechyba měl podle všeho namířeno ke sjezdovce pod Předním Žalým a plánoval nějaké veselení se v Herlíkovicích; podniky jak na Benecku, tak v Herlíkovicích i ve Vrchlábí dobře znal, protože tam jezdil léta. Ten traverz, po kterým jel, se v jedný pasáži dost kroutí, tak si to chtěl zřejmě zkrátit a jak měl naváto, přecenil se, i když byl prej na těch běžkách dost dobrej. Nad tou roklí byla krásně vidět jediná stopa lyží i místo, kde se to s ním utrhlo... žádnéj vrah tam nečíhal, ti dělníci, co ho našli, vypověděli, že tam žádný další stopy nebyly. Konec filmu.“

„Dále se pátráním v okolí zesnulého...“ tentokrát si vzal slovo Katerinák „... zjistilo, že se s alkoholem přátelil v posledních

týdnech tak nějak setrvale; podle všeho v důsledku všeobecně nepříznivé situace. Jeho firma přišla o zakázky a spěje k likvidaci, společník ohlásil odchod, nějaké ty úvěry na triku, budoucnost výhradně v tmavších barvách spektra... je dost dobře možný, že mu ten pád vlastně ani moc nevadil...“

„To jsou ovšem jen spekulace,“ dostal se Vondrák konečně ke slovu.

„Zajisté,“ pravila Soňa způsobně, „jenže pro jiné verze neexistuje sebemenší důkaz. Východočeši mají jasno – nešťastná náhoda bez cizího zavinění. Případ uzavřen. A my se můžeme maximálně vypravit na pohřeb, pokud teda nějaký bude.“

„Bude, co by nebyl... Codabone dosud funguje a svému majiteli a šéfovi vzdá jistě poslední poctu, i když on sám jí v poslední době zjevně žádnou extra čest nedělal.“ Hrubina lehce pozdvihl svou sklenku. „O mrtvých jen dobře, ne?“

„Dobře, tak dobře,“ ucedil Vondrák. „Kačabo, zjistí termín a zajdi se tam kouknout – ve slušným vobleku, pochopitelně. Možná tam zas utřeš nějaký slzy, když ti Vypečená slečna prchla do Sudet. A možná tam uvidíš nějaký záhadný postavy v černejch pláštích...“

Trojice spolupracovníků hleděla na svého kapitána poněkud vyjeveně.

„Co tak koukáte? Oficiálně... (Vondrák se bolestně zašklebil) „... byl sice případ Travis-Hrubý vyřešen již před několika měsíci, ale my přece víme, že skutečnej vrah vesele litá po svobodě. A o co mu vlastně šlo nebo ještě pořád jde, to naopak nevíme – a zásluhou spolehlivých košťat firmy Sládeček a spol. se to ani už nikdy nedozvíme, pokud nám madam Náhoda něco nebo někoho nevráží do náruče. A já nevím, jak vy, ale já bych takový vražení uvítal... takže...“

„Takže vše jasný,“ přikývl Katerínák. „Budu koukat velmi usilovně. A Soňa mne jistě ráda doprovodí...“

Dotyčná jen krátce přikývla.

„Fajn, jsem rád, že se týmový duch nevypařil. Takže dopijeme na počest nebo spíš jen na památku pana inženýra A.N. –

a pak bych se rád dozvěděl něco o té Koulovce. Budeme muset toho zmetka Vohánku pořádně skřípnout...”

(ulice Na Kleovce, březen 1992)

I.

Pěkný místo, pomyslí si Andy patře na více či méně honosné vily jakoby náhodně rozhozené po svazích lemujičích stoupající dlážděnou cestu. Fakt pěkný. A leccos a leckoho asi pamatuje. Pěkný je to tu, vážně pěkný. A já teď asi dělám pěknou blbost... no, letos nebude rozhodně první.

Malá kompaktní branka bez kliky působila ve vysoké zdi dosti nedobytně a jediné, nenápadné a neoznačené tlačítko pod téměř nerozeznatelnou mřížkou interkomu ten první dojem „nelezte sem a neotravujte“ ještě zesilovalo. Andy několik vteřin váhal s ukazovákem vytrčeným na půl cesty, pak se ušklíbl a tlačítko stiskl. Z reproduktoru se v odpověď ozvalo trojí krátké kníknutí a poté nastalo dlouhé ticho, rušené jen vzdáleným skřípotem vlaku mířícího do vinohradského tunelu.

Bezva, ušklíbl se Andy podruhé. Tak to bysme teda jako měli, vašnosto. Žádosti se nevyhovuje. Nu, co naděláme, páni konšelé, že, těch exkrementů na Nuselskejch schodech se zřejmě nezbavíme... tak si teda dám aspoň na Zvonařce jedno od cesty.

Přesně v okamžiku, kdy se chystal k odchodu, v reproduktoru zapraskalo.

„Prosím?“ pravil ženský hlas, značně upravený standardním telefonním přenosovým pásmem.

Andy se ušklíbl potřetí, tentokrát potěšeně, sám sebe pozdravil vztyčeným palcem a naklonil se k mřížce.

„Dobrý den, Andrassy z vydavatelství Dimedia... včera jsme spolu telefonicky domlouvali...“ větu nedokončil, protože v reproduktoru klaplo a od branky se ozvalo tiché zavrnění elektromagnetického zámku.

Ano prosím, ano ano, moc děkuji za milé pozvání, takovou

vřelost jsem nečekal, vážně ne, drmolil si Andy polohlasně a čtvrtý úšklebek, který se na jeho tváři usadil během pátrání po nějakém ovládacím prvku branky, byl pro změnu hořký. Jestli se celá moje návštěva ponese ve stejném duchu jako přivítání, tak potěš pámbu teda.

K otevření branky nakonec stačilo zatlačení prosté; bližší ohledání pak odhalilo zapuštěné (a při zběžné kontrole tudíž prakticky neviditelné) madlo a pod ním posuvný kryt zámku. Andy tedy mohl přerušit úvahy o tom, zda obyvatelka objektu branku z tréninkových důvodů přeskakuje, dokáže procházet zdí nebo má někde vedle tajný vchod (aspoň drobný náznak normality, buď Bohu či Matce Přírodě chvála); již bez zbytečných průtahů vešel a zahájil výstup po krátkém strmém schodišti tonoucím mezi hustými keři, dosud předjarně olysalými. Branka za jeho zády zaklapla s cvaknutím sotva slyšitelným a Andy si povzdechl, maně očekáváje rozsvícení neonových šipek a nápisu „Vítejte, hrabě Teleke z Tölökő“... tajemnej hrad v Karpatech hadr, fakt že jo. A huuuuž zme v lapáku, pane hrááábě. A Salsa Verde mlčí.

Na vrcholu schodiště se terén náhle a prudce zlomil a makadamový chodníček, stoupající jen velmi mírně, dovedl Andyho několika zákruty mezi keři již podstatně prořídlymi ke vchodovým dveřím vilky sice méně honosné, než nedaleko se tyčící vila Eismanova, ale podle všeho obdobně postižené funkcionalismem (pokud tedy mohl Andy posoudit – jeho jinošský zájem o architekturu prudce vypučel a stejně prudce zanikl během listování *Prahou deseti staletí*). Dveře byly otevřené a stála v nich dívka v džínách a pastelovými barvami hýřícím tričku. Salsa Verde model 1992.

Andy se na toto setkání připravoval předem velmi pečlivě a po dlouhé debatě sama se sebou zvolil jistý formát úvodních procedur, který se mu jevil býti více než vhodný; situace se ovšem vyvinula opět trochu jinak, než předpokládal... předprojektové nadšení, realizační vystřízlivění. Z vybroušeného projevu stačil přednést jen „dobrý den“; dívka jej umlčela vztyčenou paží, otevřenou dlaní a krátkým pokývnutím, načež sama převzala iniciativu.

„Pojďte dál, tady vpravo; odložte si, posaďte se. Dáte si kávu?“

Vymrštěn z dráhy předem určené, zmohl se Andy jen na vlastní krátké pokývnutí, ačkoliv na kávu vlastně vůbec neměl chuť. Mlčky odbočil v příkázaném směru a vstoupil do podlouhlé místnosti s velkým francouzským oknem, která mohla být stejně dobře zrušenou zimní zahradou, kuřárnou nebo loveckým salónekem, ale jejíž skutečnou roli dokázal poměrně přesně odhadnout: nárazníkové pásmo, přechodová komora, filtr nezvaných návštěv, přestupní stanice. Salsa spí, milý hrabě, jest unavena a slába, nebudeme ji budít.

Na kamenné podlaze (vetřelec se tudíž nemusí zouvat, jak praktické) stál zhruba uprostřed místnosti masivní dřevěný stůl oválného tvaru a kolem něj šest obdobně masivních židlí. Prostor u krátké stěny proti dveřím, jimiž vstoupil, byl pojat jako jakýsi mikrobar s dvojicí vysokých stoliček a kompletní výbavou určenou k přípravě a servírování čaje, kávy či něčeho ostřejšího (pokud si to vetřelec zaslouží, ovšem). V rohu vedle dveří čekal na jeho koženou bundu robustní věšák. Na delší stěně vlevo, vpůli dělené rozměrným krbem, viselo několik obrazů v rembrandtovském hnědooranžovém tónu. Vedle krbu na vzdálenější straně úhledná hranice polen; jinak nebylo v místnosti nic. Náznak vlivné atmosféry zachraňoval pouze zmíněný krb, přesněji tedy oheň v něm planoucí.

Jakkoliv dostalo plánované entrée za uši hned v prvních vteřinách, nehodlal jej Andy zcela opustit; a tak, zatímco paní Margaret Travis zamířila k mikrobaru, šetrně zalovil v hluboké vnitřní kapse bundy, doufaje, že věčička tamou ukrytá transportem příliš neutrpěla.

„Tady jsem si dovolil... vzhledem k okolnostem to snad nebude vadit...“ (zaplať příroda, přežila to... to by byl fakt pech, kdyby ne... když už stála takový šílený prachy...)

Dívka se otočila, její tváří problesklo pobavené překvapení a Andy si s úlevou připsal do zatím spíš depresivně působící tabulky celkového skóre první bod.

„Děkuji... vadit to rozhodně nebude...“

Zavřené, jen mírně pomačkané růžové poupě změnilo držitele; Margaret se vrátila k baru pátrajíc po vhodné nádobě, zatímco Andy pověsil bundu na místo k tomu určené a posadil se

na židli stojící nejbliže krbu (neboť březem – za kamna vlezem... a venku žádná sauna rozhodně nebyla).

„Smetanu, cukr?“ Růže, zbavena podstatné části již tak krátkého stonku, se ocitla v broušené karafě na barovém pultu a Margaret se vrátila k původní činnosti.

„Smetanu ano, cukr ne, děkuji.“

Uprostřed stolu přistál rozměrný táč s keramickou konvicí, dvěma hrnký a příslušnou bižuterií kolem; Margaret se uvelebila na židli proti svému hostu a Andy si pozdě uvědomil taktickou chybu, již se usednutím zády ke stěně dopustil – dívčina tvář se totiž ocitla vlivem francouzského okna v zádech poněkud ve stínu.

„Poslužte si... v telefonu jste včera mluvil o jisté nabídce. Poslouchám...“ (auvajs... růže tu krustu zas až tak moc neprobila, zdá se)

Andy si odkašlal a pomalu si naléval kávu, snaže se ušetřit čas a srovnat myšlenky; původní koncept projevu ležel v troskách a bylo nutno urychleně zbudovat důstojnou náhradu... docela problém pro člověka, který se mnohem raději vyjadřoval písmem než mluveným slovem.

„Tedy... přicházím z vydavatelství Digrafia...“ (to už jsi říkal, blbečku, snaž se trochu, sakra) „... jak jsem už říkal...“ (dívka přikývla a Andy si toho blbečka v duchu dvakrát podtrhl a opatřil vykřičníkem) „... a my tam teď paralelně řešíme několik problémů, které se do značné míry kryjí s problematikou, kterou jste řešila vy ve firmě Codabone. Ta firma s námi původně spolupracovala, ale teď se to nějak divně zamotalo, jak určitě víte... protože vy už s nimi taky nespolupracujete... ale tenkrát jste se dokonce zúčastnila několika jednání, takže...“

„Vy taky, pamatuju si vás.“

„Opravdu?“ Andyho pracně svazovaný monolog se opět přetrhl a řečník zmateně zapolykal; ve snaze dílem onen zmatek zamaskovat a dílem získat čas k navázání přerušného vlákna uchopil svůj šálek a pozvedl jej k ústům, zatímco horečně skládal věty pro příští vstup.

„Jistě – ze schůzky s účastí vašich zahraničních akcionářů. Přišel jste v půli jednání, měl jste na sobě hnědý pracovní plášť, bílé nemocniční kalhoty a místo pásku telefonní dvojlinku. Mezi všemi těmi obleky jste působil poněkud... nepatřičně. To se nedá zapomenout.“

Andy se zakuckal a cítil, jak rudne.

„Zavolali mne tenkrát, abych doplnil nějaké technické informace. Zrovna jsem tahal nějaké dráty pod stoly, tam člověk neleze ve smokinku. Nepředpokládal jsem, že...“

„V pořádku, jen jsem si na to vzpomněla. Také na to, že zcela zmatená překladatelka vás představila jako ‚TO‘ a váš generální ředitel ji musel opravit a napomenout.“

Andy mlčel a zuřivě zíral do svého šálku. Pitomost, blbost, neměl jsem sem vůbec lézt.

„Teď už zřejmě pod stoly dráty netaháte, když jste mne přišel navštívit s nějakou nabídkou.“

Zuřivost hrozila vybubláním na povrch: co si to ta káča vůbec dovoluje?

„Ale ta růžička mi udělala opravdu radost, nečekala jsem to. Tak se nezlobte a vraťme se od hnědého pláště k té nabídce. Oukej?“

Bublání se zklidnilo: je to vlastně docela příjemná holka.

„Oukej... nezlobte se vy, jsem prostě nějak z formy. Takže: v první řadě řešíme budoucnost výroby. Dosud používáme ke zlomu Ventura na DOSovské platformě, ale jak se rozšiřuje portfolio, budeme muset podle všeho přejít na platformu Apple; Ventura se hodí na deník, ale na časopisy už méně. A jak jistě víte, Apple se tady u nás zatím moc nepoužívá... sice víme, že existuje systém QuarkXPress, ale praktickou zkušenost s ním nemáme. A druhá věc – databáze a inzerce. Používáme Paradox ve verzi 3.5, máme s ním velmi dobré zkušenosti, ale potřebujeme dořešit některá hardverová rozšíření; chtěli bychom například v budoucnu propojit telefony s počítači přes sériové rozhraní a dosáhnout toho, aby se akvizitorům během příjmu hovoru automaticky vyhledal v databázi záznam volajícího klienta... říkám to srozumitelně?

Mnohem radši o věcech píšu než mluvím... a nejen o věcech technických...”

„V pořádku, zatím vás stačím sledovat. Pokračujte, prosím.“

„No... to je vlastně všechno... já jsem si trochu zapátral... a zjistil jsem, že vaše mateřská firma ConTraCon řeší podobnou problematiku už několik let na špičkové úrovni a že je to do značné míry i vaše zásluha... a že jste teď jaksi na volné noze... takže by vás mohla případná spolupráce formou externího spoluřešitele zajímat... finanční požadavky bychom byli myslím schopni splnit, pokud by nebyly přemrštěné... to je zhruba obsah té nabídky...” Andy se odmlčel, tázavě pohlédl na svou hostitelku a poněkud nervózně sáhl po svém šálku... jo, to je zhruba obsah nabídky – a za pár okamžiků udělám tu ukrutnou blbost, jestli vůbec seberu odvalu.

„Budu o tom uvažovat... ještě kávu?“

Klasická otázka ukončovací a vyhazovací... tak se seber, hochu, když už jsi tady. Skoč.

„Ono to ale není všechno... teď asi udělám největší blbost svého života...”

Margaret postavila zpět na stůl konvici s kávou sotva pozdvihnutou a pohlédla na Andyho dílem tázavě, dílem překvapeně, dílem výhrůžně (ano, Andy skutečně dokázal z jejího pohledu všechny tyto polohy rozšifrovat, jakkoliv se to zdá nemožné) a nakonec zcela chladně.

„Teď už vás sledovat nestačím... o čem vlastně mluvíte?“

Andy se ošil na židli, vědom si skutečnosti, že jsou kostky vrženy, Rubikon překročen a cesta zpět zatarasena.

„No... přiznám se... nepřišel jsem jen kvůli nabídce Dimedie... přišel jsem taky sám za sebe – jednak kvůli sobě a jednak kvůli vám. A něco jsem vám přinesl – kromě té růže tedy...” během řeči překotně vstal a zamířil ke své bundě, vědom si chladného pohledu v zádech; poněkud zmateně zašátral v kapsách, poté se vrátil ke stolu a položil před dívku malý čtvercový předmět.

Pohled, který Margaret upřela nejprve na dotyčný předmět a následně zpět na Andyho, byl již vyloženě ledový.

„To má být co?“

„To je disketa, která patřila vašemu manželovi... a jestli mi věnujete ještě trochu času, vysvětlím vám všechny souvislosti.“

„Nevím, proč a zda by mne ty souvislosti měly zajímat.“

„Minimálně jeden důvod by se našel, paní Travis. Alespoň si to myslím.“

„A sice?“

„Zoran Ahari...“

II.

Jedno často používané klišé operuje s tichem, které jest hrobové, dusivé či vražedné a případně by jej bylo možno i krájet; Andy neměl podobná klišé rád, ale tentokrát měl pocit, že by dokázal vymyslet ještě košatější přívlastky, aniž by náladu, která se snesla nad masivní stůl po vyslovení onoho jména, sebeméně vystihl.

V krbu zapraskalo.

„Zoran Ahari...“ zopakovala Margaret unaveně. „Jak jste... a co vlastně chcete?“

„Pomocť vám...“

„Pomoci? Mně? Jak? A proč byste to dělal?“

„Mám víc důvodů... a nějaké možnosti.“

„Víc důvodů... například?“

„Například...“ tentokrát to byl Andyho hlas, který zazněl unaveně; Andy sám se pomalu posadil zpět na své původní místo a dlouze povzdechl. „Například letní Bělehrad z roku devatenáct set šedesát devět... svět je zatraceně malej, slečno Ryndová.“

Margaret se hořce zasmála.

„Trochu jste si zapátral... no, docela by mne zajímalo, jak to vypadá, když pátráte víc, než jen trochu...“ vstala a zamířila k minibaru. „Dáte si něco k pití, Mister Holmes? Portské?“

Bourbon? Diplomatico? Číšku bolehlavu?“

„Jestli můžu, tak ten rum... a přísadu nechám na vás... jen prosím neplivat... alespoň ne před podáním vysvětlení...“

„Ještě si to rozmyslím... mohl byste mezitím přiložit?“

Andy vstal, přešel ke krbu, z pečlivě srovnané hraničky polen u stěny vzal dvě svrchní, opatrně je položil na žhavé uhlíky a zůstal stát poblíž; Margaret k němu přistoupila a podala mu sklenku tmavé tekutiny. Oba pak pozorovali sílicí plameny bok po boku a mlčky.

„Co vy víte o Bělehradě z šedesátého devátého?“ zeptala se po několika minutách Margaret tiše.

„Jak jsem řekl... svět je prostě malej... já na tom puťáku tenkrát byl. Jako třináctiletý pionýr... Váš tatínek byl už druhý rok mým vedoucím a vaší mamince jsem párkrát zahrál a zazpíval Terezu a Náhrobní kámen... měla ty písničky moc ráda... to jsou náhody, co? Když jsem to zjistil, byl jsem z toho dost vedle, to mi můžete věřit... dodneška si pamatuju, jak mi váš táta rok předtím děsně vynadal, když jsem se ztratil v Constantě a došel v noci do tábora těch patnáct šestnáct kiláků sám a pěšky, zatímco mne všichni v tom městě hledali... asi jsem nebyl jeho nejmilejší chovanec... ale nakonec mě pochválil, že jsem to zvládnul... nojo... ráno na nástupu jsem dostal napřed důtku a pak čokoládu...“ Andyho hlas se trochu zachvěl; zamaskoval to odkašláním a lehce usrkl ze své sklenky.

„Jak jste se ztratil?“

„Blbě... šli jsme z fotbalu, hrála tam zrovna Dukla a loučil se Masopust, tak se udělal odpolední zájezd... a měli jsme se držet velký vlajky, co nes řidič autobusu... jenže já ji nějak ztratil z dohledu... a nenapadlo mě nic chytřejšího než vyrazit do kempu po svejch a sólo... naštěstí byla teplá noc.“

„Takže jste mohl mému tátovi slušně... zavařit?“

„Jo, to asi jo... ono to pak bylo vůbec veselý, když vaši v tom devětašedesátým pro změnu slušně zavařili nám... teda já to v těch třinácti zas tak neprožíval, ale ty poslední čtyry dny puťáku byly celkem hektický... a hlavas to pak v Praze asi

pěkně odskákal... ten tábor už se nikdy nezopakoval... i když – já bych už stejně nejel, měl jsem jiný zájmy...”

„Ale pamatujete si to dobře...”

„No... spíš kvůli těm souvislostem... my jsme totiž s rodičema mohli zdrhnout taky, všichni tři, na maďarsko-srbským pomezí jsme měli – a máme – řůru příbuznejch... jenže naši to nedali... dneska už nevím proč a nemůžu říct, jestli to bylo dobře nebo špatně... no nic, to už je dávno. Ale když jsem viděl ta jména... Daniel Rynda, Simona Bláhová...” Andy se odmlčel a znovu upil, tentokrát důkladněji.

„Ano, je to dávno...” řekla Margaret zvolna a vážně.

Dřevo v krbu opět zapraskalo a za francouzským oknem se mírně prodloužily stíny.

III.

„Vraťme se k tomu vašemu příběhu,” pravila Margaret sedíc opět na svém původním místě. „Řekl jste, že tato disketa...” (lehkým cvrnknutím posunula zmíněný předmět k Andyemu) „... patřila mému manželovi.”

„Ano. Byla součástí jeho domácího archivu.”

„A do vašeho držení se dostala jak?”

„Trochu komplikovaně... zůstala v Pogově dodávce, patrně nedopatřením.”

„V dodávce? Jaké nebo čím?”

Andy se ušklíbl a natáhl se pro konvici s kávou; byla dosud horká (dobrej matroš zřejmě). Nalil si plný šálek a podíval se na Margaret tentokrát vážně a bez úšklebku.

„Poslyšte, Markétko, já možná dělám hloupost, ale přišel jsem k vám s úmyslem říct všechno, co vím, upřímně a popravdě. A vím toho dost. Neměli bychom si teda hrát na schovku... tedy předstírat si...” opravil se vida záblesk nepochopení a uvědomiv si (stejně jako před časem kapitán Vondrák) fakt, že přes téměř dokonalou češtinu není jeho společnice rodilou mluvčí. „Vy přece máte všechny informace, které měla

k dispozici policie. A k tomu leccos navíc.“

Margaret zamyšleně mlčela a pohrávala si se svou sklenkou portského; vzhledla až po delší odmlce.

„Myslíte?“

„Nemyslím, vím... původně jsem tipoval nějaké sofistikované zařízení; mí elektroničtí kolegové totiž už před lety monitorovali dění na počítači jistého podezřelého pomocí drobné úpravy, která umožnila odesílat data po silovém napájecím kabelu. A to jsme byli dost pozadu za specializovanou firmou ze země technologicky podstatně vyspělejší... jenže pak se mi Pavel, tedy kapitán Vondrák, bezelstně pochlubil, že jste mu dělala na služebním počítači pořádek v adresářích a že vám šel uvařit kafe... problém vyřešen... nebo se pletu?“

Margaret odložila sklenku a lehce se pousmála.

„Oukej, v pořádku. Pokračujte.“

„Takže: disketa zůstala v Pogově dodávce, Vondrákův agilní podržený ji stopil... tedy odnesl a Vondrák, se kterým se znám deset let, mne požádal o prozkoumání.“

„Chápu. Takže to jste vy, ten jeho přítel počítačový... magor nebo tak nějak vás nazval..?“

Andy se zašklebil tentokrát potěšeně.

„Jako bych ho slyšel... nojo, jsem to já.“

„A vy jste uspěl. Rozšifroval jste část komprimovaného archivu, i když jste neměl k dispozici žádná další data.“

„Nejprve ne, oba víme, že to není zrovna jednoduchá úloha. Jenže pak jsem se k dalším datům dostal; k těm souborům, které inženýr Nechyba, jehož počítačová gramotnost zřejmě nedosahovala úrovně nás počítačových magorů, smazal příliš ledabyle.“

„Rozumím. A zjistil jste..?“

„... dost na to, abych si dokázal poskládat jistej příběh. A ten jsem vám přišel vyprávět.“

Margaret vstala.

„Výborně, předehtu tedy máme úspěšně za sebou. Ještě jeden drink? Bolehlav bohužel došel, takže diplomatico bude čisté... a možná trochu vody? Bude-li příběh dlouhý, mohlo by vám vysychat v hrdle.“

Andy dopil zbytek rumu a podal jí prázdnou sklenku.

„Ano prosím. Oboje, mohu-li požádat.“

IV.

„Arthur Travis byl chytrý a schopný. Musel být; jinak by těžko spoluzaložil a spoluvybudoval úspěšnou firmu v tak drsném konkurenčním prostředí, jakým severoamerický trh bezesporu je. A jako správný technik a analytik vše neustále ověřoval a zpřesňoval. Počínal si tak i poté, co přijel do Prahy vypomoci potenciální partnerské firmě Codabone. Ve funkci výkonného ředitele a podle všeho i s pomocí schopné asistentky, pro kterou byl někým mezi otcem, učitelem a možná ještě někým dalším, získal spoustu různě užitečných informací.“

Andy se odmlčel a usrkl minerálku z vysoké sklenice (sakra dobrý nápad, měla pravdu, vysychat v hrdle mi asi bude dost... ale po všech těch peripetiích jsem se konečně vrátil k původnímu scénáři a můžu pronést předem připravenou řeč – pokud se někde nezamotám teda).

„Mimo jiné tak zjistil, že jeden z majitelů oné společnosti, inženýr Nechyba, netrúvil v minulosti své hojně služební cesty na Balkán jen šířením telekomunikační osvěty a pojídáním vynikajících pečených paprik; navázal kontakt i s určitou skupinou lidí jaksi... vně telekomunikačního prostředí. Kontakt byl oboustranně výhodný; inženýr Nechyba si mohl rázem dovolit poněkud vyšší nohu... tedy žít na vyšší úrovni. Ona skupina lidí, kterou nechci nazvat přímo mafii, zas očekávala, že se s pomocí dotyčného inženýra v budoucnu pevně uchyti v legálním středoevropském byznysu, protože ve standardních segmentech trhu, v nichž působila dosud, začínalo být nepříjemně těsno. Stručně řečeno – kapitál, který inženýr Nechyba vložil do rozjezdu společnosti Codabone, nebyl tak docela jeho. A skuteční poskytovatelé nepatřili do klubu, s nímž by chtěl Arthur Travis spolupracovat.“

V krbu stále vesele praskalo a stíny za francouzským oknem již byly dlouhé velice převelice.

„Slušný a schopný Arthur Travis ovšem nebyl zcela obeznámen s tuzemskými praktikami a řešení, které zvolil, bylo chybné... rozhodl se totiž všechny získané informace nejprve přehledně uspořádat a poté je předložit inženýru Nechybovi s tím, že za těchto okolností není budoucí spolupráce možná. Nevím, zda celou záležitost probral i se svou manželkou; tipuju, že spíš ne. Jeho paní řešila jinou problematiku a tato věc byla ryze organizační.“

Andy znovu nepatrně usrkl minerálky a pokusil se vyčist v Margaretině tváři nějakou reakci, leč bezúspěšně; dívka seděla ve stínu a odlesk plamenů k ní nedosáhl.

„Z pozice inženýra Nechyby ovšem o ryze organizační věc nešlo; případné stažení Američanů z Codabone by pro něj znamenalo existenční problém, a to nejen ve smyslu podnikatelském. Balkánští investoři nebyli zvyklí jednat v hebkých rukavičkách. Udělal proto jediný ze svého pohledu logický a možný krok: okamžitě informoval osobu, která sice formálně působila jako jeho externí poradce pro obchodní agendu, ale ve skutečnosti střežila v Codabone investice a zájmy své skupiny – stejně, jako střežil Arthur Travis zájmy své. Tou osobou byl jistý Zoran Ahari, člověk poněkud tajemného původu a s tajemnou minulostí. Jak vyplývá z dostupných dokumentů, Arthur o něm nevěděl prakticky nic – nepočítáme-li fakt, že se Ahari vůbec nevyznal v odborné problematice – a považoval ho skutečně jen za obchodního konzultanta. Což byl omyl... mohu opět přiložit?“

Margaret pouze mlčky přikývla a Andy vykonal, co byl pravil, rovnaje přitom kromě polen i vlastní myšlenky, protože další části příběhu už nebudou tak poklidné... jenže není cesty zpět, už jsi skočil, hochu... vrátil se na své místo a místo minerálky tentokrát sáhl po sklence s tmavohnědým obsahem.

„Nelze už zjistit, zda Ahari problém ještě dále konzultoval se svými partnery či chleboďárce nebo zda měl právo rozhodovat sám; jisto je, že bylo jako nejsnazší řešení zapeklité situace zvoleno odstranění jak kompromitujících záznamů,

tak samotného potížísty. Ahari měl pochopitelně dostatečné kontakty na místní galerku a vypracovaný plán vypadal poměrně neprůstřelně: vloupání, snaha odcizit důležitá data, prostě počin konkurence, rázná akce, jejíž vykonavatel nezvládl koncovku. Nic plánovaného, nešťastná shoda okolností... a co je komu po nějakým Pogovi, že.“

Tentokrát přišla ke slovu minerálka; venku se mezitím zcela setmělo.

„Jenže plánovači doplatili na svou nižší počítačovou gramotnost – existovala jedna osoba, které bylo okamžitě jasné, že teorie o geniálním připravovaném databázovém či technickém řešení nebo snad dokonce vynálezu, po němž konkurence šílí, je nesmysl. Osoba, která věděla, že diskety v trezorku Arthurovy pracovny obsahují jen běžnou agendu a soubory v tuzemsku sice téměř nepoužívané, ale přece jen standardní databáze, totiž systému Clarion. Osoba, jejíž formální vztah k Arthurovi Travisovi byl pevně dán, ale o jejíchž skutečných vztazích si netroufám spekulovat. Osoba zdánlivě příliš mladá a neškodná, ale ve skutečnosti více než dostatečně tvrdá a odhodlaná; osoba, která se rozhodla vzít celou věc za svou a v případě, že selže standardní spravedlnost, což se bohužel zásluhou několika úřednických podělanců také stalo, převzít výkon této spravedlnosti do vlastních štíhlých, leč přesto pevných rukou...“

... jest tak, Margaret?“

Dlouhou pauzu narušilo jen další zapraskání v krbu.

V.

Pokud by měl Andy označit nějaký zvuk, který doopravdy a srdečně nenávidí, uvedl by pravděpodobně šoupání podrážek nebo lopaty po betonové podlaze. Nyní dospěl k závěru, že by skřípot těžké židle po podlaze kamenné zaostal na jeho pomyslném žebříčku jen o několik málo bodů.

Margaret uchopila své portské, zvolna se přesunula k prosklené stěně a zadívala se do potemnělé zahrady.

„A jak to bylo dál, babičko?“ otázala se francouzského okna.

Andy vstal rovněž (u své židle pečlivě dbaje o posun co nejšetrnější) a, třímaje své diplomatico v levičce, postavil se kousek za tazatelku.

„Tam už trochu tápu, mé dítě... musím fabulovat ještě víc než dosud... podle mého názoru jste měla veškeré informace, které jsem já pracně doloval ze zablácené diskety a ilegálně porízených kopií, k dispozici o dost dřív. A jako nekonformní děvče, ochotné k ledasčemu a vybavené nadstandardním zázemím, jste si mohla dovolit mnohem víc než kdokoliv jiný; nejenom nějakéj civilní trouba, ale i naše statečná policie vedená rázným, byť v oboru počítačů poněkud naivním kapitánem. A setrvale usilovně brzděná jeho oportunistickým a servilním nadřízeným.“

„Což znamená například..?“

„Například obstarání zbraně.“

„Že by? Až tak?“

„Žeby ažtak... podívejte se, Markétko, já v tom baráku pracuju rok a půl. Billy Kid Bedrna je profláknutej jako falešná pětka... prostě, jeho blbost je veřejným tajemstvím. Určitě se něco doneslo i k uším osoby, která tam sice byla jen párkrát na jednání, ale jako VIP návštěva směla využít podzemní garáže. A protože ta osoba jest na rozdíl od Billyho osobou bystrou, nebyl žádnéj problém sehrát vhodnou etudu a dostat se tak ke zbrani, kterou tady v Kotlince legálně získá cizinec jen těžko a na zisk nelegální jsou potřeba známosti autsajdrovi nedostupné. Navíc šlo o revolver, čistej, do žádné trestné činnosti nenamočeněj... a lépe použitelnej – nevyhozené nábojnice a tak... prostě... já jsem si téměř jistěj, že jste tou ‚padlou dámou‘ byla vy.“

„Zajímavá úvaha, babi. A dál?“

„Dál... no, pokud jste dokázala sehrát tohle, určitě jste dokázala sehrát i leccos jinýho a dozvědět se o dost víc, než Vondrák a jeho tým. Krom toho nevěřím, že byste nevěděla vůbec nic o tom, co řešil váš manžel, a alespoň částečně neznala obsah jeho archivů. Takže hned tři zdroje. A prakticky neomezeněj řešitelskej potenciál, abych tak řek‘.“

„Vaše úvahy jsou opravdu originální... a závěr?“

„Závěr? Když jste měla všechno pohromadě, taky jste zmáčkla Nechybu – ale ne tak naivně jako váš pan choť. Nevím, jak ten finální rozhovor probíhal, jestli jste přitom držela v ruce Bedrnův revolver nebo to proběhlo jen u kafe... každopádně Nechyba pochopil, že je v háji. Aby šel ještě proti vám, na to už neměl koule... teda odvalu, pardon... a ani zázemí, protože Zoranova parta už taky leccos pochopila, především to, že celá ta akce byla pitomost a že je Nechyba mrtvej kuň. A jak známo – jedeš-li na mrtvém koni, sesedni. Veškerá aktiva firmy najednou fuč. Boháč sice nevěděl *wocogouz*, ale mrtvého koně už taky odsedlával. Nebylo potřeba nikoho strílet. S Nechybou se to rozjelo fofrem s kopce napřed v přeneseném slova smyslu a ve finále i doopravdy – na běžkách pod Žalým. Vyhrála jste... ale jen první kolo...“

„Jen první kolo?“

„No jasně... vyřízen byl zadavatel, vykonavatel ovšem ne. A to by žádněj skutečnej Zorro Mstitel nebo podobnej akční hrdina nemohl nechat jen tak.“

Margaret se obrátila k Andymu a svou sklenkou cinkla o tu jeho.

„Velmi správně, pane Slídivý. Takže dál navrhuje co?“

VI.

Toho rumu už bylo dost, pomyslel si Andy. A pořád nevím, na čem jsem. Vím akorát to, že ta holka prostě není normální. Je to někdo z jinýho světa.

„Pokud se Ahari vrátil, odkud přišel, tak už se nedá dělat asi nic. Jenže... já si nemyslím, že se vrátil. Místní trh je moc velký lákadlo a jestli už to jeho parta zkusila s Nechybou... teď tady totiž začne ta správná divočina, kuponovka na spadnutí... to bude něco pro vlčáky... prostě... myslím si, že zas někde vyplave. Stačí jen čekat – a hlídat. A to hlídání umět a mít potřebnou výbavu.“

„Souhlasím... jen mi není moc jasné, proč to zajímá zrovna vás.“

Dobrá otázka, řekl si Andy hořce. Já to vlastně sám nevím.

„To je dobrá otázka... já to vlastně sám pořádně nevím. Možná nějaký komplex... třeba bych chtěl mít takovou dceru, jako jste vy... což jsem možná mít i moh', kdybych si to nepodělal...“ (tyvole už nechlastej) „... nebo třeba jen touha chránit, nastavit vlastní odhalenou hrud'... jako Marcus Vinicius v cirku kvůli svý Lygii...“

„Sinkiewiczův Marcus Vinicius? Z ‚Quo Vadis‘? Tak to byl pěkný parchant, pane Ochránče...“

„Byl – ale jen ze začátku... protože tak byl vychován. Pak mu ovšem spadly z očí ty šupiny, změnil se, chyby napravil... a s Lygii byli šťastní... bože, co to kecám...“

Margaret se zasmála, natáhla se ze své barové stoličky pro baňatou lahev s šedavou etiketou a dolila Andymu prázdnou sklenku.

„Náhodou kecáte docela zajímavě... chtěl byste se zamilovat do Lygie?“

„Nevím... spíš ne... stejně by to k ničemu nebylo...“

„Proč myslíte?“

„Protože... protože... no dobře, když už se vykecávám, tak až na doraz... já totiž vím bezpečně, že by to k ničemu nebylo... jednak jste zapomněla nějakou obálku ve svém stole... to mimochodem celkem vypečeně zmátlo Pavla Vondráka... a druhak máte na telefonu záznamník...“

„Aleale... tak tohle mne opravdu zajímá. Pokračujte.“

„Já věděl, že mám držet hubu... buďte v klidu, to byla jen moje soukromá iniciativa, nic oficiálního... říkal jsem vám hned v úvodu, že mám jistý možnosti... ta nahrávka už neexistuje... a slyšel jsem to jen já a Pavel... a ten to nikdy nepoužije, nemá důvod... a je taky na vaší... teda naší... tedy vaší, sakra... straně... pro něj je ten případ ukrutnej pomník a chce ho vyřešit úplně stejně jako vy... akorát nemá ty možnosti... a nad ním to jistí jistě... hehe... Sládeček.“

Andy se mocně napil, postavil sklenku a sklouzl z barové stoličky své, kymácejí se jen nepatrně.

„Měl bych vypadnout, už se tu začínám motat jak slon v porcelánu... jen jsem vám chtěl říct ještě jednu věc, Markétko Fon Štajn... je taková stará báj, nevím odkud pochází... o chlápku, ale může to klidně platit i pro ženskou... prostě o někom, kdo se rozhodl najít a dobýt diamantovou horu... pátral celý život... a nakonec ji našel a skutečně vylez až na vrchol... jenže...“ Andy se odmlčel a natáhl se po odložené sklence.

„Jenže?“ pravila Margaret pobaveně a mírně upila ze svého portského. „Pointa příběhu spočívá v čem?“

„Poi.. pointa příběhu,“ pronesl Andy zmoženě, „spočívá v tom, že zjistil... nebo zjistila... že je na tom vrcholu úplně sama, teda sám... a tak ta celoživotní mise vlastně byla celá na hov... chci říct, zbytečná... dost, končím, padla. Rozloučím se, misiz Traviz... myslel jsem to dobře, ale dopadlo to jako vždycky.“

„Měl byste si ještě na chvíli sednout k ohni a dát si kafe, pane Andrassy. Na hocha ve vašem stavu číhají venku mnohá nebezpečí, zvláště v Nuslích a navečer.“

„Říkejte mi Andy, jo? Všichni mi říkají Andy... nebo Gróf... když mě chtějí nasr... naštvat teda. Pavka Vondrák např... například... dobrej kámoš.... A váš taky, fakt...“

„Dobře, Andy. Mně říkají Maggie. Nebo Meg, když mě chtějí naštvat; nejsem žádná koza... ale ta vaše Markétka mi taky nevadí, je to milá změna... tak pojď, hochu, posaď se, postavím na tu kávu...“

„Dobrá, Markétko Maggie... kafe si ještě dám... ale pak půjdu... akorát připomínám, že když budeš chtít, můžeš se mnou počítat... ve všem... akorát s tím rumem už se mnou fakt nepočítej... to se mi teda dost vysmeklo teda...“

VII.

„Moc jsem se včera nevytáh, což?“ zachroptěl Andy, přitáhl si vlněnou příkrývku k ramenům, otrásl se, vstal ze židle jen lehce vzdálené od vychladlého krbu a přešel k francouzskému oknu, za kterým bledě svítalo.

„Moc ne,“ zasmála se Maggie a podala mu šálek kouřící kávy.

„Spíš vytuhl než vytáhl... nemělo cenu tě budit, tak jsem ti sem jen přinesla deku.“

„Zbytečná laskavost... měla's mě prostě vykopnout.“

„Nesmysl. Kdoví, co bys v tom stavu venku tropil... ostuda pro tebe, ostuda pro mne... tady jsi nic natropit nemohl.“

Pragmatická jako vždy... nelze než souhlasit.

„Pragmatická jako vždy... musím souhlasit ponížene v pase zlomen. Díky za kafe, jdu. A nezlob se, Markétko.“ Andy způsobně složil deku na osminku, položil ji na opouštěnou židli a vypravil se ke své bundě.

„Nezlobím se... splnil jsi přece to, proč jsi přišel, ne? Co na srdci, to na jazyku.“

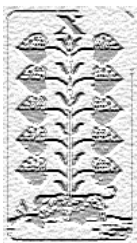
„Kdyby jen na srdci a kdyby jen na jazyku...“ broukl Andy a vydal se ke dveřím; náhle ho cosi napadlo a obrátil se.

„A co s tou nabídkou vlastně?“

„Pečlivě zvážím... a patrně přijmu...“ řekla Margaret náhle bez úsměvu a zamyšleně.

„A kterou?“

„Obě...“

Příběh – část druhá: INTERMEZZO

období 1993 až 1996

(zahrnuje též objasnění původu Plonkové Pětky)

I.

Rumem zmožený Andy se při svém prvním setkání s Margaret sice příliš nevyznamenal, ale jeho výrok o divočině, která záhy začne, byl pravdivý.

Kupónová privatizace, proložená řízeným rozpadem Československa, a především následný úprk ekonomů před právníky značně rozvířil hladinu společenských vztahů a místně oblíbené hře na četníky a zloděje poskytl spoustu nových, dosud nevyužívaných variant, jejichž nejznámějším symbolem se později stalo slovo ‚tunel‘ a k jejichž charakteristickým znakům patřily složité, ve finále ovšem oboustranně výhodné dohody sjednávané v nevěstincích, značné přesuny majetku a záhadná mizení některých spoluobčanů.

Na pozadí dění společenského probíhaly i velmi zajímavé a pro další vývoj podstatné změny technologické.

Počítače zahájily masivní tažení do různých oborů lidské činnosti i do jednotlivých domácností, telefonní ústředny se fyzicky zmenšovaly, zatímco jejich možnosti naopak bobtnaly, klasický telefonní přístroj získal nejen nové užitečné funkce, ale též v běžné praxi použitelného mobilního sourozence, který se z příručních brašen záhy přesunul do kapes uživatelů a jal se svého dráty spoutaného souputníka razantně vytlačovat a válcovat. Svět se překotně a usilovně seznamoval s termíny ‚internet‘, ‚e-mail‘ či ‚web‘. Koaxiální kabely, propojující počítače do sítí, sice usilovně hubly, zvyšovaly svou ohebnost a použitelné délky, ale přesto prohrávaly s obyčejnou dvojlinkou, kroucenou ovšem, zatímco se v záloze rozcvičoval kabel optický. Ze svazků klíčů novodobých hrdinů, vládnoucích počítačovým systémům, mizely dosud nezbytné kovové BNC terminátory a v jejich specifickém slovníku se prosazovaly prostému lidu nepřilíš srozumitelné pojmy jako modem, server, router, switch, hub a podobné zhůvěřilosti. Specialisté se přeli o přednostech

a nevýhodách různých přenosových protokolů pro páteřní sítě, zatímco lid obecný pronikal do tajů vytáčeného připojení. Šéfové firem si začínali zvykat na to, že lze jejich počítačové sítě spravovat i dálkově, že budou muset vzít na milost databázové systémy i aplikační programátory a že nejlepším zaměstnancem nemusí být nutně ten, který chodí do práce přesně na osmou. Data se po drátech, urychleně natahovaných všude možně, šířila rychlostmi před několika lety ještě ani teoreticky nedosažitelnými a bylo jen otázkou času, kdy se začnou šířit i bez drátů.

Živná půda technického pokroku i ekonomického darebáctví... jest všeobecně známým faktem, že tam, kde se něčemu daří, se záhy objeví i peníze. A kde se objeví peníze, tam se pochopitelně krade.

Stejně jako běžný vodovod má i penězovod jisté zákonitosti a úskalí; v síti se objevují různé netěsnosti, způsobující ztráty, a tu a tam si někdo našroubuje načerno vlastní kohoutek či umístí čerpadélko... síť je proto nutno kontrolovat, netěsnosti a nelegální odbočky vyhledávat a únikům zabráňovat.

Mezi nejúspěšnější a nejvyhledávanější ‚revizory penězovodní sítě‘ bezesporu patřila firma MATShield, jejíž logo se šachovou figurkou a slogan „Dáváme mat vašim ztrátám“ se staly symbolem a zárukou rychle a kvalitně odvedené práce. Společnost s ručením omezeným, navenek zastupovaná advokátní kanceláří Řehoř, Janda & Jandura, vykazovala téměř stoprocentní účinnost a jen málokdo tušil, že za skvělými výsledky stojí pouze jediná osoba.

O spolupráci obou uvedených firem s firmou třetí neměl kromě osob přímo zainteresovaných tušení vůbec nikdo.

Tato třetí firma totiž oficiálně vůbec neexistovala, přestože i ona se pyšnila názvem, logem a sloganem. Logo tvořila písmena S, U a P, symetricky doplňující stylizovaný obrázek jistého ptáka sedícího na jakémsi pahýlu; obor činnosti neměl ovšem nic společného ani s ornitologií, ani s tělovýchovou a už vůbec nic s obcí Liptákov... a navíc nebyly uvedené identifikátory zcela korektní, protože ignorovaly diakritiku.

Skutečný název oné firmy totiž zněl „Sdružení úklidových

pracovníků“ a přiměřenou informaci o nabízených službách poskytoval slogan „zajistíme pořádek ve vaší firmě či klubu v rámci výcviku našich členů“. Praktickým výsledkem těchto služeb bylo obvykle to, že se některý ne zcela podle domluvených pravidel hrající občan ocitl ve značně zbědovaném stavu, s kuklou na hlavě, bez peněz, bez dokladů a bez bot dosti daleko od svého běžného působiště – a dvojice mužů, která ho v prostředí povětšinou silně nevlídném vysadila z nenápadné a obtížně identifikovatelné dodávky, mu na rozloučenou naopak velmi vlídně doporučila, ať se příště onoho porušování pravidel vystríhá, protože by to nemuselo skončit jen výletem a přátelskou domluvou. Management „sdružení“ tvořila rovněž jen jediná osoba, ve sloganu zmíněnými členy byli vesměs externisté pracující na krátkodobý úvazek a bezprostředně po provedeném úklidu mizející ve vzdálených lokalitách; toto uspořádání prakticky nulovalo riziko nějakých navazujících komplikací.

Každý systém přejde po určité době do ustáleného stavu – bez ohledu na to, jak složitý či divoký byl jeho start a jaké národy a turbulence jím v prvních fázích cloumaly. Místní celospolečenské uspořádání nebylo výjimkou; majetky se stabilizovaly a přeliv minimalizoval, ti z nekonformních, kdož přežili (a přitom zůstali na svobodě i ve vlasti své milované), oblékli kvalitní saka a decentní kravaty, počet luxusních nevěstinců prudce klesl. Divoký Východ byl dle všech standardních ukazatelů dostatečně zkolonizován.

Margaret „Maggie“ Travis, úspěšná absolventka fakulty financí a účetnictví Vysoké školy ekonomické v Praze a jediný výkonný prvek firmy MATShield, s.r.o., se nevědomky ocitla ve stejné pozici, jako kdysi jistý Kryštof Hrubý zvaný Pogo; její odborný kredit vystoupal do takové výše a poptávka po jejích službách natolik převyšovala nabídkovou kapacitu, že si mohla klienty vybírat a přijímat jen zakázky atraktivní nejen finančně, ale i náplní. A takových se věru mnoho nevyskytovalo; na rozdíl od příběhů filmových či literárních, v nichž mimořádně bystrý darebák spřádá vysoce sofistikované plány, se v reálném světě vyskytlo jen málo pokusů o odklon cizího majetku, které by neodchytil již v počátečních fázích prostý audit a které by se

tudíž nepodařilo realizovat bez jisté konstelace vnějších okolností... zjednodušeně řečeno, buď se někdo vykašlal na zabezpečení nebo se jinému někomu někde více či méně usypalo. Tak či tak, Hercule Poirot by takové případy zřejmě nebral ani v krajní nouzi. A Maggie se v krajní nouzi nenacházela a většinu času proto trávila dílem dalším vzděláváním v oborech nikoli pouze finančních, dílem usilovným tréninkem na triatlonová klání. Její tmavošedý sportovní volkswagen (pontiac firebird se do místního prostředí příliš nehodil a byl tudíž záhy nahrazen vozem rovněž svižným, ale co do vzhledu strážlivějším) často postával na plácku před chatkou na Kocábě, tu a tam doplněn černou toyotou celickou, patřící paní Lucii Boháčové, manželce úspěšného manažera středo- a východoevropské firiálky nadnárodní společnosti.

Některé klidné a teplé večery trávila Maggie v místnosti s dokořán otevřeným francouzským oknem a krbem připraveným nastoupit do akce, pokud by teplota klesla. A někdy si namíchala jeden manhattan nevědouc, že si přibližně v téže době v malém bytě s velkým lůžkem jistá zrzka zadumaně prohlíží popelavě plavou paruku...

II.

Andy své klidné a teplé večery trávil obvykle v houpací síti mezi borovicemi, s doutníkem třídy puritos, sklenkou červeného a vzpomínkami. A vzpomínat bylo na co.

Poznámka, již před lety v rozpravě s přítelem Vondrákem utrousil, byla pravdivá: šéfování skutečně nebylo pro něj. A proto z pozice ředitele sekce Digrafia seskočil při první možné příležitosti, osobně naleznuv nejprve této sekci a tedy i sám sobě šéfa nového. Tím si na jedné straně uvolnil ruce pro odborné aktivity, které jej zajímaly, na straně druhé se v očích majitelů jednou provždy zařadil do kategorie „nepoužitelný až nebezpečný – nedělá kariéru“. Toto spíše negativní hodnocení si během let značně přiostril několika rovněž negativními počiny (typu „něco plácl na poradě“, „označil některé návrhy shora za pitomost“ nebo „sahal šéfovi na milenku“), přičemž počiny pozitivní (především rozsáhlá sada originálních a úspěšných

technických řešení) na převážení misek vah do plusu nestačily. Krom toho časem získal i dvě problematické vlastnosti dělesloužícího zaměstnance: jeho plat byl příliš vysoký a hlavně si pamatoval mnohé události, na které by ti, kdož na rozdíl od něj kariéru dělali, nejradyji zapomněli...

... a tak byla vlastně ona obálka s výpovědí, která během odpoledních hodin posledního pracovního dne jistého měsíce přistála na jeho pracovním stole (za jeho nepřítomnosti, jak jinak...), vyústěním zcela logickým, i když – jak si Andy později mnohokrát zahanbeně přiznal – jím samým neočekávaným; během předsametové epochy totiž nabyl mylného přesvědčení, že věrný a užitečný zaměstnanec svou vděčnou firmu opouští až nohama napřed, provázen oslavnými nekrology a třepotáním černého praporu u vjezdové brány.

Njn, naivní reálně socialistickej pohled.

Z dosti nepříjemné situace jej vytáhla pomocná ruka.

Tato ruka byla sice štíhlá, hebká a zdánlivě útlá, ve skutečnosti však pevná a řádně osvalená. V prvním kole přihrála tonoucím a silně vykolejenému Andymu schopného právníka, který čerstvě vykopnutému programátorovi objasnil některé záhyby a taje autorského zákona; byv argumentačně řádně vybaven, pustil se Andy do postexkomunikačních vyjednávání, jejichž výsledkem byl přímo nadšen – dokonce dospěl k závěru, že by se za podobných podmínek nechal vyhazovat i několikrát ročně.

V kole druhém pak výše zmíněná ruka našla odbyt pro některé Andyho výplody, přihrála mu několik klientů a především se stala sama klientem; náročným, vyžadujícím pracovní dobu od zadání do splnění, chyby neodpouštějícím... ale též klientem váženým – a také štedrým.

V důsledku této nadstandardní pomoci se mohl Andy celkem bezbolestně stáhnout z Prahy Matky Měst (které měl popravdě většinou plné zuby) na svůj skromný domek v příhraničí, pořízený v tučných dobách, řešit leckteré problémy dálkově a v mezidobí od posledního splnění do příštího zadání občas oprášit své hudební nástroje, které mu setrvale zlepšovaly náladu a během plesové sezóny též roční rozpočet. Na koupi

Karlštejna to pořád nevycházelo, ale na doutník a sklenku červeného gut.

Tyto a podobné vzpomínky lehce vibrovaly na pozadí Andyho mysli i ve chvíli, kdy obdobným teplým a vlhkým podvečerem mířil (s doutníkem třídy puritos v ústech, jak jinak) nikoli k houpací síti, ale ke vjezdové bráně; po kratším zápolení se vzpurným čepem závory otevřel obě křídla, kovově šedé scirocco vklouzlo do jeho hájemství a zastavilo na travou prorostlém štěrku těsně za zadním nárazníkem jeho vlastního přibližovadla. Světla vozu zhasla a dveře na straně řidiče se otevřely.

„Vítám tě, božská,“ pravil Andy obřadně. „Nechť slunce nad tvou hlavou nikdy nezapadá a tvé nožky se dotýkají výhradně hebkých květů sakury.“

Maggie si povzdechla, zavrtěla hlavou a obrátila oči k nebi.

„Jsem vážně zvědavá, jestli tě to šaškování někdy přejde.“

„Chtěl jsem tě pouze přivítat přiměřeně tvým kvalitám, šéfová, toť vše.“

„Protentokrát ti odpouštím. A kuř rychle, potřebuju s tebou mluvit uvnitř, u mašin. A mám málo času.“

Andy vyňal doutník z úst.

„Nezdržíš se do zejtrka? Myslel jsem, že jo... dokonce jsem ti v podkroví i vyměnil povlečení... a vyndal čistej ručník...“

„Tak to ses vyloženě překonal... nemůžu, mám večer ještě jednání v Liberci.“

„Ale kafe si dáš?“

„Ano, kávu si dám... už jsem si na ni zvykla... ovšem jen jestli máš lepší než tu stoletou. Cikorku si pij sám.“

„Mám, čerstvou... no, úplně čerstvou ne, ale stoletá taky není.“

Maggie si povzdechla podruhé. Andy pokrčil rozpačitě rameny.

„Sorry, šéfová. Normální kafe piju jen po dobrým jídle. A to, co si tady klohním, obvykle nedosahuje potřebnejch parametrů... ale mám čerstvou smetanu, tu nejsmetanovatější možnou.“

„Aspoň něco... tak jdeme dovnitř?“

„Rač napřed, budu tě ruče následovat...“ Andy se uklonil a rozmáchlým gestem ukázal na vchodové dveře svého skromného obydlí; sám vyrazil se zbytkem doutníku k ohništi v zadní části zahrady, mumlaje „dokouřit a potopit... jak v tom pekle, sakra...“

Vstoupiv do jediné místnosti v přízemí, sloužící podle aktuálních požadavků jako kuchyně, jídelna, pracovna, obývací pokoj a nahrávací studio, našel Andy Maggi sedící u jednoho z jeho počítačů a studující jakési elektronické dokumenty. Aniž by odvrátila oči od monitoru, ukázala prstem směrem ke kuchyňské lince s varnou konvicí a roztažením palce a ukazováku upřesnila velikost požadovaného šálku. Bylo zbytečné se na něco ptát, stejně by neodpověděla, to mu po těch letech spolupráce bylo zcela jasné; přesunul se tedy mlčky k lince a připravil jednu klasickou kávu pro ni a velký hrnek rozpustné ‚s-kávy‘ (‚s‘ ve smyslu ‚skoro‘) pro sebe. Z lednice pak vyčaroval kelímek smetany ke šlehání, čímž byla příprava dokončena – cukr ani jeden z nich nepoužíval. Oba šálky, smetanu a dvě lžičky umístil na stůl, fungující v nutných případech jako jídelní, usadil se na jedné ze dvou použitelných židlí a mlčky vyčkával věci příštích.

Po několika minutách Maggie vypnula monitor, obešla sedícího Andyho, usedla na druhou židli a natáhla se pro svůj šálek.

„Tak dobře poslouvejte, pane inženýre, bude toho víc.“

A nebudu to říkat dvakrát, pomyslel si Andy. Bezva. Sbohem nudná odpoledne, medvídko mývala evidentně nebudu pár dní potřebovat.

„Za prvé: dívala jsem se na ten domek vedle. Koupíme ho. A za druhé: zrekonstruujeme ho a vybavíme trochu líp, než tuhle tvou... kuču, říkám to správně? Bude to dobrý záchytný bod, do Německa jen několik metrů.“

„Koupíme kdo?“ vybrebl zaskočený Andy.

„Založíme na to novou společnost. Kvůli možným právním komplikacím to bude dceřiná společnost, filiálka matky sídlící v USA.“

„Bezva nápad, ale já mám živnosták jen na určitý služby a o společnostech dceřiných, mateřských, synovských či snad otcovských nevím ani ťuk.“

„To všechno zařídí doktor Řehoř, ty si s tím vůbec nelam hlavu. Formálně s tím nebudeš mít vůbec nic společného, budeš spolupracovat externě, na smlouvu jako obvykle. Nijak tě to nezatíží. Dohlídneš akorát na tu rekonstrukci.“

„Já? No to snad...“

„Kasal ses přece, žes Dimedii zařizoval hned několik domů, ne? A padesátka ti ještě platí, ověřila jsem si to.“

Andy několikrát naprázdno zapolykal, než se mu vrátil alespoň částečně hlas.

„Jasně, padesátka mi ještě platí. Ale moc bych se s tím nikde nechlubil... hele, šefová, datařinu ti tam udělám komplet třeba i s callcentrem. Ale do silový električky bych se radši moc nemountil, jelikož alébrž protože už si z těch paragrafů pamatuju leda tak starou bačkoru. Zedník jsem podprůměrnej, truhlář, tesař a obkladač vyloženě mizernej a na instalatéra nemám výbavu; můžu maximálně zapojit do električky bojler, čerpadlo a tlakověj spínač. Takže fakt nevím, jak bych...“

„Nedělej Zagorku,“ pravila přísně Maggie, jejíž znalost hovorové češtiny včetně idiomů se v průběhu let výrazně prohloubila. „Projekt i dodavatele zajistí doktor Řehoř, ty budeš mít opravdu jen ten dohled. Což zvládneš z okna a dokonce si přitom můžeš i brnkat na basu... jen se neškleb, o tom tvým hraní pochopitelně vím. To hlavní, co od tebe očekávám, je opravdu ta počítačová část; musí to být špička. Připrav návrhy a pak je spolu probereme. A nezbytnou součástí té rekonstrukce budou samozřejmě kontrolní dny, kterých se zúčastníme vždy oba dva. Nějaké dotazy?“

„Ani ne... akorát si myslím, že na nějaký echt počítačový doupě by to chtělo mnohem lepší připojení, než ten drát, co sem vede a co zapomněli Němci v tom fofru při ústupu v pětáctýřicátým překopnout...“

Margaret jen mávla rukou.

„O to se nestarej...“

„... to zařídí doktor Řehoř, chápu. Už jsem jako pěna.“

„Chápeš přímo dokonale – občas,“ ušklíbala se Maggie a vstala.

„Doprovodiš mne?“

U doširoka otevřených dveří scirocca, Andym úslužně přidržovaných, se Margaret zastavila a s despektem pohlédla na druhý přítomný vůz.

„Měl by sis koupit něco normálního, Andy. Obávám se, že tímhle na klienty moc velký dojem neuděláš.“

„Možná neudělám,“ opáčil Andy trucovitě, „ale ani žádný klient, ani ty sama mi sem půl tuny štěrku nedovezete... Ferda to zvládne... žejo, Ferdo?“ popošel k značně zaprášené bílé felicii v provedení pickup a láskyplně pohladil mírně zprohýbané zadní čelo. „Ale jestli tě to potěší, můžu Ferdu taky hodit do šedý metalízy, na to by mi prasátko stačilo. A na přední kapotu nechat udělat nějakou pěknou americkou retuš, třeba tvář svý šéfový...“

„Ano, věřím, že bys byl takové hlouposti doopravdy schopen...“ Maggie rezignovaně zavrtěla hlavou, nastoupila do svého vozu a přibouchla dveře. Motor basově zabublal dvojicí laděných výfuků a řidička ještě stáhla okénko.

„Doktor Řehoř se ti ozve, jakmile budou vyřízeny formality. A ty se zatím zamysli nad vybavením; přehnaně moc času na to mít nebudeš. Znáš mě přece... bye...“ Šedý vůz vycouval ze vrat, motor zaburácel ve vyšších otáčkách a dvojice zadních světel záhy zmizela Andymu z dohledu.

Abych tě neznal, pomyslel si Andy zachmuřeně, zavíraje bránu a cloumaje vzpurným čepem. Od zadání do splnění a běda, jak něco neklapne...

... ale je to stejně dobrá holka. Mít takovou dceru... njn, neměl ses tenkrát rozvádět, blbče. Teď ve čtyřiceti už to asi nedoženeš.

III.

JUDr. Dalibor Řehoř byl člověkem akurátním a žoviálnost k jeho vlastnostem rozhodně nepatřila; pokud mu něco

opravdu chybělo, byl to cylindr, hůlka se stříbrnou rukojetí a tvrdý límec, to vše zarámováno dubovým ostěním nějaké rozlehlé pracovny z éry viktoriánské.

Tento koženě přísný pán stál nyní na Andyho pozemku a vlastníka těchto prostor si měřil pohledem více než zjevně znechuceným; Andyho útroby se nepříjemně svíraly a měl pocit, že právě vytekl z odpadní roury.

„Nebudu vás dlouho zdržovat, pane inženýre... ostatně, i můj čas je drahý,“ pravil komisně, letmo pohlédnuv na taxi čekající před branou (jeho řidič nervózně pokuřoval opřen o blatník a Andy si byl jist, že i tento muž si v posledních hodinách občas připadal jako nižší živočišný druh). „Chci vás pouze informovat, že vedlejší parcela včetně staveb na ní se nacházejících je od včerejšího data majetkem firmy Boemia Estates... ano, hláska ‚h‘ v názvu skutečně chybí... tedy, Boemia Estates Cé Zet... a že jsem pověřen uzavřít s vámi v zastoupení této společnosti smlouvu o dílo v rozsahu uvedeném v příloze této smlouvy; tuto vám tímto předávám současně s kopií pověřovacích listin. Veškeré administrativní záležitosti související s touto smlouvou jsem oprávněn projednávat s vámi osobně. Smlouvu prosím pečlivě prostudujte, originál a jednu kopii podepište a zašlete doporučeně na adresu naší kanceláře, kterou zajisté znáte. S projektem a harmonogramem rekonstrukce budete seznámen, jakmile bude uzavřeno výběrové řízení a vyřízeny veškeré formality. Bylo mi potěšením... a nyní mne omluvte, skutečně spěchám.“

Andy stiskl podávanou ruku, příjemně překvapen její pevností (leklé ryby nesnášel, ale jaksi podvědomě jednu v tomto případě očekával), a sledoval právníka, mířícího k taxíku (jehož řidič zahodil nedopalek a napřímil se jak voják při vstupu šarže), s lehkým pobavením a těžkou úlevou. Na svém pracovním stole pak odsunul stranou náčrtky blokových schémat a síťových diagramů a rozevřel objemnou složku.

Po několika minutách pečlivého zkoumání obsahu mohl pouze konstatovat, že Margaret jako obvykle neponechala nic náhodě a že, pokud mohl posoudit, jsou všechny formální náležitosti splněny a zadání zcela jasné.

Jedinou listinou, která se poněkud vymykala zavedeným standardům, byl výpis z obchodního rejstříku; obsahoval informace o firmě Boemia Estates CZ, spol. s r. o. (jednatel: JUDr. D. Řehoř, ale no kdo by to čekal...), a navíc i odkaz na americkou firmu Conereal, podle všeho onu „matku“, o níž se zmínila Maggie při své návštěvě. V tomto odkazu figurovalo jediné jméno, zřejmě osoby oprávněné své české dceři srovnat faldy, kdyby si hodlala příliš vyskakovat... Andy si pro jistotu toto jméno přepsal do vlastního adresáře, doufaje, že se on sám peskování vyhne. Pamela McDoughan... pěkné. V první řadě bude asi vhodné nadřtit správnou výslovnost.

IV.

Jan Kořínek, starosta (druhdy spádové) obce Kornětice, měl ve tváři výraz člověka před sekundou prudce nakopnutého do rozkroku.

„To není možný...“ zamumlal posléze. „Takovejch prachů...“ odsunul stranou závěrečnou zprávu, těžce se opřel o stolní desku a nevěřičně zavrtěl hlavou.

„Paní Lukášková byla podle všeho ještě mnohem schopnější účetní, než jak jste mi ji první den vylíčil,“ pronesla Maggie marně potlačujíc ve svém hlase jistou ironii; naklonila se ze své klubovky ke konferenčnímu stolku a z tácku vedle konvice si vzala jednu kapsli se smetanou.

„Takovejch prachů...“ opakoval starosta omámeně. „A vy ste na to přišla, jo? A ten poslední převod ste stihla stopnout, jo? A ty prachy z minula ste našla a to... zmrazila, jo?“

Maggie se tentokrát s žádnou odpovědí neobtěžovala, pouze přikývla, otvírajíc zmíněnou kapsli; ouško se jako obvykle ulomilo zcela bez požadovaného efektu a bylo nutno použít nehet, naštěstí dostatečně dlouhý. Tuzemská klasika – obálky nelepi a smetana se neotvírá.

„Tak to ste nám teda zachránila krk, milostivá. Kdyby všechny ty prachy z obecního účtu zmizely, tak sme plajte a můžem se jít pást.“

Maggie opět pouze přikývla a míchala si kávu.

Starosta měl patrně v plánu ještě delší děkovnou tirádu, ale náhle se zarazil.

Už ti došlo, hochu, ušklíbla se v duchu Maggie. A teď se ukaž, moudrý šáhu, první zrníčka rýže leží na šachovnici... na kterém políčku ses zasekl? Na pátém, na šestém? Nebo až o kus dál?

„Poslyšte...“ pronesl Kořínek opatrně.

„Ano?“

„Ta vaše odměna...“

„Ano?“

„Já vím, máme to ve smlouvě... ale... ta procenta... to je strašnej ranec... nikdo přece nemoh' vědět, že toho ta Lukášková uleje tolik...“

„Takže?“

Kořínek nešťastně rozhodil rukama.

„To vám prostě nemůžem dát... to bysme byli taky plajte... taková díra do rozpočtu...“

„Máme smlouvu,“ pravila Maggie mírně.

Starosta na ni upřel pohled zraněné laně a Maggie už nechtěla jeho utrpení dále protahovat.

„Nebojte se, pane starosto, určitě najdeme nějaké přijatelné řešení.“

„Slevíte?“ vyhrkl starosta dychtivě.

„Je to jedna z možností... nebo můžeme část smluvního plnění zrealizovat v naturáliích.“

Kořínek se zarazil podruhé.

„To jako... že byste si to odvezla v bramborách? Chcete je prodávat nebo co?“

Margaret se upřímně rozesmála.

„V bramborách opravdu ne, pane Koříнку... ale máte v majetku obce různé zajímavé položky.“

Kořínek těžce sklesl do protější klubovky, zřetelně se třesoucí pravicí si přitáhl konvici s kávou, levičkou tápavě zašmátral

po druhém kávovém šálku a přeměřil svou mučitelku zoufalým pohledem.

„Například..?“ pronesl téměř šeptem.

„První den jste mne tu provázel...“ spustila Maggie hledíc kamsi nad holou hlavu starostovu „... a byli jsme se podívat dokonce i v hasičské zbrojnici... máte pěknou novou stříkačku...“

„No počkejte...“ Kořínek se ve své klubovce prudce napřímil a káva z konvice vyšpláchla na skleněnou desku.

Maggie chlácholivě potřásla hlavou i pravou dlaní.

„... a za tou krásnou novou stříkačkou se krčilo staré vozidlo, které jste původně chtěli renovovat a teď už nemusíte.“

„Ta kačena?“ otázal se zmateně starosta a Maggie přikývla.
„Vy byste chtěla tu kačenu? Co s ní budete dělat, proboha?“

„To už nechte na mně... můj otec s ní jezdil na vojně... a často mi o tom moc pěkně vyprávěl.“

„Tahle kára ale nejezdí...“ Kořínek byl evidentně dosud značně vykolejen.

Maggie pokrčila rameny.

„Nejezdí – zatím. To je věc přístupu.“

Kořínek vstal z klubovky a jal se rázovat po místnosti.

„No... já jsem sice taky dobrovolnej hasič, pochopitelně... dokonce zástupce velitele... ale nemůžu jen tak přijít a říct ‚hele, hoši, ta pražanda chce kačenu, tak ať si jí teda veme‘... jak bych to asi zdůvodnil...“

„Můžeme to udělat úplně jinak.“

Starosta se na okamžik zastavil, pak ale jen mávl rukou a pokračoval v chůzi.

„Jak, třeba?“

„Hrajete dnes večer u Dvořáčků jako obvykle mariáš?“

„No to jo...“

„A vadilo by, kdybych si zahrála s vámi?“

„No to ne... moment – vy hrajete mariáš?“

„Tak trochu.“

„Tak trochu... a co z toho?“

„Hrajete přece s velitelem hasičů..?“

„Jo, s Lojzou Žáků. A s Lubou Kozlíkem. Ale nějak mi uniká, vo čem je vlastně řeč.“

„Myslím, že bychom ‚při kapku snaze‘, jak s oblibou říkává jeden můj známý, dokázali vytvořit situaci, kdy bych vsadila svůj honorář proti té... kačeně.“

Kořínek znovu přerušil své pochodové cvičení, chvíli mlčel – a pak se najednou rozesmál. Maggie jej sledovala tázavým pohledem.

„A vyhrála, jo? Vážená, Lojza Žáků by moh v mariáši klidně na světovéj šampionát. A já i Luboš taky nejsme zrovna běčka. Jak byste to chtěla zařídit, to mi teda povězte... proti nám, jo? A ve štyrce...“ škytavě se rozesmál podruhé, usedl do klubovky a konečně si v klidu nalil šálek kávy, usmívaje se již jen mírně. Margaret jej sledovala tentokrát spíš chladně.

„V pauzírovaném, pochopitelně. A s vaší pomocí.“

Starosta se přestal usmívat a odložil šálek.

„Zkuste mi to vysvětlit, madam. Nějak to nepobírám.“

„Domluvíme si nějakou hlášku, vy mi dáte kontra, já se otočím, vy taky... a pak se dohodneme na té sázce.“

„A vy pak tu hru vyhrajete, jo?“

„A já pak tu hru vyhrají.“

Kořínek se na chvíli zamyslel a pak se ušklíbl.

„A co když nevyhrajete? Před minimálně jedním svědkem přijdete o kačenu i o honorář.“

„Vyhrají, protože to bude i ve vašem zájmu.“

„V mým zájmu? V mým zájmu je přece akorát, aby prachy i kačena zůstaly v majetku obce Kornětice... nemám žádnéj důvod vám pomáhat a když prohrajete, těžko mi budete moct něco vyčítat... tohle se nedá slíbit, kluci by to poznali a já bych

byl tak akorát za pitomce.“

„Minimálně jeden důvod, když tedy nepočítám vaši čest a ochotu dodržet dohodu, by se našel.“

„To mi teda řekněte jakej...“

„Družstevní teletník,“ pravila Maggie hlasem náhle kovovým.

Starosta Kořínek strnul se šálkem na půl cestě k ústům a jeho tvář nabyla tentokrát výrazu člověka právě udeřeného do solaru a následně kopnutého do žeber.

„Co... cože? Jak jste to kruci...“ zablekotal.

Maggie se usmála, ale příliš vldný úsměv to rozhodně nebyl.

„Když pátrám po zpronevěře, musím projít veškeré dostupné záznamy a ověřit souvislosti.“

„To už bylo přece dávno! A všechno jen v dobrém oumyslu, v zájmu spádový obce...“

„Dobrymi úmysly je dlážděna cesta do pekel, pane starosto. Obávám se, že občané těch tří postižených obcí ani soudce by s vámi v tom hodnocení nesouhlasili. A celková způsobená škoda vychází odhadem na...“

„Nechte toho, proboha!“ Teoreticky sice nebylo možné, aby se někdo sedící v klubovce zhroutil bez viditelné změny polohy, ale Kořínek to dokázal.

Margaret se odmlčela a nalila si další šálek. Káva již trochu vychladla a Maggie prudce zatoužila po své vlastní keramické konvici.

Po delším bezeslovném časovém úseku se starosta lehce oklepal jako lovecký pes po lázni a ve své klubovce se poněkud napřímil.

„V případě, že se ten teletník vytáhne na světlo boží, už si asi mariáš nezahrajem, milostivá, žejo? Maximálně si budu moct s Lukáškovou hodit ‚vole padni‘, pokud nás pustěj na vycházce k sobě a pučej nám karty, teda...“ zakončil hořce.

„Nevidím to tak tragicky... najali jste mne kvůli situaci současné, o tom, co se tu stalo před lety, při uzavírání smlouvy řeč nebyla.“

„To jo. Jenže kdyby...“

„... jistě. Kdyby naše dohoda nepřinesla kýžený výsledek, mohl by se mnou uzavřít smlouvu kdokoli z tehdy postižených, pochopitelně. Zvláště v případě, že by se nějakým způsobem dozvěděl nové skutečnosti.“

Starosta Kořínek vstal, mocně si odfrkl, došel ke svému starostenskému stolu, ze zásuvky vyňal velký pestrobarevný kapesník, osušil si zpocenou lebku a pak se hlučně vysmrkal. Maggie poklidně dopijela studenou kávu.

„Říkali, že jste v tom chytání dobrá... netušil sem ovšem, že ste dobrá až tak, sakra.“

„Jsem,“ podotkla Maggie skromně, cudně klopíc oči. „Jak to večer provedeme?“

*

Zpráva o tom, že ‚ta ženská z Prahy hraje u Dvořáčků mariáš s našima hošma‘, se rozkřikla poměrně rychle, ale do salonku za hráči se dostal jen málokdo. A návštěvník byl obvykle pauzujícíím hráčem okamžitě upozorněn na nástěnný nápis vyvedený velkými ozdobnými písmeny:

Kibic nechť si jen sám sebe hledí, dokavad' mu čelist v pantu sedí!

Zvědavci v lokále tak byli odkázáni jen na kusé informace vypáčené z pauzujícího, pokud šel tento na pisoir. A podle těchto zpráv se ta pražská frajle držela mimořádně dobře, dokonce prej byla v plusu.

Zhruba po hodině hry, volíc na forhontě, s pauzujícíím Kozlíkem, s Kořínkem po levici a po schválení barvy, usoudila Maggie, že se dostavila správná konstelace a nadešel správný čas.

„Nuže, pánové, nasadte si pevněji čepice,“ pronesla svou část domluveného hesla. „Vidím tady sto a sedm v červených.“

Kořínek nervózně polkl. Podle dohody měl možnost z urputné dražby vycouvat, pokud by ze svého listu usoudil, že Maggie vyhrát nemůže; pak by se sehrála standardní desetníková partie.

„Na to kilo flek...“ pravil posléze hlasem poněkud sevřeným.
„A tý sedmě taky pěkně smrdí z huby, milostivá!“ doplnil druhou část dohodnutého hesla, tentokrát o něco rázněji.

Nemá to chlapec lehký, pomyslila si Maggie téměř soucitně. Jak správně a velmi nešťastně v poslední fázi vyjednávání podotkl, bude pak u kámošů za vola... po upozornění, že být volem přes mariáš je hra mnohem nižší hodnoty, než být zachráncem obecní pokladny a navíc zůstat zcela čistým v kauze teletník, se ovšem dalších námitek vzdal.

Alois Žák pohlédl na svého aktuálního spolubojovníka poněkud překvapeně, ale vývoj hry jej postavil do role pouhého bezmocného čumila.

„Lituji, pánové, ale na hru i sedmu si musím dát větší.“

„Dvakrát tuty,“ procedil Kořínek skrz zařaté zuby.

„Honzo, neblbni...“ Žák už to nevydržel, byť to nebylo zrovna košer.

„Povídám ti, že to nemůže uhrát...“ držel se starosta domluvené linie. Maggie v duchu pochvalně kývla a přidala se svou replikou.

„Pánové, nedramatizujme to a nežeňme se do bot a kalhot. Jsem ochotna vsadit celý svůj honorář – sto a sedm v červených.“

Divadélko se nyní dostalo do nejslabší, ale nikoliv nebezpečné fáze – bylo nutno vtáhnout Žáka do hry o kačenu; pokud by se to nepodařilo, zůstala by celá hra v obyčklé korunové poloze a Kořínkova lebka by se později zpotila velice, neboť by musel prosadit předání kačeny standardním postupem. Starosta si toho byl evidentně vědom a podal výkon vsutku mimořádný.

„No to pochopitelně berem, žejo, Lojzo? Obec ušetří značný prostředky... ale...“ zaváhání bylo odehráno v kvalitě téměř aspirující když ne na Oskara, tak alespoň na Lva „... co za to? Když vložíte tolik, těžko se spokojíte s pár kačkama, žejo...“

Margaret pronesla delší projev a osmsetpětka tatra, zvaná kačena, tak byla položena na stůl; navazující rozpravu a její výsledek nejlépe zhodnotil pauzující Luboš Kozlík, když mu

hostinský Dvořáček točil pivo: ta ženská je patrně cvok a Honza s Lojzou sou volové, co ji v tom eště podporujou.

„Je to sice pitomost,“ pravil mezitím v salonku Alois Žák, „ale kdo chce kam... tak vyneste, dámo.“

*

„Teda Honzo,“ prohlásil Alois Žák po odhození poslední karty, „štípni mě, ať se probudim... ty troubo, vždyť jsme ji drželi za drdol... a ty mi vynesíš pod plonkovou pětku a vona to zelený eso má... tos přece musel vědět... kristapána, to abysme do tý hasičárny radši vůbec nechodili, chlapi se uřehtaj k smrti... koukni se na Lubu, už teď má hubu vod ucha k uchu...“

„Já vim...“ bránil se Kořínek chabě. „Zkopal sem to, ale podle prvního štychu sem myslel, že to eso máš ty...“

„Myslel, myslel... víš, co znamená myslet, žejo? Já bych tě...“

„Ale no tak, pánové,“ pronesla Maggie smířlivě. „Berte to z té lepší stránky: jak zněla dohoda? Že když vyhraji, nereflektuji na honorář. Ta, jak říkáte... plonková desítka vám ušetřila o dost víc, než je aktuální hodnota té tatro... možná i s řidičem... tak nač ten smutek?“

„Sou to jen prachy, madam,“ vstoupil do debaty Luboš Kozlík. „Ale pověst, ta pověst karbaníkova, to se nedá zaplatit. A ta je v trapu.“

„No nic, brečet můžem doma,“ uzavřel diskusi Žák. „Papíry vám připravíme na ouřadě, kačenu trochu pošolicháme a bude na vás čekat. Ale odtah tý zatracený plonkový pětky si račte zajistiti sama, dámo. Ponechte nám aspoň zbytek hrdosti... von to vostatně bude pěknej záhul i tak, těch keců...“

Maggie s úsměvem přikývla, ukládajíc si onu plonkovou pětku do paměti.

V.

„Mohu vám nabídnout kávu, pane inženýre?“

Panebože, zaúpěl Andy v duchu. Kafe, zase kafe. Hrnek kafe, konev kafe, bazén kafe. Proč mi někdy někdo nenabídne čtvrt

kila pečeného bůčku? Nebo kuřecí stehno? Banán se šlehačkou? Strčte už si to pitomý kafe do... navenek se ovšem pouze usmál, byť s námahou.

„Ne, dík... spíš nějakou vodu... nebo džus, jestli máte.“

Pohledná plavovlasá recepční úspěšné advokátní kanceláře Řehoř, Janda & Jandura předvedla běloskvoucí úsměv.

„Tedy džus... výborně... jablko, hruška, pomeranč..? Jablko, skvěle. A pro vás, pane architekté?“ Úsměv i ostatní pohledné náležitosti se obrátily k druhému účastníku schůzky.

Kafe, co jiného, pokračoval Andy v přemítání. A pěkně silný, ať nám to pálí... tvl až budou v budoucnosti kurátoři muzeálních výstav vymezit nejvhodnější artefakt pro naši dobu, vyhraje to hrnek vod kafe a igelitové pytlík... ale bráno kolem a kolem, to současný kafe se dá občas i pít. Když si člověk vzpomene na ty nekonečné porady v minulosti – takzvané turek v provedení ‚lžička sádrového lógru dole, deci švestkový vody nahoře‘, na pobryndaném talířku dva ublemcaný pytlíky cukru... a během vysrkání obsahu vyhulený dvě až tři žvára. Přece jen je ten pokrok k něčemu dobřej.

Usměvavá dívka odplula kamsi ke kávovaru a pan inženýr s panem architektem osaměli.

Menší z dvojice zasedacích místností advokátní kanceláře byla opravdu malá a plány, rozpis materiálu a další papíry oběma pány donesené pokryly nejen jednací stůl, ale i pět z osmi židlí. Naštěstí šlo jen o setkání ryze odborné, bez audiovizuálních prezentací (obvykle s vypovídací hodnotou téměř rovnou nule, ale efektních) a mezi čtyřma očima, takže nebylo nutno zapojovat projektor ani osobní šarm a jednání probíhalo v naprosto věcné rovině.

Na architekta Součka a na spolupráci s tímto pánem si Andy dosud nemohl stěžovat ani v nejmenším. Prvotní projekt vypadal velmi slušně, průběžně se zjevující problémy byly řešeny taktéž průběžně, v poklidné atmosféře a názorové shodě. K drobnému střetu došlo pouze v souvislosti s umístěním překlenovacích záložních zdrojů a malého benzinového agregátu pro nouzový provoz, jejichž požadované nasazení

u tak malé stavby architekta poněkud zaskočilo. Ale i tato záležitost byla nakonec vyřešena uspokojivě. Andy doufal, že debata o dalším zásahu do projektu proběhne v témže přátelském duchu.

„Klient bohužel požaduje ještě jednu změnu...“ zahájil Andy vyjednávání a naklonil se nad velký plán parcely. „Zhruba zde...“ ukazovák pana inženýra se zabodl do prostoru zahrady nedaleko vjezdové brány „... vybudovat zpevněné stání a přípojně místo pro karavan.“

„Přípojně místo?“ otázal se Souček poněkud zaraženě.

„Ano... vlastně jen technologický sloupek. Přípojka silové elektřiny, datová přípojka, vodovodní kohout... postačí tři čtvrti coulu, odhaduju... se šroubením a...“ zde Andy lstivě vložil do svého projevu dostatečně vykalkulovaný povzdech „... a napojení na odpad... zas jen užitková voda, nic většího,“ dodal rychle vida jakési mračno vkrádající se na architektovu tvář.

Nijak zásadně to nepomohlo.

„To je ale dost velké zásah... a nějaký vícepráce. Výkop, zhutňování, zásah do řešení kanalizace... ten odpad se pochopitelně musí nějak napojit na jímku, ideálně s nějakou oddělovací klapkou...“ Součkova tvář i nadále rozhodně nezářila nadšením.

„Taky nejsem nadšenej,“ vsadil Andy na model jedeme v tom spolu, „budu muset přidat jeden samostatnej silovej okruh a ve strukture mi to udělá taky slušnej míšmaš... ale klient...“

„Chápu,“ povzdechl Souček a Andy si připsal na cestě za úspěchem malé bezvýznamné plus. „A kde přesně by to stání mělo být?“ Architekt se vrátil ke spisovné mluvě (a Andy byl připraven jej ruče následovat) „... u toho odpadu totiž záleží na vzdálenosti od jímky, musíme dodržet minimální spád... jen užitková voda, říkáte?“

„Přesně tak... a napojení pomocí hadice, plnění i odtok...“

„Tak to bude stačit padesátka... a klapku řešit nemusíme, možná nějaký filtr... jak to vypadá objemově? Ta jímka není bezdná, to jistě chápete...“

„Jas... jistě, chápu,“ Andy se opravil taktak a na poslední chvíli, „nepředpokládám, že by šlo o nějaké velké množství a hlavně to bude využito jen velmi zřídka. Umístění je víceméně na vás, ten obyvt...“ (sakra, obytnák ne, vole) „... karavan se musí pouze vytočit do a ze vrat, to je jediné omezení.“

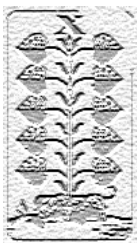
Souček několikrát přikývl a chmury z jeho tváře zahájily ústup, jak Andy postřehl s ulehčením.

„Do příštího kontrolního dne provedeme příslušné úpravy v projektu. Odhaduji, že napojení vyřešíme úzkou izolovanou šachtou, zapracujeme tam i samostatný kanál pro vaše instalace. Ten odpad povedeme... zcela samostatně... s izolací... nu, radost z toho nemám, to přiznávám, ale když si to klient přeje... a respektuje jisté navýšení rozpočtu...“ architekt pozdvihl tázavě obočí a Andy chvatně přikývl „... nevidím v tom problém. Náš zákazník, náš pán, že?“

Tvůj pán, moje paní, pomyslel si Andy stále horlivě kývaje.

„Vaše káva a džus, pánové,“ pronesla od dveří recepční, držíc obouruč velký tác a obratně zavírajíc dveře loktem.

Kafe, ty vole... už zase... zaúpěl v duchu Andy.

období 1997 až 1998

(popisuje též zmrtvýchvstání Plonkové Pětky)

VI.

Když si v říjnu roku 1702 v rámci války o dědictví španělské rozbijeli udatní vojáci pánů Clauda de Villars a Ludvíka Bádenského navzájem hlavy svých ořů i hlavy své v historicky celkem nevýznamné bitvě u Friedlingenu, těžko mohl někdo ze zúčastněných předpokládat, že se tato oblast stane o tři stovky let později ukázkou vzorné spolupráce hned tří států.

Pokud se motorizovaný jedinec, rajtující v půli let devadesátých svého oře plechového takzvanou Basilejskou metropolitní oblastí, dostatečně nasýtil moderními výtobytky civilizace v hustě obydleném souměstí, mohl prchnout na sever do svahů na pravém břehu Rýna, ocitnout se v krajině poklidnější a potulovat se pro změnu po úzkých cestách mezi městečky a vesničkami, jejichž názvy obvykle končí nějakým tím -gen nebo -bach; motorizovaný jedinec českého původu pak mohl být navíc mimořádně potěšen skutečností, že se u vchodu do mnohého malého krámků v příslušném -genu nebo -bachu setká s nápisem „Kazdy zlodej ihned udat polizei“... inu, jest dobré věděti, že se o nás Čechů v cizině ví i v té nejzapadlejší vísce, že.

Obec Maugenhard byla jistěm ohledu výjimkou; nejen co do umístění zmíněné koncovky, ale též co do výskytu, přesněji tedy absence zmíněného nápisu – možná proto, že se v místě nevyskytoval žádný krámk, který by vzbudil zájem příslušné kategorie P.T. Češtva. Jinak šlo ovšem o obec pro danou oblast typickou: pár desítek domků jakoby náhodně rozhozených kolem jediné ulice, tvořené částí silničky vedoucí k o něco větším sousedům východně a západně; přibližně uprostřed obce odbočka na silničku ještě o něco užší, mířící na sever, k lesu zvanému Efringer Wald. A kdyby se náš hypotetický motorizovaný jedinec (národnost již neřešme) po této silničce vydal, narazil by těsně předtím, než by se úzká a prašná vozovka po několika zákrutech změnila v drsnou lesní cestu zdolatelnou jen traktorem, na skupinku zářivě bílých budov, obehnaných nevysokou, ale solidní a rovněž bílou zdí.

Návštěvník neznalý by tento areál patrně nejprve považoval za zemědělskou usedlost – zvláště poté, co by objevil v pozadí stáj a několik pasoucích se koní. Záhy by si ovšem uvědomil naprostou absenci jakéhokoliv stroje či komodity, které se na zemědělských usedlostech a v jejich okolí obvykle vyskytují. Takže samá voda, tipuje se dál.

Bližší ohledání by našemu zvědavci napovědělo, že největší z budov nápadně připomíná dílenský objekt, kterým se pyšní každý větší autoservis; jenže na úpravném prostranství před širokými vraty nestál žádný vůz a v okolí se nepovalovaly žádné vraky ani jejich pozůstatky. Samá voda podruhé.

Zvědavec by tedy nakonec dorazil k menší budově obytné, působící dojem úsporně elegantním a vysílající sice nenápadný, ale přesto zřetelný odér solidního balíku peněz; řešení je tedy nasnadě: areál patří osobě značně majetné, která si nepotrpí na okázalost a má ráda své soukromí. Tento dojem by podpořila i skromná vchodová branka bez zvonku, opatřená pouze decentní schránkou na tiskoviny a malou mosaznou tabulkou, na níž nebylo uvedeno žádné jméno, pouze dosti pochmurně působící zkratka, vyrytá ozdobným skriptem:

Die-Die

Takže – možná přihořívá, ale nehoří; existence výstředního milionáře nepotvrzena.

Hypotetický zvědavec-motorista by tedy svého plechového oře obrátil k odjezdu neuspokojen a nevěda, že všechny jeho tipy byly částečně pravdivé a že onen jemu nesrozumitelný shluk písmen má mezi autofandy a autosnoby podobnou pozici, jako mezi filatelisty kupříkladu jednocentová magenta z Britské Guineje.

*

Poněkud obnošené rčení ‚věnuje se tomu odmalička‘ bylo v případě motorů, automobilů a Dietera Dientzera stoprocentně pravdivé.

V těsně poválečném Německu bylo sice k dispozici vozidel dosti, ale jen menšina z těchto se vyskytovala ve stavu použitelném

(vozidla pásová do statistik nezahrnujme). Malá regionální autodílna Dieterova tatínka měla proto práce ažaž a zvidavý hošík, trávicí v ní většinu volného času, dokázal již v pěti letech s nářadím, kovem a barvou kousky pro leckteré dospělé motovidlo zhola neřešitelné. Životní dráha chlapcova tak byla načisto narýsována od útlého věku a nelze se diviti, že se v pouhých sedmnácti letech objevil coby talentovaný a pro věc nadstandardně zapálený učeďník v sestavě legendární firmy Karmann. Období tovaryšské zahájil studijní cestou po Itálii a po jisté době (strávené především rozšiřováním si znalostí z oborů karosářských) se přesunul za oceán, kde si ještě před dosažením věku Kristova vydobyl respekt a dobré postavení, mistrovsky zrenovovav jistému zbohatlíkovi jeho Packard Super Eight Convertible z roku 1937; zbohatlík se zmínil dalším zbohatlíkům a mistrovsky zrenovovaných vozů, již tehdy opatřených malou, decentně umístěnou tabulkou s (ozdobným skriptem vyvedeným) nápisem „die-die“, začalo přibývat stejně utěšeně, jako dolarů na Dieterově kontě.

Jakkoliv se pro Dietera staly Spojené státy skutečnou zemí zaslíbenou, das Heimweh je prostě das Heimweh; pětáctyřicetiletá ikona všech fandů atypických kár, zvaných ‚custom‘, ‚sleeper‘ a podobně, se vrátila do rodné země a usadila se v poklidné části Bádensko-Württemberska, zakoupivši opuštěný značně zbědovaný statek na kraji lesa nad obcí Maugenhard a nasadivši veškeré své renovační schopnosti do jeho rekonstrukce. Výsledkem několikaletého úsilí se stalo úhledné bílé sídlo, poskytující nejen dostatečné pohodlí, ale též dokonalou výbavu pro původní činnost Dieterovu; pro činnost, která mu byla současně prací i koníčkem.

Majitel úhledné usedlosti, dvou jezdeckých koní a několika více než ducatých kont v různých bankách už pochopitelně nemusel trávit v dílně nekonečné dny i noci; jeho produkce se omezovala na jeden dva kusy ročně. Ovšem ony atypické káry, které jeho dílnu opouštěly (obvykle nikoliv po vlastní ose, nýbrž na plošině a pečlivě zabaleny), vzbuzovaly vždy nadšení, případně závist. A mnohý žadatel musel zklamaně přijmout poznatek, že peníze nejsou všechno a že jím si vysněná úprava jeho vysněného vozu prostě a zkrátka není pro ‚Mistra Die-Die‘ zajímavá.

Proud požadavků byl setrvalý a mocný a Dieter neměl čas ani náladu na třídění těchto; spoléhal se na úsudek svého jediného stálého zaměstnance, přítele a svým způsobem i společníka Hanse-Joachima Körbera, který ze záplavy úpěnlivých proseb obvykle dokázal vyhmátnout přesně a právě ten kus, který stál za pozornost.

Obvykle tedy.

*

„Tohle je jako co?“ otázal se Dieter Dientzer úsečně, lehce udeřiv tenkou složkou o desku svého psacího stolu.

Hans-Joachim Körber se pohodlně uvelebil v čalouněném křesílku.

„Vítěz konkurzu na nejzajímavější zakázku pro tento rok.“

Dieter se pátravě rozhlédl po své pracovně a poté nahlédl pod stůl.

„Něco ti upadlo?“

„Ale ne, jen se dívám po baletkách, žonglérech, muzikantech a řehonícím se publiku... když už tu tedy máme dnes kabaret...“

„Kabaret? Proč kabaret?“

„Milý Hansi,“ pronesl Dieter Dientzer vlídně, jsa opřen bradou o spojené dlaně a měře svého společníka pohledem usvědčujícím onu vlídnost z falše, „tohle...“ (Dieterův levý malík se pod bradou napřímil a zamířil na tenkou složku) „... přece nemůže nikdo soudný myslet vážně.“

Körber mlčel, pouze nasadil výraz mírného nesouhlasu.

„Jak sis patrně stačil všimnout,“ pokračoval Dieter i nadále pseudovlídně, „výchozí koncepce tohoto vozidla se hodí spíš pro truck trial než pro cokoli jiného – a my tady blátošlapky ani speciály pro Rallye Dakar nevytváříme. A ta požadovaná finální úprava je už totální úlet, zhruba na úrovni požadavku upravit porsche 917 tak, aby při zachování jízdních vlastností pro Le Mans ještě taky uvezlo tunu písku. Ten chlap, co to sem poslal, je cvok.“

„Ženská.“

„Cože?“

„Poslala to ženská,“ zopakoval Körber a lehce si protáhl záda.

Dieter se na své pracovní židli otočil o celých třistašedesát stupňů, následně vstal a teatrálně rozpráhl ruce.

„No hurá. Tak tím je řečeno a vysvětleno vše... zasmáli jsme se, pobavili – a ty ji s tím pitomým nápadem můžeš v klidu a pohodě poslat do háje.“

„Můžeš ji tam poslat sám.“

„Viš, že žádným klientům zásadně nevolám, obzvláště těm odmítnutým.“

„Volat nemusíš, můžeš jí to říct z očí do očí. Bydlí dole ve vsi, u Hermana v penzionu.“

Dieter Dientzer se opřel obouruč o stůl a strnul v užaslém předklonu.

„Chceš mi říct, že's nejenže tuhle nejapnost neodfiltroval hned v prvním kole, ale že jsi tu nebohou autorku takové nebetyčné blbosti vylákal až sem? Máš s ní postranní oumysly nebo co, proboha?“

Körber se ušklíbl.

„Ne, že by za pokus nestála... ale fakt mne zaujalo hlavně to auto.“

Dieter si povzdychl a svalil se zpět do své židle, která žalostně zaprotestovala.

„Hansi,“ pravil tentokrát tónem otcovským a falšeprostým, „do takovýhle akce se může pustit akorát dobrodruh. Něco takovýho jde daleko za hranice zdravýho rozumu.“

„Ale to jsme přece my, ti dobrodruzi... a za hranice zdravýho rozumu už jsme šli několikrát; vybavuju si například to fiero se sedmiapůllitrovým osmiválem...“

„Jenže to byl speciál pro závody na čtvrt míle, zatímco tohle by mělo jezdit v normálním provozu.“

„O to je to větší výzva, řekl bych.“

Dieter Dientzer povzdychl podruhé, kněžsky sepjaté ruce položil na stůl, zaklonil se a zadíval se do stropu.

Několik minut uběhlo v naprostém tichu.

„Fajn,“ oznámil nakonec Dieter spíše své pracovní lampě než svému společníkovi zaujatě studujícím klouby vlastní pravé ruky. „Zavolej k Hermanovi a pozvi tu dámu na krátký odpolední pohovor. Německy asi moc nemluví, že, takže si procvič angličtinu. A dej na stůl do myslivny nějaký malůvky... ale nedělej překvapenýho, nejsem takovej tupec, abych si nedomyslel, že už jsi nad tím přemejšlel... ale jestli se to nějak zvrtně, tak tu lejdy vypakuješ z vrátek sám, jasný? Já si musím uchovat dobrou pověst...“

*

„Podívejte, Margaret,“ pravil téhož dne vpozdvečer poněkud unaveným hlasem Dieter, opírající se rukama s vyhrnutými rukávy o velký, změti výkresů pokrytý stůl v místnosti zvané myslivna, „to, co navrhuje, má – pro mne dost překvapivě teda, to příznávám – leccos do sebe, ale musíte si uvědomit, že bude potřeba udělat tolik zásadních změn a zásahů, že by bylo mnohem jednodušší prostě použít jako základ nějaký jiný auto... ano, chápu, nepřichází v úvahu... jasně... navrhuju krátkou pauzu a ještě jedno sherry pro každého... souhlasíte? Margaret, Hansi?“

Oba dotázaní svorně a unisono přikývli. Dieter pohlédl na Hanse a pak na skříňku v rohu místnosti, Körber přikývl ještě jednou a vydal se pro příslušnou láhev.

„Když si to prozatímně shrneme,“ chopil se Dieter opět nejen slova, ale též své broušené skleničky, „jsme na tom zhruba následovně: s tou centrální rourou a kyvnejma polonápravama se musíme smířit, i když o těch polonápravách budeme ještě přemejšlet, obávám se, že s těma to ve vyšších rychlostech nepude... ale na ten původní motor a chlazení vzduchem je nutno zapomenout hned teď. To samý platí pro čtyřkolku, bude to muset bejt jen zadohrabka. Jestli to má mít potřebnej výkon, tak možná nebude stačit ani pět sedma a budeme muset sáhnout po big blocku; každopádně z toho kouká dost razantní zásah do uspořádání kabiny. Převodovku budeme

muset teprve vytipovat, přiznám se, že momentálně vůbec netuším, co by se tam dalo použít, předpokládám nějaké starší robustní zrepasovanéj automat, protože kvedlat hokejkou asi nebudete, takže teda automat, pokud možno už s overdrive ovšem, jinak byste na delší trase dost trpěla. Největším problémem budou brzdy, protože na ten výkon to bude muset brzdit sakra dobře, jinak se z toho stane dělová koule. Jak tak odhaduju tu nástavbu, tak je jasný, že se do tříapůltunovýho limitu nemůžeme vejít ani omylem, ale to se nevejde ani teď, takže příslušný řidičský oprávnění nutný, to je vám doufám jasný..?“ podíval se na Maggii tázavě.

Margaret pouze přikývla – již poněkolkáté.

„Fajn, tak dál: ta nástavba. Má to bejt vlastně pojízdná kancelář s nějakým technickým vybavením, to si budete řešit sama a jinde, ale s možností trávit uvnitř v případě potřeby víc než jeden den. Takže byť miniaturní, ale přece jen kuchyňský vybavení, sprcha, toaleta. Ta bude jasně chemická, sprcha úsporná, ale i tak musíme vyřešit manipulaci s vodou, v první řadě rozumný čerpadlo, pak se bude nutno zamyslet i kvůli těžišti a rovnováze, bude to pár desítek litrů a nemůže to tam šplouchat, to by se v zatáčkách mohly dít věci, zvlášť při vyšších rychlostech. Takže dvě dělené nádrže dole pod skříní, symetricky podle podélné osy, s přepážkami a s možností přepouštění, aby to bylo pořád v rovnováze bez ohledu na to, kolik vody už bylo použito. Docela oříšek. Dál – to technický vybavení: podle všeho nějaký počítače a tydle party, to znamená zdroje, několik baterek a měnič, úhrnem slušná váha navíc. Vše napevno – to znamená devatenáctipalcový rackový stojany, rozvody – pevná konstrukce, omezený prostor. A zvýšený požadavky na odpružení, nesmí se to přehnaně natřásat, předpokládám. Krom toho tam musí bejt možnost ty baterky dobíjet i v klidu mimo domácí stání, to stání máte doufám vyřešený – máte? Výborně... takže, při tom dobíjení venku motor na volnoběh běžet asi nenecháte, takže samostatnej malej agregát. Další váha navíc plus odběr paliva. Moc pěkný. Pak tu máme spaní. Ten váš nápad se zdvojenou funkcí sedadla spolujezdce a s překlápěním se mi fakt líbí, Margaret, ale je otázka, co na to úřady... mimochodem, s tím

vám pomoci nemůžeme, to si tam u vás musíte ošéfovat sama, jasný?“

Maggie opět jen přikývla.

„Prima. Dál: budeme si to muset napřed pořádně vymodelovat a pak testovat nejen aerodynamiku v tunelu a výkon na brzdě, ale i celkový jízdní vlastnosti v reálu na okruhu. To budou všechno vícenáklady. Je vám doufám jasný, že i kdybychom to udělali z čirýho nadšení bez nároku na honorář, což se sice nedá vyloučit, ale radši na to nespolehejte...“ (všichni tři se svorně zasmáli) „... tak to bude poměrně slušná raketa. Takže první věc, co pro vás připravíme, bude rámcovej rozpočet, řekněme – do týdne. Souhlasíte?“

Margaret přikývla potřetí.

„Skvělé... nebudu lhát, pořád si myslím, že je to celý hrozná ptákovina, ale už jste mě docela ukecali, přátelé. Tak – na tu... jak jste to říkala... Plonkovou Pětku...“

Tři sklenky sherry se vznesly do výše.

VII.

„Kristeježíši,“ zabědoval Andy, zatímco se robustní vozidlo odtahové služby zvolna kolébalo ze vrat, „co to sakra je, zakládáš si tady šrotiště nebo muzeum? Myslel jsem, že přijedeš s nějakým pěkným obytnákem, ne, že sem dotáhneš takovejhle vrak, proboha...“

„Dostí příkrý a drsný odsudek,“ ušklíbla se Maggie. „Zvláště od někoho, kdo jezdí s otlučenou popelnicí.“

„To je právě to... jezdí. Tohle...“ Andy mávl neurčitě rukou směrem k odstavené kačeně „... byl problém i stáhnout z tý plotny dolů... a doufám, že mi sem z toho nic ošklivýho nevyteče... co tě to vůbec napadlo, stará osmsetpětka, navíc takhle zrasovaná... na vojně jsem měl ve stavu hned dvě, radiový koule. S jednou jsem se dokonce osobně svez – asi tak sto metrů; pak se mi podařilo vytáhnout šaltpáku z kulis a auťák musel na dílnu. Vrchol spolehlivosti, naprosto dokonalej vůz pro něžnou dívčí ruku... jsem zvědav, jak dlouho to tady bude strašit, než to necháš sešrotovat.“

„Nesuďte nerozvážlivě... pamatuješ? Krom toho to tady bude stát jen několik dní. Než pro to přijede jiný odtah. Z druhé strany hranice. Jen co doktor Řehoř zařídí nezbytné formality. Tak nebublej, potůčku.“

„Tvá čeština jest již téměř dokonalou – a to jsem tě ještě neslyšel pořádně nadávat... dobře dobře, nebudu se vyptávat, stejně bys mi nic neřekla, jako obvykle... jestli chceš naštvat nějaký chudý německý hasiče, tvoje věc.“

„Rozumné rozhodnutí, milý příteli. A teď bychom se mohli přesunout vedle k sousedům a ty mi ukážeš, jak jste od minulého kontrolního dne pokročili... co to připojení?“

„Doktor Řehoř je opravdu muž na svém místě; už si to přijeli zaměřit a o víkendu přijede bagřík. Mám spíš problém se softvérem – budeš mi muset upřesnit, jaký databázový systém použijeme do základu... osobně bych navrhoval SQL, ovšem platforma...“

Oba hlasy se pomalu vzdalovaly a Plonková Pětka na Andyho zahradě osaměla.

*

„Oukej, uvidíme se tak za dva týdny, musím si zaletět do Států... dohlédni na to připojení a projed' mi prosímtě ta data k poslední zakázce, potřebuju to mít do konce měsíce zpracované... a málem bych zapoměla, ještě tohle...“ Maggiiny ruce opustily volant kovově šedého scirocca a pravička se natáhla pro kabelku ležící na sedadle spolujezdce... „zajed' v týdnu ještě na tuhle adresu... tady je vizitka... máme tam něco k vyzvednutí...“

„Něco k vyzvednutí...“ Andy zaraženě převzal poněkud umolousanou kartičku a nedůvěřivě studoval neznámé jméno osoby i obce. „Tam jsem v životě nebyl... to je někde u Litoměřic, ne? Půldenní vejlet... a pro co teda jedu, nemoh' by to ten pan... Tilšer... prostě poslat?“

„Nemoh... a nech se překvapit. Bye.“ Dosud líně předoucí motor zvýšil otáčky a scirocco hbitě vycouvalo ze vrat; Maggie na rozloučenou lehce pokynula rukou a vůz stejně hbitě zmizel mezi živými ploty.

Celodenní bojová hra s překvapením, tajemství šéfký kuchyně, pomyslel si Andy ponuře. Že si já ubohá radši nevzala Pištu Hufnáglu, jak říkávala Gábi Smolíková... věnoval jeden nevrlý pohled Plonkové Pětce a odebral se do útrob svého sídla.

VIII.

Masivní tmavohnědá vrata se pootevřela a ve škvíře se zjevil pořizek v červeno-černých montérkách s výrazným modro-bílo-oranžovým logem firmy Gulf na hrudi.

„Dobrý den,“ pronesl Andy nejistě. „Jmenuju se Andrassy a mám tady... něco...“

„Jasně, vim... vy ste ten chlápek vod tý americký dámy, žejo. Tak poďte dál...“ pořež se opřel do jednoho křídla vrat a přes rameno utrousil jakousi poznámku, která zanikla ve skřípotu veřejí.

„Co prosím?“ Andy byl stále ještě trochu zmaten.

„Ptam se, esli ste přijel vlakem,“ pronesl Tilšer zvýšeným hlasem a zasunul kovový zajišťovací kolík vrat do otvoru k tomuto účelu určeného.

Andyho nejistota vzrostla ještě o několik řádů.

„Vlakem? Eh... ne... autem...“ zastavil se v půli kroku a chabě mávl směrem ke svému bílému pickupu zvanému Ferda, skromně a tiše postávajícímu na spoře vyštěrkovaném parkovištiátku vedle vrat.

Tentokrát podle všeho trochu znejistěl jeho omontérkovaný hostitel.

„Autem? Já myslel, že si to rovnou odvezete..?“

Andy zas jednou zažíval pocit naprosté mimoběžnosti. Neschopen slova jen nechápavě zíral na pořizka, který se zčistajasna chraplavě rozesmál.

„Vona vám nic neřekla, žejo? No teda... to je ale číslo, ta vaše přítelkyně, to se musí nechat.“

„Spíš šéfová než přítelkyně...“ zabreptal Andy, stále poněkud dezorientován v prostoru i čase.

„Šéfka, jo? No tak takovou šéfku bych chtěl mít taky, člověče, to vám můžu dát písemně... no tak poďte sakra dovnitř, ať nám nenafouká do salónu...“

Omámený Andy tápavě proklopýtal vraty a rázem pochopil, proč je venku na zdi nad vyštěrkovaným parkovištěm umístěna výrazná smaltovaná tabulka se stylizovanou vlajkou Konfederace a nápisem „Parking for rednecks only“.

Na rozdíl od jisté bílé usedlosti v poklidné části Bádensko-Württemberska bylo totiž v tomto případě zaměření vlastníka křišťálově jasné již na první pohled a, jak by řekl jistý nadějný mladý politik o několik let později, jasnější být ani nemohlo.

Asfaltovanou část rozlehlého dvora okupovaly vozy vesměs amerického původu a v různých fázích rozebranosti; za prostředními z trojice velkých vrat v delším traktu festovní přízemní budovy tvaru písmene L, otevřenými dokořán, se vznášel jakýsi široce rozvalený kabriolet, patrně cadillac, na hydraulickém zvedáku; v rohu dvora postával velký dodge s jeřábovou nástavbou a připojeným dvouosým plošinovým přívěsem, na němž trůnil starý pickup ford, jehož renovace zřejmě dosud nezačala. Pod přístřeškem před kratším, podle všeho obytným traktem budovy se naparovalo naleštěné vínově rudé camaro první generace, jehož vyšpušená oválná hubinka jakoby adresovala náhodnému čumilovi výzvu ‚pojď si to rozdat, jsem mnohem rychlejší než vypadám‘; muscle-car v provedení top I.A, evidentně šlo o soukromého mazlíka pána objektu.

Andy se jednoduše zavařil a jen zíral jako diplomovaný blbec.

„Kde vás mám?“ zahalekal pořizek od nejbzdálenějších vrat z trojice a Andy se začal postupně probírat.

„Trochu jsem se zakoukal,“ zavolal v odpověď a uvedl se opět do chodu. „A vzpomněl jsem si na časy, kdy jsem si hrál s angličákama...“

„Nojooo... vona vaše paní... teda vaše šéfka říkala, že ste na auťáky vysazenej... má vás asi dost přečtenýho, co?“

To ti Věna písk, pomyslel si Andy sveřepě, ale navenek pouze horlivě přikyvoval.

„Tak se poďte kouknout sem.. no jen poďte, pes tam nejni...“

tentokrát veřeje ani nezaskřípaly a olbřímí vrata se otevřela prakticky nehlučně.

Kdybys znal Maggii, nebyl by sis tak jistej, rozvinul Andy svou myšlenkovou konstrukci, ale záhy ji opustil.

Za vraty se skrývalo dvoumístné stání a na něm pouze jediný vůz, leskle černý nebo spíš antracitově šedý.

„Tak co vy na to?“ otázal se pořizek vyčkávavě.

„Moc pěkný,“ pronesl Andy poněkud neupřímně, protože dost dobře nevěděl, co se od něj čeká. „To je... el camino, žejo?“

„Jojo, vosmdesátej rok, supersport, osmivál pět sedm. Vpodstatě sériovka, nic moc se na něm nedělalo, jen se hodilo trochu do kupy a přeštil se lak. Vono toho totiž ani nebylo moc potřeba, víte? Moc pěkně zachovalej kousek to je. Bez problémů pak pude i na vete značky, když bude potřeba. Všechno origoš.“

„Fakt parádní...“ akorát teda nevím, proč mi to říkáš, chlape. Měl bych ještě zatleskat nebo...

„Jen si tak říkám, člověče... když ste přijel autem... jak si to vodvezete.“

Obrat ‚krve by se v něm nedořezal‘ nemusí být za všech okolností zcela přesný a výstižný; Andy měl pocit, že kromě kompletního odkrvení právě absolvoval i odborně provedenou lobotomii.

„Co... cože?!?“

Chraplavý smích tentokrát nabral na intenzitě.

„Teda ta vaše šéfka je fakt formát, člověče... smekam klobouček, kerej nemám... škoda, že sem to nenatočil... někoho takhle vykulenýho sem snad eště v životě neviděl.“

Andy jen zíral slovního projevu neschopen. Pořizek se ještě chvíli řehonil a pak, k úlevě nebohého postiženého, nasadil věcný tón.

„Nojo, tak už se seberte a zajásejte, člověče, je to fakt pro vás. Všechny papíry máte vevnitř na sedadle, s dámou sme to komplet vyřídili, akorát si to musíte zofort tam u vás přihlásit,

technickou to má, můžete být v klidu. A pod stěračema máte nějaký líbnsbrif, tak si to přečtete, já zatím dojdu říct svému lepšímu já, ať vám uvaří kafe, řek bych, že to potřebujete, ne, když si panáka dát nemůžete, co?“ Další porce chraplavého smíchu byla doplněna přátelským plesknutím na rameno; poté se pan Gulf odporoučel a Andy, stále poněkud v mrákotách, opatrně obešel přední část vozu, zpod raménka stěrače vytáhl neměně opatrně malou obálku, roztrhl ji ještě opatrněji a vyňal jediný tuhý kartonek popsaný Margaretiným energickým rukopisem.

„Milý Andy, četl se stoupajícím dojetím, feldou Ferdou, jak jí říkáš, si voz třeba cihly, ale u klientů mi s ní ostudu dělat nemůžeš. Za pár týdnů máš narozeniny, takže ti v předstihu přeji vše nejlepší. A když budeš v budoucnu něco k dárku potřebovat, s důvěrou se obrať na pana Tilšera; je to skutečný odborník, važ si ho. A hleď pořádně hlídat tu rekonstrukci, kontrolní den se blíží. M.“

Seš taky pěkný cvok, milá Meg, šeptal si v duchu Andy zasouvaje kartonek do kapsy džínové bundy, seš cvok – a já blbec jsem si nevzal kapesník... ještěže se pan Gulf odebral pro to kafe, nemusí mě vidět, jak tu bulím jak stará ta... želva, žejo... no, rukáv taky dobrej a ty se koukej sebrat, starej pitomče.

„Kafe je tady,“ zahlaholil skutečný odborník od svého vínového svalovce. „Poďte sem dolu, máme tady sezení...“

Andy vykročil příslušným směrem a uvědomil si, že mu po delší době to zatracený kafe nejen nebude vadit, ale skutečně bodne.

Hostitel a posel mimořádně dobrých zpráv v jedné osobě jej uvítal u dřevěného stolu, na němž spočíval rozměrný táč s kávou, cukřenkou a krabicí plnotučného mléka. Pevnou dřevěnou lavici okupovaly pestrobarevné polštářky s vyšitými logy různých automobilek a stylovou atmosféru dotvářely dva popelníky, vyrobené ze starých pístů.

„Přijměte místo,“ zabřebentil Tilšer srdečně a pokynul k lavici. „To je teda fakt dobrý překvápko, co? I pro mě, já zas nevěděl, že to vy nevíte... sladíte? Ne? A co mlíko? Jo? Fajn... no hele, s automatem snad umíte, nebo ne? Umíte, fajn... hlavně

ze začátku pěkně langsám, jo, vono když mu naložíte, tak se fakt rozběhne... a s tím vodvozem... no helejte, jak sem tak prve kouknul na ten střep, co ste s nim přijel... vona by mu asi taky trocha tej péče neškodila, tak víte co? Necháte mi to tady, já vám to trochu vomrknou, vyměníme volej a tak... co? Dobrý řešení, žejo? No tak vidíte... tak poďte, já vám toho krasavce vyvezu ven a párkrát se tady projedem kolem komína, než si to vošaháte... a nebuďte furt tak vypleskej, chlape, já mít takovou šéfovou, tak dřu pětadvacet hodin denně a eště si u toho broukám džez... a dostat takovejhle třináctej plat, tak budu měsíc tančit jak derviš... každej den radost... to víte, vod svýho lepšího já dostanu tak leda novýho kulicha na zimu...“

Andy se opatrně napil kávy, která byla překvapivě dobrá. A s nesporně probíracími účinky; tu a tam měl dojem, že už zase začíná trochu normálně myslet.

„Však taky dřu... od zadání do splnění... ale vypleskej teda jsem ukrutně, tohle by mě v životě nenapadlo... tančit začnu, až se trochu proberu... a to snad bude brzo, kafe máte výborný.“

„Aby ne, moje lepší já je z branže... tak to dosrkněte a pudem to projet, ne? A nezapomeňte mi dát klíčky od tý svý feliny... malej techničák nepotřebuju, ten si klidně nechte... ale přijedte si pro to co nejdřív, vono jak vidíte tady není moc k hnutí... a to sem si myslel, že už s tím letos seknu a zavru krám... tak dem na to?“

*

Na silnici I/15 za Úštěkem, zaposlouchán do nádherného zvuku nejlepšího motoru na světě a dvojice dokonale vyladěných výfuků, musel Andy několikrát usilovně zamrkat, aby mu vláha v očích nezpůsobila nějaké nežádoucí komplikace. Tohle jsi fakt přehnala, Meg, ty cvoku, tohle ti nedokážu v životě oplatit, i kdybych ten rekonstruovanej barák zasypal květy sakury tak, aby se tvé nožky nemusely dotknout ničeho jinýho... ale je to fantazie, ježíši, je to fakt fantazie. A tu vorezlou vosumsetpětku kačenu ti vlastnoručně navoskuju...

Antracitové El Camino z roku osmdesát bublalo předpisovou devadesátkou po rovinkách směrem k Zahrádkám u České Lípy

a Andy netušil, že zažívá prakticky tytéž pocity, jako zažívala před několika lety jistá jedenadvacetiletá dívka v pontiacu firebird uhánějícím údolím Vltavy.

Kapitán Vondrák to kdysi vystihl přesně: je jen málo věcí, které může člověk zažít poprvé v dějinách.

IX.

„Jasně že to pude,“ prohlásil Roman Horáček sebejistě a srovnal si bezděčným pohybem tlustý zlatý řetěz na opáleném krku.

Margaret usrkla ze svého manhattanu, letmým pohledem přelétajíc změť střech pod terasou kavárny.

„Takže jste ochoten to pro mne zařídit?“

„Ochoten i schopen, milostivá. Kdybyste vy loni nevytáhla tu mou praštěnou kotrmelínu z bryndy, tak jsem jí dodneška vozil buchty na Pankrác, slepici jedný... takhle se nechat vodrbat... ale je z toho venku a Roman Horáček jednak nezapomíná a jednak ví, co se sluší. Jak vy k my, tak my k vy, znáte to.“ Lehce luskl prsty nad hlavou a číšník se vyřítíl od baru v pase zlomen. „Dej nám sem voboje eště jednou, Marty.“

„Já už bych asi neměla...“ namítla Maggie.

„Fpoho, na gumách tu nejste, ne? Já vás pak někam hodím, mám tu služebák...“ ušklíbl se a dopil svou vodku s džusem. „Takže tatra osumsetpět, jo? Bude to mít aspoň německý papíry?“

„Má to dokonce původní české...“

„No tak o čem tady vedem řeč? To se ani nebude muset clít, pokud máte doklad o vývozu... máte? Bezva. Tak si nedělejte vůbec žádný starosti.“

Margaret potřásla hlavou poněkud pochybovačně a Horáčkovi to neuniklo.

„Nějaký obavy?“

„Něco by se našlo,“ pousmála se chabě Maggie. „To auto bude

kompletně přestavěné, nejsem si jistá, jestli tady projde technickou prohlídkou...”

Horáček se zasmál.

„Ale no tak, dámo... jen klid. Kdyby na to přišlo, přihlásím vám na značky i stodevítku mesouna, víte, tu německou stihačku z druhý světový. Jsme v Čechách, v zemi neomezených možností... přece ste už slyšela, co se tady říká, ne? Na světě jsou jen dvě země, kde se obchodu a obchodníkům fakt daří: Spojený státy jsou pro ty poctivý – a tahle republika pro ty druhý...” kývnutím poděkoval číšníkovi a sáhl po další vodce s džusem. „Až na to přijde, tak mi prostě zavoláte a zajedem na tu technickou spolu; do papírů vložíte litr a pak si pěkně posedíme za rohem v kavárně a počkáme, až vám to nějaký frajer přiveze už na novejš značkách... zaplatím, Marty... nechte to, madam, záchránkyně Kotrmelíny Horáčkovy První přece nebude platit Horáčkovy panáky... kde bysme to byli? Tak – na zdar naší akce, popojedem...”

Na parkovišti před kavárnou stálo několik osobních aut a jedna sanitka; Maggie neměla pocit, že by se některé z vozidel veskrze fádních hodilo k osobě Romana Horáčka, a tak nebyla ani příliš překvapena, když její společník zamířil právě k té sanitce, odemkl ji a dvorně přidržel dveře.

„Jezdíte se sanitkou? To jsem nevěděla...”

Horáček se opět zasmál.

„Myslíte jako saníták s pacošema? No to by mě ani ve snu nenapadlo... jenže, milá dámo, když se člověk potřebuje tou zapráškanou Prahou pohybovat trochu rychlejc, musí na to mít vhodný přibližovadlo. To je celý...”

A to je celý, zopakovala si Margaret v duchu. No, ty se v životě fakt neztratíš, bystrý jinochu.

„Ano, to má logiku,” pronesla nahlas. „Ale co když vás zadrží policie? Nebudete mít nějaké potíže?”

„Proč by mě měli zadržovat? Papíry jsou v naprostým pořádku, stejně, jako budou v naprostým pořádku ty vaše.”

„No a... promiňte, asi se zeptám hloupě... co třeba ta vodka

před chvílí? Vždyť můžete přijít o řidičák..?“

Roman Horáček se tentokrát rozesmál zeširoka a upřímně.

„Milá záchránkyně mé Kotrmelíny Horáčkovy První... zkuste mi nějak jednoduše a srozumitelně vysvětlit, jak bych mohl přijít o něco, co jsem nikdy neměl?“

období 1999 až 2008

(vrací se k příběhu a obsahuje též detailní popis Plonkové Pětky)

X.

Ač formálně součástí Prahy téměř vnitřní, zachovala si restaurace U Čiháků charakter ryze vesnický; nacházela se totiž v místech, kde Botič pevně sevřely zvýšené břehy, takže se do těsného údolí vměstnala pouze komunikace místního významu a několik domků, jejichž vzhled nezapřel prvorepublikový původ a jejichž majitelé necitili potřebu tento stav měnit.

Interiér restaurace šel v tomto ohledu proti proudu času ještě dál; nahrubo omítnuté stěny pod těžkými, věkem zčernalými trámy zdobily jednak zašlé obrazy kníratých mužů v tlustých vlněných svetrech a s vážnými výrazy, opírajících se o motocykly značky Laurin & Klement, jednak obdobně zašlé obrazy obdobně kníratých mužů s placatými čepicemi, pózujících před archaickými jednoplošníky. Podle jisté teorie byl původní vlastník a provozovatel podniku jistým způsobem spřízněn s Eugenem Čihákem, jedním z průkopníků letectví v Čechách – a vlastník aktuální tuto teorii nikomu nevyvracel. Koneckonců, jeho podnik nezískal vysoký kredit létáním, ale výtečně ošetřovanou plzní, skvělou tlačenkou a vždy dokonale připravenými taliány z dobře utajeného zdroje. A navíc zde působil výčepní Václav, rázný muž citlivě pracující s efektním, pečlivě vyváženým krobiánstvím, nešetřící pepnými průpovídkami na adresu hostů a neváhajícím štamgastovi, který se dostavil na pivo jen s hrstkou drobných k plné úhradě nepostačující, z donesené sklenice upít tolik, aby se bilance má dáti – dal ocitla v rovnováze alespoň přibližně.

„Bezva podnik, ale trochu z ruky,“ prohlásil uznale Andy a spokojeně mlaskl, protože plzeň byla přesně taková, jaká být měla. „Jak jsi to tu vlastně objevil?“

„Pro burany z vidláková je z ruky celá Praha, ne? No a ten objev...“ Vondrák se sám pro sebe lehce zasmál „... proběhnul v rámci veselé historiky s mou tehdejší šádehundrt; měla už chudinka leccos odjetýho, já jsem si to s ní tenkrát tudy mazal

do Hostivaře, najednou něco zařinčelo a v zrcátku jsem viděl, že se na silnici válí nějaký součástky. A protože jsem nemoh dost dobře vyloučit, že vypadly z mého vozidla, tak jsem zastavil a šel to prošetřit..." při posledních slovech mírně zachraptěl, odmlčel se a sáhl po své sklenici.

„A vypadly?“

„Nevypadly, ale dlouho jsem si nebyl jistej, až jsem nakonec zjistil, že jsou dva šrouby omotaný vázacím drátem, kterej jsem já při opravách nikdy nepoužíval. Jenže jsem tím očumováním ztratil tolik času, že se stala návštěva Hostivaře bezpředmětnou. No a jak tak koukám kolem a kručí mi nad pupíkem..."

„... vidím hospodu, je mi to jasný. A hospodě jsi zůstal věrný a udělal jsi dobře. Tak na naše zdraví, bejvalej kapitáne... co máš teďka vlastně za hodnost? Ztratil jsem už přehled..."

„Vrchní komisař.“

„Pěkné, zní to hrdě... ale s kapitány už je ámen a já zas o něco přišel..." do Andyho hlasu vklouzl sotva postřehnutelný nádech nostalgie. „Hotel, kde jsem začínal s hraním, zbourali. Jinej hotel, kde jsem hrál deset let, aspoň přejmenovali. Kasárna, kde jsem kroutil vojnu, prvně se srážel s realitou a vstával z růžovejch studentskejch sra... teda peřinek, taky zbourali. Vnitřáckou hodnost se čtyřma hvězdama, na kterou jsem byl pyšnej, zrušili..."

„... a supi už taky dolítali..."

Andy se zakuckal a Vondrák ho sledoval pohledem pobaveně potměšilým.

„Supí? Jaký supí?“

Vondrák se na svého přítele široce zašklebil.

„Neměl bys podceňovat naši čackou policii, chlapče drahý. A hlavně ne svýho starýho kamaráda, co u ní ještě pořád slouží... ale neboj," pokračoval chvatně vida náznak zděšení v Andyho očích, „ofiko se nic neděje a neřeší. To se jen někdo vykecával v posilovně, viš? A někdo jinej ty kecy napřed nebral vážně, ale pak to přece jen sdělil jako okrajovej poznatek

jednomu známému vyšetřovateli. No a ten jistě vyšetřovatel, kterýho určitě neznáš, si ten šproch čistě ze zájmu proklep a zjistil pár zajímavých věcí – mimo záznam ovšem.“

Andy mlčel a nervózně si pohrával s pivním táckem.

„Když se to veme kolem a kolem,“ pokračoval Vondrák smířlivě, „nic zas až tak špatného jste při těch úklidech nedělali, vlastně jste jen napřimovali pokřivené podnikatelské prostředí, abych tak řek. A docela úspěšně, nikdo si nikdy nestěžoval. Akorát s tím Bínou vám to trochu ujelo, žejo? Vo takovou publicitu's asi nestál, v bedně zpráva dne a zpackaná akce navíc...“ Vondrák lehce pleskl přítele do ramene. „Ale taky to proběhlo v klidu a hlavně už je to promlčený, tak se tady nekrůž jak čerstvě odpaněná služka při zpovědi...“

Keyc v posilovně... to musel bejt ten trouba Mikeš, patrně si myslel, že když už sdružení ukončilo činnost, může tím, jak dělal partáka zajímavý sestavě, pobavit zpocený kámoše svalovce, aby jim líp chutnal prcek želatiny zazděnej do jontáku... Andy odložil tácek, zhluboka si povzdechl a zdvihl svou plzeň ve smířlivém gestu.

„Nojo, no... tak já to teda pustim, pane inšpektor. Ale taky jen mimo záznam a u soudu všechno zapřu a řeknu, že ste to ze mě na štyrce vytloukli...“ ale s tím Bínou se pleteš, Korčagine, frajer se klukům sice u tý dodávky vysmek a začal řvát jak na lesy, rázem vokna kolem plný, tak ho radši nechali a vodjeli, to se fakt nepovedlo, však to taky nedostali zaplacený a ve sdružení skončili, ale výsledek to mělo nad očekávání příznivej; Bína si myslel, že po něm jde Vostřákova parta, přestali bejt kámoši – a ten třetí, co ten úklid vobjednal a zacáloval, jim postupně přebral všechny kšefty.

Vondrák náhle zvažněl.

„To by se k soudu ani nedostalo, Andy. Nedostala se tam ani spousta vašich následníků, co do toho šlapala vo dost důraznějc... víš, že jsme nedávno sebrali partu, co měla normálně oficiální ceník? Vod zlomenýho prstu po, jak tomu říkali, komplexní eliminaci... proti těm dnešním byl ten váš SUP něco jako jesle, ty vole.“

„Však jsme toho taky proto nechali... pro ty kluky to byl fakt placenej trénink, nic víc. Na žádný sudy ani betonový podlahy nikdo nikdy ani nepomyslel... no, už je to za náma, celá ta gründerská doba plná naivních počinů a představ... loňský sněhy...“ Andy si olízl rty a zařátou pěstí klepl tentokrát do přítelova ramene on.

„Přišli ste sem chlastat nebo žvanit?“ pronesl za jejich zády výčepní Václav a postavil na stůl dvě čerstvě plzně.

*

„A jak si vede Misizz Margaret Travizz?“ zeptal se Vondrák několik vteřin poté, co se vypořádal s posledním taliánem. „Co vim, stali se z vás tak těsný společníci, že už ti na starý kamarády ani nezbejvá čas...“

„Margaret...“ Andy se opřel levičkou o koleno a prsty pravé ruky zadumaně potahoval krátké vousy na bradě „... Margaret je přísná, ale naprosto férová šéfká. Možná i lepší šéf, než byl tenkrát u podniku Láďa Dupal, kterej byl pro mě vždycky top a vo kterym sem si myslel, že ho nikdy nikdo v civilu nepřekoná... já si člověče pořád myslim, že ani není z tohodle světa...“ pravička opustila bradu a natáhla se pro sklenici. „Letos mi nechala dát k narozeninám prezent, kterej mě fakt rozbřečel. A když jsme se pak potkali a já začal koktat nějaký děkovačky, utla mě na tři doby a pravila, že to podnikla jen a pouze pro sebe, protože si nepřeje, abych jí dělal u klientů vostudu...“ prudce zamrkal, odmlčel se a rychle se napil.

„Takže na Suhej Brodec už zapomněla?“ změnil Vondrák rychle předmět hovoru, správně sice odhadnuv, že Andy padá jaksí do měkkého módu, ale nevěda, že i nové téma jest pro přítele více než problematické.

„No... abych pravdu řek...“ (na řadu přišla opět nervózní hra s pivním táckem) „... ne tak úplně. A já už s tebou chci na tohle téma delší dobu hodit řeč... já vim, že tys na to už zapomněl tak nějak z profesní nutnosti, máš toho asi moc, ale Maggie... teda my...“

Vondrákova ruka se prudce natáhla přes stůl a pohyby pivního tácku i nervózních prstů rázně zpacifikovala.

„Tak to vysyp. A zkus mě moc nenasrat, jo? Tys nakonec z těch disket něco dostal, žejo? A nechal sis to pro sebe, ty Maďare jeden stará bláznivá... tolik let, žejo? Vlastně jen pro sebe ne, ještě's přibrál jednu atypickou ženskou, žejo? A hrajete si při vši práci eště pořád taky tak trochu na detektivy, žejo? Starouš Arthur Conan zas píše, vid'? V roli doktora Watsona jeden přicmrndávač s nosem zabořeným v počítačích a s basketarou v prackách, jako Šerlok a deus ex machina v jednom jedna šilená baba rejdicí na triatlonovým speciálu, přesně podle předpovědi... Já bych tě...“

A Andy to tedy vysypal. Ne všechno, pochopitelně – aby vrchního komisaře Vondráka, jak byl požádán, moc nenasral... ono to totiž bohatě stačilo i tak.

XI.

Nevidět to na vlastní oči, neslyšet na vlastní uši a nesáhnout si, nikdy bych nevěřil, že je něco takového možný, pomyslel si Andy, za poslední půhodinu již poněkolkátě... inu, jak praví klasik: slyšel jsem o tom, to ano, ale že bych já sám takhle přímo... no to by mě ani ve snu...

Protáhl se zadními dveřmi ven, velkým obloukem obešel zkoumaný objekt, zastavil se s rukama opřenýma v bok a dopřál si závěrečný celkový pohled.

Plonková Pětka mu jej oplatila chladným zábleskem čtveřice reflektorů.

Margaret, pohodlně sedící opodál pod pestrým slunečníkem a s manhattanem v ruce, sledovala to mlčenlivé soupeření s neskrývaným pobavením. Pro Andyho měla plné pochopení; naprosto stejné pocity totiž zažívala před několika týdny o několik stovek kilometrů dál, když před ní Hans-Joachim Körber obrádně otevřel bránu ráje (lze-li tak vzletně popsat prostý stisk knoflíku vedle sklápěcích vrat). A kdyby aktuální podobu své někdejší kačeny uviděli pánové Kořínek a Žák, spadla by jim brada tak nízkou, že by přes ni upadli.

Nejlepší na tom je, přemítal Andy vrtě se mírně v bocích, že na první pohled zepředu to auto vypadá pořád tak nějak

normálně, prostě vymazlená osmsetpětka v tmavě zelený metle, nablejskaná a připravená na nějaký ten regionální slet lidově armádních nostalgiků... jenže jen na ten první letmej pohled; od druhýho dál už to začíná bejt pěkná jízda.

První odlišností od sériového provedení, které zkoumavému oku nemůže při onom druhém pohledu zpředu uniknout, jest absence typického ‚předkusu‘, to jest neobvykle vysoko posazeného nárazníku, jenž v kombinaci s krátkou vzdáleností od kol přední nápravy umožňoval standardní kačeně nájezd do terénních zlomů jinými nákladáky nepřekonatelných; Plonková Pětka ovšem není do terénu určena a proto zde máme kompaktní prodloužení přední masky, nesoucí druhý pár světlometů s blinkry, pro jazykové puristy tedy ukazateli směru, v elegantních asymetrických kapkách (přičemž ty původní reflektory nejenže nepůsobí jako pěst na oku, ale jaksi přirozeně dokreslují celkový umělecký dojem, toť přímo okavypulné...), dále tu máme mlhovky, pochopitelně, pak nenápadnou mřížku přidavného náporového chladiče a dvě kapsy umožňující přívod vzduchu ke kolům, skrytým pod rozšířenými blatníky a osazeným nezvykle širokými pneumatikami charakteru neterénního. A pohlédneme-li na vůz sice stále ještě zpředu, ale již poněkud zešikma, pokračoval Andy v tvorbě své interní košaté recenze, uvidíme obdobnou, leč podstatně větší vzduchovou kapsu i před taktěž rozšířeným blatníkem kola zadního, jež, jak to tak vypadá, jest osazeno pneumatikou ještě širší a, hleďme hleďme, má patrně i o něco větší průměr... vida vida. Tohle uspořádání na původní maximálku kolem osmdesátky fakt nevypadá – a pak má přívod vzduchu logické opodstatnění, protože chceme-li rychle jezdit, musíme též dobře brzdit, a chceme-li dobře brzdit opakovaně, musíme brzdy uchladit. Fajn, spodek máme na druhý pohled pořešen, tak se posuneme dál, vlastně vejš: poklop pro velitele vozu pochopitelně zmizel, jasná věc, v koloně se jezdit možná bude, ale určitě se přitom nebude signalizovat praporkama. Střecha kabiny plynule přechází v nastavbu a ten přechod působí dosti aerodynamicky, takový spojleřík jakýsi. A střecha té nastavby není v příčném řezu rovná, nýbrž alébrž tvoří cosi jako nízký ještěří hřbet. Zajímavé.

Ještě zajímavější ovšem, obrátil Andy v duchu list své recenze, jest pohled boční. Bystrému oku nemůže uniknout fakt, že má vozidlo podstatně nižší světlou výšku než originál, takže nic pro obyvatele lesních samot; přední část kabiny pod okny jeví se jaksi oteklá až vypoulená, vysoce esteticky ovšem; střecha nástavby, budeme-li trvat na tomto termínu, protože karosérie vozu je zcela kompaktní, k zádi mírně klesá, aby se na samém konci opět zvedla; tento takříkaje rybí profil bude patrně souviset s aerodynamikou, neboť bystrému oku s fantazií okamžitě naskočí zjevná podoba s přítlačnými křídly vozů sportovních. Zadní kola mají skutečně větší průměr než přední. A o interiéru si, vážení přátelé, počtete v příštím čísle.

Pan recenzent v duchu sklapl notes, v reálu se rozloučil se zkoumaným objektem krátkou úklonou, přesunul se ke stolku pod slunečnák a s heknutím zapadl do volného křesílka.

Maggie mu přisunula karafu obsahující martini rosato, sklenku a misku s ledem.

„Nuže?“

„Nuže – nemám, co bych dodal. Něco už jsem o těch Dientzerovo skvostech slyšel, ale vidět to, slyšet to a sáhnout si, to je něco úplně jiného. A ten vnitřek... to už je jen takovej bonbónek...“

Margaret pouze krátce přikývla a podzvihla svou sklenku.

*

Dieter Dientzer označil plánovanou podobu Plonkové Pětky za úlet mimo rozsah zdravého rozumu a její zhotovení za práci pro dobrodruha. Hans-Joachim Körber následně připojil dodatek v tom smyslu, že dobrodruzi jsou právě oni a že je pro ně zmíněný úlet tou pravou výzvou. Pravdu měli oba. Maggiina vágní představa úletem bezesporu byla, leč oba dobrodruzi se od prvních dnů do řešení zakousli plnou silou a každý další problém jejich odhodlání Pětku dokončit ještě o něco zvýšil.

Nutno přiznat, že problémů nebylo málo.

Již v první fázi bylo nutno věnovat pozornost bezpečnosti řidiče, v daném případě tedy řidičky; trambusová kabina totiž není v tomto ohledu, velmi jemně řečeno, zrovna top. A vzhledem

k požadovaným jízdním vlastnostem nebylo možno pojmut Pětku jako obrněnce. Po několikadenním bádání, tu a tam okořeněném hádkami, vznikl koncept jakési kapsle, organicky zabudované do celkového uspořádání, zpevněné pomocí materiálů vhodných spíše pro intergalaktické lety a vybavené hned trojicí airbagů. Přímý náraz do zdi v plné rychlosti by podle počítačově simulovaných crashtestů ani tak nebyl pro řidičku žádnou hitparádou, ale žádné řešení není stoprocentní, že (krom toho jest dostatečně dlouho známo, že k eliminaci mnohých rizik stačí jen to, aby se někdo nechoval jako vůl...). Vnější projevem této úpravy se stalo výše zmíněné vyboulení vpřed, způsobené vytvořením deformační zóny a prostoru na bezpečnostní prvky. Pohled do vnitřku kabiny pak nabídl jistou disproporcii mezi tvarovaným sportovním sedadlem řidiče se čtyřbodovým bezpečnostním pásem a sedadlem pro spolujezdce, působícím spíše dojmem jakéhosi mixu pohovky a jednoduché lavice. Příčinou tohoto rozdílu byl prostý fakt, že s výskytem spolujezdce se za normálních okolností nepočítalo a jeho sedadlo plnilo spíše jiné funkce, byť i v tomto případě byly k dispozici airbagy a bezpečnostní pás, neboť oficiálně se se spolujezdcem počítat muselo. Zatímco přepážka za řidičem byla pevná (šlo o podstatnou složku oné bezpečnostní kapsle), přepážka za spolujezdcem tvořila pouhá roletka; opěradlo bylo možno sklopit až do vodorovné polohy a uvolnit tak sice nijak přehnaně rozměrný, ale dostatečný otvor umožňující štihlé osobě jednoduchý přesun do a ze zadní části; sedadlo jako celek se pak dalo odjistit a překloupat o devadesát stupňů vzad, takže přestalo být sedadlem a stalo se součástí interiéru nástavby. Toto uspořádání současně uvolnilo přístup ke krytu motoru, čímž byla částečně eliminována další podstatná nevýhoda pevné trambusové kabiny.

Výběr motoru a převodovky představoval další oříšek a výzvu pro dobrodruhy.

Jakkoliv se pro tvorbu karoserie počítalo od začátku s maximálním využitím karbonu a lehkých kovů, bylo jasné, že nadstandardní výbava nástavby jakoukoli úsporu hmotnosti hravě eliminuje a jest tedy nutno setrvale pracovat s hodnotou kolem čtyř tun. Po zralé úvaze a několikakolovém výběru

vhodného osmiválce na základě, řečeno suchou vědečtinou, ‚multikriteriálního rozhodování‘, zůstaly ve hře pouze dvě na trhu stále ještě dostupné varianty, k nimž měli oba řešitelé dostatečnou a praxí podloženou důvěru, znajíce jejich schopnosti, výhody i nevýhody: pontiac V8 455 HO z roku 72 a ford V8 460 z roku 88. Následoval kratší časový úsek dohadů na téma ‚vhodná převodovka‘, v jehož úvodní pasáži vypadla z nominace manuální Muncie a krátký souboj čtyřstupňových automatů firem Allison a Ford pro sebe rozhodl druhý jmenovaný, čímž se současně jaksi samovolně vyřešil i výběr pohonné jednotky. Po odstranění krytu motoru (který bylo možno rovněž poměrně jednoduše odsunout směrem dozadu) se tedy zvědavému zraku zjevil osmiválec řady 460, spolupracující s převodovkou E4OD. Pečlivým výběrem a přeskládáním komponent (v kombinaci se zcela přepracovaným systémem odpružení a koncepce polonáprav, v jehož důsledku se vozidlo značně zklidnilo a standardní označení ‚kačena‘ tak prakticky ztratilo opodstatnění) bylo dosaženo optimálního pracovního režimu soustrojí pro rychlosti devadesát a sto třicet kilometrů v hodině, a taktéž velmi svižné, u vozu dané hmotnosti silně neobvyklé akcelerace, což bylo plně v souladu se vstupními požadavky; decentně ukrytý přídavný nitrocheater pak umožnil Körberovi dosáhnout při testech na Hockenheimringu akcelerace supersvižné a v jejím důsledku následně i krátkodobé rychlosti přes sto devadesát... s takovým úprkem se ovšem pro běžný provoz na českých vozovkách nepočítalo, takže se tento údaj v oficiální dokumentaci Pětky, určené k administrativním úkonům, prostě neobjevil.

Počítat se s ním ovšem muselo při řešení brzd; jak správně podotkl Dieter Dientzer na úvodní schůzce, bez dokonalých brzd by se Pětka změnila v dělovou kouli (budiž připomenuto, že sériový vůz se sériovými brzdami se tak při jízdě ze svahu občas choval – nikoliv tedy jako dělová koule, spíš jen jako valící se balvan, ale k hrůze v očích řidičových to bohatě stačilo...). Aby k této proměně nedošlo, byly použity mohutné keramické kotouče s vnitřním chlazením (jehož účinnost zvyšovaly ony Andym oceňované kapsy) a nasazeny systémy zabraňující jak blokování (tedy ABS), tak prokluzu (tedy ASR) kol. Parkovací brzda byla řešena samostatným okruhem s vloženými kotouči

menšího průměru, který mohl být v nouzi nejvyšší použit jako jakási brzdová krabička poslední záchrany (tedy KPZ). A za jistou formu virtuální nadstavby pak bylo možno považovat poukaz na fakt, že fyzikální zákony prostě nelze okecat... což byl ovšem nástroj, který Margaret ovládala stejně dobře jako řešitelé.

*

Výše uvedená takticko-technická data Andy neznal a při své krátké prohlídce je zjistit nemohl; netušil rovněž, že se do posledních testů na Hockenheimringu zapojila též Maggie osobně a vyzkoušela si i použití nitra, byť ve formě umírněné (komplexní jízdní vlastnosti a stabilitu Plonkové Pětky ovšem ověřila dostatečně a po vystoupení z kabiny si se zubíci se dobrodruhy nejen plácla otevřenou dlaní, ale dokonce je odměnila i polibkem na tvář; zda, případně nakolik tento počín ovlivnil finální částku, která se přesunula mezi konty zúčastněných stran, není známo).

Interiér nástavby ovšem Andy ocenit mohl a také tak učinil.

Nižší světlá výška a prodloužení nástavby o pouhých třicet centimetrů oproti sériovému provedení umožňuje jednokřídlými, uprostřed zadní stěny skříně umístěnými dveřmi hladký vstup srovnatelný s nízkopodlažními vozidly veřejné dopravy, poznamenal si do své interní recenze. Po zdolání tří schůdků pochopíme význam onoho ještěřího hřbetu, neboť střední uličkou projde osoba průměrné výšky vzpřímeně a bez rizika. Ulička jest ovšem poměrně úzká, protože je lemována uzavřenými prostory; podrobnější průzkum těchto odhalí vlevo štíhlý úložný box a kompaktní kuchyňský kout, vpravo pak důmyslně vyřešený hygienický kabinet. Břišní tanec ve sprše s rukama nad hlavou sice nepřichází v úvahu, ale veškeré potřebné funkce zajištěny jsou; sprchovat se lze dokonce vestoje, i když celek působí jak obytná kapsle z Pátého elementu a klaustrofobik by si lázeň příliš neužil. Prostor pod kuchyňskou výbavou jeví se na první pohled jako trestuhodně nevyužitý, ale jen do té doby, než zjistíme, že se v něm ukrývá nouzové rezervní kolo plus nezbytná servisní bižu, obě přístupné zvenčí. Tož tak.

Na to, že je vlastní kancelář vměstnána do půdorysu zhruba dva krát dva a půl metru, zapisoval si Andy dále, působí překvapivě prostorně a dokonce i útulně (některé servrovny, v nichž jsem měl to sporné potěšení sedět, by jí nemohly ani potřást rukou, ušklíbl se mimo zápis). Vlevo devatenáctipalcový stojan zvaný rack, vedle něj krátký pracovní stůl osazený dvojicí monitorů. Pohodlná otočná židle, pevně ukotvená k podlaze, ale vybavená redukcemi umožňujícími plynulou regulaci polohy sedáku ve všech třech osách. Mazané. Technologický stojan, monitory, pracovní deska i židle navíc usazeny v mohutných silentblocích, eliminujících případné otřesy za jízdy. Pečlivé. Vpravo úzký konferenční stůlek na dvou teleskopických nožkách a pohodlně vyhlížející sedačka tvaru písmene L. Překlopené sedadlo spolujezdce ji doplní na písmeno U, po zasunutí stolku k podlaze a vysunutí spodní části vznikne lůžko sympatických rozměrů, kdyby náhodou... nu, nepouštějme se do plavajznění. Nad pracovní deskou vlevo i nad kanapíčkem vpravo rozměrná boční okna, vybavená žaluziemi a zvenčí téměř neprůhledná: praktické. Ve vypouklých bocích stropního ještěra několik prosklených průzorů, krytých pro změnu zatahovací clonkou: užitečné. Na podlaze několik tmavších čtverců, podle všeho kryjících přístupy k zařízením uloženým v dolní části stroje. Rackový stojan zaplněn unifikovanými krabicemi; tu spodní Andy identifikoval jako robustní napájecí zdroj a další dvě ve vyšších pozicích odhadl na počítače v průmyslovém provedení. Sadu zbylých čtyř krabic, označených logem společnosti ConTraCon, rozklíčovat nedokázal, ale byl si jist, že Maggie ví, proč je v kanclu má.

Takže už nám chybí jen... vida, tady je, těsně pod stropem na přepážce k místu řidiče: malá decentní tabulka s nápisem „die-die“, vyvedeným ozdobným skriptem. That's all folks.

*

Rovněž v tomto případě neměl Andy při své krátké prohlídce šanci odhalit spoustu zajímavých konstrukčních detailů: přídavné baterie, malý benzínový agregát, uspořádání vodních nádrží a řešení cirkulace, rozvody elektrické i datové, kameru sledující prostor za vozidlem, řešení kombinovaného připojení

interních systémů k technologickému sloupku stanoviště... ale nebyl tím nijak znepokojen, protože se nic nemá přehánět.

Jednu věc si ovšem nechat ujít nemohl a také nenechal: hned v úvodu exkurze poprosil Margaret, aby Plonkovou Pětku nastartovala. A tento počín okamžitě jakékoliv úvahy o sletu lidově armádních nostalgiků vymazal bez náhrady... charakteristické kvílení ventilátorů původního motoru nahradilo basové dunění, prostě custom muscle kára v plné parádě, dokonce i v duetu s Carmen (jak Andy věren svým zásadám pojmenoval již první den antracitový dar) bude hned jasné, kdo zpívá sóla a kdo dělá křoví... jedním slovem: skvost.

*

Téměř celou hodinu, přes dvě sklenky martini a jeden doutník sbíral Andy pod slunečníkem odvalu, aby Maggii oplatil její překvapení tím svým. A kdoví, jestli by tu odvalu vůbec sebral, kdyby proti němu nepracoval čas. Nad třetí sklenkou si ověřil polohu slunce, pochopil, že hryzu do kyselého plodu prostě neunikne, a zahájil opatrné manévry dvojitým „ehm“.

„Tak spust“, pravila Margaret, rýsujíc tak Andyho mentálním zátarasem překvapivou zkratku. „Znám tě už dost dlouho. Co se děje?“

„Ehm...“ navázal Andy nápaditě „... tedy... jaksi... taky mám jedno překvapení... bude tady tak za deset minut.“

Maggie pouze tázavě zdvihla obočí.

„Víš, Meg...“

„Meg laskavě vynech, příteli. Nejsem žádná koza.“

„Tedy... Markétko... já jsem trochu oprášil ten náš problém číslo nula... víš, ten, kvůli kterému jsme se vlastně seznámili.“

Poloha obočí se změnila z tázavé na nechápavou, téměř okamžitě pak na pichlavě ostražitou... a Andy v duchu zaúpěl.

„Zkrátka a dobře jsem se dostal do takové situace, že... no a už je to tady...“ což je vlastně prima a vysvobození, jinak bych sám sebe pomalounku upekł na mírném ohni, krucinál.

Podél živého plotu bezhlučně doklouzala k vrátkům bílá oktávie a dveře na straně řidiče se otevřely.

„Dobré odpoledne vespolek,“ pozdravil srdečně vrchní komisař Vondrák.

*

„Chceš mi... teda nám... jako říct, že celý ty roky hledáme špatnýho chlapa?“ vyhrkl Andy nedůvěřivě, zatímco si Maggie roztržitě navíjela na ukazovák pramínek vlasů, studující texturu slunečnicku nad jejich hlavami.

„Chlapa hledáte pravděpodobně správnýho, ale podle špatnejch parametrů...“ Vondrák upil ze své kávy, kterou obdržel ihned po příchodu, neboť na rozdíl od Andyho jak on, tak Margaret vyznávali zásadu, že kávičky není nikdy dost, a Maggie poskytla příprava nápoje dostatek času k vyrovnání se s novou situací. „Žádněj Zoran Ahari prostě oficiálně neexistuje. Muselo to bejt jen krycí jméno pro ten jedinej kontakt. Jestli ten chlap dělá to, co jste vy dva vydedukovali... a nechali si to pro sebe, což byla pěkná pitomost teda...“ (oba peskovaní se téměř unisono bolestně zakroutili) „... a jestli v tom teď vesele pokračuje s nějakým jiným Nechybou, tak má novou identitu. Zase jen krycí, pochopitelně, ve skutečnosti se jmenuje úplně jinak.“

„Takže jsme v háji,“ zavrčel Andy zklamaně.

„Nejsme,“ pronesla rázně Maggie, nechávajíc pramínek pramínkem a slunečnick slunečnickem. „Jen musíme začít zas úplně od začátku. A změnit metodiku.“

Vondrák se přátelsky ušklíbl.

„Slovo hodné sportovkyně. Nikdy se nevzdávej. To беру.“

„Vaše odhodlání je příkladné, sportovci,“ ucedil Andy, „ale nějak mi uniká pozice, na níž se ten začátek vlastně nalézá. Všechny stopy jsou zaváty a informační prameny vyschly, jak mi už kdysi dávno pravil jeden kapitán v paternosteru.“

„Ne tak docela,“ oponovala Margaret živě. „Hledali jsme ho podle jména a to nebylo pravé, takže slepá ulička, dobře. Ale fyzicky ten člověk přece existuje, někde bydlí, někam chodí... a někdo ho tedy musel vidět.“

„Jasně, takovej Nechyba s ním byl pečenej vařenej,“ odsekl

Andy. „Můžem se ho jít zeptat, když najdem ten správněj hřbitov.“

„Nebublej, potůčku,“ uchýlila se Maggie k oblíbenému rčení. „Dá se téměř s jistotou předpokládat, že ho aspoň jednou v Codabone někdo potkal. Já to nebyla, Arthur...“ (mírně se zajíkla, ale plynule navázala) „... taky ne, ale zbývají minimálně čtyři lidé, kterých se můžeme zeptat: Boháč, Lucie, Martina a Kristýna, ta recepční. Lucii občas potkávám, to asi oba víte, že... stejně jako to, že se teď jmenuje Boháčová. S Martinou se myslím poněkud nadstandardně stýkal ten váš mladý spolupracovník, pane kapitáne... pardon, pane vrchní komisaři. A recepční Kristýnu byste mohl vypátrat vy sám... pokud tedy máte na tom případě... eh... o ten případ ještě zájem...“

„Počítám, že máš, Korčagine... pamatuju se na naše rozhovory. Na téma Vranská a tak podobně.“

„Korčagin? Vranská?“ otázala se Margaret nechápavě.

„To je jeden neoblíbeněj nick jednoho bejvalýho kapitána a jeden místní starej případ, já ti to pak vysvětlím... teď záleží na tom, co nám poví pan vrchní komisař.“

Vondrák, který předchozí výměnu názorů pozorně sledoval, nostalgicky vzpomínaje na někdejší vášnivé debaty svého vyšetřovacího týmu, mlčky sáhl po svém šálku. Andy a Margaret jej vyčkávavě pozorovali, dokud šálek opět neodložil, neodkašlal si a neujal se slova.

„Nejde o nick bývalého kapitána, ale výhradně o trapný pokus o rádobyžert, pocházející z takzvané hlavy jistého degenerovaného potomka uherských šlechticů, na který jsem si již zvykl... a co se týče toho zájmu – pochopitelně jej mám.“

Andy se ulehčeně zazubil a Maggie připojila vlastní mírný úsměv.

„Problémem jsou možnosti, v tom se situace za ta léta nezměnila, přesněji změnila se k horšímu. Oficiálně...“ (zas to pitomý slovo, pomyslel si) „... případ neexistuje, protože byl vyřešen. A pro neoficiální pátrání mám mnohem omezenější prostor než před těmi lety. A už nemám k dispozici někdejší

tým, i když... Mirek Hrubina je v penzi, ale nudí se – a jeho kontakty na galerku jsou neocenitelné. Kačaba povejšil a vrátil se zpátky do Hradce, s tím to bude těžký, ale myslím, že by se za vypečenou...“ (včas se zarazil a opravil) „... tedy slečnou Pečenou podívat mohl. No a tu drzou opici Vidovou mám pořád na povel, takže by nám mohla taky trochu pomoct...“

Andy klepl sevřenou pěstí lehce o stůl a pak se zmocnil svého nedopitého rosata.

„Takže obnovíme někdejší detektivní kancelář? A přijmeme do stavu jednu mladou inspektorku – jestli teda bude do toho stavu chtít?“

„Zeptám se jí... ale myslím, že do toho půjde,“ pravila Maggie.

Ke slunečníku se vzneslo jedno mírně zvětralé rosato, jeden čerstvě namíchaný manhattan a jeden prázdný šálek od kávy. A Margaret si v duchu připomněla jistou pasáž první schůzky s Misterem Die-Die a jeho věrným společníkem.

XII.

Za sklem děšť, v něm má vlastní tvář... zamumlal Andy roztržitě, když bušení kapek do plechové římsy opět nabralo na intenzitě... jak to vlastně bylo dál? Něco o lampě a svatozáři, myslím... Jo, ta krásná telecí léta, kdy byla každá větrná a deštivá noc inspirací a pobídkou k tvorbě zamilovanejš textů s přešrlí dlouhejš slabik: láska má, jsem tak sám, skládám tu a krákorám... dneska si tak leda uvědomím, že by ty plechový římsy potřebovaly natřít a že už by si pořádněj nátěr vlastně zasloužil celej barák, jenže to nebude zrovna easy, protože minule už jsem si netrouf na žebřík ani omylem a i na tom od souseda půjčeným lešení jsem se pohyboval značně připodefekovaně; každým rokem to zkrátka stojí o něco víc právě za ten zmíněný defekát tuhý, to jest za hovno. Léta utíkaj, abrahámoviny za krkem a nula vod nuly pošla. A s tím zavr... problematickým fakturačním modulem jsem se nějak zadrž a dedlajna se nepřijemně přibližuje.

Stejně je to smutný; když Franta s Lojzou postavěj obyčejnou kamennou zeď od chlíva, tak k ní i po padesáti letech můžou

vzít v noučata a pochlubit se, ta zeď tam stojí furtumfurt. Programátor může napsat tucet geniálních programů a pokud nejní jó a echt klikař, zmizí to všechno za pár let v propadlšti dějin. A za stejnejch pár let má po žížalkách i ten chlapec sám, protože v týhle branži se profesně umírá brzo. Když se v tom někdo motá třicet let, tak už by ho spíš měli ukazovat v muzeu. A nejhorší je, když si ten někdo vypracuje vlastní styl, svět mezitím uhne někam jinam a dotyčnej má pocit, že je to špatně... a je úplně jedno, že to někdy špatně opravdu je – hlavní proud je prostě silnější a ty si v tom slepým rameně můžeš leda tak postěžovat vodníkovi.

Oknem zalomcoval nápor větru a déšť ještě trochu zesílil.

No bezva, pokračoval Andy v ponurém přemítání. Ráno bude na zahradě pěkná čvachta, takže zkoušet vyjet s Carmen nemá cenu; v lepším případě vyoráme brázdy jak na brambořišti, v případě horším ji akorát zahrabu. A felda Ferda stojí u Tilšera s odfouklým těsněním pod hlavou. Já bych do toho... až se Ferda vrátí a trochu se vyčesá, budu zas muset dovízt nějakej štěrk a trochu to zpevnit, za sucha je ta tráva s kamennými stříkanci fajn a žádný masňácký dlaždice tady nechci, jenže když pár dnů prší, mám tu rázem sentluiskej močál a štěrk po dvou třech letech prostě zmizí jak ta nebohá Švorcová coby Marie Rysová v šumavský bažině... možná jsem to měl nechat taky udělat festovně jako u Markéty, jenže pozdě bycha honiti.

Abrahámoviny za krkem, léta utíkaj, a nula s nulou v páru, programování na pytel, kapela na dva, zdraví taky žádná sláva, člověk může akorát dumat, jestli ho dřív dostane rakovina po meči nebo Alzheimer po přeslici. Kolo už mi pro jistotu zakázali felčari, běžky jsem si zakázal sám, protože když člověka vemou záda, končí mu prdel. A detektivní kanceláři se taky moc nedaří, i když jsme dělali co šlo, domluvený výslechy možnejch svědků tenkrát proběhly podle plánu, dokonce i Vypečenou slečnu ten Katerinák kontaktoval. Ten chlápek se v Codabone fakt jen mihnul a bohužel neměl ani třetí voko, ani kakaovou skrvnu velikosti mexickýho dolaru nebo něco podobnýho. A žádná pomoc od Síly Tam Nahoře, nějakaj ten zázračnej moment typu jedinýho granátu do slabýho místa paluby křížníku Hood, jedinýho torpéda mířícího do kormidla

Bismarcka, případně nevidaně šťastnej čas přiletu poslední použitelný letky americkéjch bombardérů nad zrovna v tý chvíli úplně bezbranný japonský letadlový lodě v bitvě o Midway... prostě nic takovýho zatím nedorazilo, nikdež ničehož nic. Leda nasrat, milostivá paní.

Andy zhnuseně pohlédl na monitor a na náhled automaticky generované faktury v HTML formátu, kde byla pochopitelně zase chyba v odsazení, usoudil, že v půl druhé ráno už nemá cenu něco řešit (v mládí přicházely po půlnoci ty nejlepší nápady, teď už tak akorát padaj dekly a kloubí se sanice), natáhl ruku k vypínači stolní lampy (o monitor se postará screensaver a mašiny se nevypínaj, bo ustálenej režim jest pro každej systém nejlepší) a zdvihl své pozadí z prosezené židle.

Odrbaná nokie (neskutečnej držák, padesátjedenadesítka, už nejmíň třikrát jsem s ní vzteky šlehnul o zem, rozlítla se na kousky, ale stačilo ji jen složit zpátky a fachá vpoho dál) na pracovní desce zavrněla a Andy po ní sáhl jen s krátkým povzdechem a bez zbytečných identifikačních úkonů, protože takhle v noci mohla volat jen jediná osoba.

„Slyším tě, Meg.“

„Nejsem žádná koza,“ pravila nokia. „A ty se řádně nadechni... protože jsi právě vystoupil na vrchol diamantové hory.“

„He?“ opáčil Andy duchaplně.

„Našla jsem Ahariho, tupče. Pozitří přijedu, zkus se domluvit s Pavlem. A začni zas trochu myslet. Přestávka skončila.“
Displej pohasl.

A do prdele tmavýho, zašeptal Andy omámeně a pomalu odložil přístroj zpět na stůl. Boží mlejny možná přece jen ještě melou. Torpédo právě zablokovalo kormidlo... teď je ovšem potřeba toho Bismarcka dorazit a potopit.

A to může bejt ještě pěkněj tanec, admirále Toveyi.

Příběh – část třetí: PÁTRÁNÍ

(Praha, Čechy jižní a Čechy severní, květen 2008)

I.

I nepatrné počáteční opomenutí může ve finále způsobit megaproblém... a protože chladná a neosobní Síla Tam Nahoře zasahuje jen sporadicky a po svém, čas od času se nějaký ten megaproblém opravdu vyskytne a v souladu s příslušným Murphyho zákonem způsobí co největší trable co největšímu počtu zúčastněných. V dubnu roku 1912 se omylem zatoulal jeden klíč od jedné skříňky, v důsledku této potulky zůstala hlídka ve vraním hnízdě bez dalekohledů a jak to nakonec s Titanikem dopadlo, jest všeobecně známo; novodobá bádání pobitvových generálů tvrdících, že absence dalekohledů žádnou roli nesehrála, označme za pouhé mlžící pindy, protože Síla Tam Nahoře ví své.

Téměř o století později opomněla paní Klára Kubaričová vymazat z archivu jeden databázový soubor. Po uplynutí dalšího půltuctu let usoudil spolumajitel a výkonný ředitel společnosti, v níž paní Kubaričová pracovala jako referent oddělení pohledávek, že je účinnost tohoto oddělení již delší dobu podezřele nízká, rozhodl se pro externí audit a na doporučení několika přátel se prostřednictvím advokátní kanceláře Řehoř, Janda & Jandura obrátil na firmu MATShield, vyjádřiv hned v úvodu jednání souhlas s odhadovanou výší honoráře. Paní Margaret Travis se po prostudování dostupných zdrojů rozhodla zakázku přijmout. Necelých čtyřiaadvacet hodin ji stačilo ke zjištění, že čilá a vysoce výkonná paní Kubaričová jednala ve většině případů spíše v zájmu dlužníka potažmo v zájmu vlastním, než v zájmu zaměstnavatele; během pátrání po důkazech pak aplikovala obvyklý komplexní postup, což mimo jiné znamenalo i použití programu AlAnGrab, jehož autorem byl jistý Aladar Andrassy a jenž dokázal automaticky, jen podle receptury předem zadané, sledit v relačních databázích způsobem dávajícím termínu ‚relace‘ netušený rozměr. Z výše zmíněného, zásluhou drobné nedbalosti paní Kubaričové nesmazaného souboru se tak podařilo vytěžit mimo

jiné též několik velmi zajímavých záznamů, týkajících se společnosti MarcoWTrades, následně ověřit, že nemalé částky, v těchto záznamech zachycené, inkasuje česká pobočka této společnosti, že jednatelkou této pobočky jest dvacetiletá slečna X, figurující v registru dlužníků, a že společnost sama sídlí v irském městečku Kells, a to v budově poněkud zchátralé a na adrese sdílené několika desítkami dalších firem názvů více či méně obskurních.

Jak by řekl jistý Tom Lomal z detektivní kanceláře Ostrozrak: to je jasný, pane doktore, klár jak šůviks.

Byla to spíše rutina než skutečný zájem, když Maggie před odchodem do kuchyňky (protože kávičky není nikdy dost) spustila další program z pera pana inženýra Andrassyho; rovněž tento produkt lovil v relačních databázích, ale na rozdíl od svého většího a výkonnějšího bratrance svou činnost omezoval na databáze z předem definovaného užšího okruhu a porovnávání těchto s chudičkou hrstkou digitálních stop, vypátraných nezměrným úsilím několika zasvěcených v souvislosti s neuchopitelným panem Zoranem Aharim.

Takže – rutinní pohyb prostý a pouhý mimoběžný klik myší na počátku cesty za konvicí.

Když vracející se Margaret spatřila na monitoru blikající červené okno s bílým nápisem „Warning: any relation(s) found (1)“, málem jí kávička vypadla z ruky.

V podvečer dne následujícího (zatímco bledě zelený výkonný ředitel dosud vztekle listoval výsledky auditu a pomstychtivě plánoval návazné operace proti Kláře Kubaričové) přistála Plonková Pětka tak tiše a tak nenápadně, jak to jen šlo, na placeném parkovišti v centru jistého jihočeského města střední velikosti, Maggie se přesunula do kancelářské sekce vozidla, uvedla do chodu instalovaná zařízení a krabice s logem ConTraCon zahájily svou bohulibou činnost; napojení do Sítě nebylo žádným problémem, neboť se předpokládá, že se v blízkém okolí najde nějaký ten wifi přístupový bod, jehož provozovatel o metodách zabezpečení této v Kotlince stále ještě celkem nové a neokoukané technologie nevěděl nebo na ně prostě kašlal, záhy naplnil a dvojici monitorů začaly plnit rychle

ubíhající řádky hexadecimálních znaků – zobrazení toho typu, o němž Cypher v Matrixu prohlásil, že nepotřebuje překladač obrazu, protože rovnou vidí blondáka.

Margaret na tom byla s informacemi ze svého zájmového okruhu obdobně – a proto se v půl druhé ráno na Andyho stole rozvrněla staříčká nokie.

II.

„Dobrá práce, Markétko, sakra dobrá,“ prohlásil vrchní komisař Vondrák, listuje tenkou složkou formátu A4 (jeho odpor k počítačům se sice během let snížil pod kritickou mez, ale i nadále dával před monitorem přednost papíru, bylo-li to možné). „Jenže tady tuším problém, klenotníče, jak říká John Lennon ve filmu Help...“

„Jakej problém?“ vyhrkli Andy a Margaret takřka unisono (Maggie použila spisovný tvar vztažného zájmena, zatímco Andy přidal k tomu nespisovnému ještě hrubé a neslušné slůvko „kurva“).

„Problém se jmenuje Josef Gorazda, přítel... jojo, ten pán, co se tady o něm píše pořád, skoro furt. To je totiž lokální kmotr první kategorie, víme o něm dlouho, prsty má skoro ve všem, co se na jihu šustne, ale nikdy se mu nic nedokázalo. Jediný efekt byl, že jeden potenciální svědek zmizel a pár dalších lidí náhle utrpělo naprostou a nevratnou ztrátu paměti. Čmuchtat v jeho okolí nebude žádný Švanda Dudák – ani pro tak nadprůměrný hvězdy, jaké se sešly v našem týmu, dámo a pane. To vám můžu dát i písemně.“

„Kmotr Gorazda... vida, podle příjmení by to měl bejt skoro svatej muž,“ zamumlal Andy a mávnutím ruky odbyl tázavé pohledy svých společníků... ti pohlédli jeden na druhého a synchronně pokrčili rameny, historických souvislostí neznajíce.

„Měli bysme se seriózně zamyslet nad tím, co teda vlastně máme,“ navázal Andy poněkud hlasitěji. „Dobře, číslo účtu, kterej se ti nepovedlo s ničím spárovat a na který choděj prachy stejně, jako tenkrát od Nechyby. Dál pohyb velkejch

částek mezi několika firmama, ve kterejch je zaháčkovanéj pan kmotr, a nějaký výběry z bankomatů v dost blížkým okolí tý Gorazdovy haciendy, fajn. Dá se teda předpokládat, že někdo namočeněj v Codabone se namočil i s Gorazdou, a patrně pracuje nebo dokonce bydlí přímo u něj, super. Jenže...“ (Andy se opřel ve svém křesílku a pohlédl přísně na své dva společníky) „... nevíme kdo. A nemáme to jak zjistit... těžko tam můžeš vletět se zásahovkou a pak v nějaký komnatě s dvanácti postavama pod barevnejma lajntuchama čekat na spřátelenou vosu nebo sluneční paprsek jak ve Zlatovlásce. Nehledě na to, že tam se zásahovkou nemůžeš, protože nevíme o ničem, co by takovou akci opravňovalo. A z vlastních zdrojů to řešit nemůžeme tuplem, bo nemáme lidi. Supy už jsme dávno rozprášili a ti by asi stejně neměli šanci; jestli je Gorazda takovej prezent, jak naznačil zde přítomný komisař... pardon, vrchní komisař, tak má kolem sebe mnohem lepší lidi, než byla ta naše smečka amatérů – patrně by napřed dostali po čuni a pak by mazali do báně.“

Andy se odmlčel, aby svlažil vyprahlý ret; Margaret chtěla něco říct, ale Andy velitelsky zdvihl ruku se skleničkou.

„Ještě jsem neskončil, Meg.“

„Nejsem žádná...“

„... koza, já vím, promiň. Ale rád bych vypíchnul ještě jednu podstatnou věc, imho asi nejpodstatnější: bral bych jako pravděpodobný, že jestliže ty dokážeš najít Ahariho, může Ahari stejně dobře najít tebe. Takže nemůžeš stát před bránou s tou Kristýnou nebo Luckou a očumovat chlapy. To Gorazdovo pocukrovaný podnikatelský baroko stojí stranou vod civilizace a kolem vede jedna jediná cesta vodnikud nikam, po který skoro nikdo nejezdí. Nemáš šanci se tam někde upíchnout s Pětkou a pustit ty svý šmirovadla, protože tě okamžitě uviděj – kór tu Pětku, kterou si půjde vomrknout každej chlap, co se trochu zajímá vo auťáky. Dokonce nemůžeš ani koukat ze vzdálenýho kopce dalekohledem, protože bys riskovala, že na tebe bude zrovna v tý samý chvíli koukat někdo s lepším dalekohledem z toho baráku. Gorazda pak někam brnkne a buď tě do hodiny seberou nějaký jeho podplacený kámoši v uniformě, nebo zmizí další svědek, což

bych zrovna ve tvým případě neviděl dvakrát rád. Takže se vracím na začátek: co teda vlastně máme?“ Andy si odfoukl, lehce potřásl hlavou a jsa vyčerpán sáhl opět po své sklenice.

„Co máme?“ protáhla líně Maggie. „První čtverec na skryté mapě přece. Zachytli jsme se drápkem a můžeme hledat další čtverce. Na pana kmotra se určitě najde něco, co pěkně zapáchá, a to především v ekonomice. Vzpomeň si, jak dostali Caponeho.“

„Caponeho dostali, protože v dané společnosti existovala skupina, co ho dostat chtěla,“ broukl Andy. „To tady nehrozi... křiváci podnikatelé, křiváci politici, zkorumpovaný fizlové... promiň, Pavle... všecko jedna propojená banda... koukni se na ty roky dozadu, kolik se tady vodehrálo svinstev. A nikdy nikoho ani nevodvolali z fleku, natož aby šel sedět. Akorát pár cvoků, co si hráli ‚spadla lžička‘ se sudama na Orlíku.“

„Na světě jsou jen dvě země vhodný k obchodování,“ prohodila Margaret zamyšleně. „Spojený státy pro poctivý obchodníky – a tahle republika pro ty druhý...“

Andy pokýval hlavou, na tváři vykouzllil uznalý škleb a vztyčil palec v oceňujícím gestu.

„Dobrý... to ty sama?“

„Ne, já ne... jeden opálený mládenec se zlatým řetězem na krku, který by uměl zajistit přidělení espézetky i německé stíhače z druhé světové...“

Andy pootevřel ústa v nelíčeném údivu a podíval se na setrvalé mlčícího Vondráka, který vypadal podobně zmateně.

„Takže co teda?“ pronesla Margaret hlasem náhle zkovovělm a věnovala svým společníkům pohled postrádající jakýkoliv humorný prvek. „Chceš to vzdát, Andy? A ty taky, Pavle? Necháš si svou osobní Vranskou navždy v zásuvce?“

„Ale ne, jasně, že ne...“ ucedil Andy sveřepě. „Akorát upozorňuju na možná úskalí, nic víc.“

Vondrák i nadále mlčel, jen si tiše povzdechl a neurčitě kývl hlavou.

*

Slunce na bezmračné obloze zvolna putovalo ke kopci zvanému prostě Vrch a trojice sedící pod pergolou na zahradě zrekonstruovaného domku v majetku společnosti Boemia Estates CZ se svorně pohroužila v zamyšlené mlčení. Andy roztržitě šátral v kapsách ušmudlané vlněné hazuky pátraje po doutníku a Margaret rozlila do tří sklenic zbytek alibernetu.

Plonková Pětka postávala nezúčastněně na svém zpevněném stání, dobíjejíc baterie pomocí tlustého kabelu připojeného k technologickému sloupku.

„Tento způsob léta zdá se mi poněkud nešťastným,“ pravila po několika bezhlesých minutách Maggie.

„Jdi do háje s Vančurou,“ ušklíbl se ponuře Andy a Vondrák se uchechtl pochmurné náladě navzdory – podobnost s Rozmarným létem byla více než zjevná; tedy pokud by Antonín Důra pěstoval triatlon, major Hugo nastoupil k útvaru Služby kriminální policie a vyšetřování a kanovník Roch nahradil recitaci ód Horatiových zmateným blábolením v pidgin-češtině... ale proč ne, třeba to atmosku trochu pročistí, takže:

„Vaše sklenice byla příliš dlouho plná...“ Vondrák se otočil k Andymu s vážným výrazem, poněkud narušovaným cukáním v koutcích. „Nebylo by lépe ji nepít?“

Andyho tváří nejprve prošlehl krátký záblesk nepochopení, ale pak se zklidnil a ušklíbl pro změnu pobaveně.

„Vylévati víno?“ pronesl káravě a výtku zdůraznil vztyčeným ukazovákem. „Vylévati víno a kaziti knihy jest nebetyčný hřích, ty vole!“

„Komedianti,“ ulevila si Maggie a vstala. „Já tu pasáž s čepem z vinárníkovi bečky ocitovat nedovedu, ale vzpomněla jsem si, že mám ve spížce ještě jednu láhev téhož nápoje... tedy nápoje, jenž... jak je to... jenž je navýsost vhodný k restartu statečnosti již potuchlé nebo tak nějak. Mám pro ni dojít?“

„Pro tu zamřelou statečnost?“ popíchl ji Andy a Margaret jej zlehka pleskla přes zátylek.

Funguje to, pomyslí si Vondrák. Zaplat' příroda.

„Já jsem teda pro, myslím pro tu další láhev. Vzhledem k tomu, že mi na dnešek Lenka udělila volno k opuštění posádky a nocuju v podkroví tady vedle v prostém příbytku zde přítomného zdegenerovaného šlechtice, můžu se zcela výjimečně trochu rozšoupnout.“

Maggie přikývla a odkráčela, zálibně sledována dvojicí pohledů.

III.

„Je to stejně šikovné děvče,“ prohodil o několik hodin později Vondrák mezi dvěma zívnutími a zavrtěl se na své karimatce. „I když ty triatlony bude za chvíli dávat ve veteránský kategorii... ale pořád dobrý. Nám by to už doktor nepovolil... mimochodem, ta deka, cos mi laskavě zapůjčil, už má taky leccos vodježdíno, což?“

„Myslím, že to tam maj po dekadách...“ opáčil Andy, ležící kolegiálně na stejné karimatce u protější stěny „... ale nevím to přesně...“ (zívl rovněž a velmi vydatně) „... protože jsem to provozoval v dřevních dobách, kdy to byla spíš zájmovka, bramboroví muži a tak podobně. A na posledním závodě za Rudou hvězdu jsem vbíhal do posledního kola jako poslední nevzdavší, když už si vedle startovní čáry rozdělovali na bedně diplomy... radši nevzpomínat. A co se tejtče deky...“ (druhé zívnutí si co do kvality s prvním nezaдалo) „... tak připomínám úsloví o chrupu darovaný kobyly; a navíc: do podkroví se normálně nechodí a já tady trpím s tebou, tak nebublej, potůčku, jak mi obvykle říkává ta jedna, vo který mi tady vyprávíš a kterou ani jeden z nás vlastně pořádně nezná... kruci, měl jsem si vzít tu tvou deku, je určitě delší...“

„Neřekl bych, taky mi koukaj palce... ale hele, když už si tak pěkně povídáme při měsíčku: nelituješ, že jste tenkrát po srpnový okupaci s vašima nezdrhli taky? Mohli ste přece, ne? Příbuzný na jihu...“

Andy odhodil vzpurnou deku, posadil se (pěkně zvolna, bera v potaz sklon dřevěného obložení nad svou hlavou) a rozsvítil malou lampičku v nohách svého nouzového lože.

„V čem dělo, milý Pavko? Zahrajem si na pravdu? Proč ne, ale

v tym pryzpadku vytáhni zas tu lahvinku tuzemáku, cos před pár minutama schoval do baťůžku po vzájemný dohodě. Loknu si a podám ti vyčerpávající odpověď.“

„Máš ji mít... ale já si loknu první... vejdi a neuškod... nuže, zde jest.“

„Dík... tak fajn, hlt rumu máme za sebou a něco uzeneho zboží si odpustíme, protože buřty nežeru. Takže – jestli nelituju? Jako že by se mí rodiče v jú es ej drapli jako ti Maggiini a já bych se stal hvězdou Silikonovýho údolí?“ Andy pozvedl láhev proti lampičce a potěšeně konstatoval uspokojivou výši hladiny. „Tak abys věděl, nelituju. Jsem totiž realista, víš? Můj táta, dej mu pámbu nebo jiná Síla Tam Nahoře věčné odpočinutí, nebyl kapitalistickej typ, fakt že ne. Byl tak líněj... promiň, tati... že si ani to blbý kafe nevařil sám, aby nemusel vstát z křesla, a maskoval tu lenost tvrzením, že mu kafe ode mne víc chutná... mimochodem, vod tý doby vlastně to kafe nesnáším, zajímavý, to mi dřív nedošlo. Krom toho chtěl dělat jakousi kariéru, pofidérní ovšem: byl sice vázenej šéf party montérů, ale pobyt na zdravým vzduchu vyměnil za šoupání zadkem v tesilu vo kancelářskou židli v zaprášeným centru, protože to bylo jaksi vejš. Takže – proč by měl zdrhat? Stačilo mu odsouhlasit srpen, projít prověrkama, nabrat si pár stranickejch funkcí, zapřít vlastního fotra, co by mu moh ředitelskou funkcí z první republiky kazit profil... a parádně to doklepal až do Sametu, kdy ovšem hned dvacátýho listopadu v práci zjistil, že vlastně nemá žádný kamarády a že je nenáviděnej soudruh. A až do smrti to všechno bral jako křivdu a spiknutí... promiň, nějak jsem se rozjel, žejo?“ Andy si mocně přihnul a podal láhev Vondrákovi s výrazem zaraženě omluvným. „No prostě... nevím, co by venku dělal. Krom toho neuměl anglicky ani žbleptnout. A máma byla něco podobnýho v bleděmodrým, párek dobrejch soudruhů, co se seznámili ve svazáckým souboru, v modrejch košilích tančili pod tribunou se soudruhem Zápotockým a tu a tam odvážně zvolali ‚Ať žije Ušatý torpédo‘... to by byla kvalifikace pro západní svět, panečku... a k tomu jurodivej puberták, co si na koberci cvrkná sám se sebou kuličkovej fotbal... vždyť já se k tomu programování dostal až ve čtvrtáku na vejšce, předtím

jsem prostě jen tak proplouval... a ty příbuzný? Tak leda z patnáctýho kolena, z modrý krve nám zbylo akorát jedno album plný zažloutlejších fotek, který se postaralo vo to mý parádní jméno. Aladar, to zní hrdě... podej mi zas tu flašku.“

Vondrák mu vyhověl a zůstal pak ležet na boku, podpíraje si rukou hlavu.

„Nevěděl jsem, že máš k vlastním rodičům takovej... no, řekněme, chladnější vztah...“

„Nesmysl, byli to mí rodiče a já byl dobrým synem. Akorát mi to postupně začalo všechno docházet – našťestí. Jinak by se ze mě stal rozmazlenej sráč... netlem se, to hrozilo naprosto reálně, vyhrabal jsem se z toho až někdy ve třiceti. A pokud si myslíš, že nevyhrabal, klidně to řekni.... Ale napřed si zas lokni ty, ať máš na to odvalu, ty vole...“

„Loknu si, ale říkat ti nic nebudu... už jsem si na tebe za ty roky zvyknul, ty praštěnej Maďare.“ I Vondrák se opatrně posadil a převzal podávanou láhev, jejíž obsah se povážlivě ztenčil.

„Ale budeš říkat, budeš, milej Pavlíku. Já už tě po těch letech taky znám, nezapomeň, a je mi jasný, žes tuhle hru na pravdu nespustil jen tak a že nedopustíš, aby skončila nevyváženě. Takže – co máš na srdci?“

Rovněž Vondrák pozdvihl láhev proti světlu, aby zkontroloval stav rumu na českých tocích, a poté si dopřál mocný hlt.

„Seš bystřej hoch, to ti musím nechat. Jde o to další pátrání... počkej, nstartuj, taky toho nechci nechat, ale jsem v trochu jiný pozici, než vy dva... Meg sice není žádná koza, ale je regulérní zabejčenej cvok, kterej toho svýho Arthura tomu takzvanýmu Aharimu nikdy neodpustí. A za Atlantikem má podle všeho hodně solidní zázemí a navíc je to triatlonistka, žádná cukrová panenka. No a ty, milej Andy, v tom jedeš jednak kvůli tomu, že nemáš rád nevyřešený úlohy, a krom toho máš takovej mesiášskej komplex... neškleb se, kurva, voba známe některý ty tvý minulé akce... takže seš vlastně zabejčilej úplně stejně a to, co ti chybí na materiální futráži, Maggie v pohodě dorovná, protože tě vlastně ovládá a seš pro

ni užitečnej mouřenín... sakra netoč se... nemyslím, že by tě jen využívala, ten váš vztah je určitě na vyšším levlu... ale jak říkám, jdete do toho jak dva berani, padni komu padni.“

„Dej sem tu flašku... dík... no tak bezva, nás dva berany's zanalyzoval a teď se pusť do jistýho vrchního komisaře.“

„Ten vrchní komisař má prostě svázaný ruce, protože jednak nemůže dělat nic mimo zákon a druhak hraje na dost hrbolatým hřišti, milej Andy. Sládeček, co nás tenkrát tak krásně zaříz, už je pochopitelně dávno out a někde v závětrí se klepe, aby mu nesebrali vejsluhu potažmo penzi, ale nastoupila smečka jinejch Sládečků, co si stavěj na pískovišti vlastní hrady, reorganizujou, sledujou, kafraj do všeho – a při první možný příležitosti zavolaj policajty na policajty, to jest inspekci. A ta je bohužel tvořená mimo jiné i nezanedbatelným procentem zneuznanějch zmrdů. Takže...“ (téměř prázdná láhev opět změnila majitele) „... se při těch vašich metodách můžu snadno ocitnout v pozici, kdy vám nejen nebudu moct pomoct, ale možná vás budu spíš muset brzdit... je to jasný?“

„Aby ne...“ Andyho úšklebek působil ve slabém světle lampičky téměř strašidelně „... stará dobrá zásada ká es zet bé en pé, to jest ‚krej si záda a bacha na prdel‘... to se nedá zapomenout... no ale když to tak obracím z různějch úhlů, tak bych viděl celkem jednoduchý řešení: když od nás dostaneš legálně použitelnej podklad, půjdeš do toho, a v ostatních případech se prostě budeš koukat jinam... to by šlo, ne? A zbylo ještě něco v tý lahvi?“

„Jo, to by šlo... nezbylo, starej brachu. Takže laskavě zhasni a spi, zavři očka svý...“

Andy se posupně zachechtal a splnil žádané (zatím tedy jen první část, ale druhá následovala relativně brzy, neboť tuzemák rovněž splnil to, co se od něj očekávalo).

IV.

„Takže co?“ otázala se Margaret (podruhé během posledních dvanácti hodin), když bílá oktávka zmizela mezi ploty, odvážejić vydatně posnídavšího, tudíž nasyceného a velice spokojeného

vrchního komisaře zpět do civilizace a centra dění. „Jedeme dál, hledáme na mapě navazující čtverec? Prakticky bez krytí a podpory od naší státní policie?“

„Jasně,“ přikývl Andy. „Akorát se přiznám, že si zatím vůbec neumím představit, jak by ta jízda měla vypadat.“

„Ani já ne, hochu drahý, ani já ne,“ pronesla Maggie zvolna. „Ale jsem si jistá, že něco vymyslíme. Nebo nás zas nakopne ta... jak tomu říkáš... Síla Tam Nahoře? Podle posledních událostí soudím, že to u ní máme celkem dobré a že nás v té... bryndě? V té bryndě nenechá...“

Jako obvykle měla pravdu.

(Český Krumlov, červen 2008)

I.

Ačkoliv se bistro ‚Pod schůdky‘ nacházelo v historické části města, přetlakem návštěvníků netrpělo ani v plné sezóně; v blízkém sousedství hlučel půltucet restaurací, kaváren, hospod a pizzerií věhlasnějších a o turisty tvrdě bojujících. Majitelce a provozovatelce bistra v jedné osobě to ovšem pranic nevadilo, měla ráda klid.

Alžběta Grusová již dávno odložila svou přezdívku Beny – současně s někdejší profesí.

Šedovlasá barmanka z pražského podniku zvaného Rakytník (ačkoliv se oficiálně jmenoval jinak) prokázala svůj kladný vztah k nejvěrnější návštěvnici způsobem nanejvýš ušlechtilým, odkázavši této nejen samotný bar, ale též dům, v němž byl umístěn. Pro Alžbětu byl obsah závěti naprostým šokem, protože s žádným odkazem nepočítala a o tom, že její starší a dlouholetá přítelkyně vlastní celý objekt, neměla ani tušení. Denně při ranní hygieně děkujíc jak dotyčné, tak bohu, a zbavena existenčních starostí, využila svých známostí napříč společenským spektrem k výhodnému prodeji nemovitosti a opustila hlavní město usoudivši, že už se bez něj co žena zralá klidně obejde. Po několikaměsíčním hledání a objíždění realitních kancelářů, využivši podstatný rozdíl mezi cenami

pražskými a venkovskými, zakoupila příjemně rozkročené, po řádné rekonstrukci volající jednopatrové stavení na okraji historického centra města, kde nikdy nebyla (dokonce ani v mládí s varietním programem ne) a kde ji tedy pravděpodobně nikdo nezná a nebude jí připomínat minulost. A protože byla nyní ženou nejen zralou, ale též se zásadami živnosti pohostinských dostatečně obeznámenou, mohla si dovolit zbudovat v přízemí malé bistro a najmout spolehlivý manželský pár coby kuchařku a číšníka, pohledné a veselé (v rozumných mezích ovšem) děvče coby barmanku (se kterou se v případě potřeby ochotně vystřídala v režimu krátká-dlouhá) a solidní paní na úklid. Žádná manufaktura a tiskárna na škváru, prostě decentní podnik s malou úpravnou kuchyní a nezbytným zázemím, krátkým barem a šesti stolky, který dokázal generovat zisk ve výši nijak závratné, ale ke slušné obživě všech zúčastněných dostačující. A fakt, že opustila Matičku měst, rozhodně neznamenal, že by si neponechala v záloze pár starých spolehlivých kontaktů, dobře vědouc, že na osamělou restaurátérku může i na klidném venkově číhat nějaké nebezpečí. Spolehlivé kontakty byly schopny případné potíže řešit rychle a rázně.

Jedním slovem: pohoda.

Onoho letního večera vstoupila do svého podniku jako obvykle, vlídně pohovořila s personálem jen letmo kontrolujíc zkušeným okem zrcadlo denní tržby, rychle si změřila půltucet zbylých sedících hostů (nic podezřelého), popřála příjemný zbytek dne odcházejícímu manželskému páru, jehož hlavním úkolem bylo úplné pokrytí poledních a podvečerních požadavků na odběr stravy (kuchyň zavírala brzy), a uvelebila se s rozečtenou knihou a sklenkou jablečného džusu na barové stoličce v rohu, jen tu a tam prohodivši několik slov s barmankou, pokud tato nebyla zaměstnána obsluhou. Dění v prostoru za svými zády ani vchod nijak nemonitorovala, neboť kniha byla napínavá a barmanka schopná; nezachytila tedy příchod další osoby a napoprvé ani otázku touto osobou položenou.

„Promiňte... mohu vás pozvat na jeden manhattan?“

Teorie nečekaného záblesku nezávislého na objektivních okolnostech (jakož i jevu zvaného *déjà vu*) byla v literatuře

tuzemské i světové již dostatečně zpracována – a proto se spokojme jen s konstatováním, že Alžběta Grusová strnula a kniha z jejích dlaní nehlučně vyklouzla na barový pult.

II.

„Vyžilaš mě a měla bych tě nenávidět.“

„Máš na to plné právo... i když by mne to bolelo víc, než si myslíš, protože neznáš všechny okolnosti a důvody.“

Alžběta vstala, přehodila si přes holá ramena širokou a hebkou příkrývku, zvolna přešla k jednomu z dvojice úzkých oken a roztržitě vyhlédla ven, na strmé a střídavě osvětlené městské schodiště, které dalo jejímu podniku jméno.

„To si piš, že na to mám právo...“ pronesla polohlasem, stojíc zády do místnosti „... ale nějak to nedokážu. Chtěla bych, ale nedokážu... prostě toho nejsem schopna, ty malá lhářko.“

Maggie se posadila na samý kraj lůžka a spustila bosé nohy na huňatý koberec, s příkrývkou se neobtěžujíc.

„Jenže já ti nelhala, to mi křivdíš. Všechno, co jsem ti tenkrát řekla, byla pravda. Až na to jméno ovšem, ale tomu by ses neměla divit... vzhledem k těm tehdejším okolnostem.“

„A proč bych ti měla věřit teď?“

„Protože ti teď už ty okolnosti a důvody můžu říct. Můžu a chci.“

„Jak milé...“ pronesla Alžběta ironicky a přes levé rameno. „Už můžeš a dokonce chceš... jenže mě už to třeba vůbec nezajímá.“

„Mělo by.“

„Nevím proč.“

„Třeba kvůli těm starým stojacím hodinám v obývací, které sis dovezla z Prahy.“

„Aha, tak hodiny...“ pravila Alžběta bezbarvě. „Myslíš celý hodiny, nebo jen ten prázdný šuplík na zadní straně?“

Maggie rovněž vstala, pomalu došla k témuž oknu a lehce se

dotkla Alžbětina pravého ramene; to se sice zachvělo a po-
odtáhlo, ale druhý dotyk již strpělo bez výhrad.

„Myslím celé hodiny... a hlavně toho člověka, který ti je
věnoval. A co se týče obsahu té přihrádky... v kabelce mám
obálku. Nic nechybí.“

„No, to je prima, hlavně když se ti to hodilo...“ z Alžbětina
hlasu číšela nefalšovaná hořkost „... sice nevím, co to bylo
a k čemu's to potřebovala, ale jsem ráda, že jsem ti mohla
pomocť... blbá a užitečná, žejo... určitě ses parádně bavila...“

Margaret ono rameno dosud jen lehce dotýkané sevřela pevněji,
druhou rukou uchopila Alžbětu za levé předloktí a otočila ji
k sobě, snadno zdolávajíc chabý odpor.

„Ne, nebavila, ani trochu jsem se nebavila,“ zašeptala důrazně,
přiblíživši svůj obličej těsně k Alžbětině tváři. „Jen jsem
o určitých věcech věděla mnohem víc než ty, zatímco o tobě
jsem nevěděla vůbec nic... ale nelhala jsem ti, skutečně jsem
ztratila rodiče při nehodě – a skutečně jsem přišla o blízkou
osobu, stejně jako ty. Rozdíl byl jen v tom, že nešlo o jednu
událost, ale o dvě... a že ta má blízká osoba měla s tou tvou
příliš mnoho společného... tolik společného, že jsem musela
být opatrná.“

Tentokrát to byly Alžbětiny prsty, které sevřely předloktí té
druhé.

„Počkej... chceš říct... že... že ten chlápek, kterýho Pogo...“

„Pogo?“ Důraz Maggiina šepotu vzrostl k maximální možné
hranici. „Ty opravdu věříš, že by Pogo někoho zabil? Zastřelil?“

„Ale vždyť policajti...“

„Policajti...“ zopakovala Maggie polohlasem, znějícím náhle
unaveně, a její ruce uvolnily své sevření pomalu klouzajice
podél těla; změna v jejím chování byla natolik nečekaná a její
výraz se stal natolik bezmocným, že Alžběta opět pocítila cosi
jako záblesk mateřsko-ochranitelských pudů.

„Nastydneš, pískle,“ zašeptala a roztáhla levou rukou svou
příkrývku, pravičkou současně přitahujíc Margaret těsněji
k sobě; teprve poté navázala na přerušovaný dialog. „Takže

policejti kecali? Bylo to jinak? Proč by to dělali, proboha?“

„Proč, proč... strach o kariéru, obyčejná zbabělost, politika, nařízení shora, přímý zákaz... důvodů je spousta.“ Maggie se otřásla a vděčně uchopila nabízený cíp příkrývky. „Pravdu už se nedozvíme.“ Sklonila hlavu a olízla si rty.

„No, teď už je to stejně jedno,“ pronesla Alžběta smířlivě.
„Po tolika letech...“

Margaret prudce vzhlédla.

„To tedy není jedno... ani omylem ne! A hlavně to tak nemůže a nesmí skončit!“

„Nechápu...“ Alžbětin hlas zněl dílem udiveně, dílem zaraženě.

„Nechápeš co? Že tvůj Pogo nikoho nezabil, naopak – že někdo naprosto chladnokrevně zavraždil jeho, aby tak vytvořil falešnou stopu k té první, taky předem naplánované vraždě, se kterou Pogo neměl vůbec nic společného? Jen k ní byl nevědomky přizván jako užitečná pomůcka? A že vrah, ten skutečnej vrah...“ (rozrušení poněkud zdeformovalo obvyklou akurátní výslovnost) „... někde spokojeně pije kafe, protože bylo pro pár vejš postavenějších panáků výhodnější do ničeho nešťourat?“ Maggie setřásla příkrývku i Alžbětinu ruku. vrátila se k lůžku a opět usedla na jeho okraj hluboce oddechujíc.

Alžběta ji zvolna následovala a opatrně sklouzla vedle ní.

„Jak to všechno víš?“ zašeptala spíš jen pro sebe.

„Protože mi to není jedno... a nikdy nebylo. A nebude.“

Úpravnou ložnici přikrylo tíživé ticho.

III.

Stejně jako před lety v jiném městě zastihl i teď první záblesk kalného rána dvě ženy na širokém loži, role se ovšem tentokrát obrátily; Margaret, ležící na boku obrácena tváří k oknům, tiše a s přestávkami vyprávěla, zatímco Alžběta za jejími zády naslouchala, začasť udiveně. A vyslechnuté si pak delší dobu rovnala v hlavě... nakonec se k oněm zádům jemně přitiskla a položila bradu na odhalené rameno.

„Takže teď už jsi hodně blízko, ale jistotu a konkrétního chlápka pořád nemáš... a já pořád nechápu, co vlastně chceš udělat, když ho najdeš... přece ho nezabiješ? Sharon Stone, rychlejší než smrt... souboj s bambitkama na kraji lesa časně zrána?“

„Možná... nebo najdu v jeho minulosti nebo v jeho okolí něco, co ho odrovná jinak... Al Capone taky nešel za mříže kvůli vraždám, ale kvůli daním...“

Alžběta pomalu podsunula svou paži pod pokrývkou a opatrně přitiskla předloktí k Maggiinu hrdlu.

„Taky to mohlo bejt všechno jinak...“ zašeptala své společnici do ucha. „Možná jsem se potřebovala Poga zbavit já... a proto jsem ho uvrtila do té akce s tvým manželem... a teď už jsi mi na stopě a já tě budu muset zabít...“

„Mohlo...“ připustila rovněž šeptem Margaret. „Ale to bys na to musela jít trochu šikovněji...“ (Alžběta náhle ucítila pevný a bolestivý stisk hned na dvojici citlivých míst) „... takhle bych tě vyřídila dřív, než bys stačila to předloktí trochu utáhnout... a krom toho, milá Beny... no, viděla jsem tu knížku, co máš rozečtenou, ‚Dlouhý levandulový pohled‘, že? Prostě... ty nejsi ten typ jako Lilo, vážně ne... když už zůstanu u té knížky – ty máš spíš povahu Betsy Kapp, nezlob se. Nejsi měkká, to určitě ne, ale tohle by prostě nebyl tvůj styl... že mám pravdu?“

Alžběta se tiše zasmála, uvolnila svou paži a lehounce políbila Maggii na ucho.

„Jasně že máš. Ale byl by to docela pěkný konec detektivky, nemyslíš? Nečekaná pointa a tak...“

„Určitě... zkus to napsat... ale teď...“ Margaret se obrátila k Alžbětě tváří a do jejího šepotu se vloudila naléhavost „... mi laskavě přímo odpověz na přímou otázku: pomohla bys mi, kdybych to potřebovala? Kvůli Pogovi?“

Alžběta zvolna ulehla na záda a přitáhla Margaret k sobě.

„Nevím... ne, počkej...“ dodala kvapně, zachytivši záblesk zklamání v Maggiiných očích „... nevím, jestli by to bylo kvůli Pogovi... spíš kvůli mně samotný... a určitě kvůli tobě, pískle. Protože tě mám prostě ráda, víš?“

„Děkuju, Beny... moc ti děkuju. Budu muset na pár dnů do Států, potřebuju na ten ranní souboj na kraji lesa spoustu specifické výzbroje... ale vrátím se, věř mi... a tentokrát to nebude po letech... protože tě mám taky ráda...“ Margaretiny prsty se zaryly do rezavé hřívy.

„Nevěřím ti ani slovo, malá lhárko,“ zamumlala Alžběta – poněkud obtížně, majíc svá ústa zakryta jinými ústy.

(Podvrší, konec července 2008)

„Zkontroloval's ty soubory opravdu všechny?“

Andyho tvář se oděla výrazem téměř bolestným.

„Snad už mě trochu znáš, Meg... tohle jsem si snad nezasloužil.“

„Meg laskavě vynech, nejsem žádná koza... právě že tě znám, proto se ptám... nikdy's nebyl zrovna vzorem pečlivosti a systematickosti, to snad uznáš.“

„Uznám... ale rozhodně to neplatí pro akce, který mi zadáváš. Nebo snad chceš tvrdit, že jsem nějaký tvůj úkol odfláknul nebo dokonce nesplnil?“

„Dobře dobře... takže to můžeme uzavřít konstatováním, že účetní firma Hagman... co je ti k smíchu?“

„Nic... akorát že by se jim v kontextu událostí to ‚n‘ navíc v názvu docela hodilo... promiň, nechtěl jsem tě přerušit...“

„Ty a ty tvoje šaškárny...“ Margaret potřásla nesouhlasně hlavou a obrátila se zpět k monitorům. „Tedy: firma Hagman prokazatelně vede účetnictví pro Gorazdu a je dost pravděpodobné, že bychom v jejich databázích našli více než užitečné materiály vzhledem k nesrovnalostem, které jsme objevili v minulosti. Souhlasí?“

Andy přikývl, ale pak se ve své otočné židli u vedlejšího pracovního stolu poněkud zavrtěl a svou tvář tentokrát přepnul do vidu mračně pochybovačného; Maggii, natahující se právě po nezbytném šálku (neboť kávičky není nikdy dost), to neušlo.

„Něco se vám nezdá, milý hrabě?“

„Aaale... přicházím stran toho mrdu‘, začal hrabě oklikou...“
zamumlal Andy otáčeje hlavu stranou.

„Cože?!?“

„Nic, jen takový pořekadlo v kontextu toho hraběte... to je sice hezký, že bysme tam našli leccos zajímavýho, jenže se tam nemáme jak dostat. Ta firma jede v intencích starý školy... jak kdysi říkala hlavní účetní v Dimedii: prachy je potřeba bránit a nejlepší obrana před útokem po síti je na tý síti vůbec nebejt... sama dobře víš, že jsme jim napíchli akorát dvě stanice, co jsou připojený k inetu, a to jsou mašiny sekretariátu. Účetnictví je pěkně ulitý na lokálním serveru, ke kterému žádněj drát zvenku prostě nevede. A ta firma sídlí v centru města, ve vlastním baráku... a ten barák hlídá vochranka, o který jsme si zjistili, že žádný lemply nezaměstnává, naopak – ten maník, co to tam má na povel, je vostrej jak břitva. A když se tam zkusíme prodrat nějakým nestandardním způsobem, například pokusem tu ostrahu uplatit, máme do hodiny na zádech Gorazdu, jeho chlapy, statečnou policii... nakonec nás ještě sebere vrchní komisař Vondrák osobně, což by teda bylo Vátrlů jak noha...“ Andy tímto podrobným rozborem situace sám sebe uvedl do varu a opustil židli vztekle bouchnuv do její područky sevřenou pěstí. „Dám si panáka, nevadí? Nechceš taky něco?“

Margaret jen mlčky zavrtěla hlavou a ukázala na svůj kávový šálek. Andy přešel k malému příborníku v rohu místnosti jinak důsledně technické, otevřel dvířka, nalil si sklenku martini a vrátil se ke svému stolu poněkud uklidněn.

„Prostě – taky to můžu uzavřít konstatováním: jsme v zadeli tmavém, baronko. Abysme se k těm datům dostali, museli bysme nasadit supermana, Chucka Norrise, Bruceho Willise nebo aspoň pavoučího muže.“

„Nebo hadí ženu,“ pravila Margaret zamyšleně.

Andy na ni vytřeštil oči, nechápaje ni zbla.

(místní komunikace u obce Hosín, 11. srpna 2008 odpoledne)

I.

Stejně jako druhdy jistý Karel Bedrna alias Billy the Kid byl i Robert Kroupa zaměstnancem bezpečnostní agentury; tím ovšem veškerá podobnost mezi oběma muži končila.

Robert nosil svou zbraň neokázale, ale dovedl s ní výborně zacházet. Byl skvělým řidičem a čas trávený v posilovně nebyl časem ztraceným. Kolegové by si pro něj žádnou více či méně vtipnou přezdívku vymýšlet netroufli. Své povinnosti plnil bezchybně a u svého chlebodárcce byl výborně zapsán; to se projevilo mimo jiné tím, že ač stále mlád, požíval již značných výhod, mimo jiné byl nasazován na posty co do zajišťovaných činností nepřiliš namáhavé, ale vyžadující spolehlivost – a působící jako jistá výkladní skříň a reprezentace firmy.

Měl pouze dvě drobné slabiny.

První se týkala hracích automatů: nebyl ovšem závislým gamblerem, to v žádném případě; návštěvy heren pro něj byly jen jistou formou mentální přípravy, bystřením pozorovacích schopností a testem zdravého úsudku. Obvykle si dal na baru kolu a několik desítek minut sledoval cvrkot; poté se přesunul k pečlivě vybranému automatu a během několika her vybral značnou část mincí, které do stroje naházeli jeho neúspěšní předchůdci. Následně přátelsky pokynul obsluze a hernu opustil.

Druhá slabina se týkala žen. Nutno ovšem podotknout, že i v tomto oboru spíše vítězil (jak bylo koneckonců uvedeno výše: *nosil svou zbraň neokázale, ale dovedl s ní výborně zacházet...*); o „slabině“ je možno hovořit jen proto, že prostě nikdy nedokázal minout odbočku ze všednosti a odolat pokušení podívat se, co čeká za dalším rohem...

V kontextu skutečností výše uvedených nelze se proto diviti, že cestou na noční službu, jeda zvolna po úzké silničce, s loktem vysunutým z okénka a kochaje se slunným podvečerem, nemohl nezastavit u zánovní fordky, stojící mimo vozovku u sošky jakéhosi světce v červeném plášti; vozidlo mělo zdviženou kapotu a o jeho blatník se opírala pokuřující dáma

s bohatou, temnou mědí planoucí hřívou... zastavil by patrně i v případě, kdyby ona dáma lehce nepozdvihla štíhlou paži.

Robert zaparkoval několik metrů před fordem, rychlým pohledem do zrcátka zkontroloval svůj vzhled (jedna á jako obvykle) a vyklouzl ze svého přibližovadla se širokým úsměvem na tváři.

„Nějaké potíže, madam? Můžu nějak pomoci?“

„Nejsem si jistá, mladý muži...“ (ohó, moc pěkný hlas a vybraný chování k tomu... sice starší model, ale těžká kvalita... tak to si dám líbit). „Moje auto je v servisu na garanče, tohle je náhradní zápůjčka, najednou přestalo hrát rádio, pak zhasl motor... a ještě ke všemu mám vybitý mobil... vy se v automobilech vyznáte?“

Chlapecký úsměv byl nahrazen neokázalou skromností.

„Trochu ano... na depo stáje ve formuli jedna by mi to asi nestačilo, ale... mohu se podívat?“

Rusovláska ustoupila a pokynula k otevřené kapotě pohybem téměř knížecím; Robert předvedl jistou formu děkovného pokývnutí a ponořil se do motorového prostoru. Závalu objevil během několika minut.

„Naštěstí to není nic vážného... u baterie se uklepala svorka a uvolnilo se několik drátů... tady, vidíte?“

Řidička přistoupila blíž a naklonila se k Robertovi, aby pohlédla naznačeným směrem. Přitom se lehce dotkla jeho paže a její vlasy, příjemně vonící jakousi bylinou, sklouzly po jeho tváři.

A sakra, pravilo Robertovo druhé já.

„Promiňte... dojdou si pro náradí, bude to na několik minut... než dokouříte, pojedete...“ (notyvole, ta ženská je fakt klasa... a nebyla by proti, to se pozná, víme *wocogouz*, žejo, Robíku...)

„Jsem vám velmi vděčna,“ pravila ‚fakt klasa‘ o těch několika minut později. „Ráda bych se vám nějak revanšovala... jedete také do města? Mohu vás někam pozvat na kávu?“

Způsob, jakým byla otázka podána, Roberta utvrdil v přesvědčení, že by u kávy patrně nezůstalo... jenže já musím do té služby, krucinál...

„Rád bych, ale... dnes večer zrovna... jaksi... mohli bychom se sejít zítra? Třeba i dopoledne?“

Rusovláška lítostivě potřásla hlavou.

„Bohužel... zítra musím do Prahy... na letiště. Pro manžela, víte?“

Ale no do prdele, pravilo druhé já. Druhou šanci nedostaneš, kamaráde... ledaže... no, neměl bych, ale... taková kočka a dobře naladěná... riskneš, to, Robíku? Asi jo, Robíku.

Nahlas si Robert opatrně odkašlal.

„Pak by tu tedy byla taková možnost... jestli byste souhlasila... já teď jedu do firmy, víte? Ale je to spíš formální záležitost, takže... kdybyste chtěla, můžu na tu kávu pozvat já vás... k sobě do kanceláře... kávu tam mám, a dobrou...“ (a taky kanape, pravilo druhé já... ale to jí říkat nemusíme, že... to pak zjistí sama).

Zrzka se usmála způsobem vědoucím i mnohoslibným.

„Dobrá tedy... bude tam kde zaparkovat? Ano? Výborně... tak jeďte první... ale opatrně, prosím... nejsem na tohle auto moc zvyklá, můj mercedes to není...“

Meďour, no ty vole, pravilo druhé já. Zakopnul's o zlatěj valounek, Robíku... tak nastartuj a val to pěkně langsám...

Vozidla se pomalu rozjela, aniž by jim světec v červeném plášti požehnal.

II.

Oboje dveře kabiny bílého jumpera, parkujícího o pár set metrů dál a stranou na výšince u kraje lesa, se otevřely. Andy, oděn v kombinéze se stejným logem, jaké zdobilo boky dodávky, se vysoukal zpoza volantů, rozpažil a protáhl si záda, dlouze vzdychl a z náprsní kapsy vylovil doutník a zapalovač.

„Už se vám zas kroutí pusinka, pane inženýre? Bez doutníčku ani ránu?“ Margaret odložila na sedadlo spolujezdce robustní dalekohled a protáhla se rovněž; kombinéza jí přitom slušela mnohem víc, než jejímu společníkovi.

„Nojo, nojo... byly to trochu nervy, nemyslíš? Ale zatím to teda vychází... moc jsem tomu nevěřil, ale... ta tvoje kámoška bude zjevně opravdu dobrá... kde's k ní vlastně přišla?“

„Ano, je výborná... dávná známost... kuř rychle, prosímtě, ať se odtud vymotáme, čeká nás možná pěkně perná noc...“

„No právě,“ povzdechl si Andy. „Ty máš kafe v termosce, ale já si dám čoudu až ráno doma... nebo někde na fízlárně, možná.“

„Nebud' trapně pesimistický... věř tetě Margaret...“

„... jo, hlavně její přítelkyni teda... teď už velí ona.“

Maggie jen mlčky přikývla.

(České Budějovice, pondělí 11. srpna 2008 večer)

I.

„Jsi dost šikovný chlapec, to musím uznat... může se tady kouřit?“

Robert se ušklíbl.

„To už sis vyzkoušela, ne?“

Rusovláska jej pleskla otevřenou dlaní přes holé hýždě.

„Jak praví staré pořekadlo: šukat můžem, ale žádné důvěrnosti! Takže – můžu si zapálit, nebo ne? A možná bychom si mohli konečně dát i tu kávu, na kterou jsi mne pozval...“

„Jo, to můžem... když ji uvaříš. V kuchyňce jsou všechny potřebný rekvizity.“

„Aleale... pán tvorstva zavelel? Trochu oprsklej a trochu brzo, nezdá se ti?“

„Promiň... nevelím, prosím. Jsem totiž trochu... no, jsi taky hodně šikovná, abych tak řek'... a taky náročná... myslím, že bych možná do té kuchyňky ani nedošel... ty zjevně můžeš, jsi odolnější. A klidně si tam zapal, ale pušť ventilaci. Já nekouřím, teda aktivně...“ (znovu se ušklíbl) „... a kolegovi by to ráno možná přišlo divný, kdyby tu bylo nahulíno.“

Zrzka vstala z rozložené váleudy a znovu předvedla Robertovi skvostné tělo, jehož neuvěřitelná ohebnost mu v předchozích minutách způsobila chvílky milé i horké.

„Jak silný to kafe chceš? A sladíš?“

„Jo, sladím. Sílu nechám na tobě, rozhodni si sama, kolik jí na tebe budu ještě potřebovat...“

Robert osaměl a videorekordér v jeho hlavě automaticky přehrál několik sekvencí nedávno zaznamenaných. No ty vole... starší holka, ale extraliga... a jako kdyby ti viděla do hlavy, Robiku. A o to, co chtěla, si uměla taky moc pěkně říct... bože můj... člověk se holt pořád učí.

Starší holka se vrátila a podala mu kouřící hrnek.

„Velká lžička kafe, malá lžička cukru. Dokouřím a jsem tu cobydup. Pij opatrně a šetri silama, budeš je možná ještě potřebovat...“ zazubila se a odkračela, dobře vědouc, že se za ní bude dívat. Obří japonský drak, zaplňující většinu plochy opálených zad, se v kontextu události jevil býti symbolem více než vhodným.

No prima, takže druhý kolo v kamenolomu již klepe na bránu... Robert si povzdechl spíše potěšeně, zamíchal lžičkou donesený nápoj a opatrně usrkl, zatímco se videorekordér pustil do další sekvence.

O deset minut později se Alžběta, velestřídme oděna do podprsenky a kalhotek barvy temně vínové, naklonila nad nehybným tělem svého společníka a ujistila se, že tvrdě spí. Poté vylovila z nadstandardně velké čtverhranné kabelky zařízení připomínající přerostlý dálkový ovladač dveřního zámku a stiskla první ze tří tlačítek na svrchní straně. Zařízení odpovědělo krátkým probliknutím dvojice diod; následně se slabě podsvítila obě zbývající tlačítka a logo ConTraCon v dolní části panelu.

Alžběta stiskla prostřední tlačítko, opakujíc si přitom vlastními slovy pokyny, které jí předala Maggie během krátké instruktáže před několika dny: zmáčkneš druhéj čudl a chvílku počkáš; když se to světylko nad čudlem rozbliká červeně, okamžitě ten krám vypni a schovej, protože je to v háji. Když bude svítit žlutě,

počkej, až to zezelená, a zmáčkni třetí čudl. Pak si v klidu... jo, v klidu, leda tůdle... vypij kafe, zatímco ty dvě světýlka budou zeleně problikávat. A až blikat přestanou a obě se rozsvítěj žlutě, tak to můžeš taky vypnout a schovat, protože všechno proběhlo jak mělo. A pak to nějak dohraj a zmiz.

První dioda se rozsvítila žlutě a po několika vteřinách zezelenala. Alžběta ulehčeně stiskla třetí tlačítko, odložila přístroj na pracovní stůl a zatímco dvojice diod předváděla svou tajuplnou světelnou show, upíjela kávu a sledovala spícího Roberta pohledem současně soucitným i obdivným. Fakt šikovnej kluk, to se musí nechat... a to, že sehrál roli užitečného idiota, se nikdy nedozví, takže cajk. A pro mne byl tenhle zvláštní úkol současně i potěšením... i když... no, manhattan si s tímhle klukem asi nedám, že. Práce je jen práce.

II.

Maggie zaklepala na prosklenou přepážku mezi kabinou řidiče a úložným prostorem a Andy ji chvatně odsunul, marně potlačuje dychtivý výraz.

„Jak si stojíme, něco novýho?“

„První kolo vyhráváme na body, není tam vůbec žádné prostorové krytí. Teď musíme doufat, že nevypínají na noc server a že je tam dost silné echo... momentálně běží autotrasování, pak nastoupím já.“

Andy si odfoukl a zavrtěl se na sedadle.

„Stejně tomu moc nerozumím... jak se ten tvůj bazmek... promiň, to vaše zařízení... na ta data dostane? Když není součástí lokální sítě a wifinu tam nevedou? A jak prolomíš zabezpečení tý sítě?“

„Nemůžeš rozumět všemu, smiř se s tím,“ pravila Margaret profesorsky. „Koneckonců, sám jsi mi kdysi líčil, jak se tví kolegové připojovali k podezřelému počítači po silovém kabelu... a teď jsme o pětadvacet let dál.“

„No právě – po kabelu. Jenže ty na něm nejsi, tak jak to sakra... a do prdele. Zapadni, honem!“

„Co se děje?“

„Policajti. Zapadni a zatáhni záclonku... fixlaudon, já to tušil, že budou nějaký trable... krucinál.“

Zelenobilá fábie s charakteristickou jitrnicí na střeše tiše zaparkovala před jumperem, dveře na straně spolujezdce se otevřely a na chodník se vysoukal policista, nasazující si služební čepici. Andy si opět odfoukl, tentokrát krátce, prudce a několikrát; nato vykouzčil na tváři výraz pokud možno unaveně neutrální a spustil okénko.

„Dobrý večer, pane řidiči... copak tu děláme takhle večer? A na zákazu stání?“

„Dobrý večer... to víte, práce... znáte to přece taky, vy ve službě, my ve službě.“ Levičkou se lehce dotkl loga na své kombinéze.

„Vidím... DataGlobe, jo? A copak ta vaše služba obnáší?“

„Jeden náš klient tady ve vnitrobloku ohlásil poruchu bezdrátové sítě, tak provádíme kontrolní měření přeslechů...“ (bože, to jsou kecy, musím jen doufat, že tomu nerozumí) „... potřebujeme jen pár minut, pak popojedeme o kus dál... musíme měřit z více bodů, víte?“

Policista se rozpačitě poškrábal za uchem.

„No, dejme tomu... můžete mi ukázat doklady?“

„Jistě,“ Andy zalovil v horní kapse kombinézy, doufaje, že mu policista nesáhne na záda (za ty prameny potu, co mi po nich tečou, bych patrně rovnou dostal klepeta), „tady je řidičák, občanka, techničák, karta... a objednávku mám támhle v přihrádce, jestli ji potřebujete taky vidět...“

„Ne, dobrý...“ policista si chvíli prohlížel předložené dokumenty, pak je Andymu vrátil a krátce zasalutoval. „V pořádku, pane Koláři. Tak ať tu poruchu odhalíte a neprostojíte tady noc... kdybychom vás tady na tom zákazu načapali při dalším kole, tak už bych se asi zlobil,“ usmál se a zasalutoval znovu. „Dobrou noc.“

„Dobrou – a snesitelnou službu, když to půjde,“ pronesl Andy zoviálně, zatímco jeho tep zvolna klesal k normálu... no ty vole,

mám já tohle zapotřebí? Ve svém věku?

Policejní vůz zmizel za rohem a Andy odsunul přepážku.

„Jsou pryč... měl jsem docela nahnáno... ty tvoje doklady jsou ovšem perfektní, mohla bys klidně operovat na druhý straně barikády. Tady v Kotlinec by se ti to rozhodně vyplatilo...“

Záclonka zmizela a v otvoru se zjevil Maggiin obličej.

„Nebublej, potůčku... a pomalu startuj. Za pár minut máme hotovo...“

„Vážně? Máš nějaká data? No to mě... nic. Půjdeš dopředu?“

„Jasně – tak za pět minut. Pokud se něco nepokazí... jsou to vesměs malé soubory. Hlavně mi neujed, až vystoupím, ano?“

Když se bílý jumper vyprostil ze sevření budějovických ulic a uliček a vyrazil směrem ku Praze, pokusil se Andy navázat na přerušovaný hovor.

„Vysvětlíš mi teda, jak ses sakra dostala na ty data?“

„Ta,“ pravila Margaret suše.

„Cože?“

„Ta data, ne ty data.“

„No dobře, krucinál, ta data. Vysvětlíš mi to teda?“

„Možná ano... až si odbudeš tak roční praxi ve Státech a seznámíš se podrobně s technologiemi ConTraCon. A pokud dostanu souhlas od majoritních akcionářů; jak jistě víš, společnost prošla fúzí a...“

Andy rezignovaně mávl rukou a přidal plyn.

Bílá dodávka uháněla k Soběslavi, Andy se marně snažil vyдумat nějaký pochopitelný způsob, jakým byla stažena data (co to sakra říkala – echo? Jaký echo, krucinál?), a Maggie doufala, že se její rusovlasá přítelkyně nedostane v závěrečné fázi akce do potíží.

Když jumper jemně přibrzdil u malého parkoviště před nenápadným penzionem v tiché čtvrti, obrátila se Margaret (již s jednou nohou na stupátku pootevřených dveří) na Andyho s posledními kontrolními dotazy.

„Ale ano šéfe, jistě šéfe, vše v ólrajtu, šéfe...“ zadrmlil tázaný v odpověď. „Loga sloupnu někde cestou, auto na baráku důkladně vyčistím, aparaturu vymontuju a uložím do skladu, doklady zlikviduju, namontuju původní značky a vrátím auto do půjčovny... stažený data máš nahraný u sebe? Výborně. Tak se drž, sejdeme se podle plánu koncem měsíce u tebe. Čusbus.“

Klaply dveře a bílá dodávka parkoviště opustila, zatímco Maggie zamířila k penzionu, poklepavši cestou přátelsky na mírně vypoulený levý přední blatník podřimující Plonkové Pětky.

III.

„Probuď se, Růženko... už je moc hodin... no tak, chlapečku můj, prober se přece.“

Robert Kroupa zamžoural a udiveně se rozhlížel.

„Usnul jsem? Já jsem spal?“

„Jako dudek, chlapečku můj...“ Alžběta jej vlídně pohladila po vlasech. „Už je moc hodin, budeš mne muset pustit ven, musím na to letiště a doma se ještě připravit... lógr jsem vysypala do smetí, hrnky jsem umyla, kouř vyvětrala, popel i vajgly zlikvidovala s využitím hajzlíku, kolega bude v pohodě, nemusíš se bát... a byl jsi skvělej, moc skvělej, ani bych ti to neměla říkat...“

Robert se posadil a tápavě pátral po svých svrščích.

„Jenže jsem usnul... to se mi nestává... ovšem, s tebou bych se tomu vlastně ani neměl divit... ty jsi prostě...“

Alžběta mu zakryla rukou ústa.

„Tíše, chlapečku... mlč, neříkej nic, čeho bys pak litoval...“

Chlapeček několikrát prudce zavrtěl hlavou, pak vstal a natáhl si kalhoty. Několik minut bylo ticho, rušené jen tlumenými zvuky charakteru oblékacího.

„Uvidím tě ještě někdy?“ zeptal se Robert posléze.

Proboha, pomyslela si Alžběta posmutněle. Zas ta banální otázka... taky jsem se takhle hloupě ptala, hochu drahý. A pak

jsem čekala patnáct let... navenek se ovšem jen usmála.

„Proč ne? Až zas manžel odletí... a když mi dáš číslo...“

„Ty mi svoje nedáš?“

Tentokrát se Alžběta zasmála nahlas.

„To přece víš, že nedám... vždyť pracuješ u ostrahy, tak to musíš chápat dvojnásob... safety first, víš? Manžel by pro to asi neměl pochopení... zvláště když ho v jistých oblastech...“ (Alžbětina ruka vklouzla za pásek černých kalhot a Robert se s povzdechem mírně prohnul vzad) „... výrazně převyšuješ... a on si na mě dává hodně velké pozor a já jsem na něm závislá, víš? Dokonalá manželka a klid na panství, to je základ.“

Robert se smutně, leč chápavě ušklíbl.

„Takže něco jako jsme si četli ve škole? Vo tý vráně? Nebo havranovi? Jo, havran to byl... jak to bylo... jednou jen a víckrát ne?“

Alžběta jej lehce líbla na tvář.

„Nikdy neříkej nikdy a věř na náhody – jako byla ta včerejší; lítá ven dost často... napiš mi to číslo. A pojd' mne plís pustit ven... stejně budu muset ještě vymyslet nějaké krytí pro případ, že by si některej souseď všiml, že jsem nebyla doma a náhodou se zmínil... znáš lidi...“

„Znám – až moc dobře,“ pravil Robert nevěda, že právě prokazuje pravý opak... inu, kouzlo nechtěného...

IV.

„Ahoj, pískle, ráda tě slyším... v pohodě, neměj obavy, docela mě to bavilo... ne... žádný komplikace nebyly... a ten kluk byl docela milej, vážně... no to ne, tak jako ty ne... u tebe všechno dobrý? Tak bezva... cože? Jasně, všechno jak jsme se dohodly... auto už je vrácený, doklady vyřešený... pseudokérka smytá... mimochodem docela dobrej nápad, fakt ho zaujala, možná si nechám udělat nějakou opravdickou... a tu... no, tu krabici s knoflíkama... máš u mne schovanou... zastavíš se? Vážně? Tak se budu těšit... koneckonců, ještě

pořád jsme spolu nevyrazily na ten tah, co sis u mě předplatila... tenkrát... nojo, tak se na mě nezlob... a dávej na sebe pozor, písle. Měj se... taky tě líbám..."

(Podvrší, srpen 2008)

Srpen nesrpen, do oken bušil studený déšť; podvršské léto Podvršany zbytečně nerozmazlovalo.

Andy opatrně dobalancoval táč se třemi sklenicemi grogu ke konferenčnímu stolku, tázavě pohlédl na Maggii, pohodlně opřenou v mohutné ušaté lenošce, a následně pokynul hlavou směrem k Vondrákovi, zabořenému do změti papírů na stole pracovním. Odpovědi mu bylo neurčité pokrčení ramen, doprovázené pochybovačným úšklebkem.

„Dej si pauzu, Pavko,“ pravil Andy až zbytečně bujaře. „Doplnění pohonných hmot připraveno.“

Vondrák vzhlédl od svých lejster poněkud nepřítomně.

„Cože?“

„Povídám, dej si pauzu a pojď na groček... už do toho čučíš skoro hodinu.“

Vondrák setrval několik vteřin bez hnutí, pak zvolna odložil brýle, odklonil rameno stolní lampy, promnul si oči a s povzdechem vstal. Andy potěšeně přikývl, vzal si z podnosu jednu sklenici a s heknutím se zhroutil do jednoho ze tří volných, stroze úsporných křesel. Vondrák následoval jeho příkladu (pomaleji a nehlučně). Margaret se natáhla pro sklenici třetí. Bušení deště do okenních skel na okamžik prudce zesílilo a na náhlý poryv větru lehce zareagovaly i plameny v krbu.

„To je šílený čtení,“ zamumlal posléze Vondrák. „Fakt jsou to originální záznamy těch cifršpiónů?“

„Nejsou, my jsme si to tady po večerech s Meg... promiň, nejseš koza, já vím... s Markátkou všechno vymejšleli...“ Andyho obličej předvedl téměř dokonalou kreaci na téma ‚zhnusen a otráven‘. „To je snad jasný, proboha, že jsou to originály...“

zanech laskavě nejapnejch otázek a spíš nám pověz, co s tím hodláš dělat.“

„Nevím.“

Andyho nechápavý výraz byl tentokrát neličený.

„Nevíš? Dostaneš až pod nos materiály, který můžou pěkných pár šmejdu poslat na pěkných pár let do lochu, a ty nevíš? Íčko zrušilo hospodářskou kriminálku?“

Vondrák pomalu míchal svůj grog.

„Není to tak jednoduchý, Andy.“

„Jasně, nechápu složitost situace a komplexní souvislosti. Jsem blbej, myslel jsem, že den po předložení těchhle důkazů kompetentním osobám a špetce papírování na státním zastupitelství zaklepe na tucet dveří v Kotlinec zásahovka.“

Vondrák jen pozdvihl rezignovaně oči k trámovému stropu a Margaret se uchechtla. Andy odložil svou sklenici zpět na podnos a zůstal v předklonu, opřen oběma rukama o desku stolu.

„Jak vidím, jsem tu jedinej blbej na dva chytrolíny. Tak teda blbýmu ty komplexní souvislosti laskavě vobjasněte.“

V krbu souhlasně zapraskalo; Maggie rovněž odložila svou sklenici a vstala.

„Přiložím... vypadá to na delší debatu...“

„Asi mě jen tak zkoušíš,“ začal Vondrák trpělivě, „ale budiž. Je ti doufám jasný, že jedna věc je něco vědět a druhá věc je dokázat to... počkej...“ (pohybem ruky zarazil nadechujícího se Andyho) „... nech mě domluvit laskavě, jo? A věci třetí, dosti podstatnou, na kterou patrně zapomínáš, jest prostej fakt, že u těch důkazů záleží i na způsobu, jak byly získány. A pochybuju velmi, že tyhle důkazy, co jste mi dali, byly získány způsobem, kterej by nějakej soudce uznal jako legální.“

„Jasně,“ zavrčel Andy. „Měli jsme se s Market u Hagmana ucházet o místa poslíčků a po půl roce navázat spolupráci s vyšetřovatelem, pokud by nějakej byl na trhu... a teď tu o Karkulce...“

„Krom toho,“ pokračoval Vondrák vlídně, ponechávaje Andyho výpad bez komentáře, „nesmíš dělat jednu velikánskou chybu, totiž podceňovat Gorazdu. Už jsem vám přece říkal, že o něm víme leccos, ale nikdy se mu nic nedokázalo, naopak. Důkazy mizely, svědci ztráceli paměť, interní informace se dostávaly ven – a tak podobně. Což, vztaženo k naší situaci...“

„... znamená se vši pravděpodobností,“ navázala plynule Maggie obracejíc se od krbu, „že pokud by se ty naše materiály dostaly do rukou nesprávné osobě, budou všechny originály do čtyřadvaceti hodin zničeny.“

„Přesně tak,“ přikývl Vondrák.

„Jenže v tom nejede jen jedna firma, ale celá smečka přece,“ oponoval Andy. „Těch relací je hotová pavučina, to se nedá jen tak vymazat...“

Margaret usedla do své lenošky a natáhla se po sklenici, jejíž obsah mezitím poněkud vychladl. Ustrkla, lehce se ušklíbla (grin obzvláště vhodný nejen pro tento večer, pomyslíla si) a ujala se slova.

„Nebud' naiva, Andy. Všechny ty transakce mají pochopitelně již léta naprosto nezávadné krytí, to je přece základ – a taky důvod, proč Gorazdovci Hagmanům tak královsky platí. A z toho, co říká Pavel, se dá odhadnout, že stejně královsky platí i jiným lidem – že, Pavle?“

„Myslíš nějakým fyz... policistům?“ zareagoval Andy živě. „No super... kdybysme točili nějakéj emeryckéj běčkovéj film, tak by to musel bejt právě tady Pavka... to by byl teda mazec...“ Andy nasadil výhrůžný výraz i tón. „Přiznej se, padouchu!“

Vondrák jen bezmocně povzdechl.

„V tom případě bych ovšem sbalil ty vaše takzvaný důkazy, slušně poděkoval, odešel – a vy byste zejtra spáchali společnou sebevraždu pěti kulkama ze sapíku do zad... uvažuj trochu, prosímtě.“

„Nojo, asi jo,“ připustil Andy vraceje se k civilnímu projevu. „Takže nám jako decentně naznačuješ, že jsme tohle...“ pokynul bradou k pracovnímu stolu „... podnikli zbytečně, jo?“

Vondrák důrazně zavrtěl hlavou.

„To rozhodně ne. Ale já budu muset sakra vopatrně našlapovat, než to použiju. Potřebuju vybrat správněj postup a správný lidi, následně přesvědčit další správný lidi... a přitom mít pořád jedno voko na zádech, abych měl jistotu, že mě někdo nepodkopne... půjde to, ale ztuha. S komandem u púltuctu dveří během dvaceti čtyř hodin nepočítej.“

„Vítejte v právním státě a vzorové demokracii jménem Česká republika,“ ucedil Andy. „No hlavně že nejseš na Gorazdově vejplatnici, aspoň jedna dobrá zpráva. A co s tou druhou věcí, to budeš taky vopatrně našlapovat močálem černým kolem bílejch skal?“

„Myslíš to ztotožnění podle seznamu? Tak to půjde rychle, řekl bych, i když taky radši potichu a opatrně... jste si jistý, že je to seznam všech lidí z Gorazdova okruhu?“

„Určitě,“ pronesla Maggie ze své lenošky. „Kontrolovala jsem to, jsou to vesměs legální výplatnice nebo faktury, nebylo na nich nic závadného, tak je nebylo potřeba nijak šifrovat ani maskovat. Otevřené platby na existující účty. Ochranka, dodavatelé, sekretariát... a poradci.“ Poslední slovo vyslovila s nádechem odporu.

„Pak nevidím problém, vyřeším to neofiko přes centrální registr, mám tam spolehlivej kontakt. Budou komplet data i s fotkama... radši na papíře a obyčejnou poštou, že?“ (pohlédl na Margaret, která přikývla) „... nojo, už jste mě o těch kompjútrech a mailech taky leccos naučili... no a jako bonus – myslím, že znám jednoho človíčka, co si docela rád udělá ve volném čase vejlet z Hradce do Verneřic a zavzpomíná na starý časy... to by se taky mohlo hodit.“

„Výborně, čiň jak třeba a jak uznáš za vhodné, milý Korčagine... jak to vidíte, dáme ještě jeden groček?“

Oba dotázaní shodně přikývli a Andy se jal opět balancovati s podnosem a sklenicemi. Déšť za okny se mezitím zmírnil a oheň v krbu praskal téměř mírumilovně.

Byv zhruba v polovině své sklenice, Vondrák náhle vzhlédl a opásal se videm přísným.

„Poslyšte, vy dva: doufám, že když toho Ahariho skutečně ztotožníme, nevyvedete žádnou pitomost? Uvědomte si laskavě, že v jeho případě jsme na tom s dokazováním ještě mnohem hůř, než s celým tím Gorazdou a jeho finančním čarodějnictvím...“

Margaret, využívajíc mihotavých záblesků plamenů, jala se zaujatě studovat své nehty a Andy se zatvářil ublíženě.

„Jasně, že ne... nebudeme nic riskovat... to by byl zbytečněj hazard... přece nás znáš, Pavko.“

„No právě,“ podotkl vrchní komisař Vondrák ponuře, „znám – a dobře. To mě právě děsí.“

(kaleidoskop drobných událostí ze září a října 2008)

I.

„Ardian Kovač...“ pronesl nedůvěřivě Andy, zdvihaje k očím list papíru. „Spiš Adrian, ne? To bude nějakej překlep asi...“

„Není,“ prohlásila Margaret a vytáhla z buclaté obálky další list. „Ardian je normální jméno, používá se na jihu dost často.“

„Normální?“ Andy pochybovačně zavrtěl hlavou. „Leda jako přesmyčka do hádankářského časopisu... aspoň pro mě teda.“

„Lidé mají různá, ne úplně typická křestní jména se záhadným původem...“ pravila Maggie zasněně. „Například Aladar.“

„Hahaha...“ Andy se posupně zašklíbil „... to si dovolí vyslovit osoba pocházející ze země, o níž se všeobecně ví, že neexistuje shluk písmen, který by se TAM nedal jako křestní jméno použít... říkáš na jihu? Kde přesně?“

Maggie odložila studované lejtstro stranou.

„Itálie, myslím. Nebo Albánie...“

„Albánie?“ Andy rázem zapomněl na předchozí štengrování. „Tak to by moh bejt náš Zoran jako fik... co myslíš?“

„Mohl...“ Margaretina reakce působila dosti vlažně. „Nebo taky nemusel. Pokud mu šlo o krytí, mohl by to být klidně...“ vytáhla z obálky další list „... tuten Alois Ostrák.“

„Tuten?“ zasmál se Andy. „Rozšiřuješ si znalosti jazyka i o nářečí? Tak to ti chválím, Markétko. Ale na Ostráka nesázej – pochybuju, že by se Zoránek v Kotlince natolik etabloval, aby neškobrtal o naše roztomilé drncivé řřř... ani tobě dosud nijak přehnaně nesesedne, a to máš k dobru kořřřeny a dlouholetou přířřpravu...“

„Mohl by třeba šišlat... ale máš asi pravdu... tak jak jsme na tom s tipy? Alois byl předposlední a ten poslední bude...“ následoval další hmat do obálky „... Kryštof Kolařík... podle tebe rovněž nevyhovující.“

„Rovněž,“ příkývl Andy. „Ardian z Albánie je třetí. Zatím jsme vybrali Janise Chalidise a Marka Markova. Osobně sázím na Ardiana, ti dva předchozí jsou moc prvoplánoví.“

Margaret shrnula vyřazené papíry a odložila je stranou; poté pokynula velitelským pohybem ukazováku Andymu a ten jí podal tři vybrané listy s přehnaně poníženou úklonou.

„Nuže dobrá. Beru naše kandidáty a vyrážím na ztotožňovací misi. A ty prosím informuj o naší volbě Pavla. Pokud žádný ze svědků nikoho z těch tří nevybere, nebude zbytí a budeme muset nasadit i ty ostatní.“

Andy si povzdechl.

„Pořád mi jaksi taksi uniká, proč tu akci s tím Pavlem tak komplikujete... můžete přece vzít ty fotky všechny hned v prvním kole, ne?“

Maggie mu věnovala útrpný pohled.

„Někdy mám pocit, že ty chytré programy za tebe píše někdo jiný, příteli... snad uznáš, že je trochu rozdíl mezi pátráním po jednom dávném známém a výběrem z policejní kartotéky... nechceme naše svědky zbytečně vybláznit, to je celé... nevíme přece, jestli též nemají nějaké dávné známé et cetera et cetera.“

„Mluvíš jako kniha, šéfová...“ zamumlal Andy (... jen tě zavřít, dodal v duchu). „Už mlčím, už mlčím...“ pomohl si zas jednou servilní hláškou staříka z Mrazíka (a v duchu připojil odvážnější ‚herdek, babo!‘ z téhož filmu). „Volám Pavlovi. A ty na sebe dávej pozor; na mladá nezkušená děvčata číhají všeliká nebezpečí za každým rohem.“

„Že tě to šaškování pořád baví...“ povzdechla si Margaret rezignovaně. „Ve tvém věku...“

Andy se nasupeně odvrátil.

II.

Docela díra, pomyslel si komisař Katerinák, vystupuje z vozu na Mírovém náměstí. Ale je tu jistě klid... otázka ovšem je, jestli se tu dá někde zajít na nějaký slušný kafe; nu, kdyby bylo nejhůř, tamo vidím kašnu. Neprší, tak můžeme posedět na obrubě... zanechal pochmurných úvah a sáhl po mobilu.

„Ahoj, jsem tady, na náměstí... dá se tu někam zajít na kafe? Aha, nedá...“ (jestli jsem si to nemyslel, sakra...) „... tak co teda podnikneme, můžem někam popojet? Kolik máš času? Cestou jsem viděl slušnou hospodu se zahrádkou tady kousek za kopcem... moc práce, nojo, chápu... ovšem, na druhou stranu – neviděli jsme se hezkejch pár let... do parku? No dobře...“ (i když ta naše poslední parková procházka dvakrát nedopadla; ale budíž) „... fajn. Kam mám popojet? Z náměstí do toho kopečka ke kostelu, jasně. Jedu.“

„Vypadáte velmi spokojeně, mladá paní,“ prohlásil Katerinák zhruba o deset minut později, sedě na lavičce pod jakýmsi jemu neznámým jehličnanem a usrkáváje z plastického kelímku celkem slušnou kávu původu zjevně kancelářského, zmíněnou mladou paní obětavě donesenou. „Venkov ti evidentně svědčí a právní služby, jakož i služby realitní, fungují spolehlivě, zdá se.“

„Jsi bystrý jako před lety, Pěťo. A džentlas...“ usmála se Martina, druhdy Vypečenou slečnou zvána. „Ale zas to s lichotkama nepřeháněj, bejvala jsem o dost štíhlejší.“

No zdali, pomyslel si Pěťo patře na podsaditou postavu v úpravném tmavém kostýmku, ni stínem nepřipomínající někdejší ohebné děvče v džínách; navenek ovšem sehrál nesouhlasnou etudu vrtě energicky hlavou a šibalsky pomrkáváje. Martina se usmála způsobem prozrazujícím, že hru sice prohlédla, ale i přesto ji těší.

„Jsi lhář, to já po těch letech praxe poznám na první pohled.“

Ale je to milý... poslyš, opravdu mám dost málo času, za čtvrt hodky k nám přijdou poměrně důležití klienti. Co pro tebe můžu udělat? Neříkej, že jedeš z Hradce jen tak náhodou kolem.“

„I ty jsi stále stejně bystrá, Martínku. Takže půjdu rovnou k věci, i když tě pochopitelně rád vidím a kdybys měla víc času a kdyby byla v tomhle jinak krásném městě kavárna... no nic. Chci se tě zeptat, jestli si z dob firmy Codabone nevybavuješ některého...“ během proslovu vyňal z náprsní kapsy kožené bundičky tři fotografie „... z těchto pánů... potřebujeme ještě doplnit svědectví v jednom starém případě zpronevěry.“

Martina pohlédla Katerinákovi zpřímá do očí.

„Takže nejde o Arthura Travise?“

„Ne přímo,“ odvětil tázaný hbitě, byv na tuto otázku připraven.

„Ale dodatečně by se mohly objevit nějaké souvislosti.“

„Nějaké souvislosti, dodatečně. Aha. Ukaž mi ty fotky... ne... ne... ne... nebo počkej, ukaž mi toho druhýho ještě... jasně. Tenhle tam občas chodil. Za Nechybou, ale jednou byl i u Artieho v kanclu... jasně, je to von.“

„Jsi si jistá?“

„Stoprocentně.“

Tentokrát pohlédl zpřímá a vážně do očí Katerinák Martině.

„Díky, Martínku, pomohla's mi. A váš kafemat dělá opravdu slušný kafe...“

... a na oběd se holt zastavím až v Liberci... nu, co se dá dělat... když jsem to Vondrákovi slíbil...

III.

„Dost dlouho ses neozvala.“

„Ono se toho poslední dobou poměrně dost změnilo, hlavně u tebe, ne? Manžel, děti, povinnosti... oprav mě, jestli se pletu, ale řekla bych, že tě ta prodleva ani moc nemrzí.“

Lucie Boháčová zamyšleně pozorovala kousek dřeva, putujícího po hladině říčky Kocáby.

„Možná máš pravdu... sice bych to mohla hodit na tvou téměř setrvalou nepřítomnost, ale... jo, máš určitě pravdu. Povinnosti, děti, manžel. Kdysi jsme si pouštěly u mne nahoře desky, pamatuješ? Na jedný z nich byla skladba ‚Kohoutek přátelství dokapává‘. Nebo tak nějak. Asi se nám stalo něco podobnýho.“

Margaret se opřela o dřevěné zábradlí staříčké lávky.

„Nemyslím, že by dokapalo přátelství... spíš ta nadstavba. Taky už jsme o dost starší.“

„To jo... pryč je doba her a malin nezralých... s tím už asi ani jedna z nás nic nenadělá... změna je život a tak dál... proč jsi vlastně přijela?“

Na podobný přímý atak nebyla sice Maggie připravena, zásadně z míry ji ovšem nevyvedl.

„Chci tě o něco požádat.“

„Poslouchám.“ Lucie odvrátila zrak od vzdalujícího se dřívka a obrátila se k říčce zády, rovněž se opřevši o zábradlí – veleopatrně ovšem. „Oč jde?“

„O tuhle chatu,“ pokynula Margaret bradou k nízkému stavení pod svahem na pravém břehu. „Jsem teď většinou ve Státech a tady v Čechách, když už sem dorazím, mám záchytný bod na severu. Sem už je to pro mne daleko a mimo obvyklé trasy.“

„Chápu... potřebuješ na ni občas dohlédnout.“

„Nechápeš,“ pravila Maggie suše. „Chci ti jí darovat.“

Lucie se otočila k přítelkyni tak prudce, až zábradlí výhrůžně zapraskalo.

„Darovat? Tuhle chatu? Nezbláznila ses? Máš v Americe zlatý doly, nebo patříš k nějaký praštěný církvi?“

„Ani to ani ono. Prostě nehodlám napodobit ty šílence, co si z Evropy stěhují mosty a zámky. A jezdit sem nebudu. A ty to máš kousek a máš dvě děti, které už jsou skoro dospělé a patrně se občas rády utrhnou od mamky a taťky na Masečíně. Chleba vám to ujídat určitě nebude a prodat to můžete vždycky.“

Lucie zmateně vrtěla hlavou.

Já nevím... já... ty... hlavně se teď chci omluvit za to dokapávající přátelství... seš mnohem lepší přítelkyně, než jsem tušila... ale takovejhle dar...“ neohrabaně Maggii objala a políbila kamsi mezi ucho a nos. „Fakt nevím, co mám říct... a asi budu brečet.“

„To nedělej... musela bych brečet taky a naše slzy by nás mohly nakonec spláchnout do Kocáby. A ta už bude pěkně studená.“

Lucie se odtáhla na délku paže a mezi slzami probleskl úsměv.

„Ty seš pako, vid'š? Macíku můj...“

„Ale no tak, Lu... ber to tak, že se tím zbavuju břemene a házím ti ho na krk, pak budeš klidnější... prober to s Lukášem a dejte mi vědět... ať vyřešíme papírování, dokud jsem v Čechách... a teď pojd' dál, dáme aspoň kafe, když už nic...“ Markéta oplatila přítelkyni polibek a pak náhle zvažněla. „Mimochodem... vlastně mám ještě něco... koukni prosímtě na tyhle fotky...“ (i v tomto případě putovala ruka do kapsy bundy) „... jestli někoho nepoznáš... schválně nebudu napovídat...“

Lucie Boháčová několik desítek vteřin soustředěně studovala tři předložené obličej; poté zapíchla dlouhý červený nehet do jednoho z nich.

„Tenhle chlap chodil občas za Tondou do firmy... jo, určitě.“

„Seš si jistá?“

„Obě ruce bych do vohně nestrčila, ale pravou jo. Přestože mám pravou levou a levou skoro k ničemu...“

IV.

Vrchní komisař Vondrák pronesl několik slov, která by mu u slušných hochů z pera Jaroslava Foglara neprošla ani omylem, ale nakonec drnčící mobil vyoperoval zpod hromady spisů a přiložil si jej k levému uchu, zatímco jeho pravička i nadále posouvala kurzor myši po obrazovce zbrusu nového sedmnáctipalcového monitoru.

„Ahoj, Margaret... mluvila s Lucií? Poznala někoho? No vida... Kačaba navštívil Verneřice a Soňa vyzpovídala tu recepční, Kristýnu... stejnej výsledek... zdá se, že máme svýho muže... jo, jasně... ale poslyš, nezapomeň, co jsem vám říkal naposled u tebe: žádný pitomosti, slyšíš? Prosímtě, nezkoušej na mě žádný cukrbliky, já už mám načtenýho nejen toho praštěnýho Maďara, ale i tebe... opakuju: do ničeho nevrtejte a nechte to na mně, jasný? Jasně, že něco podnikám, fakt že jo, ale do světa to vytrubovat nebudu... dobře, budu ti věřit... a toho cvoka pozdravuj...“ Displej mobilu pohasl a Vondrák jej odložil na stůl, chaoticky pohybuje myši po podložce.

Věřit těm dvěma magorům, pomyslel si hořce. Rád bych, ale moc mi to nejde.

V.

Muž, který momentálně a pouze v daném regionu používal jméno Marek Markov, dojedl své oblíbené těstoviny ve své oblíbené pizzerii, dopil sklenku červeného a panovačným gestem přivolal číšníka.

„Espresso, tiramisu a účet,“ pronesl úsečně ostrým hlasem se znatelným přízvukem.

Číšník se mlčky uklonil, pomysliv si cosi o nevychovaných jihovýchodních buranech, a odkvačil.

Markov během čekání na vyžádané komodity vyťukal dvě zprávy na svém mobilním telefonu, po příchodu číšníka vytáhl masivní náprsní tašku, pohlédl na výslednou položku na předloženém účtu a zaplatil ponechávaje jen minimální spropitné, čímž muži v bílé kazajce definitivně rozmluvil případné členství ve svém fanklubu; pojídaje dezert a upijeje kávu odeslal další zprávu a přečetl dvě došlé, dojedl, dopil a chystal se k odchodu, který ovšem bohužel neproběhl hladce... Otáčeje se od svého stolu vrazil prudce do procházející dámy; ta se zapotácela a upustila objemnou kabelku, jejíž obsah se následně rozlétl po podlaze.

Muž zvaný Markov nebyl příliš zvyklý na omluvy, ale v tomto případě zjevně nebylo zbylí.

„Promiňte,“ zamumlal. „Nevšiml jsem si vás...“

„Ne, vy promiňte mně... měla jsem dávat pozor,“ pravila hebkým hlasem dáma, pohledná rusovláska středních let ve slušivých sametových šatech a pelerínce. „Pomůžete mi sebrat ty věci, prosím?“ Ruka v černé rukavičce zamířila ke kamenné podlaze.

„Jistě...“ zamumlal Markov opět a ponořil se pod stůl. Co to ta baba tahá, pomyslel si otráveně, lově kromě všelikých dámských serepetiček i několik kovových předmětů určení neznámého. „Prosím...“ zabručel vkládaje poslední položku do otevřené kabelky.

„Děkuji vám, pane... a ještě jednou se omlouvám... byla jsem nepozorná.“

„Nic se nestalo,“ zamručel Markov o něco vlídněji a oprašoval si kolena. Vlastně je na ten věk docela zachovalá, jenže já jsem na trochu vyšší ligu, paninko. Takže žádný pozvání k baru ode mne nečekej.

Rusovláska ovšem o nic podobného nestála, podle všeho. Usmála se, zaklapla závěr kabelky a opustila podnik. Markov dokončil úpravu svého oděvu a odkráčel rovněž, pustiv celou příhodu z hlavy.

Andy, sedící na baru, požádal číšníka o další martini a roztržitě si pohrával s malou krabičkou v kapse svého saka. Ta Maggiina zrzka je fakt klasa a Zoran není moc opatrný, když si takhle na veřejnosti jen tak mýrnixtýrnix esemeskuje... a bez krytí... slabé vrnění zmiňované krabičky totiž dokazovalo, že Margaret, sedící v Plonkové Pětce stranou běžných tras o tři ulice dál, už podnikla veškeré potřebné kroky.

A ty si teď pořádně drž ten plis nebo co to tam dole nosíte na palicích, Zoránku. Lumpárna začíná...

VI.

„Ty zatracenej...“ Vondrák skutečně zuřil a dával to Andymu řádně znát, byť jen polohlasem. „Já to věděl, že si vy dva magoři prostě nedáte pokoj. Jestli kvůli vám Gorazda chytí vítr a celá akce vybuchne, tak vás voba vlastnoručně zabiju, to ti

garantuju... no, co čumiš? Myslíš sakra, že bych toho nebyl schopnej?“

„Takhle tě fakt neznám, Pavle...“ Andy mával olivovou ratolestí, seč mohl. „Ale rozčiluješ se úplně zbytečně... to, co používá Meg, si naše statečná policie nebude moct ještě hezkejch pár let dovolit, tipuju. Můžeš bejt úplně klidnej... a navíc od nás budeš mít ještě horký informace z první ruky.“

„My si to možná dovolit nemůžem, ale co Gorazda, ty vole? Ten může mít stejný vybavení jako vy, to tě nenapadlo, žejo? Možná i lepší...“

„To si nemyslím,“ pravil Andy mírně. „Meg má za sebou špičkovou firmu a technologie, který nejsou běžně dostupný. A Číňani to ještě nestihli okopčit, neměli kde. Tak se nerozčiluj... ono je to spíš obráceně, víš? My s Meg se bojíme, že něco zvrátate vy... proto jsme do toho šli. A data ti budem servírovat na stříbrným táčku...“

Vondrákův hněv zahájil mírný ústup, ale pára z kotle dosud unikala mocným proudem.

„Zabejčilý jak Tataři...“ drtil mezi zuby. „Že já si s váma něco začal... do smrti toho budu litovat...“

„Nebudeš, Pavle, fakt ne. Spíš naopak. Máš v ruce takovej klacek, o jakým se Gorazdovcům ani nesní. Tak se přestaň vztekat a poslechni si, co už víme.“

„Například?“

„Například to, že jste Gorazdovi napíchli telefony. A že on to ví taky.“

Zkrocení zlého Vondráka proběhlo mnohem rychleji, než by Petruccio stačil svou vzpurnou Kateřinu byt jen pozdravit.

„Víš... a vy... jak to kruci...“

„Nemůžeš rozumět všemu,“ chlácholil svého přítele Andy, nevědomky použiv stejná slova, jakými ho před časem odkazovala do příslušných mezí Margaret. „A ber to jako výhodu. Oni věděj, že jste je napíchli, a používaj záložní spojení, vo kterym netušeš, že jsme jim ho napíchli my. Takže vůbec o nic nepřijdeš a navíc máš bonus v tom, že si myslej,

„jak s váma vyj... jak na vás vyžráli... tak se nemrač, Kryštůfku Robine.“

„Ale budou si dávat větší pozor,“ namítl Vondrák chabě.

„Určitě budou – v komunikační síti, o který věděj, že je nebezpečná. Ale v tý druhý, kterou považujou za bezpečnou, to může bejt úplně jinej makovej rohliček... mimochodem, co jejich počítače? Ty doufám necháváte na pokoji...“

Vondrák přikývl a povzdychl si.

„Jo, tam jsme prej úplně bez šance... šifrovanej přenos. A toho našeho kluka, co se snažil tvářit jako nějakej... jak tomu říkáte... hekr? Tak toho vykopli na první dobrou.“

Andy se posupně zachechtal.

„Jo, tomu věřím... a ty přenosy maj zašifrovaný kvalitně, s tím se nedá nic dělat...“ Ušklíbl se a plynule pokračoval „... akorát chudáci nemaj ni tušáka, že jim Margaret krátkodobě v dostatečnejch intervalech monitoruje přímo stanice, takže už to vidíme rozšifrovaný... tak vidíš, Korčagine, seš v dobrejch a něžnejch ručkách naší triatlonový kamarádky.“ Protáhl se a vstal. „Dopij to, dojdu ještě pro dvě.“

Zimní zahrada malešické restaurace U pierota byla v hodině mezi psem a vlkem, přesněji tedy v intervalu mezi obědy z meníčka za kilo a večerní rozšoupávačkou pro majetné, zcela prázdná a bez obsluhy, takže oba muži, sedící až u posledního stolku, mohli hovořit zcela nerušeně (Vondrák ovšem nevěděl, že si Andy hned po příchodu na schůzku pro jistotu pomocí jisté malé krabičky – s logem ConTraCon, pochopitelně – tu nerušenost přece jen ověřil).

„A jak si vedeš na ofiko frontě?“ otázal se Andy poté, co se vynořil z nitra objektu a postavil na stolec dvě řádně natočené plzně. „Nějakej pohyb vpřed?“

Vondrák si dopřál mocný doušek hodný Petra Voka a poté souhlasně pokýval hlavou.

„Není to sice žádnej blitz, ale už to máme celkem v kabele. Akce Pepek.“

„Dobrej název... A kdo všechno o tom ví?“

„Já, státní zástupce a dva maníci od hospodářů. Jen čtyři lidi. Další malá parta včetně tý mý prostořeký rakety Soničky jen participuje, aniž by věděla to podstatný.“

„Jen čtyři lidi... no, i tak to může bejt až moc. Mimochodem, informace od nás si sakra hlídej, jo? Připomínám tvoje vlastní slova – Gorazdu nelze podcenit. Prachy vždycky až na prvním místě, každěj nemá takovou policajtskou morál jako my dva... i když... popravdě řečeno... kdyby Lenka věděla, na jaký prachy by sis moh přijít jako Pepkův práškač, tak by do tebe možná taky začala trochu hučet...“

„Blbče,“ opáčil Vondrák stroze a pozdvihl svou sklenici.

VII.

Jako každého pátečního večera byl i nyní stůl štamgastů v jisté českobudějovické pivnici plně obsazen od prvních náznaků soumraku – až na jedinou židli. Její standardní uživatel, inženýr Václav Kaplan, dorazil až kolem osmé a v náladě nikoliv právě sváteční. Pozdrav jen zavrčel, usedl bez obvyklých žertíků a spráteným číšníkem ruče podanou sklenici budvaru tentokrát vyprázdnil pouze z poloviny.

„Co tě chytá mruk, Venco?“ otázal se jeho soused po levici, pokrývač Luboš Pastyřík, použiv hlášku ze své oblíbené knihy příběhů študácko-kantorských.

„Taky bys mručel, kdybys musel řešit do sedmi takovou hromadu sraček jako já,“ opáčil mrzutě tázaný, profesí vedoucí provozního střediska budějovické Správy a údržby silnic. „Dva sypače nám neprošly technickou, což je takhle z podzimka vyloženě vejhra, a posypový soli máme tak akorát na chleba. A aby toho nebylo málo, tak kriminálka zhaftla pár blbců, co kradli naftu...“ odfrkl si a dopil zbytek sklenice (kterou by zarytí plžnomilci Andy s Vondrákem patrně označili za číši bolehlavu).

„Nojo, krade se všude...“ přisadil si železničář František Hruška. „Někde v Český Třebový se prej dokonce stalo, že si chlapi vod posunovací zehličky, což je eletrická mašina, dali na konci výtazný koleje sváču a když chtěli vodject, tak nemohli,

protože během té pauzy někdo ukrad pár desítek metrů troleje... no netlemte se, fakt se to prej stalo. A tu trolej našli druhej den už pěkně rozřezanou na metrový kusy vedle v Kovošrotu.“

„To je fakt,“ podotkl Pastyřík. „Dát někam měděný vokapy, to je dneska větší hazard než ruleta v kasinu. A vobčas nějakej debil ukradne i ty plastový, když jsou oranžovohnědý...“

„Nejhorší je, že se vobčas kradou věci, který jsou tomu zlodějovi naprosto k hovnu...“ vzal si zpět slovo Kaplan. „Zrovna včera jsem mluvil s maníkem, co dělá dopravní značení na uzavírkách; minulej tejden jim prej na nějakým zúžení v noci ukradli jeden semafor... to prostě nechápeš. Jeden a bez té řídicí jednotky... to museli bejt fakt chytrolíni.“

„Na to museli s jeřábem, ne? Vono je to asi dost těžký...“ zapojil se do diskuze kdosi z druhého konce stolu.

„Ani moc ne, dole je zátěž, tu tam pochopitelně nechali... ale proč vzali jen jeden, to je záhada. Když už se s tím tahali...“

Pastyřík se zachechtal.

„Třeba to potřeboval někdo domu. Na dočasný omezení vjezdu pro starou nebo pro tchýni...“

Servírka Alena přinesla další budvary a chlapi změnili téma; František Hruška pak okouzleně zíral za odcházející dívkou.

„Tu tak dostat domu...“ povzdechl si. „To by byla jízda...“

„Určitě,“ ušklíbl se Kaplan. „Akorát by si musela vzít ajznboňáckou uniformu, protože jinak už se ti nepostaví!“

Stolem štamgastů zatřásl srdečný, mnohohlasý smích.

VIII.

Vrchní komisař Vondrák došel k zahradní brance, třímaje v ruce kuřecí stehno, a vpustil Andyho na své panství.

„Co tě k nám přivádí, starý brachu? Večeřel's? Řeknu Lence, ať ti uloupne kus prsíček...“

„Na prsíčka se vyser,“ zahájil Andy vybroušeně a Vondrák poněkud ztuhl.

„Co se děje?“

„Kdy dostáváš přepisy těch vodposlechů? Ráno?“

Vondrák pouze mlčky přikývl, dosud zaražen dramatickým otevřením.

„No, tak to ti můžu udělat radost v předstihu. Kolik lidí si říkal, že vo tom ví? Čtyři? A spolehlivý?“

Vondrák opět jen přikývl.

„Tak mi teda zkus vysvětlit tohle... zachyceno před hodinou.“ Andy vytáhl z kapsy miniaturní diktafon a stiskl tlačítko.

„Zpráva od čísla číslo neuvedeno,“ pravil diktafon monotónním ženským hlasem. „Dejte si velkýho majzla, chlapi, dou po vas a vedej vo dost vic, nez si myslíte. Konec zprávy.“

Vondrák vytřeštil oči.

„Co to má jako bejt? Co je to za ženskou?“

„Ženskou neřeš,“ pronesl Andy unaveně. „To je robot, služba uživatelům pevný linky... když pošleš esemesku na číslo pevný linky a tahle služba je aktivovaná, tak ti robot tu esemesku přečte... spíš mi vysvětlí, kdo tu zprávu asi tak moh poslat, když jste jen čtyři a samej spolehlivej soudruh... někdo asi moc spolehlivej není, Korčagine. Máš v týmu krčka.“

Vondrák zdvihl obě ruce v obranném gestu, uvědomil si přítomnost kuřecího stehna a ruce opět rozpačitě spustil.

„To prostě není možný... krom toho...“ dodal oživle „... oni přece vědí, že je ten foun napíchnej... proč by to ten práskač poslal ausgerechnet na něj?“

„Možná právě proto,“ zavrčel Andy. „No nic... říkals, že pár dalších lidí operuje jako podpora. Moh by to bejt někdo z nich? To je přece parta, co o tom odposlechu neví... a teoreticky by neměla ani vědět, vo koho de. Ale nějakěj šikula to moh zjistit.“

Vondrák mlčel. Kuřecí stehno rovněž.

„Jak ste daleko s přípravama toho zásahu? Budeme to brát jako velký vohrožení?“ zeptal se Andy netrpělivě. „Protože jestli je to někdo zvenku, přesně teda vod vás, tak to asi nedělá pro Pepkovy modrý voči, ale chce na tom něco trhnout. A bude

vyjednávat. To mu pár dnů zabere.... Tak sakra nehraj si na sfingu, chlape... jak ste daleko? A kdo ten termín zná, zas jen vy čtyři?“

„Jo, jo, jen my čtyři,“ Vondrák konečně našel hlas, byť prosáklý podrážděností a potlačovaným vztekem. „Potřebuju ještě tejden, abych to posvětil... do prdele do prdele, to sou teda věci...“

„Tejden? Tak se každě večer modli ke všem svatejm, vole. Jestli to ten krtek dotáhne, tak by byl proti nám prodavač umělého sněhu v Antarktidě úspěšnej podnikatel... no nic, jedu domu, budu doufat, že neuslyším žádný vyjednávání o ceně... ty si dožer to kuře a pozdravuj Lenku... a na ty svý spolehlivý prověřený lidi pro jistotu mrkni nezaujatym vokem... čusbus.“

Andy se otočil a rychle prošel brankou; za několik vteřin se z ulice mimo Vondrákovo zorné pole ozvalo basové forte startujícího osmiválce, následované diminuendem ustáleného chodu; motor poté několikrát zareagoval chraplavým zařváním na příliš prudkou těžkou nohu řidičovu a nakonec se kolem branky dosud otevřené mihlo antracitové el camino – rychlostí pro zahradní čtvrť ne zcela vhodnou.

Vondrák zvolna došel k brance, zavřel ji a vztekle zaťal zuby do kuřecího stehna.

IX.

„Nelíbí se mi to, písle,“ Alžběta Grusová odložila kartáč, potřásla čerstvě umytou záplavou rezavých vlasů a otočila se od velkého zrcadla k Margaret, usazené se zkrříženými nohama na širokém lůžku.

„Už brzy bude konec... zahrajeme velké finále. Nemusíš se bát, všechno je připravené do nejmenšího detailu. Ty sama jsi v těch přípravách sehrála veledůležitou roli.“

„V detailu je ukryt ďábel,“ vzdychla Alžběta.

„Ďábel bude tentokrát z úkrytu vyštván a polapen. A Pogo bude pomstěn.“

„Pogo... a tvůj Arthur... já vím...“ Alžběta odhodila svou hřívu na opálená záda a opatrně usedla vedle Maggie. „Jenže Pogo... a vlastně i tvůj Arthur... to už jsou jen vzpomínky, chápeš? Ty jsi živá. A já mám o tebe strach... co když ďábel zase unikne? Pak nebudou pomstěni ti dva, ale pomstí se on... tobě...“

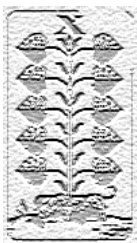
Margaret plynule přešla ze sedu do kleku proti Alžbětě a objala ji kolem krku.

„Ššš, Zrzečko milá... mně přece můžeš věřit. Teď už to přece víš, že můžeš.“

„Můžu a vím,“ zašeptala Alžběta, naklonila se a lehce políbila Maggii na tvář...

... ale stejně mám strach, pískle, doplnila v duchu. Tak trochu totiž zapátrala takřikajíc po svém vlastním prkně, využívší dávných pražských známostí – a reakce těchto na nenápadně nahozené jméno Josefa Gorazdy se nesla ve stejném duchu: je to pěknej zmrđ, Beny, drž se od něj radši dál.

Já se dál udržím. Já ano... ale co ty, pískle?

Příběh – část čtvrtá: FINÁLE (listopad 2008)

(posed poblíž Gorazdova sídla, sobota osmého, 05:00 – 06:35)

I.

„Kouřil bych, až bych brečel,“ zašeptal Andy a z kapuce maskáčového konga setřásl několik dešťových kapek. „V kolik vlastně svítá, hergot? Tma jak v řiti mouřenínově, tohle je nám taky zatím k prdu...“ zatáhl nervózně za řemínek masivního dalekohledu, vybaveného nočním viděním.

Vondrákův úšklebek nebyl ve tmě a na začerněném obličejí celkem pochopitelně vidět.

„V sedm má vylízt punfa... jestli teda proleze oblačností... ty už jsi fakt nějak z pohodlněl, Andy. Zapomněl jsi na noční služby? Na vojně, v plátěném kaftanu, pěkně kolem plotu dvě hodky sem a tam, pak dvě hodiny pohotovost, pak dvě hodiny dřímoty s kanadama na kopytech? Nebo potom u vnitra při mimořádkách? Celou noc v klendře pěkně na ulici, v jednom kuse na nohách? Vo půlnoci jeden hrnek čaje podávanej ze žlutobilýho žigula?“

„Bylo nám vo třicet let míň...“ zavrčel Andy a zavrtal bradu hlouběji do stojáčku pérové vesty.

Nahrubo stlučený, šest metrů vysoký posed s primitivní stříškou splýval s okrajem lesa v mírném svahu a směrem do otevřené krajiny níže nabízel pohled srovnatelný s panoramatickým kinem – ve dne tedy. Uprostřed imaginárního plátna, vzdušnou čarou vzdáleno necelý půlkilometr, trůnilo sídlo Josefa Gorazdy, před časem ne zcela neprávem označené Andym za podnikatelské baroko; rozlehlá patrová vila ve tvaru nízkého písmene U, pokoušející se (bohužel neúspěšně) navodit atmosféru zámku a šlechtictví, obklopená parkem s hrůznými napodobeninami barokních soch. Široká příjezdová cesta zakončená nezbytným okruhem kolem parodie na rovněž barokní kašnu (chybí tam jen čtyřmetrová socha Gorazdy s labutí, pravil Andy po spatření prvních fotografií) se procedila robustní mřížovanou dvoukřídlou branou, aby jaksi potupně

vyústila na úzkou místní komunikaci, tvořící dolní okraj scenerie. Tato nepřilíš kvalitní vozovka se na pravém okraji plátna, oproti hladině moře o něco výše než popisovaný areál, vynořila z lesa, jímž se protahovala víceméně rovně několik stovek metrů od silnice vyšší kategorie; směrem vlevo pak vykroužila několik mírných zákrutů mezi vlhkými loukami a půltuctem remízků, aby na levém okraji plátna zmizela v dalším lese, kde ji čekalo pro změnu několik ostrých vlásenek a prudké klesání k údolí malé bezvýznamné říčky, kterou překonávala po úzkém kamenném mostě a pokračovala dále k více jménem Pšeničná, rovněž bezvýznamné. Celek by pak, byv zachycen na fotografii, působil dojmem kýčovitého obrazu začínajícího umělce, na němž by chyběla pouze pasoucí se srna v popředí.

Naštěstí teď není nic z toho vidět a srny se zaplatřpříroda rovněž nedostavily, pomyslel si Andy. Aspoň něco.

V náprsní kapse kongu zavrňela další nenápadná krabička z plejády produktů firmy ConTraCon; Andy vyňal přístroj a pohlédl na displej pečlivě zakrytý klopou (pamatujte si, vy blbouni, že i pitomý žváro je v noci vidět na dva kiláky, takže za hulení ve stráži tři vostrý po službě, jasný? slyšel v duchu kapitána Eliáše): žádná zpráva, jen pohotovostní symbol. Margaret je tedy už taktéž u svých strojů. Zuphh. A sluchátek zatím netřeba. Prima.

„Jéžiši, já bych si dal čvaňháka,“ zašeptal znovu.

„Votoč desku, doprčic,“ požádal ho zhnuseným šepotem Vondrák.

II.

„Aspoň že už nechčije,“ ulevil si Andy zhruba o hodinu později. „Zato já bych to už pomalu potřeboval... připadám si jak při lovu Krále Šumavy, hergot... no, ono to vlastně....“

„Nepyskuj pořád, kruci...“ zasyčel Vondrák. „Nedokážeš mít tu klapačku aspoň deset minut zavřenou?“

„Pokusím se vás nesrat, milostivá...“ odsekl Andy vzpurně. „Kolik je tam vůbec lidí, v tý Pepkově ratejně?“

„Asi tučet...“ (pokud nešlo o jalové tlachy, byl vrchní komisař dialogu celkem nakloněn) „... v levém křídle ochranka a šofér, v pravém kuchyňskéj personál a vobsluha, v hlavní budově něco jako sekretariát s osobní asistentkou, Pepek osobně a náš dlouholetej kámoš Zoran alias Marek alias bůhvídko, zatím o něm furt nic nevíme, Interpol ještě nic neposlal...“

„Osobní asistentka,“ uchechtl se Andy tlumeně. „Úplně plasticky tu asistenci vidim... zvlášť po pracovní době.“

Obzor nad lesem vpravo začínal blednout a jednotlivé objekty scenérie postupně získávaly ostřejší obrysy. Chvilími se ozval hlas nějakého obzvlášť skokuchtivého ranního ptáčete. Andy se poněkud pootočil a snažil se odhadnout směr, odkud tyto zvuky přicházejí.

„Hele, něco se tam děje,“ sykl Vondrák a dloubl svého spolupozorovatele loktem.

Okny v patře hlavní budovy problesklo tlumené světlo.

„Asistentka dostává speciální úkoly až po samý ledviny...“ špitl Andy, ale Vondrák jej druhým a důraznějším dloubnutím umlčel.

Jedno z oken se rozzářilo naplno a o několik minut později se rozsvítilo i v přízemí levého křídla. Andy se chystal k další rádobyvtipné poznámce, náhle ovšem změnil názor a rychle si nasadil subtilní sluchátka, byv upozorněn přerušovaným vrněním zázračné krabičky. Chvilí napjatě poslouchal a pak se pomalu obrátil k Vondrákovi. Užaslý výraz bylo tentokrát zásluhou pokračujícího svítání lze rozeznati celkem spolehlivě.

„Kurvafix,“ pronesl zničeně.

Vondrákův výraz byl pro změnu tázavý; Andy mu mlčky podal sluchátka a po příslušné prodlevě stiskl tlačítko pro opakované přehrávání.

„Do kyselý prdele,“ přidal po náslechu Vondrák své vlastní hodnocení.

„Krtek v akci... já to říkal...“ zašeptal Andy.

Monotónně neosobní ženský hlas na nahrávce totiž pronesl toto: okamžitě s Markovem zmizte, zásahovka na cestě... směr

k Pšeničné volný... čas té mínus dvacet minut.

„To je naprostá blbost,“ zamumlal Vondrák. „Z podpůrný skupiny vo tom zásahu neví nikdo, rozumíš? Vůbec nikdo... to bych musel vyžvanit leda já sám...“

Andy se nadechl k odpovědi, ale najednou ztuhl.

„Kristepane... na kolik je plánovanej ten zásah?“

„Šest třicet... proč?“

„A kolik je teď?“

„Šest třináct... mohl bys laskavě...“

„Kuš!“ odsekl Andy, pátraje dalekohledem po krajině. V šedozelených stříkancích a skvrnách lesa po pravici záhy objevil jednu nazelenalou skvrnu o několik odstínů světlejší a pravidelnou...

... a všechny útržky a úlomky skládačky konečně zapadly na svá místa.

„Kristeježíši...“ vylepšil Andy svůj předposlední diskusní příspěvek, zničeně spustil dalekohled na hrud' a oběma rukama sevřel neloupaný kmínek, tvořící chatrné zábradlíčko.

Vondrák jej pozoroval naprosto mimomísně.

„Vysvětlíš mi něco, nebo zůstanu blbej až do hořkýho konce?“

„Znám krtka,“ pronesl Andy těžce. „A ty ho znáš taky... je to Meg.“

„Cože?!?“

„Jo, je to Meg,“ zopakoval Andy pomalu. „Mělo mě to napadnout dávno. Ona přece ví, že na Ahariho vlastně nikdo nic nemá. A s tím, že vyklouzne, se prostě nesmíří. Tak se rozhodla vyřešit to po svém...“

„Blbneš? Jak, po svém?“

„Jednoduše...“ Andy odebral svému příteli sluchátka a podal mu dalekohled. „Podívej se napřed na dvůr a pak na kraj lesa napravo... jak z něj vylejzá ta silnice.“

Vondrák uposlechl. Z garáže poblíž levého křídla budovy vyklouzlo stříbřité audi a předjelo před hlavní vchod; v něm se

objevily dvě postavy. Vondrák se poté podle pokynů zaměřil na okraj lesa a poměrně snadno našel nehybně stojící Plonkovou Pětku.

„Mysleli jsme, že sedí někde daleko v bezpečí, jenže ona v noci dojela pěkně potichu a nenápadně sem...“ zašeptal Andy. „Teď je vytáhne na silnici a pak se do nich dá.“

„Proti audině nemá s tou kraksnou šanci,“ pronesl Vondrák pochybovačně a zavěsil dalekohled na trámech stříšky.

„Ta krakсна má motor od Mistra Die-Die a nitro k tomu... jo, ty asi nevíš, vo co de... takže stručně: je to přesně naopak, šanci nemá ta audina...“ Andy se náhle otočil, uchopil Vondráka za klopy a zatřásl jím. „Tak sakra něco udělej, ty vole! Zavolej zásahovce, ať sebou mrsknou!“

„To nemá smysl, Andy,“ řekl Vondrák mírně. „Jedou podle plánu, měli se držet stranou, aby je náhodou někdo neviděl... budou tady v půl, dřív ne... zkus ty zavolat Markétě, ať proboha neblbne...“

„Jo... a ty si myslíš, že mi to veme, jo? Jde po něm patnáct let a teď ho bude mít... úplně ji slyším, jak mi do founa pláče a v slzách od svezích plánů upouští...“ Andy bezmocně zalomcoval zábradlím. „Je to v prdeli, Korčagine, můžeme se akorát koukat. Kdybys tu měl odstřelovače, moh by jí možná trefit gumu, ale my tu budeme akorát postávat jak nablblí čumilové... KURVA!!!“

III.

Asi by to byla dobrá scéna do běčkového akčňáku, kdyby v tom člověk nebyl sám zainteresovanej, pomyslel si Andy trochu nesmyslně. Moh by si to pěkně vychutnat, máme to tu jak z prostřední lóže na balkóně... ale radši bych z toho kina vypad, fakt že jo. Meg, ty cvoku, co mi to děláš?

Muž, který vyvezl stříbřitou limuzínu, vystoupil a odešel. Dva noví příchozí nastoupili. Oboje přední dveře se prudce přibouchly, v ranním tichu se po sekundovém zpoždění donesl příslušný zvuk až ke dvojici nedýchajících pozorovatelů. Brána se začala zvolna otvírat a audi k ní vyrazilo poměrně bystře.

U lesa vpravo zaburácel osmiválec... musela je napíchnout ještě líp, než jsem si myslel, proběhlo Andymu hlavou. Ví přesně, jak se to auto hejbe. Panebože.

Následující akce proběhla během několika sekund, ale pro Andyho i Vondráka trvala věčnost.

Audi vyjelo ze vrat a Pětka se vyřítla z lesa. Osádka limuzíny nebezpečí postřehla ihned a vůz začal zrychlovat velmi svižně, jenže zelený objekt za ním provedl stejný manévr a jeho absolutní rychlost byla i nadále vyšší. Vzteklý řev osmiválce změnil frekvenci a nabyl na intenzitě.

Nitro, zamumlal si Andy. Panenko skákavá.

Stále zrychlující Audi se pokusilo zelenému vozu zablokovat cestu, jenže čtyřtunová Pětka na tom byla ve všech parametrech lépe; s neuvěřitelnou obratností naznačila atak zleva, poté se prudce přesunula vpravo, protáhla se po bok stříbrného soupeře a vlastním bokem do něj narazila, byvši svou řídičkou agresivně stržena stranou.

Audi vyletělo ze silnice jako kámen z praku, překulilo se přes střechu, dopadlo zpět na kola, jako ořech se rozlousklo o první strom malého remízku a skončilo na boku v bažinaté louce. Přední kapota odletěla o několik metrů dál.

K posedu dorazily zvuky nárazu a drcení.

Deformační zóny splnily úkol, prostor pro osádku zůstal jakžtakž zachován, ale z luxusního vozu zbyl jen žalostný a zcela nepoužitelný vrak.

Plonková Pětka vyrovnala sérii smyků a pokračovala v cestě; vyboulený kryt levého zadního kola se částečně utrhł a povlával vedle zadního nárazníku, jinak vypadal vůz nedotčeně. Vykroužil zbývající oblouky a zmizel z dohledu.

Andy si hlasitě oddychl a uvolnil své prsty, dosud křečovitě sevřené kolem zábradlíčka.

Neviditelný režisér filmu pracoval se scénářem správně a proto se v záběru v pravý čas objevil nezbytný kompars; z lesa vpravo se vynořily tři černé mikrobuses záahové jednotky. Dva odbočily, projely dosud otevřenou branou a zastavily před

hlavním vchodem. Třetí vůz pokračoval přímo a přibrzdil poblíž vřaku v bažině. Scénu začaly plnit postavy v černých uniformách a se zbraněmi v rukou.

Andy se otočil k Vondrákovi se zjevným ulehčením.

„No fuj tajbl... ta holka je cvok, ale řidič od boha... co s ní budete dělat, dalo by se to narazit na krajní nouzi nebo nutnou obranu, ne? Hlavně že to dobře dopadlo...“

Bledý Vondrák hleděl kamsi přes Andyho rameno a pak pomalu zavrtěl hlavou.

„Nedopadlo, Andy...“

Aladar Andrassy se obrátil zpět právě včas, aby viděl blednoucí mračno dýmu, líně se rozptylující nad lesem vlevo. Zvuk výbuchu dorazil opět se zpožděním.

Andy podruhé sevřel plnou silou neloupaný kmínek tvořící chatrné zábradlí. Dřevo tentokrát nevydrželo a se suchým lupnutím se rozlomilo vejpůl... tento zvuk byl slyšet ihned.

(Podvrší, úterý jedenáctého večer)

I.

„Devadesát let vod skončení první světový, to se musí oslavit, ne? Tak oslavuju... a ty se taky přidej, sakra. Máme přece k oslavám spoustu důvodů, starej vole.“

„Už bys neměl chlastat, Andy,“ pronesl Vondrák suše a odhodil svou bundu na nejbližší židli.

„Ano, tati...“ Andy pozvedl vstříc svému příteli sklenku rumu a rozmáchle naznačil přituknutí. „Neměl bych dělat spoustu věcí... například sem se nikdy neměl nasrat do zasranýho případu v zasraný prdeli zvaný Zastranej Brodec... a tak podobně. Nalej si taky, Korčagine, a pověz, co je novýho. Pepek Gorazdojc s omluvou propuštěn, Zoran Marek Ahari Markov, vybaven doklady na jméno Karel Solsichleba, jmenován náměstkem ministra vnitra, masová vražedkyně Markétka Travičová prohlášena za nezvěstnou a v nepřítomnosti odsouzena na doživotí... jen do mě, již hořím netrpělivostí...“

Vondrák levičkou poměrně snadno vyškubl Andymu sklenici z ruky a pravičkou do něj lehce strčil; Andy zavrával, klopýtavě odcouval několik kroků a složil se na odřenou pohovku mezi zmuchlané příkrývky. Vondrák postavil sklenici na stůl k několika lahvím (v různém stavu naplněnosti, ale vesměs s etiketou „Angostura 5“) a talířům se zbytky pokrmů vzhledu nevábneho.

„Než ti něco řeknu, nakopu tě pod sprchu, pokud ti teda teče voda... co chceš tímhle vyřešit, Maďare stará bláznivá? Akorát ti bude blbě, víš, že už houby sneseš... a jak tak koukám na ten stůl, tak jsi začal už včera hned po příjezdu... no potěš násada vod krumpáče, z toho se budeš hrabat tejdén.“

Andy upřel na přítele skelný pohled.

„Ty teda vypadáš...“ pokračoval Vondrák pohrdavě. „Vstaneš sám, nebo tě mám zvednout za chobot?“

„Chobot vzniká prodloužením a spojením horního pysku s nosem, žáku Vondráku!“ pronesl Andy káravě a vztyčil kymácející se ukazovák. „Mám snad já spojenej pysk s nosem, žáku Vondráku? Zapisuji vaši drzost do třídní knihy, hochu opovážlivý! Takto chcete potěšit svou starou matku? Od úst si utrhovala, aby... abyste vy, jediná dcera, studovati mohla... a... a... ať se vaši rodiče dostaví zítra k panu řediteli do kotelny ústavu...“

„Ty máš fakt dost... tak pudem do sborovny, pane profesore...“ Vondrák již bez zbytečných okolků přistoupil k pohovce, trhnutím za klopy umolousané vlněné hazuky postavil mžourajícího Andyho na vratké dolní končetiny, odvedl ho do malé koupelničky, nešetrně jej vrazil do vykachlíkovaného koutu pod růžici sprchy a otočil pákovým ovladačem na studené maximum.

„Prší... prší krááásně, do skel bubnují kapky, porostou houbyyyy... je to studený, kurva... zastav ten kolotoč, chci vystoupit...“ Andy se zapřel zády do rohu a zvolna sklouzl do pozice zajička v jamce. „Asi budu blejt,“ dodal věčně.

Vondrák jej chladně pozoroval.

„Čím dřív, tím líp pro tebe... v odpadu máš, jak vidím, sejtko,

tak směle a naplno do toho, vůbec se nemusíš žinýrovat.“

„Přivři tu vodu...“ zachroptěl Andy. „Vodrovnaš mi čerpadlo.“

„Vida, začíná ti to pálit,“ ušklíbl se Vondrák a snížil průtok; přitom si důkladně namočil rukáv bavlněné mikiny a musel uznat, že voda skutečně studená je. „Až se dokážeš sám zvednout a tu vodu zavřít, přidej na kafe... blbče jeden...“

II.

„Seš schopnej vnímat mluvený slovo?“

Andy, sedící v tmavomodrém koupacím plášti na jediné použitelné židli u stolu, používaného v nutných případech jako jídelni, a nepřítomně civící na velký hrnek kouřící kávy, s heknutím přikývl.

„Fajn. Takže: žádněj Karel... jak's to říkal, Vosolsobě? ... se náměstkem ministra nestane. Ve skutečnosti se jmenuje Risto Bairami a je Makedonec. Dosud neměl žádněj záznam.“

„Bezva,“ zachroptěl Andy. „Hotová Lalia poľná... Meg měla pravdu, je nepolapitelnej...“

„Nebud' tak hrrr a nech mě laskavě domluvit, jo? Především – ty kotrmelce s autem neustál, velmi pravděpodobně skončí na kriplkáře... páteř, mícha.“

„Prima, Kopáč Druhej... kolik vysoudí na odškodným? Jestli měla Margaret nějaký dědice, pěkně se prohnou...“ Andy urskl kávy a otrásl se. „Tyvole to je dryák... chceš mě zabít? Abych se moh Meg na ty dědice přeptat osobně? Kdy bude vůbec pohřeb, už jste vydali tělo?“

Vondrák stiskl rty a mlčel, jen si pravičkou promnul oči. Andy vzhlédl od svého hrnku.

„Co mlčíš? Ještě pitváte?“

„Žádný tělo není, Andy.“

Andy se pokusil vstát, ale dosud nebyl pro tak obtížný úkon v dostatečné kondici; zavrávoral a těžce dopadl zpět na židli, která skřípavě zaprotestovala.

„Žádný tělo není? Takže je šance, že...“

„Šance taky není, Andy... bohužel.“

Andy si dlouze odkašlal.

„V autě jste nic nenašli, ne? Takže – proč by nebyla šance?“

„Našli... akorát nevím, jestli mám...“

„Ale no tak... nejsem žádná slečinka, Pavko. A v těchhle pár dnech jsem si šáhnul úplně na dno... tak jen do mě, kaprále Storchu, mužstvo nešetřit...“

„Našel se kus čelisti a porovnal se s podkladama, co poslali Američani. Shoda potvrzena. Je mi líto, Andy.“

„Mě nelituj,“ zavrčel oslovený. „Polituj tu holku, když už máš tu potřebu... fakt jste našli jen to?“

„Jo, použitelný jen to... jinak úlomky kostí, kousky tkáně... promiň...“ (zarazil se, ale Andy jen mávl odmítavě rukou) „... to auto je totálně zničený, dokonce ani motor nezůstal vcelku, celá nástavba se úplně rozprskla a roztekla, trosky napadaly do hluboký rokle, technici tam lezli po čtyřech s lopatkou a smetáčkem.“

Druhý napřimovací pokus Andymu vyšel; nejistě přešel k pohovce, na níž seděl Vondrák, veleopatrně si přisedl a oslovil jej pěkně zblízka, dbaje přitom, aby přítele nezasáhl dechem majícím k vůni fialek ještě pořád dost daleko.

„Tak to pěkně smrdí, Korčagine. To auto dělal Dieter Dientzer, příteli. Špičková firma, co kus, to skvost. A post šoféra měl bezpečnostních prvků jak formule, člověče. I kdyby – poslouchej, co říkám: i kdyby to auto fakt blaflo, minimálně ten kus kabiny musel zůstat celej, to ti garantuju. A Meg vevnitř, patrně pěkně pocuchaná, ale vobalená airbagama a hlavně živá.“

„No právě,“ přikývl Vondrák.

„No právě co?“ zeptal se Andy nechápavě.

„Naši kluci dospěli k podobnému závěru – jako že to nějak smrdí – a tak tu roklí prolezli zvlášť pečlivě. A našli pár věcí.“

„Jakejch věcí? Doprdle Pavle, nehraj si na Poirota, nemusíš to finále tak natahovat...“

„Pár věcí, který patřily k nástražnému výbušnému systému. To auto prostě někdo podminoval, dá se říct. A kluci zjistili kdo.“

„Meg? Proč by to dělala?“

„Meg ne,“ do Vondrákova hlasu se smutným okolnostem navzdory vloudil nádech triumfu. „Na několika těch úlomcích byly otisky, a to otisky Bairamiho.“

Andyho tvář plně obsadil nechápavý úžas. Po několika sekundách mlčení si zakryl oběma rukama oči a bolestně zaúpěl.

„Já to věděl, já to přece říkal... vzpomeň si, sakra, tenkrát na tom vančurovskym sezení u ní na zahradě... že Ahari není blbej a může stejně dobře jít po ní jako vona po něm... ten parchant... nojo, ta Pětka byla nenápadná jak sněhulák v létě, já jí to přece kurva říkal...“

„Ber to z lepší stránky.“

„Z lepší stránky? Z jaký? Děláš si prdel?“

„Nedělám. Lepší stránkou je, že ta tvoje Lilie polní má na krku vraždu. Na kriplkáře k tomu. Nevyvází to sice ani Arthura Travise a Poga, ani jiný svinstva, který má taky na triku a o kterejch se asi už nikdy nedozvíme, ale nevinnost je v čudu. A schopnost přidat v budoucnu další svinstva nulová.“

„Jo takhle...“ Andy se smutně ušklíbl. „Lepší vrabec v hrsti, když na holuba nemáme? No, může bejt... teď ještě doufat, že tý svini bachaři neseberou šňůrku vod pyžama... takže lepší stránka... nojo, dobrý, ale je potřeba číst i ty horší: zkusim dopít ten tvůj utrejch...“

III.

„Jak se cejtíš, můžu tě tady nechat bez dozoru?“ otázal se Vondrák následujícího rána, odmykaje dálkovým ovládáním svou oktávii.

„Jak se asi cejtím,“ zasípěl Andy, opřel se o veřeje a dlouze zívł. „Truchlivá jsou rána opilcova... tyvole, s rumíkem si dám asi delší voraz...“

„Moudré rozhodnutí,“ zasmál se Vondrák.

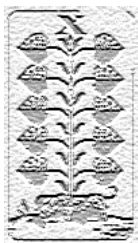
„Ale na plzeň to neplatí... až se trochu srovnám a budu fungovat aspoň částečně, zajedu za tebou do Práglu. Dáme plzeň a budeme vzpomínat na...“ větu nedokončil, jen mávl rukou směrem k opuštěnému domku, u něhož stávala Plonková Pětka, a pootočil se, aby mu Vondrák neviděl do obličeje. „Vohlídej prosímtě, aby se z toho ten zmrd nakonec zasňák nevykroutil... slib mi to, Pavle.“

Viš, že to neovlivním, pomyslel si Vondrák smutně... ale nahlas jen řekl „jasně, slibuju...“ a lehce třepal Andyho do ramene.

Oktávie zmizela mezi plůtky, Andy si otřel uslzené oči a ještě jednou pohlédl přes podzimně olysálé habroví na opuštěný domek a prázdné stání s technologickým sloupkem.

Cos mi to udělala, Meg, ty cvoku... jak teď budu žít? Chtěl jsem mít takovou dceru, měl jsem aspoň dobrou kámošku, tvrdou, ale spravedlivou šéfkou... a teď tady dřepím sám, bulím jak stará štětka a čumím na to el camino od tebe, ve kterým se teď pokaždý taky zase rozbulím, jen do něj sednu. Zastranej život...

... ale možná o tom někdy napíšu knihu...

Vnitřní obal: Epilog (listopad 2018)

I.

Sto let od konce první světové, deset let od konce Plonkové Pětky – a já se taky zrovna chystám na konec jedny dlouholetý mise. Přes opěradlo židle hozený vypraný triko a jakžtakž čistý džíny; na stole, kterej lze v nouzi nejvyšší použít jako jídelní, vedle částečně rozebranýho zaprášenýho noutbůku (výměna ventilátoru by byla sranda na deset minut, kdyby člověk na ty malý šroubky, konektůrky a drátky viděl a neklepaly se mu pazoury) roztržená obálka a list hlavičkového papíru s logem advokátní kanceláře Řehoř, Janda & Jandura.

Akurátní JUDr. Řehoř se tenkrát před deseti lety ujal svých jednatelsko-správcovských povinností bezprostředně poté, co bylo oficiálně potvrzeno úmrtí paní Margaret Travis. Ještě jsem se ani pořádně nestačil posbírat z tý drsný angosturový opice a juž jsem byl bombardován pokyny ohledně majetku společnosti Boemia Estates CZ. Pro veškerou IT technologii, odborně demontovanou a pečlivě zabalenou, přijela dodávka přepravní společnosti a odepodovala ji kamsi daleko, pryč z Podvrší a z mýho života. Firma, doporučená architektem Součkem, rovněž odborně demontovala technologický sloupek včetně přípojných tras. Žalostné zbytky Plonkové Pětky byly ekologicky zlikvidovány na specializovaném pracovišti poblíž místa nehody. S Meg jsme se rozloučili v úzkém kruhu neformálním obřadem, jehož se zúčastnil i zástupce ambasády Spojených států; po detailech souvisejících úkonů jsem se radši nepídil, netouživ po opětovném úpadu do rumových spárů.

O několik dní později jsem si na pokyn takzvaného neviditelného pošťáka (sice jste celej den doma a čumíte z okna jako ostríž, ale stejně nakonec vytáhnete ze schránky papír „adresát nezastižen“) vyzvedl na místní poště dopis, jímž se advokátní kancelář Řehoř, Janda & Jandura dotazovala (formou sice zdvořilou, ale prakticky vylučující odmítavou odpověď), zda by se pan inženýr Andrassy mohl dostavit tehdy a tehdy k projednání jistých skutečností souvisejících s... blablalba. Pan inženýr se tedy dostavil a položil na stůl v malé konferenční místnosti svazek klíčů předpokládaje zánik české

pobočky Boemia Estates, odprodej majetku a z toho logicky vyplývající vyhazov dosavadního správce objektu. Ke svému překvapení byl ovšem doktorem Řehořem informován, že mateřská společnost Conereal zatím žádný podobný krok nechystá, objekt hodlá pouze zakonzervovat a proto dosavadnímu správci objektu nabízí novou smlouvu na služby hrazené v tvrdé měně (a též ovšem řádně daněné podle příslušných odstavců příslušných norem řešících příjmy ze zahraničí); měl by pan inženýr zájem? Pan inženýr zájem měl, neboť po ztrátě majoritního klienta každá káča dobrá; smlouvu podepsal a odnesl si jedno paré, opatřené razítky advokátní kanceláře i společnosti Conereal – a dokonce i podpisem paní Pamily McDoughan, jejíž jméno se nejen dosud nenaučil vyslovovat, ale dokonce se mu vykouřilo z hlavy.

Léta plynula, pan inženýr zestárl a jeho život se podstatně změnil.

Jeho druhy užitečné programy postupně zmizely v propadlišti dějin, neboť v této branži většina produktů rychle zasmrádne. Krom toho se sám octl ve slepém rameni, používaje programovací jazyk a techniky nepodporované hlavním proudem vývoje. Navíc se musel více věnovat svému zdraví; mimo jiné absolvoval tympanoplastiku (zbytečně, jak se po roce ukázalo), přerazil si klíční kost a pár žeber a trávil čím dál tím více času se svou onkoložkou. Klientů ubývalo a nechtělo se jim platit. Výše podpory v nezaměstnanosti, kterou by obdržel po ukončení živnosti, jej upřímně rozesmála; pohovory s možnými zaměstnavateli obvykle nedopadly.

Síla Tam Nahoře ovšem bdí, a nebo snad – jak kdysi pravil jistému Werneru Holtovi jeho přítel Wolzow – „nebe neopouští staré válečníky“: právě když se jednoho večera vracel na své statky z jednoho obzvláště vypečeného pohovoru a vážně uvažoval o tom, že by mohl začít v lesích Českosaského Švýcarska přepadat movitější turisty, vytáhl z otlučené schránky na opršelých vrátkách přípis informující jej o priznání invalidního důchodu. Klasický deus ex machina, přesněji tedy neviditelný pošťák v modré dodávce. Existenční problémy jakžtakž vyřešeny – na koupi Karlštejna nezbude, ale na chleba, sůl a plátek slaniny gut.

A teď tedy zas jeden dopis od advokátní kanceláře, zvoucí k návštěvě této (formou vylučující odmítnutí): vzhledem k novým skutečnostem dostavte se laskavě (a běda, jak ne) tehdy a tehdy blablbla.

Vynořil jsem se z koupelny oholen („do hladkosti panenského prsu a tudíž nebezpečně krásný“, jak kdysi říkával pro změnu jeden můj spolužák na vejšce) a jakžtakž učešán, kritickým okem popatřil na ty džíny a triko a na okamžik zauvažoval o pepito saku trouchnivějícím ve skřini; pan doktor Řehoř sice byl již léta na odpočinku, ale jeho dva mladší společníci byli též pěkní suchaři, co se dreskódu tejče... nakonec jsem ovšem usoudil, že se nebudu přetvařovat. Jsem jakej jsem. A krom toho – na odevzdání klíčů a potvrzení ukončení smlouvy by se pan končící správce mohl klidně dostavit i v montérkách s laclem, bylo by to aspoň stylový.

Obul jsem solidní botky, navlékl starou černou parku vojenského střihu, do kapsy vložil svazek klíčů určených k předání, svazek klíčů vlastních použil k zamčení své haciendy a vykročil do vytrvalého deště. Antracitová Carmen trpělivě čekala na trávou prorostlém štěrku.

Nojo, holka, asi tě taky budu muset pustit; zasloužíš si lepší prostředí i zacházení, Maestro Tilšer pro tebe sice udělá maximum, ale je dost daleko, pořád se mu tam cpát nemůžem a já jsem pro tvou údržbu prakticky nepoužitelný, jsemť člověk virtuální a krom toho tady pod tebe ani nevlezu, můžu tak leda dobít baterku a tu a tam opravit něco na elektrice. Ale aspoň jsme pořád spolu... chudák felda Ferda už to má za sebou, vrakáč... při poslední kontrole před dvěma týdny Tilšer objevil několik opravdu vážných závad a pravil, že už se mu ji zachraňovat nechce. Ale o tebe se postarám, seženu ti dobrý ruce, slibuju... pokud se teda dožiju, možná taky půjdu brzo do šmelce. Tak hop, holka, svlíkej kabát, jedem si nechat zahrát dupák od právníků.

Osmiválec naskočil na první cvrnknutí a Carmen, spolehlivá jako vždy, se vykolébala zpoza habrů a unášela mne vstříc věcem příštím.

II.

Doktor Jandura byl – odhlédneme-li od profesní koženosti – celkem příjemný mládenec ve sportovní verzi a fakt, že mne právě vlastně vyhazoval, náš relativně přátelský vztah nijak nenarušoval.

„Američtí vlastníci se rozhodli činnost tuzemské pobočky ukončit ke konci kalendářního roku, pane inženýre. Společnost bude likvidována bez náhrady a nemovitost, kterou udržujete, převezme nový majitel. Nejde ovšem o firmu, ale o soukromou osobu, takže vašich služeb pravděpodobně nebude v budoucnu třeba. Ale můžete si o tom promluvit, je právě tady. Projednává detaily převodu s kolegou Jandou.“

„Nu... nevím, jestli je to nezbytné...“ že by se mi teda chtělo potřásat rukou nějakýmu... „ale vzhledem k tomu, že to bude vlastně můj soused... takže asi jo, co myslíte?“ To byl teda projev. Přímo státnický.

Doktor Jandura se zatvářil potěšeně.

„Správné rozhodnutí, pane inženýre, rozhodně správné. Určitě můžete poskytnout spoustu zajímavých informací, které se budou novému vlastníkovi hodit... pojděte prosím do malé zasedačky, tu už znáte...“ vrhl se ke dveřím své kanceláře a pokynul mi rukou „... představím vás... dáte si kávu?“

Prokristapána, zase kafe... co jsem komu udělal.

„Raději vodu nebo džus, jestli můžu prosit...“

„Jistě, džus...“ zahlaholil právník a pokynul sekretářce. „Andrejko, dones nám prosím do bēčka jeden džusík pro pana inženýra... tak, posaďte se prosím, já přivedu... díky, Andrejko...“

Zářivá blondýnka, která mohla být klidně dcerou oné recepční z doby PlonkoPětkové – nebo i klonem, kdyby na to přišlo – přede mne postavila ták s konvicí jablečné šťávy a vysokou sklenkou, krátce předvedla skvělý chrup a odvířila; ve dveřích zasedačky dala přednost vstupujícímu Jandurovi a další osobě.

„Seznamte se, prosím...“ pronesl právník srdečně. „Pan inženýr Aladar Andrassy, paní Alžběta Grusová...“

III.

Inu, to je mi pěkná taškařice.

Na jména jsem nepoužitelný, ale obličej si pamatuju. A v tomhle případě i postavu, byť po všech těch letech. Zrzka z honu na Ahariho opět na scéně. No to mi ho teda vyndej.

„Dobrý den, Grusová, velice mne těší,“ usmála se neutrálně a napřáhla ke mně štíhlou ruku.

„Dobrý den, těší i mne...“ a jak dál, hergot, známe se, nebo neznáme? Věděla tenkrát o mně, nebo ne? Mám se k ní hlásit, nebo nasadit pohled, jak kdyby všude kolem rostla kukuřice? Každopádně má pohodovej a pevnej stisk.

„Nejste mi tak docela neznámý, pane inženýre,“ pravila příjemným hlasem a vyřešila tak jednu část tajenky za mne. „Margaret se mi o vás totiž několikrát zmínila... než...“ nedokončená věta zůstala viset ve vzduchu.

UVědomil jsem si, že tohle téma fakt moc nedávám ani po deseti letech; jen jsem potrásl hlavou a olízl si rty. Zřejmě to pochopila a rychle změnila téma.

„Myslím, že spolu budeme vycházet dobře, vynosnažím se být slušnou a bezproblémovou sousedkou... a určitě vás poprosím ze začátku o pomoc, až se nastěhuji.“

Konverzační odbočku jsem přijal více než vděčně.

„To je jasný... na kdy to stěhování plánujete?“

„Předpokládám, že někdy na jaře. Musím nejdřív dokončit prodej svého podniku – s pomocí této advokátní kanceláře...“ usmála se tentokrát na Janduru, který jí úsměv vřele oplatil.

„Tato advokátní kancelář je zcela bezchybná,“ řekl jsem – a myslel jsem to upřímně. „Mohu posloužit jako spolehlivá reference... ale teď bych asi měl odejít, ne? Předpokládám, že máte ještě spoustu věcí k projednávání, zatímco já už...“ dostal padáka, doplnil jsem si v duchu; mouřenín pánu posloužil, mouřenín může jít.

Jandura se zatvářil odmítavě.

„Nene, doufám, že ještě počkáte... máme tu totiž ještě jednu

návštěvu, dost důležitou – totiž paní McDoughan ze Států... přijela kvůli formalitám spojeným s likvidací té dceřinky a ráda by vám osobně poděkovala, tak kdybyste mohl... možná byste pak mohli jít na oběd?“ Otazník na konci měl opět charakter kategorického imperativu; nevím, jak to tihle hoši dokážou.

„Dobře, počkám...“ ještě jedna baba navíc mě nezabije, snad nebude moc hamburgerová.

„Výborně,“ zazářil Jandura. „vydržte pár minut, stačí vám džus? Ano? Skvělé... pojd'te, paní Grusová, na ty plné moci...“

Osaměv, usrkl jsem mechanicky džus (vynikající a neředený, holt slušnej oddíl) a se sklenkou v ruce přistoupil k oknu. Řehořovci si uměli vybrat mimo jiné i pěkné místo pro kancelář: klidný park a výhled na Ještěd.

Za mými zády klaply dveře.

„Hello, Mister Anders, how are you?“

Jako ty asi ne, pomyslel jsem si a otočil se.

Sklenice mi z ruky nevypadla, ale moc nechybělo.

Důstojná dáma v černém si zvolna sundala tmavé brýle.

„Meg?!?“

„Nejsem žádná koza,“ pravila Mrs. Pamela McDoughan vážně.

IV.

„Jinak to nešlo, Andy. Pochop to.“

Stál jsem už několik minut zády k oknu zcela mlčky a nehodlal jsem na tom nic měnit; to, co bych na ni vychrlil, bych si pak velmi pravděpodobně vyčítal.

„Nic mi neřekneš?“

Zavrtěl jsem hlavou a zuřivě zamrkal, ale nepomohlo to. Slzu jsem pod víčky neudržel.

„Andy...“

„Neřeš to,“ byl to spíš chropot než řeč, ale rozumět mi snad bylo. „To dělá hormonální léčba, přebírám ženský grify a bulím

i u Pyšný princezny... jinak jsem akorát normálně nasranej... jasně, jinak to nešlo, lidi kolem tebe můžou klidně třeba chcípnout žalem, žejo... hlavně když si splníš zadání... dožit se toho Vondrák, sebral by tě Pamela nePamela... takovej podraz na všechny kolem...“

„Pavel je..?“

„Jo, Pavel je mrtvej, loni v prosinci. Taky rakovina, jenže on přišel k felčarům pozdě. Za tři měsíce hotovo. Já už to tři léta klepu, střídavě oblačno... kurva nešahej na mě, tvůj soucit by mi tak eště scházel, potvoro sobecká.“

„Jinak bychom Ahariho nedostali. Nikdo na něj nic neměl.“ Její čeština byla pořád dobrá, ale už to nebylo ono. Cizí ženská. Americká mrcha.

„Jojo, rozumim. Revenge first...“ a je ti ganzbuřt, že já na tom posedu hrůzou málem umřel, ty pitomá krávo. A počítala's s tím léta dopředu, ta nová identita ti musela dát práce a příprav... a přitom ses s náma celou tu dobu normálně bavila... kila medu kolem hub... a pak's mi to refundovala pár doláčema měsíčně. Can't buy my love nor my forgiveness.

Cizí ženská, kterou jsem kdysi znával jako Maggii, se pomalu usadila ke stolu na protější straně, položila tmavé brýle na skleněnou desku a mlčky mne pozorovala.

„Humor, co?“ Když už jsem začal, lítalo to ze mě bez omezení. „Just kidding... stará tlustá lejdy s mírně lesbickejma sklonama tady bulí, protože potkala někoho, koho měla kdysi ráda a myslela, že tenkrát, v tom kdysi, umřel... co umřel – zabili ho. Džouk k popukání.“

„Kecy.“

„Jo tak kecy?“

„Ano, kecy. Pro mne to bylo možná horší než pro tebe. Ale nemohla jsem jinak. A až přestaneš bublat, potůčku, tak to uznáveš také.“

„Uznáveš také... tyvole dyť ty už ani česky pořádně nemluviš, prostě sis jen odškrtla jeden úkol v diáři a tradá z kolonií zpátky domů.“

„Superkecy... měl by sis dát doutník. Uklidňuje tě to, pokud si... pamatuju. A pak si můžeme normálně promluvit.“

Hořce jsem se ušklíbl a zavrtěl hlavou.

„O čem chceš ještě mluvit, prosím tě?“

„O všem. Třeba o tom, že jsem na vás myslela celou tu dobu. Nebo o tom, proč jsem to udělala. Nebo o tom, jak jsem to udělala.“

„A dokážeš to česky, nebo budu muset oprášit svou zarezlou anglinu?“

„Blbče,“ pravila Mrs. McDoughan.

A já se zasmál. Sám sebe jsem tím překvapil, ale musel jsem. Měla kouzelný přízvuk.

V.

Vlastně to bylo docela jednoduché.

Papíry uměla zařídit dokonale, to jsem si koneckonců vyzkoušel sám jako montér a řidič firmy DataGlobe nebo jak jsme to tenkrát vystupovali. Zázemí v USA měla špičkový, protože strýček Ed zůstal strýčkem po celou tu dobu – a nebyl jen tlustým důchodcem s dvanáctimetrovou jachtou, co akorát jezdí na ryby; kontakty všude možně. A Amerika je velká, člověk se tam snadno ztratí nebo naopak narodí... asi nebyl žádný problém, „při kapku snaze“ teda, vytvořit ty správné záznamy u zubaře a opatřit si ten správný materiál, pokud se člověk nezhinýroval. Dé en á nebylo z čeho, takže cajk. A převoz do Evropy... no co si budem povídat, žejo: voják se stará, voják má.

A ta vlastní smrt nesmrt? Dokonalejší podraz, to se musí nechat... tenkrát mi trochu vrtalo, proč se Zrzka s tím hajzlem v tý picně vlastně srazila, když už bylo spárováno a mohla klidně odejít... jenže Meg, ta tvrdohlavá koza, jela paralelně vyšší level hry: rozsypaná kabelka, Ahari sbírající ty krámy, jeho otisky na kovovejch předmětech, který se pak, noalekdobytobyčkal, staly součástí nástražného mechanismu. Běčkověj akčňák jak z aťasů Halyvůdu. A chudinka

Pětka, vyrabovaná a řádně připravená, bezmocně svalená do rokle na místě předem vybraným, zatímco Maggie The Superwoman...

„Poslyš, Meg... promiň, Markétko,“ pravil jsem vlídně a natáhl se pro svou sklenici rosata, „pár věcí mi trochu uniká. Především – jak ses stačila tak rychle vypařit? Nemyslím doslova...“

Margaret na mne vážně pohlédla přes svůj manhattan.

„Kolo.“

„Eh?“

„Měla jsem tam připravené kolo. A na sobě dres.“

Bimho. Deus ex machina na triatlonovém speciálu... jako kdybych zas jel paternosterem.

„Ale stejně to bylo strašný riziko... já vím, byla to místní cesta z řiti do prd... pardon, odnikud nikam, ale co kdyby tam přece jen něco jelo proti?“

„Tam nic jet nemohlo.“

„Jak, nemohlo?“

„Byl tam semafor a značka. Těch pár minut prostě svítil červený signál... a když jsem pak projížděla kolem, stačilo do toho semaforu strčit. Buš... tedy křoví, vysoký sráz... Možná tam leží ještě teď.“

No ty vole.

„A vy jste to všechno věděla?“ obrátil jsem se k třetí osobě u stolu. „Předem?“

Alžběta přikývla.

„A líbilo se vám to?“

„Ani trochu. Jenže Maggie dokáže být velice... přesvědčivá.“

„Jo... to sedí.“

Margaret postavila svou sklenku na stůl (technika byla odvezena, ale nábytek v domě zůstal).

„Vidím, že si vy dva budete dobře rozumět.“

Odložil jsem sklenici rovněž.

„Možný to je... a co bude s tebou?“

„Co by? Vracím se do Států. Kdybyste chtěli, můžete jet se mnou. Jenže Beny... tedy Alžběta už to odmítla. Prý jí stačí, když se přesune z jihu na sever...“

„Přijde mi to jako rozumněj krok,“ pravila Alžběta. „Gorazda je sice vyřízenej, ale jsou tam jiný... a čert nespí. Nebo bych mohla někde potkat toho milýho klučinu z Budějovic...“ při té vzpomínce se usmála.

Otočil jsem se k Margaret.

„Asi víš, jak to s těma všivákama nakonec dopadlo...“

Přikývla.

„Beny mi dala vědět... myslím, že dostatečně. Arthur i Pogo můžou klidně spát.“

Podíval jsem se na Alžbětu, uviděl v jejích očích směs souhlasu, tvrdosti a smutku, a do skládačky mi zapadl další dílek... člověk se holt furt učí.

Dopadlo to víceméně podle předpokladů. Zoran Marek Risto Ahari Markov Bahraimi se sice na šňůře od pyžama neoběsil, ale ani tak příliš dlouho naživu nezůstal – údajně srdeční selhání. Větší kluci nemohli potřebovat, aby se ve slabší chvílce rozpovídal. Josef Gorazda byl pochopitelně po dlouhém x-kolovém projednávání nakonec osvobozen, rozsáhlé daňové úniky a karuselové podvody odskákalo jen pár pěšáků. Nic nového, Kotlinka je na podobné konce soudních grotesek zvyklá. Jenže proces mu zlomil páteř, co se postavení týče – skončil bez vlivu a bez peněz, ty se mu totiž zachránit nepodařilo. A velcí kluci už mezitím vsadili na jiného koně, který ještě neumřel. Alespoň prozatím.

„A co ty, Andy? Taky zůstáváš?“

„Jasně... co bych tam dělal? Kdybych náhodou neexnul už v letadle? Tady mám všechno potřebný, včetně onkoložky ve Vinohradský. A hlavně, jak řekl jeden náš klasik – já tam s nima nikdy necvrnkal kuličky. Na rozdíl od tebe.“

Maggie usrkla ze své sklenky a zavrtěla hlavou.

„Moc vás nechápu, abych pravdu řekla. Tahle společnost už to má spočítané... vyzbrojili jste lidi, kteří by si bez vaší pomoci nedokázali vyrobit ani hřebík, a teď se už jen děsíte, kdy sem vtrhnou. Všechno potřebné si necháváte vyrábět jinde a teď se divíte, že jste na někom závislí. Římská říše verze dva nula.“

Ušklíbl jsem se.

„To ale hovoříš o společnosti euroatlantské, takže se to týká i vás tam za mořem... koneckonců, vy jste si z těch lidí, co by si sami neuměli vyrobit ani hřebík, udělali takovýho nepřitele, že z toho bylo jedenáctý září... tudíž alébrž takže v tom jedete s náma. Tutok i tamtok.“

Margaret přikývla.

„Ano; jenže, jak jsi sám řekl – my jsme tam za mořem...“

„Nechte toho,“ broukla Alžběta. „Máme jen tenhle jeden večer, nekazila bych to politikou... spíš bych si dala ještě jeden manhattan. A s panem inženýrem...“ pokynula mi přátelsky „... bych si připila na tykání. Když budeme těmi sousedy... a zánik euroatlantský civilizace bych nechala na jindy. Co vy na to? Pane inženýre?“

„Jsem pro. Říkají mi Andy.“

„Mně Beny, ale radši zůstávám Alžbětou.“

Maggie vstala.

„Jen se družte... půjdu to namíchat.“

Dívali jsme se s Alžbětou, jak odchází do kuchyňky.

„Milá holka, což?“ prohodil jsem.

„Velice,“ přidala se Alžběta zasněně.

„Cože?“ zavolala Maggie z kuchyňky.

„Ale nic... prostě tě tady trochu drbeme.“

„Drbete? Jako... pomlouváte?“

„Jo, ale jen v dobrým... počkej, pomůžu ti.“

Když jsme pak opět seděli – já a Beny v křeslech, Maggie v mohutné ušaté lenošce – položil jsem poslední otázku.

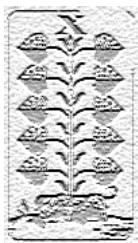
„Poslyš, Markétko... to ti vůbec nebylo líto Plonkový Pětky? Nemluvím o penězích, i když to asi byla taky pěkná raketa, co doslova vyletěla komínem, ale... tak vůbec... vždyť to byl naprostej unikát, Dieterovo mistrovský dílo...“

Margaret zvolna otáčela svou sklenkou.

„Bylo... ale... on to byl vlastně symbol... a co by s ní bylo pak? Stála by u nějakýho sběratele v kůlně? Nebo by se dražila? Nebo bys s ní jezdil do hypermarketu pro mléko a sendviče... tedy pro housky? To by přece nebylo vůbec důstojné... patřila k Margaret Travis, která už neexistuje, a skončila s ní... to mi přijde spravedlivé.“

Podíval jsem se na Beny, která pokrčila rameny.

„Asi máš pravdu, Mar... vlastně ne, musím si začít zvykat: asi máte pravdu, Pameló.“

Vnější obal: výňatek z protokolu

(zjednodušený textový přepis multimedialního streamu)

[zdroj: archiv World Cryonic Institute, lokální pobočka 35CZ014]

Objekt 202011CZ5631513: kontrola vnějšího prostředí... OK

Dočasná aktivace objektu pro účely testování biodynamických funkcí... OK

Kontrola mozkové aktivity... started

„Už zase?“

... kontrola přerušena * aktivace dialogového režimu

* audio OK

„Hovoří k vám řídicí počítač kryonického centra. Nacházíte se v režimu dočasné hibernace...“

„Dík, už jsem to slyšel mnohokrát... přeskočit, prosím.“

„Nemáte-li žádný věcný dotaz, bude dialogový režim ukončen za třicet sekund.“

„Musím tady ještě bejt?“

„Dostatečně účinná metodika léčby nebyla pro váš případ dosud objevena.“

„Takže musím... dobře teda... jen tě poprosím...“

„Zadejte požadavek.“

„Můžeš mi zas vypnout ten extended režim lucidního snění? Ono je to dost namáhavý... a smutný. Možná si dám radši zas nějakou tu tvou limonádu, něco jako byl Notting Hill nebo Láaska nebeská...“

„Požadavek přijat. Dialogový režim bude ukončen za třicet sekund.“

„Tak dobrou, plechovko.“

„Chybně použitý termín: plechovka. Hovoří k vám řídicí počítač...“

„Ale no jo pořád... to byl jen přátelskej pozdrav, troubo.“

„Chybně použitý termín: trouba. Hovoří k vám...“

„Sklapni!!!“

Dialogový režim... finished. Kontrola mozkové
aktivity... OK

Kontrola objektu 202011CZ5631513... finished
[0 errs, 0 wrngs... OK]

Hibernace objektu 202011CZ5631513 obnovena v plném
rozsahu

Vnější obal: Superepilóg

World Cryonic Institute, robustní komplex podzemních budov s vlastním jaderným zdrojem energie, byl jedním z mála architektonických celků, který bez poškození přečkal jadernou válku na povrchu. Objekt s kódovým označením 202011CZ5631513, kdysi nesoucí takzvané občanské jméno Aladar Andrassy a akademický titul Ing., měl – podobně jako přibližně tři desítky dalších objektů umístěných ve speciálních hibernačních boxech – sice jistou naději, že „dostatečně účinná metodika léčby pro jeho případ“ bude objevena, ale vzhledem k problémům, které musela řešit skupina zubožených přeživších, nebyla tato naděje příliš vysoká...

... protože klacek rakovinu ve fázi metastáz nevyléčí.

I kdyby se o to držitel klacku chtěl doopravdy pokusit...

